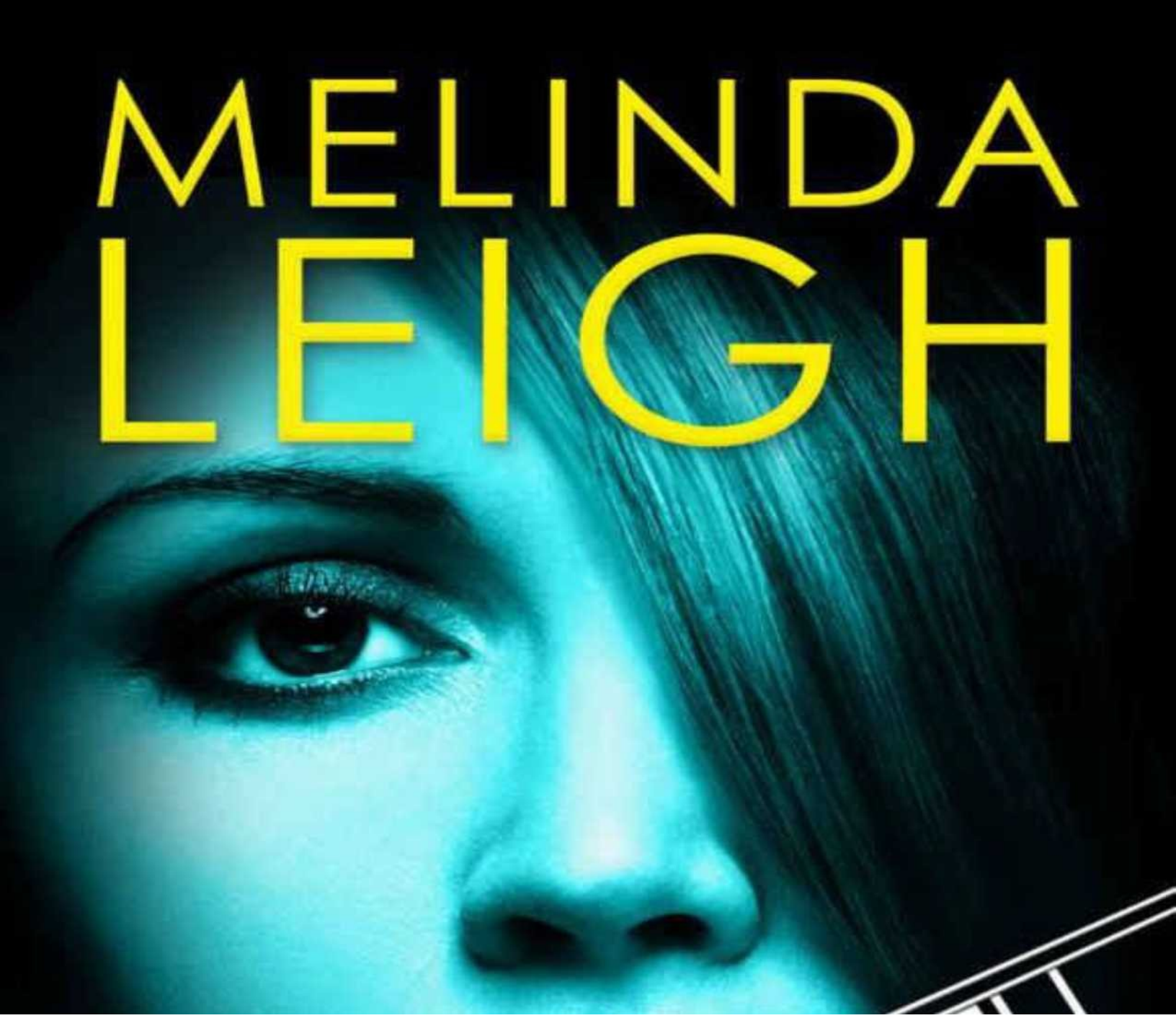
MELINDA
LEIGH

Melinda Leigh

She Can Kill

(Ea poate ucide)

Seria: She Can # 5

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Iartă-mă tată, pentru că am păcătuit. Au trecut optsprezece luni de la ultimul meu asasinat.

Christopher a încetinit maşina pe măsură ce se apropia

de intersecţie. O vizită la *ferma* socrului său stârnea în egală măsură vinovăţie şi teamă. Ferma era ultimul loc în care îşi dorea să fie. Franco avea o slujbă pentru el. Genul de slujbă pe care o evitase încă de la naşterea fiicei sale, cu optsprezece luni înainte, genul de slujbă care îi cerea experienţa cu o armă.

Dar asta se întâmpla când te căsătoreai cu fiica unui traficant de arme.

„Mama”, a cerut Luciana de pe scaunul ei din maşină.

Christopher s-a uitat în oglinda retrovizoare. Sandalele mici şi albe loveau cu piciorul, iar gura ei mică se înclina cu nerăbdare.

„Da, prinţesa mea”, a spus el. „Mama este aici. O vom vedea în curând.”

Eva parcursese cei 70 de kilometri de la apartamentul lor din Buenos Aires până la *estancia, în* acea dimineaţă devreme, pentru a participa la o întâlnire de familie, în timp ce Christopher îşi găsise scuze. Lucrarea lui la economie nu fusese terminată. Luciana avea nevoie de un pui de somn. Adevărul era ceva ce nu putea împărtăşi cu soţia sau cu socrul său. Nu putea să-şi facă treaba. Oricare ar fi fost marginea ascuţită pe care o avusese în trecut, dispăruse în ziua în care se născuse fiica lui. O pierduse, pur şi simplu.

Dar nu a fost un sacrificiu. Dragostea creştea în pieptul lui Christopher. Luciana era perfectă. Fiica lui îl făcuse să simtă lucruri pe care nu le credea posibile. Momentul naşterii ei îl schimbase pentru totdeauna. Ţinând în mâini viaţa ei nouă şi tânguitoare, îşi schimbase perspectiva cu o sută optzeci de grade. Prima dată când a privit-o în ochii ei încrezători, a ştiut că viaţa lui nu va mai fi niciodată la fel.

El nu va mai fi niciodată la fel.

Dar, asa cum subliniase Eva în discuţia lor aprinsă din

acea dimineaţă, o invitaţie din partea lui Franco Vargas nu era o rugăminte. Era o cerere.

Asa că iată-l.

A oprit masina la intrare. A fost instinctul sau pură reticenţă care l-a făcut să ezite să cotească pe alee? Două rânduri lungi de copaci mărgineau aleea de pietriş şi pământ care ducea la casă. Uitându-se în faţă, a coborât geamul. Briza caldă adusă de pampas i-a ridicat firele de păr de pe gât. Unde erau paznicii? Franco menţinea supravegherea la fermă cât mai invizibilă posibil. Socrul său se bucura de iluzia de a fi o familie obişnuită, dar, de obicei, Christopher putea detecta santinelele. Precaut la orice abatere de la normal, a lăsat piciorul deasupra pedalei de acceleraţie. Dar nu prea avea de ales. Prezenţa lui era obligatorie. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Franco să devină suspicios. Dacă ar fi ghicit vreodată că Christopher vrea să o ia pe Eva...

Asta nu se putea întâmpla.

S-a întors între stâlpii de cărămidă, oprindu-se la jumătatea drumului lung pentru a arăta o iapă şi un mânz în păşune. De pe bancheta din spate, Luciana a aplaudat şi a strigat, *„Caballo.* Cal”. Cu părinţii ei vorbind două limbi, Luciana părea să treacă de la engleză la spaniolă fără niciun efort.

Dacă familia Vargas ar trăi cu adevărat din ponei de polo şi vin. Dar hobby-urile lui Franco erau doar o faţadă. Comerţul cu arme ilegale al familiei Vargas era vechi de generaţii. Erau mai mult o bandă militantă decât o familie.

Casa fermei era construită în stil tradiţional: pătrată şi joasă. Hambarele şi terenurile de polo se aflau în stânga casei de beton, văruită în alb. Acoperişurile din ţiglă roşie de teracotă luminau peisajul. Câteva dependinţe cu un design

simplu similar erau presărate în jurul proprietăţii. Christopher a parcat în faţa casei, în mijlocul unui grup de vehicule. Sunetele stropilor, ale muzicii şi ale chiţăitului ocazional al unui copil pluteau pe briza fierbinte din spatele casei. Aproape de sfârşitul unei veri argentiniene, familia se bucura de piscină. Franco avea doar două fiice, dar existau veri, unchi şi socri implicaţi în afacere. De cele mai multe ori, Eva şi bărbaţii se adunau înăuntru pentru o întâlnire de afaceri, în timp ce celelalte femei şi copiii se bucurau de după-amiaza caldă.

În tăcere, spera ca afacerea să se fi încheiat pentru acea zi. Nu i-ar fi recunoscut niciodată lui Franco, dar de când se născuse Luciana, Christopher prefera să înoate cu fiica lui. Se simţea mai confortabil în curtea din spate cu femeile, copiii şi bătrânii.

El a eliberat copilul de pe bancheta din spate. Strângând într-o mână un iepure maro împăiat, a dat din picioare.

„Îţi aduci iepuraşul cu tine?”

„Bebe”. Ca de obicei, ea a insistat că iepurele era copilul ei. Nerăbdătoare, i-a strigat pe nume pe verişorii ei.

„Îţi auzi tovarăşii de joacă.” Christopher a pus-o în picioare, i-a îndreptat rochiţa galbenă, înflorată, şi a luat-o ferm de mână. Ferma avea pericolele ei. Apa, caii, câinii şi uneltele ascuţite creau o mulţime de oportunităţi pentru ca un copil curios să fie rănit.

A ocolit uşa din faţă. Şeful securităţii şi cel mai de încredere angajat al lui Franco, Nicolas, urma să fie în hol. Christopher prefera să evite privirea lui atentă şi dispreţul tăcut. Nicolas nu credea că un bărbat ar trebui să fie acasă în timp ce soţia lui se ocupa de afaceri. Dispreţul lui înţepa. Nicolas îi fusese mentor lui Christopher ani de zile. Îl învăţase să mânuiască arme. Îl învăţase să ucidă.

Îndreptându-se direct spre curtea din spate, el şi-a condus fiica de-a lungul laturii casei. Micuţele sandale albe ale Lucianei au plesnit pe cărare când au trecut de colţ.

O explozie a spulberat aerul liniştit. Pământul s-a rostogolit, iar oamenii au ţipat. Apoi, din spatele proprietăţii a răsunat zgomotul de mitralieră. Christopher a luat-o pe Luciana de pe jos. S-a întors spre maşină, dar sunetele motoarelor şi ale cauciucurilor pe pietriş l-au oprit. Pivotând, a fugit în direcţia opusă. Cel mai apropiat adăpost era hambarul. Alte ţipete, inclusiv cele ale copilului său, i-au străpuns inima.

A alergat să îşi salveze fiica, dar inima i-a sângerat pentru soţia pe care a lăsat-o în urmă.

Ţipete, focuri de armă şi vuietul înfricoşat al cailor se auzeau pe peluză. Ţinându-şi copilul în braţe, Christopher a alergat pe iarbă spre grajd. Chiar în faţa intrării se afla o dubă cu cai. A aruncat o privire în interiorul dubei în timp ce trecea în fugă pe lângă ea. Un cartuş de gloanţe zăcea pe jumătate îngropat sub o grămadă de fân. Intruşii se folosiseră de sosirea unui cal nou pentru a-şi lansa atacul. Fără îndoială, adevăraţii şoferi ai dubiţei erau morţi, trupurile lor fiind aruncate undeva de-a lungul autostrăzii. Dacă Christopher ar fi plănuit atacul, exact aşa ar fi avut acces la fermă. Caii erau slăbiciunea numărul unu a socrului său.

A intrat în umbra răcoroasă a hambarului. Un cal a fornăit. Luciana plângea. Strigătele ei au crescut până la o înălţime îngrozitoare.

„Shh, prinţesa mea.” Trebuia să o liniştească. Agitaţia îi acoperea ţipetele pentru moment, dar în secunda în care se terminau împuşcăturile, cineva îi va auzi plânsetele. I-a întors faţa la pieptul lui. Braţele şi picioarele ei s-au înfăşurat

în jurul corpului lui. Christopher a tresărit la fiecare împroşcare de gloanţe, aşteptând ca unul dintre ele să i se înfunde în propria carne, făcându-l incapabil să îşi protejeze copilul. Întrebările îl bombardau.

Cine trăgea? Mai trăia Eva?

Şi mai important, unde se putea ascunde? Nu era alt loc în afară de hambar. Ferma era aşezată pe un pătrat plat de păşune. Puţini copaci presărau întinderea sa verde. Priveliştea era spectaculoasă, dar terenul deschis nu lăsa nici o cale de a fugi fără să fie văzut. Nu avea nici o armă. Nimic cu care să îşi poată proteja fetiţa. S-a strecurat în atelier şi a luat un cuţit ascuţit de pe masa de lucru din centrul încăperii. L-a pus în curea şi s-a întors pe culoar.

S-a întors în prima boxă, închizând şi încuind uşa în urma lui. Nervoasă din cauza zgomotului, iapa castanie dinăuntru s-a ferit. Christopher a liniştit animalul cu o voce calmă. A traversat podeaua acoperită cu paie şi s-a ridicat pe vârfuri pentru a se uita pe o fereastră mică, înaltă pe perete. De aici putea vedea o parte din curtea din spate a casei. Cadavrele erau împrăştiate pe iarba luxuriantă. Mai multe pluteau în apa albastru aprins a piscinei.

Toată lumea. Întreaga familie. Moartă. Seceraţi în mijlocul unui grătar.

Bărbaţi îmbrăcaţi în negru îşi croiau drum pe iarbă, lovind corpuri cu vârfurile cizmelor. Christopher a văzut cum un bărbat l-a rostogolit pe unchiul Paolo pe spate şi a tras un foc în pieptul bătrânului. Lacrimile îi curgeau pe faţă în părul Luciei.

„Trebuie să fii liniştită”, i-a spus la ureche fiicei sale. „Poţi să faci asta pentru tata?”

Dând din cap, ea a sughiţat, ochii ei căprui deschizându-se larg în semn de promisiune solemnă. A înţeles? Era doar

un copil mic, dar părea să-i simtă disperarea – teroarea.

S-a uitat la calul care pipăia aşternutul. Iapa avea copite rapide. Transpiraţia nervoasă îi strălucea pe părţi, dar el îi adusese ultimul mânz. Avea încredere în el. Iar Christopher avea puţine opţiuni. Cu o palmă uşoară pe gâtul calului, a dus-o pe Luciana în umbră. O plasă umflată plină de fân bloca vederea de la uşă.

„Închide ochii, nu te mişca şi fii la fel de tăcută ca până acum”, a şoptit el.

Gestul ei înlăcrimat i-a sfâşiat inima în bucăţi. O rafală de focuri de armă

se auzi. Luciana a dat înapoi şi şi-a întors faţa în umărul lui.

Christopher şi-a oprit imaginaţia din a crea imagini. Nu-şi putea permite să se întristeze când fiica lui era în pericol. A îmbrăţişat-o mai strâns în timp ce paşii băteau pe pământul compact al grajdului. Ea şi-a ridicat capul, iar el şi-a dus degetul la buze. Gura Luciei a tremurat. Braţele ei mici i-au înconjurat gâtul şi au ţinut-o strâns. Şi au aşteptat.

Paşii au intrat în grabă în hambar.

„Verificaţi fiecare cabină. Repede”, a strigat o voce în portugheză.

Balamalele scârţâiau. Caii sforăiau şi scânceau. Copitele se mişcau în paie. Uşile se trânteau.

Transpiraţia se prelingea prin bumbacul cămăşii lui Christopher. Ochii Lucianei erau strâns închişi. Dacă scotea un sunet, erau morţi. Gândul că un glonţ i-ar putea găsi copilul l-a cuprins de o teamă atât de mare încât i-a oprit inima. Uşa boxei s-a deschis. Umbra unui bărbat a căzut pe paie. Iapa castanie s-a învârtit, punându-şi capul în colţ şi prezentându-şi membrele din spate intrusului. O copită a răsunat pe lemn când animalul a lovit cu piciorul. Cu un blestem, bărbatul s-a retras şi uşa s-a închis.

Christopher a aşteptat până când hambarul a fost lipsit de sunete umane. Orele păreau să treacă, dar probabil că au fost mai puţin de treizeci de minute. Motoarele au pornit, cauciucurile au zgâriat pământul şi zgomotul vehiculelor a dispărut, dar el tot aştepta. Trebuia să fie sigur. În cele din urmă, s-a îndepărtat de zid.

Aplecându-se peste jumătate de uşă, a aruncat o privire în jurul peretelui. Niciun bărbat în negru. Ce ar trebui să facă?

A fugit spre casă. Trebuia să se asigure că nu era nimeni care să poată fi ajutat. Acoperind ochii fiicei sale, a trecut prin carnagiu. Ea era moale în braţele lui, cu capul pe umărul lui.

Ea a plâns încet: *„Bebé.”* Îşi scăpase jucăria. Undeva. Tot ce putea vedea Christopher erau oamenii pe care îi iubise, singura familie pe care o avea.

Toţi cei din curte erau morţi. Femei, copii, bătrâni. Nimeni nu fusese cruţat.

Simţea cum îl cuprinde amorţeala. Grozăvia era pur şi simplu prea mult pentru mintea lui, mai multă durere decât putea suporta un singur om. Christopher îşi strângea copilul în braţe şi îşi dorea să-şi poată acoperi ochii. Scena din faţa lui îi rămăsese instantaneu întipărită în minte. Nu ar fi putut să o şteargă, niciodată. În schimb, şi-a zidit inima. Mai târziu. Va plânge mai târziu.

A intrat înăuntru. Pantofii i-au sunat pe podeaua de gresie în timp ce se îndrepta spre uşa sălii de mese principale. Nu a fost nevoie să intre în încăpere pentru a şti că toţi membrii familiei dinăuntru erau şi ei morţi. Această parte a casei era acoperită cu dărâmături. Explozia dărâmase acoperişul. Ţiglele sparte şi grinzile se îngrămădeau. Praful plutea în aerul mirosind a funingine. Christopher îşi putea

imagina scena prea clar. Tavanul prăbuşindu-se. Oameni izbucnind prin uşă. Oameni care se fereau să se adăpostească. Focuri de mitralieră împroşcând clanul Vargas. Sânge, mârâituri, ţipete şi moarte.

A zărit câteva cadavre printre dărâmături. Unul dintre unchi era cel mai aproape de uşă, jumătatea inferioară a corpului său zăcând sub o bucată groasă de lemn prăbuşită, cu trunchiul ciuruit de gloanţe. Scaunul greu din spatele lui stătea pe spătar, ca şi cum ar fi sărit şi l-ar fi răsturnat. Privirea lui Christopher se îndreptă spre poziţia lui Franco din spatele camerei. Franco stătea întotdeauna cu spatele la perete şi avea o vedere clară asupra uşii. Eva ar fi fost alături de tatăl ei. Christopher a intrat mai adânc în cameră, ochii lui plimbându-se printre distrugeri. Inima i s-a ridicat la gândul că poate, doar poate, ea nu era aici. Chiar dacă se gândea la asta, ştia că era imposibil.

L-a văzut pe Franco pe podea, la trei metri distanţă. El plonjase departe de explozie, spre fiica lui. Sub Franco, Eva zăcea pe o parte. Tatăl ei încercase să o protejeze cu propriul corp. Dincolo de capul lui Franco, părul lung şi negru al Evei se împrăştia pe gresie. Era cu faţa la uşă. Sângele întunecase spatele rochiei roşu aprins pe care o purtase în dimineaţa asta, când o văzuse ultima oară – când se certaseră. Respiraţia lui Christopher i s-a blocat în piept timp de două bătăi de inimă.

Înainte să se apropie suficient de mult încât să o atingă, a ştiut.

Luciana a plâns în umărul lui, „Tată”, rupându-i transa.

Eva era moartă. Corpul său s-a îndreptat spre soţia sa, instinctul propulsându-l pe podea. Picioarele lui s-au oprit lângă ea. Era ciuruită de gloanţe de la cap până la brâu. Îndepărtându-şi privirea de la faţa ei distrusă, a întins mâna

şi i-a pus două degete pe gât. Sângele de pe pielea ei era încă cald, dar inima ei nu bătea. Şi-a aşezat palma pe spatele ei timp de două secunde. Chiar deasupra mâinii lui, câteva raze subţiri ale tatuajului Soare de Mai care îi împodobea spatele au ieşit la iveală din mâneca ruptă a rochiei ei. Chipul zâmbitor de pe simbolul independenţei Argentinei i-a frânt inima.

Te iubesc.

O strânse pe Luciana mai adânc în umărul său. Nu putea suporta ca preţioasa lui fiică să vadă fiecare membru al familiei sale extinse masacrat. Ea nu ar fi trebuit să fie niciodată martora unei asemenea orori. Acest coşmar îi pătase deja mintea lui Christopher pentru totdeauna. Atât timp cât va trăi, îşi va putea imagina fiecare detaliu al acestei scene. O astfel de soartă nu putea să-i ofere copilului său. Cu toate acestea, părăsindu-şi soţia, se simţea greşit.

Decizia i-a fost luată de un zgomot afară. Venea cineva? Prieten sau duşman?

Trebuia să o ducă pe Luciana în siguranţă.

S-a întors cu spatele la cameră – la carnagiu, la soţia lui. Dacă el ar fi murit şi Eva ar fi supravieţuit, ar fi vrut ca ea să facă un singur lucru: să salveze copilul lor.

Bărbaţii au vorbit portugheză cu un accent brazilian distinct. Asta însemna că atacul fusese probabil orchestrat de principalul inamic şi competitor în afaceri al familiei Vargas: Aline Barba. Era Christopher pe radarul braziliencei? Avea destule motive să îl urască. Eva îi ucisese fiul. Ar fi el şi Luciana ţinte? Cu excepţia surorii mai mici a Evei, Maria, care era plecată la şcoală, ei erau singurii membri ai familiei Vargas încă în viaţă. Christopher nu mai fusese activ în afaceri în ultimele optsprezece luni. Poate că nimeni nu-i va simţi lipsa. Dar, în cazul în care cineva i-ar fi simţit lipsa,

trebuia să o ducă pe Luciana cât mai departe de acest loc.

Christopher şi-a dus fiica în biroul lui Franco. A aşezat-o în scaunul mare de piele al bunicului ei şi l-a împins înapoi înspre perete. „Nu mişca, prinţesă.”

Copilul era nemişcat şi tăcut ca o păpuşă, cu ochii la fel de sticloşi.

Ţinând un ochi pe fetiţa lui, a înfăşurat covorul de lână decolorat şi a ridicat o ţiglă mare de teracotă. Sub faianţă, o secţiune a pardoselii fusese tăiată şi o cutie de lemn fusese suspendată. Punga de nailon din interior era grea. Christopher a tras-o în cameră. A pus la loc gresia, covorul şi biroul. Apoi, ridicând-o pe Luciana într-un braţ şi geanta în celălalt, a fugit spre maşină. Sunetul motoarelor şi vârtejul de praf de la orizont l-au făcut să se răzgândească. A alergat spre garaj. Ar fi trebuit să înveţe cum să piloteze elicopterul de pe cealaltă parte a proprietăţii, în loc să studieze economia. Eva avusese dreptate. Urmărirea unei educaţii universitare fusese o prostie.

Chiar în faţa uşii, a luat un set de chei de pe suportul de perete. A aruncat punga de nailon în interiorul camionetei cu tracţiune integrală. A aşezat -o pe Luciana pe scaunul pasagerului şi a pornit motorul. S-a îndepărtat de clădiri, sperând, rugându-se, ca oricine se afla în vehiculele care se apropiau de fermă să nu le vadă fuga. *Sunetul* unui elicopter l-a stimulat să conducă mai repede. Îi urmărea cineva? S-a întors să scruteze cerul, dar soarele i-a obturat vederea. Tot ce putea vedea era strălucirea soarelui pe elicopter. Acesta a dispărut în depărtare.

Ei nu-l văzuseră. Expiră. Aveau o şansă. Era mică, dar nu era nimic ce nu ar fi făcut pentru a-şi ţine copilul în siguranţă.

Lângă el, fiica lui nu scotea niciun sunet.

Capitolul 2

Doisprezece ani mai târziu, Westbury, Pennsylvania

Îi plăcea răzbunarea în orice fel era servită. Fierbinte. Caldă. Rece. Sau, în cazul lui Christopher Navarro, îngheţată ar fi de ajuns.

S-a amestecat într-un grup de părinţi, şi-a tras eşarfa mai sus pe faţă şi a mers spre şcoală. Deşi ziua era înnorată, ochelarii de soare îi protejau faţa în timp ce-l căuta cu atenţie pe Christopher în mulţime. Îi marcase Mercedesul cu câteva săptămâni în urmă, când stătea în parcarea festivalului de iarnă. Ştia tot timpul unde se află el. Deşi o privire aruncată pe aplicaţia GPS de pe smartphone îi spunea că este în apropiere, nu i-a văzut maşina. Părea ciudat că nu ar fi participat la evenimentul şcolar, din moment ce Luciana era în concurs. Evenimentul fusese mediatizat în ziarul local.

Ce ar face dacă el ar fi aici? Ar fi recunoscut-o? Eşarfa circulară pufoasă fusese mai degrabă o alegere strategică decât una de modă. O trase mai sus pentru a-şi acoperi linia maxilarului. Trebuia doar să îl descopere mai întâi.

A păşit prin intrarea principală şi a urmat mulţimea de adulţi pe holul larg. Nimeni nu a verificat actele de identitate. Nimeni nu i-a acordat prea multă atenţie. Cu elevi de la mai multe şcoli concurente, personalul nu se aştepta să recunoască fiecare părinte. Într-o singură încercare jalnică de a asigura securitatea, un profesor a stat la capătul holului pentru a împiedica adulţii vizitatori să se îndepărteze de sala principală. Şi-a reţinut un hohot de dezgust. Dacă *ar fi* vrut să intre, bărbatul subţire ca o şină din gardă nu i-ar fi stat în cale, cel puţin nu pentru mult timp.

Părinţii au umplut sala mare. Vocile răsunau pe gresie şi lemn. Prefacându-se că face cu mâna câtorva persoane, s-a aşezat pe un scaun metalic pliabil, aproape de partea din faţă a sălii, ca şi cum locul ei ar fi fost acolo. Nu a vorbit cu nimeni. Se îmbrăcase la fel ca celelalte mame, blugi subţiri, pulover, cizme plate, nimic sofisticat, nimic care să o facă să iasă în evidenţă.

Satisfacţia i se umfla în piept. Trecuse atât de mult timp de când o experimentase, încât aproape că nu recunoscuse senzaţia plăcută. Venind astăzi aici se simţea îndrăzneaţă şi revigorantă. După ani de cercetare atentă şi luni de planificare a detaliilor, visul ei se împlinea în sfârşit.

Un bărbat a traversat scena şi s-a oprit în faţa unui microfon. În spatele său, câteva zeci de scaune de plastic erau aranjate în rânduri. A bătut în microfon, iar zgomotul conversaţiilor s-a redus la tăcere în timp ce părinţii sau aşezat. Directorul s-a prezentat şi a ţinut un discurs rapid despre munca grea şi dedicarea profesorilor şi elevilor implicaţi în concursul de ortografie. Ea i-a acordat puţină atenţie, privirea ei fiind fixată pe partea scenei unde se mişca cortina grea. Fără îndoială, concurenţii aşteptau în culise. Directorul i-a prezentat pe cei doisprezece finalişti unul câte unul, în ordine alfabetică.

Lucia Rojas a fost al nouălea copil la rând. Unii dintre copii păreau timizi şi stânjeniţi. Umerii li se încovoiau şi se agitau în scaune. Dar nu şi ea. Înaltă şi subţire, cu o coamă lungă de păr negru, Lucia şi -a luat locul cu coloana vertebrală dreaptă şi şi-a împreunat mâinile în poală cu hotărâre.

În timp ce o privea pe adolescentă, respiraţia i se bloca în gât. O văzuse pe fată cu câteva săptămâni înainte la un concurs hipic local, dar fusese de la distanţă şi nu fusese

sigură. De aproape, nu mai avea nicio îndoială. Şi-a ridicat telefonul şi a deschis aplicaţia video.

Fata era Luciana.

Trăsăturile ei erau cele ale unei Vargas, la fel şi calmul ei. În ciuda vârstei sale fragede, se purta cu regalitate atunci când i-a venit rândul să se apropie de microfon. Vorbea cu încredere, ca şi cum se aştepta să câştige. Fata era o Vargas, până la capăt. Pe parcursul următoarelor patruzeci de minute, concurenţii au fost reduşi până când a rămas unul singur. Învingătoarea. Luciana.

Acum totul putea începe.

S-a strecurat afară împreună cu un grup de alţi părinţi grăbiţi şi a traversat pasarela de ciment, cristalele de sare şi gheaţa scârţâind sub cizmele ei. Uitându-se la stradă, a încremenit. La nici cincisprezece metri în faţă, un Mercedes a intrat în parcare. Vehiculul era argintiu, elegant şi puternic. Nu l-a putut vedea pe şofer, dar a presupus că era Christopher. Maşina era a lui, iar el nu şi-ar fi încredinţat fiica nimănui cu uşurinţă. Oameni ca Christopher ştiau mai bine să nu se bazeze pe nimeni pentru sarcini importante. Lumea din care proveneau, lumea în care ea încă trăia, era un loc dur în care cei care aveau încredere sfârşeau morţi.

Ridicându-şi eşarfa mai sus pe faţă, ea s-a îndepărtat. Oamenii o înconjurau, dar ea se simţea singură şi aparte. Furia îi ardea fierbinte în vene şi a salutat vântul friguros. Răzbunarea ei era suficient de aproape pentru a-i simţi amărăciunea în fundul gâtului. *Răbdare.*

Christopher plecase pe furiş din Argentina şi se ascunsese ca un laş. Ea aşteptase mult timp ocazia de a-l prinde. Răbdarea era singura virtute care mai rămăsese în inima ei zdruncinată. Şi fusese răsplătită pentru perseverenţa şi reţinerea ei. Îi găsise.

Dar în timp ce satisfacţia o umplea, trădarea îi sfâşia inima în două. Ani de zile, l-a urmărit pe Christopher prin Statele Unite. El a fost întotdeauna un om inteligent. Nu folosea creditul personal. Bunurile, cum ar fi casele şi maşinile, erau achiziţionate în spatele unuia dintre numeroasele sale scuturi corporative, cu multe proprietăţi împrăştiate în toată ţara. Îşi limita legăturile personale la strictul necesar şi, până de curând, se mutase frecvent. Aceasta era prima dată când rămăsese într-un loc suficient de mult timp pentru ca ea să-l ajungă din urmă – să-i vadă pe amândoi cu ochii ei – să confirme că Cristan şi Lucia Rojas erau Christopher şi Luciana Navarro.

Şi acum era timpul să îşi pună planul în aplicare.

A ieşit din curtea şcolii şi a mers câteva străzi. Lângă un mic cimitir, o dubiţă gri aştepta la bordură. Era un vehicul urât, neîndemânatic, dar care trecea neobservat, un fel de camuflaj suburban-american. În timp ce se apropia, motorul a prins viaţă. Locotenentul ei a ieşit de pe partea şoferului şi i-a deschis portiera pasagerului. Ea a urcat fără să scoată un cuvânt şi s-a aşezat pe scaun. Sub ea, pielea rece îi îngheţa picioarele prin blugi.

A alunecat la volan. „Unde mergem?”

„Ne vom întoarce la casă şi vom aştepta acolo.” A ales să închirieze o casă de vacanţă la douăzeci de minute distanţă, lângă o staţiune de schi mică, dar aglomerată, unde ea şi şoferul ei nu ar fi atât de vizibili printre turişti. Venise în oraş cu câteva ocazii, de fiecare dată limitându-şi expunerea la evenimente cu destulă aglomeraţie pentru a se amesteca şi, de fiecare dată, ea şi şoferul ei merseseră aproape unul de altul pentru a simula intimitatea unui cuplu în vacanţă. Trecuseră de câteva ori la miezul nopţii pe lângă casa lui Christopher. Trebuia să admită că el stabilise o bază uşor de

apărat, dar confortul lui în mediul înconjurător îi lăsase o portiţă liberă la festivalul de iarnă.

„A fost ea?” Locotenentul ei a cotit pe un alt drum lateral. Pe ambele părţi ale străzii erau case mici cu trotuare curăţate cu lopata.

„Da.” Ea a înghiţit arsura din gât. Această felie de America a clasei de mijloc era un loc ciudat pentru el să se ascundă. Oraşul era ciudat şi confortabil. Au trecut pe lângă un grup de copii mai mari care se întorceau de la şcoală. Un băiat a adunat o mână de zăpadă, a vârât-o pe gâtul jachetei însoţitorului său şi a fugit, rânjind. Tovarăşul său râzând l-a urmărit. Cum putea Christopher să trăiască într-un loc atât de plictisitor? Cât de mult se schimbase? Îşi pierduse avantajul?

„Sunteţi sigură?”, a întrebat el.

„Sunt sută la sută sigură.”

S-a uitat în oglinzile laterale şi retrovizoare. „Atunci mergem mai departe cu planul?”

„Da.” Ea şi-a scos mănuşile şi le-a lăsat în poală.

„Ştiu că ai muncit din greu să te pregăteşti pentru asta, dar nu trebuie să fim creativi. I-aş putea pune un glonţ între ochi. N-ar şti niciodată ce l-a lovit.” El se uită în lateral la ea. Nu fusese niciodată un bărbat drăguţ. Pielea lui era aspră şi închisă la culoare, iar părul negru de odinioară era plin de fire gri. Dar ea învăţase pe calea cea grea că loialitatea era mai valoroasă decât aspectul.

„Nu”, a spus ea. În mod normal, îi lua părerile foarte în serios. Dar aştepta acest moment de mult timp şi intenţiona să se răzbune cum se cuvine.

„Eşti sigură? Dacă îl ucidem pe Christopher fără probleme”, a continuat el, „atunci ai putea să o iei pe Luciana după bunul plac. Fără Christopher, ea va fi o ţintă

uşoară.”

„Nu l-am urmărit pe nenorocitul ăla mai mult de un deceniu ca să-l omor repede.” Ea şi-a descheiat haina. „Nu îţi face griji. El va muri. Dar înainte să se ducă în iadul lui special, vreau să ştie că eu am luat-o pe Luciana. Vreau să- l privesc în ochi când îşi va da seama că i-am luat singurul lucru la care ţine cel mai mult pe lumea asta şi că toate intrigile lui, fuga şi ascunderea au fost în zadar. Vom urma planul nostru iniţial.”

S-a încruntat. Era un om bun. Nu avusese niciodată gustul torturii. Era un lucru bun că ea nu avea această problemă. Pasul doi al planului ar fi fost numai al ei. Abia aştepta să-l forţeze pe Christopher să îngenuncheze, să-l facă să plătească pentru ceea ce făcuse.

„Este decizia dumneavoastră”, a spus el.

„El şi-a făcut-o cu mâna lui.” Furia şi emoţia i-au încălzit pielea. A coborât geamul cu un centimetru. Aerul rece şi umed a pătruns în maşină. „Crezi că sa înmuiat?”

Îl văzuse de la distanţă. Nu poţi fi prea atent când urmăreşti un criminal.

„Presupun că o să aflăm.” A virat pe o autostradă rurală şi s-a îndepărtat de oraş.

Respira mai uşor când se îndepărtau de decorul intim şi de tot pitorescul lui. Orăşelul sănătos pe care îl alesese Christopher îi irită terminaţiile nervoase. Cum îndrăznea el să-şi croiască o viaţă atât de plăcută.

Şoferul ei a format un număr pe telefonul mobil şi a dat comanda. A coborât telefonul şi s-a uitat la ea. „Şi acum aşteptăm.”

Nu ar mai fi trebuit să se întrebe mult timp despre isprăvile lui Christopher. Era sigură de un singur lucru: Christopher – sau Cristan, cum îşi spunea el acum – va muri.

Dar înainte de sfârşitul său, avea să sufere. Pentru a înţelege ce făcuse, trebuia să piardă totul. Iar ea trebuia să fie cea care să obţină răsplata. Aniversarea masacrului de la Vargas se apropia. Peste o săptămână, Cristan avea să suporte consecinţele.

Capitolul 3

Cum ar putea o viaţă atât de bună să fie construită pe o fundaţie de minciuni?

Un fulg de zăpadă solitar a alunecat pe parbriz în timp ce Cristan îşi conducea sedanul spre şcoala fiicei sale. O altă după-amiază. Un alt pickup. Niciodată nu a încetat să aprecieze viaţa liniştită şi obişnuită pe care el şi Lucia erau binecuvântaţi să o ducă. După doisprezece ani lungi, viaţa lui frumoasă încă părea furată.

Şi-a încetinit sedanul. Maşinile se înghesuiau la intrare, iar parcarea se revărsa. Minivan-uri şi SUV-uri erau aliniate şi pe strada laterală. Erau mult prea multe vehicule pentru o ieşire normală de după-amiază.

I-a scăpat ceva?

A ocolit un SUV parcat ilegal şi a condus până la zona de preluare. A înclinat Mercedesul spre bordură şi a cercetat trotuarul în căutarea fiicei sale. Curtea şcolii părea şi ea mai aglomerată decât de obicei. Părinţii se înghesuiau pe trotuar. Uitase cumva vreun eveniment? A băgat mâna în buzunar şi şi-a scos telefonul. Calendarul său nu conţinea nicio activitate şcolară.

Copiii au ieşit din clădire. În ciuda frigului, ei se mişcau pe betonul acoperit cu sare şi pe iarba plină de zăpadă. Palavrageala lor ascuţită pătrundea prin geamurile închise ale maşinii sale. Unii se îndreptau spre linia de autobuze galbene de pe trotuarul alăturat. Copiii mai mici se întâlneau cu părinţii pe trotuar. Copiii mai mari căutau maşinile care soseau sau începeau să meargă pe jos spre casă.

Deşi sosise a doua săptămână a lunii martie, iarna nu se terminase încă în munţii din nord-estul Pennsylvaniei. La fel, întunericul încă îl stăpânea pe Cristan. Trebuia să treacă prin

următoarele câteva săptămâni înainte ca tensiunea şi tristeţea să-l elibereze. Se tot aştepta ca această aniversare să devină mai uşoară, dar în fiecare an îşi petrecea ultimele zile de iarnă cufundat în amintirile întunecate ale trecutului său.

Lângă maşina lui, două femei, o blondă şi o brunetă, stăteau pe trotuar şi vorbeau în timp ce îşi aşteptau copiii. Blonda era mama lui Jenna Pratt, o fată blondă şi colţuroasă din clasa Luciei, care fusese de câteva ori la ea acasă în ultima vreme. Jenna părea predispusă la chicoteli.

Cristan a întors privirea prea târziu. Mama Jennei i-a surprins privirea. Făcându-i un semn scurt cu mâna, s-a apropiat de maşină. Trecându-şi o mână peste păr, s-a aplecat la brâu pentru a privi în interiorul vehiculului lui. Bruneta plutea chiar în spatele ei.

Cu un oftat reticent, Cristan a coborât geamul pasagerului şi s-a aplecat peste consolă suficient cât să stabilească contactul vizual. Bruneta i-a schiţat un zâmbet politicos, dar strălucirea de prădător din ochii blondei i-a dat de gândit. Când alesese această comunitate rurală pentru noua lor casă, nu anticipase popularitatea statutului său de văduv în rândul populaţiei de mame singure. Mai multe mame s-au apropiat de maşina lui, adunându-se lângă Mercedesul său ca nişte leoaice înfometate în jurul unui Jeep de safari plin cu turişti suculenţi.

Cristan se străduia să-şi amintească prenumele femeii blonde. Nereuşind, a recurs la formalitate, care era probabil cea mai bună opţiune în orice caz. Lucia îşi făcuse prieteni în oraş, dar el trebuia să păstreze distanţa.

„Bună ziua, doamnă Pratt.”

După grimasa instantanee de pe chipul brunetei, Cristan a simţit că alegerea sa a fost un *pas greşit.*

Iritarea a pâlpâit ca gerul în ochii blondei. „Sunt Harper. După divorţ, am revenit la numele meu de fată, dar te rog, spune-mi Vivienne.”

„Îmi cer scuze.” Cristan a scanat mulţimea în căutarea fiicei sale. Nu avea niciun interes să o cunoască mai bine pe doamna Harper. Cu doi ani în urmă, credea că acest orăşel ar fi un loc bun unde să rămână. Poate că se înşelase. Comunitatea foarte unită cerea un nivel de intimitate la care nu se aşteptase.

Doamna Harper nu s-a lăsat intimidată atât de uşor. S-a apropiat de maşină, cu o poziţie agresivă. A pus o mână pe portiera maşinii, ca şi cum şi- ar fi revendicat dreptul. „Felicitări. Trebuie să fiţi foarte mândră de Lucia.”

Ce a vrut să spună? Confuz, Cristan a deschis gura să întrebe când şi-a zărit fiica ieşind din clădire cu o fată blondă şi subţire lângă ea. O recunoscu pe Jenna. Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Lucia şi-a întors capul spre el şi şi- a aruncat părul lung şi negru peste umăr. Îşi trase răsuflarea. Atât de asemănător cu Eva. Peste o săptămână se împlineau doisprezece ani de când soţia lui şi familia ei fuseseră executaţi. În tot acest timp, nu-şi permisese nici un ataşament, cu excepţia Luciei. Dar cu cât stătea mai mult în această comunitate, cu atât îi era mai greu să-şi păstreze distanţa. În loc ca singurătatea să se diminueze, golul îl macină.

„Nu strica surpriza”, a avertizat bruneta.

Zâmbetul doamnei Harper s-a răcit. „Ai dreptate. Sunt sigură că Lucia vrea să vă spună chiar ea.”

Cristan îşi strânse degetele pe volan. Nu-i plăceau surprizele.

Lucia s-a întors spre prietena ei, cu gesturi animate, cu un limbaj al corpului entuziast. Râsete şi voci se auzeau prin

geamul deschis al maşinii. Fetele de treisprezece ani erau întotdeauna încântate, se părea. Lucia a lăsat-o pe Jenna şi a sărit spre el, cu ochii ei negri sclipitori. În blugi subţiri, cizme scurte din piele de oaie şi o jachetă pufoasă strălucitoare, arăta ca orice alt copil care părăsea şcoala. Era una dintre ele, îşi dădu seama el cu un mic şoc. De ce nu o văzuse atât de clar până atunci?

A deschis portiera pasagerului, şi-a aruncat rucsacul şi s-a aşezat pe scaun. Vântul rece îi înroşise nasul, dar ochii şi zâmbetul îi erau luminoşi.

„Nu uita că mă duc la Sarah acasă să am grijă de copii.” A deschis punga din faţă a rucsacului, şi-a scos telefonul mobil dintr-un compartiment cu fermoar şi l-a pornit. Din punct de vedere tehnic, nu trebuia să aibă un telefon în şcoală, dar preocupările lui Cristan legate de siguranţă depăşeau orice politică şcolară. În caz de urgenţă, trebuia să ştie că Lucia putea da oricând de el şi a refuzat să renunţe la posibilitatea de a o localiza prin GPS-ul din telefonul ei.

„Îmi amintesc.” Cristan nu ar fi uitat şansa de a o vedea pe Sarah Mitchell. Înainte să o cunoască, nu-l deranjase să fie singur. „Are nevoie de tine şi joi, corect?”

„Uh-huh.”

A aşteptat clicul centurii ei de siguranţă înainte de a se îndepărta de bordură. „Cum a fost ziua ta?”

„Promiţi să nu te sperii?”

„Eu nu mă *sperii”.* Indignarea i-a suprimat aprehensiunea.

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Aşa să faci.”

Ieşind din parcare, Cristan şi-a desprins degetele cramponate de pe volan şi şi-a flexat încheieturile. „Spune-mi ce s-a întâmplat.”

„Astăzi a fost concursul de ortografie.” Iradiind

entuziasm, ea a săltat pe scaunul din piele. „Am câştigat. Nu doar la şcoala mea. Competiţia de astăzi a fost regională şi a inclus copii de la patru şcoli din împrejurimi care au ajuns în runda finală.”

„Este minunat.” Poate. Mândria se amesteca cu neliniştea. Competiţia explica de ce atât de mulţi părinţi erau adunaţi la şcoală. De ce nu-l invitase ea? „De aceea ai petrecut atât de mult timp cu temele?”

„Da. Luna trecută, am ajuns în runda finală, iar de atunci învăţ din greu.”

Cristan şi-a reprimat surpriza, împreună cu un val de durere şi îngrijorare. Îi ascunsese asta timp de o lună. Cum? De ce? Ascundea altceva?

„Cum de nu am ştiut despre asta?”

Ea şi-a ales cuticula. „S-ar putea să fi interceptat scrisoarea şi să-ţi fi falsificat numele pe biletul de voie.”

Şocul l-a redus la tăcere. Fiica lui nu numai că nu-i spusese despre acest eveniment. Ea trecuse de minciună şi îmbrăţişase înşelăciunea directă.

„De ce nu ai vrut ca eu să ştiu despre acest concurs de ortografie?”

Lucia s-a îndepărtat de el, atenţia ei îndreptându-se spre fereastră. Prin geam, treceau câmpuri de atletism acoperite de zăpadă. „Ştiu că nu-ţi place să ies în evidenţă.”

El s-a chinuit să răspundă. Ea nu greşea, dar adevărul nu era o opţiune.

„De ce spui asta?”

„Pentru că atunci când am câştigat acel premiu în clasa a şasea în Miami, ai împachetat şi ne-ai mutat aici o săptămână mai târziu. Nu vreau să mă mut din nou. Asta e cea mai lungă perioadă de timp în care am locuit într-un singur loc.” Ea şi-a întors mâna şi şi-a examinat unghiile zdrenţuite, evident

mestecate.

Cristan a ignorat deducţia ei foarte precisă. „Ne-am mutat pentru a profita
de o oportunitate de afaceri.”

Corpul ei s-a liniştit, iar atenţia ei s-a îndreptat din nou spre el. Concentrarea ei s-a intensificat. Postura şi tonul ei au contestat afirmaţia lui.

„Îţi gestionezi investiţiile imobiliare în toată ţara din biroul de acasă în fiecare zi. Nu cred că a fost nevoie să ne deplasăm o mie de kilometri pentru a cumpăra o proprietate.”

„Casa are o privelişte minunată”, a spus el, dar argumentul său a sunat slab. „Şi au existat şi alte oportunităţi. S-a dovedit a fi spre bine, nu-i aşa? Pari fericit aici.”

„Cred că da.” Umărul ei s-a ridicat rapid. Ochii ei erau neîncrezători, ca şi cum nu ar fi vrut să recunoască, nici măcar pentru ea însăşi, cât de mult îi plăcea să locuiască în Westbury. „Îmi place să am un cal. Îmi place să locuiesc la ţară. Să ai prieteni e frumos.”

„Vezi? Totul a mers bine.” Mutarea în Florida fusese o greşeală. De fiecare dată când auzea vorbindu-se spaniola, aceasta îi amintea de Argentina – de trecutul său – de evenimentele pe care voia să le uite şi îl punea pe gânduri. Auzea limba spaniolă aici din când în când, dar nu la fel de des ca în Miami.

Lucia s-a luat de luciul sclipitor de pe unghia degetului mare. „Deci, dacă a fost doar o decizie de afaceri, atunci de data asta nu va trebui să ne mutăm, nu?”

Iar acum Cristan plătea din plin preţul pentru păstrarea secretelor faţă de fiica sa. „Nu chiar în acest moment. Din păcate, afacerea mea necesită mutări frecvente.”

„De ce?”

„E complicat.” În general, minciunile erau.

„Nu sunt proastă.” În spatele tonului ei obraznic, vocea Luciei răsuna de durere sufletească. „Există un lucru foarte convenabil numit Internet. Ştii totul despre el. Este locul unde îţi faci nouăzeci şi cinci la sută din muncă. Nu mergi la întâlniri. De ce contează unde locuim?”

El nu a mustrat-o pentru lipsa ei de respect. Ea era tristă şi rănită, iar el purta vina. Poate că ar fi trebuit să fie mai sincer cu ea, dar a vrut ca ea să aibă o viaţă cât mai normală posibil, ceea ce acum îşi dădea seama că nu fusese deloc normal. Bunele intenţii puteau într-adevăr să ducă pe cineva într-o direcţie greşită.

„Ştiu că eşti foarte inteligentă.” Doar că nu îşi dăduse seama că era şi perspicace şi matură, sau că se pricepea la fel de bine ca şi el să păstreze secrete. „Sunt foarte mândru de tine.”

„Am fost invitată să particip la concursul de stat de luna viitoare. Câştigătorul merge la concursul naţional din Washington, D.C., în luna mai.” Lucia şi-a încrucişat braţele pe piept. „Dacă nu ai o problemă cu atenţia, atunci pot merge, nu?”

Ce ar trebui să facă el? Ar putea rămâne în Westbury, cel puţin până când Lucia termină liceul? În doisprezece ani, nimeni nu venise să-i caute. Asta se întâmpla pentru că îi mutase frecvent, păstrase un profil scăzut şi rămăsese vigilent, sau pentru că Aline Barba nu avea niciun interes pentru ei? Cristan nu conducea nici o afacere care să concureze cu a ei sau să-i atragă atenţia. Eva era moartă. Dar duşmănia dintre cele două familii era veche şi înrădăcinată. O crimă violentă a dat naştere alteia. Actele de răzbunare dus-întors continuau de zeci de ani, fiecare parte

părând intenţionată să o şteargă pe cealaltă din existenţă. Ultimul conflict, cel despre care el credea că a iniţiat masacrul Vargas, o costase pe Aline fiul ei. Ştia ea că Cristan nu era responsabil, chiar dacă fusese acolo în acea zi? Sau l-ar fi găsit vinovat prin asociere? Eva fusese cea care apăsase pe trăgaci. Acestea erau întrebările fără răspuns care îl ţineau ascuns de mai bine de un deceniu.

Le schimbase numele. Lucia ar fi fost greu de recunoscut. Era un bebeluş când au plecat din Argentina. Anii de griji îşi lăsaseră amprenta asupra chipului său. Nu mai semăna cu tânărul cu părul creţ care fusese atunci.

Dacă paranoia lui era nefondată, puteau trăi o viaţă mai normală – sau cel puţin cât se poate de normală pentru doi oameni care trăiesc sub identităţi false, ceea ce Lucia nu ştia.

Totuşi, răspunsul la întrebarea ei aproape că l-a sufocat. Odată ce ar fi fost de acord, nu ar mai fi existat cale de întoarcere. Dar nu trecuseră deja acea barieră stând aici timp de doi ani? Trebuia să schimbe felul în care îşi trata fiica. Ea nu mai era un copil mic. Zilele în care îşi putea face noi prieteni într- o singură după-amiază pe terenul de joacă se terminaseră. Dezrădăcinarea ei acum fără o ameninţare concretă ar fi crudă. „Nu văd de ce nu.”

„Serios?” Vocea Luciei se înălţă cu emoţie. „Nu plecăm?”

El şi-a ales cuvintele cu grijă. „Nu am planuri imediate să mă mut.”

„O, Doamne.” Privirea uimită de pe faţa ei i-a spus că fusese pregătită pentru o ceartă. „Nu pot să cred asta. Vorbeşti serios?”

„Da.” Când fiica lui era suficient de disperată încât să îi ascundă evenimente importante, când îi lipsea chiar copilăria pe care el se străduia să o protejeze, atunci era timpul să îşi reevalueze deciziile. „Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei

avea secrete faţă de mine. Mi-ar fi plăcut să te văd câştigând în această după-amiază.”

Capul ei a clătinat. „Îmi pare rău. Data viitoare promit să-ţi spun. Dar trebuie să-mi promiţi şi tu acelaşi lucru.”

„Şi vor exista consecinţe pentru că mi-ai semnat numele pe acel document. Cu excepţia babysitting-ului şi a îngrijirii lui Snowman, eşti pedepsită pentru o lună.”

„Ok.” Ea nu părea supărată de pedeapsă. Conversaţia ei fericită a umplut maşina – şi inima lui – în timpul drumului scurt spre casa lui Sarah. Acesta era motivul pentru care nu se mutase. Lucia înflorea aici. Singurul lucru care păta frumuseţea după-amiezii era faptul că nu putea fi niciodată complet sincer cu fiica lui.

Secretele pot fi mortale, dar el ştia cât de uşor poate ucide şi adevărul.

Capitolul 4

Cangurul de pluş de pe podeaua holului aproape că a făcut-o pe Sarah să plângă. Un ochi căprui, de marmură, o privea în sus, deznădăjduit. Peticele rupte şi corpul umflat atestau ataşamentul copilului ei de trei ani. Em a târât acel animal peste tot, dar a refuzat să-l ia cu ea astăzi.

Hoppy ar putea fi speriat.

Em şi sora ei de cinci ani, Alex, erau la fel de nervoase ca Sarah? Munca a fost o distracţie binevenită. Slujba ei de bucătar la Main Street Inn o ţinea ocupată, dar acum că era din nou acasă, nu se putea gândi la nimic altceva. Astăzi era prima vizită nesupravegheată a fostului ei soţ la cele două

fetiţe ale lor. Acestea ar fi trebuit să ajungă acasă în siguranţă în orice moment. Dar în fiecare marţi şi joi, plus weekenduri întregi alternative, aceasta era noua ei realitate.

A trecut pragul şi şi-a lăsat cheile pe măsuţa de pe hol. Micul ei spaniel negru şi cafeniu, Bandit, a ţopăit pe picioarele din spate, salutând-o ca un băţ de pogo blănos. Şi-a pus picioarele din faţă pe coapsa ei şi a lăsat-o să-i mângâie capul. Când labele lui au căzut pe podea, ea s-a aplecat şi a luat cangurul. L-a ţinut spre câine. „Ai adus asta din camera lui Em?”

La auzul numelui Emmei, Bandit a alergat la uşa de protecţie şi s-a uitat pe geam. S-a uitat înapoi la Sarah şi a lătrat.

„Îmi pare rău, amice. Fetele nu sunt cu mine.” Scoţându-şi mănuşile, Sarah s-a dus la bucătărie şi a depozitat laptele în frigider. Din obişnuinţă, a scos chitanţa de pe fundul pungii de plastic şi a netezit-o între degete. S-a oprit în mijlocul mişcării. Nu mai trebuia să prezinte chitanţe pentru a justifica fiecare bănuţ pe care îl cheltuia. Cu o strângere deliberată a pumnului, a mototolit foaia de hârtie şi a aruncat-o în coşul de gunoi. Dacă casa ar fi avut şemineu, l-ar fi ars într-un gest mai simbolic. Stătea în centrul bucătăriei, pierdută. Fetele ar fi trebuit să fie aici, să spele vasele, să o ajute să pregătească o cină simplă. Bucătăria era prea mică pentru o masă, dar Em ar fi trebuit să fie îngenuncheată pe scăunelul ei de la tejghea, îmbrăţişându-l pe Hoppy şi descomprimându-se de la grădiniţă, în timp ce Alex îi făcea lui Sarah un rezumat detaliat al întregii ei zile, de la lăsarea la preluarea copilului. Casa era prea liniştită fără trăncăneala constantă a celei mai mari.

Câinele a dat din cap în semn de întrebare. Ea l-a scărpinat după urechi. „Nu sunt obişnuit cu liniştea şi sunt

sigură că trebuie să ieşi. Hai să aşteptăm fetele afară.” Orice era mai bine decât să stea singură înăuntru, aşteptând şi îngrijorându-se. S-a întors la uşă, a ridicat lesa de pe cârligul de perete şi a prins-o de zgarda lui.

Telefonul ei a vibrat în buzunarul hainei. L-a scos şi a citit afişajul. Troy.

Inima îi zvâcnea. Ceva se întâmplase cu fetele. Posibilităţi teribile îi treceau prin minte. Frica îi strângea plămânii. A apăsat butonul de răspuns cu un deget tremurând. „Ce s-a întâmplat?”

„Unde eşti?” Furia radia prin conexiune.

Ea a îngheţat, surprinsă de ostilitatea din tonul lui. „E ceva în neregulă cu fetele, Troy?”

„Vreau să ştiu unde ai fost.”

Sarah făcu o pauză, gândurile îi zburau. Localizarea ei nu era treaba lui Troy. Divorţul lor era definitiv, iar el îşi pierduse toate drepturile de a o întreba unde se află în noaptea în care o aruncase pe scări cu cinci luni înainte. Dar nul putea înfuria în timp ce el era singur cu Emma, în vârstă de trei ani, şi Alex, în vârstă de cinci ani.

Expiră frustrată şi speriată. Înainte ca judecătorul să-i dea dreptate săptămâna trecută, Sarah refuzase să răspundă la apelurile lui. Dar în momentul în care cele două fetiţe ale ei urcaseră în camionul lui în acea dimineaţă, ea îi deblocase numărul. Avea din nou controlul, şi ştia asta.

Cuvintele ei aveau gust de înfrângere. „Am fost la muncă. Acum sunt acasă.”

„Nu te cred.”

Bandit a mârâit la ea, ca şi cum ar fi simţit animozitatea din tonul lui Troy.

„Poţi auzi câinele, Troy”, a spus ea cu o voce obosită.

„Trebuia să fii acasă de la serviciu acum douăzeci de

minute.” Vocea lui s-a ridicat.

Condiţionată să facă pace, Sarah aproape că răspunse. Să-l liniştească devenise un obicei, iar ea nu ascundea nimic. Se oprise pentru lapte. Dar nu-l putea lăsa să o tragă înapoi în jocurile lui de control. „Fetele sunt bine?”

„De ce nu ar fi?”

„Nu ar trebui să mă suni decât dacă este vorba despre fete şi ai întârziat zece minute.”

„Poate că au vrut doar să ştie unde este mama lor.” Avea un răspuns pentru orice. Devenise isteţ când se trezise. „Sau poate am vrut să mă asigur că eşti acasă înainte să le las.”

În clipa de tăcere care a urmat, a auzit în fundal vocile fiicelor sale. Plămânii i-au expulzat respiraţia pe care o reţinuse. Fetele erau în regulă.

„Trebuie să scot câinele afară, Troy. Ne vedem în curând.”

Adunându-şi curajul, Sarah a apăsat butonul Sfârşit. Telefonul nici măcar nu era în buzunar când a bâzâit din nou. S-a uitat la ecran pentru a se asigura că era Troy şi a lăsat apelul să intre în căsuţa vocală. Privirea ei a alunecat peste interiorul casei mici. Mobilierul din stejarul anilor '80 şi albastru de ţară era învechit, dar nu o deranja. Nu-şi dorise nimic din casa pe care o împărţise cu Troy. Logodnicul surorii ei, şeful poliţiei locale, o lăsase pe ea şi pe fete să locuiască în această căsuţă fără chirie. El insistase să instaleze o alarmă, dar ea refuzase să-i permită să renoveze. El făcuse mai mult decât suficient. Întreaga ei viaţă se schimbase de când se mutase în această casă. Avea o slujbă şi independenţa ei. Până astăzi, fetele ei fuseseră fericite şi în siguranţă. Acesta era raiul ei, sanctuarul ei. Îi luase lui Troy luni de şiretlicuri juridice pentru a o încălca. Obţinuse un divorţ rapid, dar nu avea cum să rupă legăturile cu el, nu

când aveau doi copii în comun.

S-a aşezat uşor pe bancheta de lângă uşă şi a luat câinele în poală. El s-a aplecat spre ea, iar ea i-a înfăşurat un braţ în jurul corpului său mic şi robust.

„Ce vom face?”

Şi-a permis două minute de terapie canină înainte să aşeze câinele pe podea şi să se ridice. „Haide. O să te scot afară să-ţi faci treburile înainte să-mi sun avocatul.”

Ea nu voia – nu putea – să-l lase pe Troy să preia controlul. Avocatul ei nu era atât de util pe cât sperase. Troy ştia cum să-şi formuleze cuvintele astfel încât, fără a-i auzi tonul, mesajul său să poată fi interpretat inocent. Dar nu era nimic nevinovat în tot ceea ce făcea Troy.

Înapoi în casă, şi-a dat jos haina, a eliberat câinele şi s-a schimbat în blugi şi pulover. Apoi nu a mai avut altceva de făcut decât să aştepte până când camionul lui Troy a ajuns la bordură, cincisprezece minute mai târziu. Stând pe spătarul canapelei, Bandit a luat-o razna. Voia să petreacă puţin timp cu fetele înainte să plece la cursul de autoapărare. Acum nu mai avea nicio şansă. Bona ei avea să sosească în orice moment. Până să le aranjeze pe fete cu Lucia, ar fi trebuit să plece. Dar a refuzat să îşi arate iritarea. Un răspuns de orice fel nu ar fi făcut decât să-l încurajeze pe Troy.

A stat în camionetă câteva secunde, uitându-se la ea prin geamul pasagerului. Întinzându-şi încheieturile peste volan, şi-a răsucit inelul greu de şcoală, acelaşi inel care făcuse contact solid cu capul ei cu cinci luni înainte. Sarah şi-a atins cicatricea de pe tâmplă, degetele ei urmărind mica adâncitură. Privirea lui Troy a surprins-o pe a ei, iar un semisurâs îngâmfat i-a întors colţul gurii. Sarah s-a încordat când el a coborât din camionetă.

Fetele au ieşit de pe bancheta din spate ca pâinea prăjită

şi au alergat spre ea. Împingând ferm câinele iritat înapoi în casă, Sarah a ieşit pe verandă să le întâmpine pe Alex şi Em. Fetele au alergat pe alee, iar ea s-a ghemuit să le îmbrăţişeze pe amândouă. Ţinându-le corpurile mici aproape, le-a respirat mirosul de transpiraţie şi de No More Tangles. *Erau bine.* Uşurarea a cuprins- o. „Duceţi-vă înăuntru. Nu lăsaţi câinele afară.”

Au intrat în casă. Alex a tras uşa de la fereastră în momentul în care picioarele lui Bandit au lovit geamul, înăbuşind lătratul furios al câinelui.

„A mers totul bine?” Ar fi fost plăcută cu el chiar dacă ar fi murit.

„Bine.” Troy a făcut un pas spre ea. „Dar trebuie să nu le mai strici.”

Sarah nu a răspuns, dar, prefăcându-se încrezătoare, şi-a lărgit poziţia şi şi-a întins capul spre cer. *Nu da înapoi.*

„Vorbesc serios, Sarah. Alex este sfidătoare, iar Emma plânge tot timpul.” Troy s-a oprit. Iritarea şi nehotărârea îi pâlpâiau în ochi.

Sarah îşi strânse molarii. Ce avea de gând să spună? Se îndoia că el ar fi receptiv la adevăr. *Copiii tăi se tem de tine.* „La ce oră le vei lua joi?”

„La fel ca azi.” Troy s-a încruntat, dar s-a întors spre camionul său.

„Ne vedem atunci.” Sarah se îndreptă spre casă, rugându-se ca el să plece înainte ca dădaca ei – şi tatăl ei sexy – să sosească. Dar îi era sortit să aibă cel mai mare ghinion din univers. Chiar în acel moment, Cristan Rojas a cotit pe strada ei şi a parcat în spatele camionului lui Troy.

Încă un minut şi Troy ar fi dispărut.

Lucia a sărit din maşină şi a ţopăit prin iarbă pe picioare lungi. „Bună, Sarah.”

„Bună, Lucia”, a spus Sarah. „Poţi să intri.”

Cristan a coborât din Mercedesul său şi s-a sprijinit de portiera închisă, cu telefonul lipit de ureche, ochii urmărindu-l pe Troy în timp ce acesta se urca în camioneta sa. Tensiunea dintre bărbaţi era palpabilă în aerul rece, ceea ce era ridicol pentru că Sarah nu era implicată cu niciunul dintre ei.

Troy s-a îndepărtat de bordură. În momentul în care pick-up-ul a dispărut după colţ, Cristan a pornit spre Sarah. Corpul lui atletic era îmbrăcat în blugi şi într-o haină neagră de lână care îl făcea să pară străin într-un oraş în care toţi ceilalţi purtau puf şi flanelă. Ea şi-a înăbuşit plăcerea care a izbucnit în ea în timp ce el mergea pe alee.

„Bună, Sarah.” Zâmbetul lui i-a înmuiat trăsăturile altfel dure. Era brunet şi latin, şi singurul lucru mai sexy decât chipul său slab şi cizelat era accentul său slab, uşor formal. Şi Sarah şi-a dat seama că se holba. Din nou. De ce se întâmpla mereu asta cu el? A clipit şi şi-a dres glasul.

„Bună ziua”, a spus ea. „Mulţumesc că ai aşteptat. Nu ştiu ce ar face dacă te-ar vedea intrând în casă.” Gelozia, oricât de nefondată, îl făcea pe Troy şi mai furios.

„Ştiu că vrei să eviţi să-l provoci.” Dar fulgerul de furie din ochii lui Cristan spunea că ar fi încântat de o confruntare cu Troy. Din fericire, Cristan avea stăpânirea de sine a unui călugăr. Vocea lui nu depăşea niciodată un ton atent modulat şi îşi analiza atent atât acţiunile, cât şi cuvintele. Dar, sub acest control ferm, postura sa sugera întotdeauna că ar putea exploda într-o clipă.

„Vreau doar ce e mai bine pentru fete. Nevoile lor trebuie să fie pe primul loc.”

„Desigur.” Expresia lui s-a relaxat cu înţelegere şi compasiune. Era văduv şi tată singur, iar ea trebuia să

admită că legătura dintre Cristan şi fiica lui era la fel de atrăgătoare ca ochii lui negri şi umerii largi.

„Mulţumesc pentru înţelegere.”

El a recunoscut comentariul ei cu o uşoară înclinare a capului, dar ochii lui nu au întrerupt contactul cu ai ei. Concentrarea lui s-a intensificat. „Dar sunt la dispoziţia ta dacă te răzgândeşti. Meriţi ceva mai bun. Mult mai bun.”

Pielea lui Sarah se înroşise. Cristan părea adesea distant şi rece, dar în acel moment radia căldură pură. Vântul se mişca, răcoarea umedă amintindu-i că viaţa ei era complicată. Troy era deja ostil. Dacă el credea că Sarah flirta cu un alt bărbat, nici un fel de consiliere de gestionare a furiei ordonată de tribunal nu avea să o ajute.

Era frustrată şi deprimată de faptul că fostul ei soţ încă îi controla viaţa. În cele din urmă, Troy va trebui să meargă mai departe, iar apoi poate că va putea să exploreze sentimentele care se manifestau între ea şi Cristan. Dar pentru binele fetelor, deocamdată trebuia să ia decizii cu capul, nu cu inima.

Ea a clipit, s-a întors de la el şi i-a condus în casă. Lucia le îmbrăţişa pe Alex şi Em. Vocile fetiţelor au urcat la un ton înalt, emoţionat, care i-a liniştit îndoielile lui Sarah. Meritau orice avea să îndure.

Sarah a luat un pachet împachetat de pe raftul ei cu cărţi. „Am ceva pentru tine, Lucia.”

„Nu e ziua mea”, a spus Lucia cu o voce nedumerită. Sarah a zâmbit.

„Ştiu şi eu. Acesta este un cadou doar pentru că”.

„Doar pentru că?” a întrebat Lucia.

„Doar pentru că am vrut să ţi-l dau”, a spus Sarah.

Lucia a rupt hârtia maro. „O, Doamne.” A ţipat. „Uite, tată. Sunt eu şi Snowman la spectacol.”

Ea a întors cadoul spre tatăl ei. Lucia îşi călărise noul cal, Snowman, la concursul hipic de interior de la festivalul de iarnă. Fusese foarte încântată să câştige o panglică albastră. Când Sarah văzuse poza lor în ziarul oraşului, a trebuit să o înrămeze pentru copil. Fotograful surprinsese o imagine perfectă a celor doi în aer, deasupra unei sărituri joase din arena interioară.

„Mulţumesc.” Lucia a cuprins-o pe Sarah într-o îmbrăţişare aprigă.

„Cu plăcere. M-am gândit că ar trebui să marchezi prima ta victorie”, a spus Sarah.

Lucia a întors cadoul spre tatăl ei. Faţa lui Cristan s-a încordat când s-a aplecat mai aproape şi a citit legenda. „Lucia Rojas şi Snowman au câştigat locul întâi în divizia vânătorilor începători.”

„Nu ştiam că poza mea a apărut în ziar.” Lucia a radiat şi a învăluit-o pe Sarah într-o altă îmbrăţişare cu o singură mână. „Am să o agăţ în camera mea.”

„Cu plăcere.” Sarah se încălzi în timp ce o privea pe Lucia aproape sărind înapoi la fete.

„Este un cadou minunat.” Vocea lui Cristan era rigidă. Se închisese în el. „Nu era nevoie să faci asta.”

„Îmi face mare plăcere să o fac fericită.”

„Mulţumesc”, a spus el. „La ce oră ar trebui să o iau pe Lucia?”

„E bine la ora şapte?” Confuză, Sarah îi cercetă chipul. În ultimele câteva luni, comportamentul formal al lui Cristan se schimbase încet în unul prietenos, poate chiar mai mult decât prietenos. Dar se părea că domnul incomod se întorsese astăzi. De ce?

„Da. Mă întorc la şapte.” Ochii lui căprui s-au închis în timp ce se îndepărta.

Părea că şi-a revenit din starea de spirit când s-a întors spre copii. Ca întotdeauna, postura şi zâmbetul i se relaxau în secunda în care se adresa copiilor. Se simţea mai confortabil cu ei decât cu ea. În afară de faptul că îi spusese că soţia lui murise când Lucia era bebeluş, era rezervat când vorbea despre trecutul lui. O mai plângea pe soţia lui?

Dar chiar dacă ar fi făcut-o, de ce cadoul pentru fiica lui îl pusese pe gânduri?

Capitolul 5

Cristan a ieşit din bucătărie. Cum a putut să lase să se întâmple asta? Poza Luciei era în ziar şi cu siguranţă şi pe internet. Panica l-a zgâriat la limita controlului. A încercat să se înţeleagă cu ea. Nimeni nu putea să-i cunoască adevărata identitate. Ziarul local nu circula dincolo de graniţele oraşului şi avea un număr foarte mic de cititori în cadrul comunităţii. El cumpărase un singur număr, atunci când programul de ridicare a gunoiului fusese modificat. Era ridicol. În acest moment al noii lor vieţi, paranoia excesivă ar fi atras mai multă atenţie decât un singur articol.

S-a dus la fiica sa, care stătea cu picioarele încrucişate pe podea, ajutând- o pe Alex să-şi alinieze animalele de pluş într-un rând ordonat în faţa televizorului. Strângându-şi cangurul dezechilibrat, Emma s-a urcat în poala Luciei.

S-a ghemuit lângă copii. „Ce avem aici?”

Ca de obicei, Alex a răspuns. „Mergem să ne uităm la un film. Mami a spus că e în regulă.” I-a dat unui ursuleţ maro un loc în rândul din faţă.

„Sună distractiv.” Cristan a cercetat teatrul fals. „Văd că v-aţi asigurat că toată lumea are o vedere bună.”

Alex a poziţionat lângă urs un purceluş din beanbag. „Cei mici trebuie să stea în faţă.”

Cristan s-a întors spre Emma. „Hoppy se va uita?”

Emma a dat din cap şi şi-a întors faţa timidă în umărul Luciei, dar faţa
copilei s-a întors la el într-o secundă, ochii ei râzând.

Cristan s-a aplecat până la nivelul cangurului. „Ce e asta, Hoppy? Ai vrea să alegi tu filmul?” S-a uitat la Emma. „Hoppy spune că e rândul lui să aleagă”.

Scuturându-şi energic capul, ochii Emmei au strălucit în timp ce îi zâmbea înapoi. „Nu.”

„Asta a spus el.” El şi-a ridicat palmele şi a ridicat din umeri.

„Nu!” Ea izbucni într-un hohot de râs. La auzul râsului ei inocent, tensiunea lui Cristan a scăzut şi s-a întrebat pentru a mia oară ce s-ar fi întâmplat cu el dacă Lucia nu s-ar fi născut. Având în vedere calea pe care o urmase, ar fi fost probabil mort până acum. Lucia îl salvase.

„Am ales deja filmul.” Alex i-a arătat o cutie colorată cu o prinţesă animată pe faţă.

„Este un film bun.” El şi Lucia îl văzuseră de multe ori. Ridicându-se, a pus o mână pe umărul fiicei sale. „Am nişte comisioane de făcut. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc”, a spus ea.

Dragostea pentru copilul său îi umfla inima. Oferindu-i fiicei sale şansa de a trăi cu inocenţă, toate sacrificiile pe care le-a făcut au meritat. Dar măcar atât putea face după tot ce îi dăduse ea.

El a rămas în picioare. Sarah se sprijinea în uşa

bucătăriei, privindu-l. Blugii uzaţi şi un pulover simplu îi îmbrăţişau corpul subţire. Nu purta machiaj. Sănătoasă şi naturală, nu semăna deloc cu femeile pe care el le găsea de obicei atrăgătoare. Cu toate acestea, atunci când era cu ea, se trezea de multe ori că se holba la ea, incapabil să privească în altă parte. Frumuseţea ei era liniştită şi modestă, iar cu cât o privea mai mult, cu atât devenea mai atrăgătoare.

Fruntea i s-a încreţit. „E totul în regulă?”

„Da.” Oricât de mult ar fi încercat să reziste, acei ochi căprui îl atrăgeau mereu în el. Ar fi vrut să poată explica ceea ce părea a fi un comportament neregulat, dar ar fi fost mai uşor să pună o oarecare distanţă între ei. Ce avea el de oferit unei femei? Nici măcar nu-i putea spune numele lui adevărat.

E timpul să plece. Faptul că era cu Sarah îi accentua singurătatea.

A ieşit din casă, s-a urcat înapoi în maşină şi s-a îndepărtat de bordură. Nu avea să se gândească la moartea soţiei sale sau la îndrăgostirea sa fără speranţă de o femeie pe care nu o putea avea. În seara asta avea să facă un efort pentru a-şi sărbători multele binecuvântări. Lucia îşi făcuse prieteni. Oamenii îi salutau în magazinul alimentar. Fiica lui lua numai 10 şi avea grijă de copii. Oare ceilalţi locuitori ai acestui orăşel apreciau natura frumoasă şi lipsită de evenimente a vieţii lor? Pentru el, viaţa obişnuită trebuia preţuită, mai ales în această săptămână, când visele violente îşi disputau atenţia.

S-a oprit la King's Tack Shop pentru a comanda câteva perechi noi de pantaloni de călărie pentru Lucia, apoi s-a oprit la Quickie-Mart. Cristan a împins uşa de sticlă. Mirosul de cafea flutura, chemându-l. A trecut de doi clienţi care

stăteau la coadă, a traversat faianţa şi s-a îndreptat spre staţia de cafea. A umplut o ceaşcă de carton cu cea mai neagră cafea, apoi a luat o pâine de pe un raft.

O femeie tânără cu un litru de lapte într-un braţ şi un copil mic în celălalt l-a urmat până la casă. Femeia părea cunoscută. Cristan a ocolit o vitrină cu raclete de gheaţă pentru automobile şi s-a aşezat la coadă, în spatele unui bărbat în vârstă care cumpăra bilete de loterie.

„Bună”, a zâmbit ea. „Tu eşti tatăl Luciei, nu?”

„Da”, a spus el, încercând să o localizeze. Avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, era drăguţă, cu părul scurt şi negru. Fetiţa din braţele ei avea părul şi ochii negri, aşa cum fusese Lucia la aceeaşi vârstă.

„Eu sunt Kenzie Newell. Ea este Delaney.” Copilaşul i-a zâmbit. Kenzie a continuat: „Şi eu am o fiică la grădiniţă. Ne-am cunoscut la vânzarea de prăjituri de Crăciun a şcolii. Probabil că nu-ţi aminteşti.”

„Da. Îmi amintesc acea zi.” Cristan îşi amintea clar de o sală de gimnastică plină de copii şi mame tinere. Câţiva taţi fuseseră împrăştiaţi în mulţime. Lucia îl înscrisese la acel eveniment. Fiica lui credea că petrecea prea mult timp singur.

„Caut o babysitter. A mea a plecat la facultate anul acesta. Nu aveţi idee cât de greu este să găseşti o bonă bună. Sarah Mitchell este vecina mea. Ea spune că Lucia este grozavă.”

„Este”, a fost el de acord cu un zâmbet.

Kenzie a jonglat cu fiica ei şi cu laptele pentru a scoate o carte de vizită din buzunarul hainei. „Aici e cartea mea de vizită. Mi-ar plăcea dacă Lucia mar suna, dacă sunteţi de acord, desigur. Eu şi soţul meu nu am mai ieşit împreună de când a început şcoala, în septembrie anul trecut.”

„Da, îmi amintesc acele zile.” Cristan se opri. Aproape că împărtăşise o amintire din viaţa lui cu Eva. Îşi lăsase garda jos. Disconfortul îl cuprinsese. Stând deoparte, menţinându-şi vigilenţa, aceştia erau factorii care o ţinuseră pe Lucia în siguranţă, şi ar fi bine să ţină cont de asta. Doar unul dintre ei putea trăi o viaţă normală, iar Lucia merita acest privilegiu. Nu făcuse nici pe departe suficientă penitenţă pentru multitudinea de păcate.

Bătrânul şi-a luat teancul de bilete de loterie şi a părăsit magazinul. Un alt client s-a alăturat rândului, un bărbat într-un hanorac cu glugă albastru închis. Era întors cu spatele, cu mâna pe faţă în timp ce tuşea. Cristan a aşezat cafeaua şi pâinea pe tejghea în acelaşi moment în care noul client a ieşit din rând şi a scos un pistol din buzunar.

Adrenalina i-a zdruncinat inima lui Cristan şi i-a străbătut venele. Şocul i-
a ascuţit atenţia şi i-a reamintit cum nu se mai aştepta ca violenta să facă parte 555 5 1 51
din viaţa lui – şi cât de multă muncă îi luase să găsească pacea. Pace pe care acest tânăr bătăuş tocmai o distrusese.

Slavă Domnului că Lucia nu era cu el.

Kenzie a oftat. Copilul neştiutor a repetat o rimă cu o voce cântată, vocea inocentă stârnind furia lui Cristan.

Tânărul ţinea pistolul de 9 mm cu o mână sigură. Privind prin spaţiul dintre glugă şi o bandană legată în jurul jumătăţii inferioare a feţei, ochii care se concentrau asupra ţevii erau de un albastru pal, reci şi goi.

Cristan cunoştea bine acea privire. Obişnuia să o vadă în oglindă în fiecare dimineaţă.

Aceia erau ochii unui criminal.

„Pune-ţi mâinile la vedere”. Hoţul a făcut un gest cu arma. O pereche subţire de mănuşi din piele neagră îi

acoperea mâinile.

Mişcându-se încet şi evitând provocarea contactului vizual direct, Cristan şi-a ridicat ambele mâini în faţa pieptului, cu palmele spre exterior. Un plâns feminin a răsunat în spatele lui. Şi-a deplasat uşor greutatea pentru a o proteja mai bine pe Kenzie şi pe copilul ei.

Bărbatul înarmat s-a mutat în spatele casei de marcat. „Deschide casa de marcat şi pune banii într-o pungă”.

Tânărul funcţionar slăbănog s-a conformat, respirând în şuierături scurte care, fără îndoială, îl vor duce la hiperventilaţie în câteva momente. Hoţul a scanat partea de sus a culoarelor, căutând clar pe cineva.

Cine a mai fost în magazin? Cristan a ascultat după voci sau paşi. Un pantof s-a zgâriat pe gresie în spatele lui. S-a uitat la oglinda rotundă de securitate montată în colţ. Două siluete mărşăluiau spre ei. Un al doilea hoţ, îmbrăcat într-un hanorac roşu închis şi blugi, trăgea de cot un bărbat chel, cu şorţ. Cămaşa Roşie a apăsat un pistol pe tâmpla bărbatului chel. O insignă aurie fixată pe şorţul verde de la Quickie-Mart scria Manager.

„Bine, domnule manager. Deschideţi sertarul celeilalte case de marcat.” Cămaşa Roşie l-a împins pe manager spre o casă de marcat de pe tejgheaua opusă. Managerul s-a împiedicat şi a căzut, aterizând într-o răsucire ciudată, ca un mânz nou-născut.

„Fă-o în zece secunde sau împrăştii creierul juniorului pe podea.” În spatele tejghelei, „Ochi albaştri” l-a pălmuit pe funcţionar în partea laterală a capului. Omul ăsta nu era împovărat de o conştiinţă. Dacă căuta o treabă simplă şi nişte bani rapizi, singurul lucru care îl împiedica să apese pe trăgaci era aversiunea faţă de complicaţii.

Managerul s-a zvârcolit în genunchi, apoi s-a ridicat în

picioare. Cămaşa Roşie l-a urmat în spatele tejghelei.

Cristan i-a evaluat pe vânzător şi pe manager. Amândoi îi erau familiari din vizitele sale anterioare la magazin. Nici unul nu părea genul care să încerce ceva nebunesc. Cel mai bun rezultat posibil era ca tâlharii să ia banii şi să fugă fără să rănească pe nimeni. Aceşti doi tâlhari erau mărunţi. Niciun infractor inteligent nu ar fi riscat închisoarea pentru cele câteva sute de dolari din câteva sertare ale casei de marcat. Cea mai mare parte a banilor ar fi fost păstrată întrun seif.

Managerul a răsfoit cheile cu degetele tremurânde. A avut nevoie de trei lovituri la încuietoare înainte să reuşească să deschidă sertarul casei de marcat. Până când a reuşit, faţa şi scalpul îi străluceau de transpiraţie. Red Shirt l-a dat la o parte şi a golit sertarul într-o pungă de hârtie maro. „Următoarea deschidere e seiful”.

„Nu pot”, a spus managerul.

„Prostii”, a spus Cămaşa Roşie. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre Cristan. „Tu.” A mişcat botul pistolului. „Goleşte-ţi buzunarele.”

Cristan a strecurat cu grijă două degete în buzunarul de la piept al hainei sale de lână. Nu era nimic în portofelul său care să nu poată fi înlocuit. Nimic care să merite să-şi rişte viaţa pentru a fi păstrat. Nu voia probleme. Dacă i se întâmpla ceva, Lucia ar fi rămas singură pe lumea asta. Nu avea familie. Nici măcar nu-şi ştia numele adevărat.

El şi-a scos portofelul. Cămaşa Roşie a întins punga de hârtie, iar Cristan şi-a aruncat în ea portofelul de piele.

„Dă-mi poşeta ta, doamnă.” Red Shirt şi-a flexat degetele de două ori.

Tinându-şi încă micuţa pe şold, Kenzie a scăpat litrul de lapte şi şi-a dat

Cămaşa Roşie cureaua genţii. Cristan a luat geanta de la ea şi i-a dat-o tâlharului ca să nu fie nevoit să se apropie mai mult.

„Mulţumesc pentru afacere.” Cămaşa Roşie s-a întors spre ieşire. În spatele tejghelei, Ochi Albaştri s-a oprit pentru a lua o mână de batoane Power Bars de pe un raft. Le-a băgat în geantă.

Încă un minut şi s-ar fi terminat. Cristan a respirat.

Apoi Cămaşa Roşie s-a oprit. Expresia i s-a îngustat în timp ce se concentra asupra lui Kenzie. „Tu. Vino aici.”

Un nou val de furie a alunecat în gâtul lui Cristan.

„Te rog. Nu”, a implorat Kenzie.

Bărbatul s-a apropiat. A îndreptat arma spre copil. „Am spus să vii aici.”

Kenzie a făcut un pas ezitant spre el, răsucindu-şi corpul pentru a întoarce copilul departe de pericol. „Lasă-mi copilul în pace. O să fac tot ce vrei tu.”

El a Cămaşa Roşie pune copilul jos. Tu vii cu mine.”

Kenzie a încercat să o coboare pe fetiţă la podea. Ţinându-se de gâtul mamei sale cu o strânsoare disperată, copila a ţipat. Lacrimile îi curgeau pe faţă, roz aprins de teroare.

„Fă-o să tacă!” a cerut Cămaşa Roşie, ţintind din nou spre copil.

Kenzie a şoptit şi a liniştit copilul, în timp ce se înclina pentru a-l acoperi cu propriul corp.

„De ce nu iei banii şi pleci?” a raţionat Cristan. „Dacă eşti rapid, ai putea să scapi înainte de sosirea autorităţilor.”

Pistolarul s-a învârtit, a făcut doi paşi şi a îndreptat arma direct în faţa lui Cristan. „Ce naiba ai spus?”

Cristan a privit ţeava, bucuria sa că arma nu mai era îndreptată spre copil fiind de scurtă durată. Intervenţia lui i-

ar putea face orfană fiica. Dar ce altceva putea face? Un bărbat pur şi simplu nu permitea ca femeile sau copiii să fie răniţi. A încercat să dezamorseze furia tâlharului. Cel mai bun rezultat pentru toţi era unul non-violent. „O femeie te va încetini”.

„Uită de fată, tâmpitule. El e cel de care avem nevoie.” În spatele tejghelei, Ochi albaştri s-a uitat la Cristan.

De ce l-ar vrea? Nu l-ar fi vrut. Ochi albaştri trebuie să fi vrut să spună că mai aveau nevoie de manager pentru a deschide seiful.

„Dă-te din calea mea.” Ochi albaştri l-a lovit pe funcţionar peste faţă cu dosul armei. „Iau nişte Twinkies.” A ieşit din spatele tejghelei şi a mers pe un culoar.

Picioarele funcţionarului au cedat. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe obraz. Managerul l-a prins şi l-a lăsat la podea.

Atât de mult pentru nonviolenţă.

Cu coada ochiului, Cristan a văzut-o pe Kenzie adunându-şi copilul şi îndepărtându-se încet. Deşteaptă fată, profitând de diversiunea lui Cristan. Voia să scoată copilul din linia de tragere în caz că cineva începea să tragă.

„Încă un cuvânt nenorocit din partea ta şi îţi zbor faţa”, a ţipat Cămaşa Roşie, făcând încă un pas spre Cristan, dar nu suficient de aproape pentru a pune arma la îndemână. Ochii lui erau prea strălucitori, iar drogurile ar explica prostia curată a acestui jaf. Cine ar risca un jaf armat în plină zi pentru câteva sute de dolari? „Dacă vreau femeia, voi lua femeia. M-ai înţeles?”

„Da.” Cristan putea vedea dorinţa de a ucide pe faţa tânărului. Cămaşa Roşie voia să apese pe trăgaci, dar ceva îl reţinea, probabil teama de a nu fi înregistrat evenimentul pe o cameră de supraveghere.

„Cred că o să vă luăm pe amândoi”, a spus Cămaşă Roşie. „Hei, întoarce- te aici, târfă”, i-a strigat el lui Kenzie.

Cristan avea nevoie de o armă. Anii de antrenament şi memoria musculară au preluat controlul. Dintr-o singură mişcare lină şi fulgerătoare, a luat un răzuitor de gheaţă de pe panoul de carton de lângă el şi l-a arcuit în sus ca şi cum ar fi scos o sabie din teacă. Mânerul din plastic dur l-a prins pe Cămaşă Roşie în antebraţ, iar o fracţiune de secundă mai târziu, aceeaşi mişcare a dus lama ascuţită din plastic la faţa lui. Arma i-a zburat din mâini şi a alunecat pe gresie. Sângele i-a ţâşnit din nas. Hoţul şi-a acoperit faţa plină de sânge cu ambele mâini. Cristan a întors racleta într-o mişcare circulară. O lovitură în jos a adus capătul de fund al uneltei din plastic dur peste tâmpla lui Cămaşă Roşie. Acesta a căzut în genunchi. Un şut în coaste l-a aruncat cu faţa pe gresie.

Cristan s-a uitat după armă. Impulsul o purtase prin micul magazin.

„Ce naiba se întâmplă?” Ochi albaştri a ieşit din spatele unei vitrine, cu braţele încărcate cu cutii albe Hostess. Privirea lui s-a plimbat prin magazin şi a aterizat pe partenerul său inconştient. „La naiba.” A aruncat cutiile şi şi-a scos arma din buzunar.

Dar Cristan se îndrepta deja spre el, reducând distanţa critică. Era pe tâlhar înainte ca arma să fie îndreptată. A apucat arma cu mâna stângă, înfăşurându- şi degetele peste glisieră şi redirecţionând ţeava spre podea. O lovitură puternică cu dreapta a lovit maxilarul tâlharului. Acesta şi-a dat capul pe spate, iar Cristan i-a smuls arma din mâini.

Ochi albaştri şi-a legănat mâna. „Mi-ai rupt încheietura.”

Ajustându-şi prinderea armei, Cristan a ţintit centrul pieptului lui Ochi Albaştri. „Treci în genunchi şi pune-ţi mâinile deasupra capului.”

Ochi albaştri s-a conformat. Cristan a dat înapoi şi şi-a poziţionat corpul pentru a-i acoperi pe ambii tâlhari cu arma. Dar Cămaşă Roşie era în genunchi, cu o a doua armă în mână. A îndreptat-o spre manager.

„Plecăm sau îl împuşc”. A strigat la partenerul său: „Haide!”

Ochi albaştri a fugit afară. Cămaşa Roşie a ieşit pe uşă, ţintind încă spre directorul magazinului. Cristan l-a urmărit cu arma până când ambii hoţi au fugit pe lângă clădire, unde probabil aveau un vehicul.

Vânzătorul şi directorul magazinului s-au holbat, amândoi cu faţa albă şi gura deschisă.

„Aţi sunat la poliţie?” a întrebat Cristan fără să-şi ia ochii de la geamul de sticlă, deşi se îndoia că hoţii se vor întoarce.

Mărul lui Adam al managerului a săltat în timp ce înghiţea. „Am declanşat alarma de panică. Poliţia ar trebui să fie aici în orice secundă.”

Cristan a coborât arma. Bărbaţii dispăruseră de mult. „Kenzie, eşti bine?” A ieşit din spatele unei vitrine frigorifice joase, unde fusese ghemuită. Palidă la faţă şi tremurând, a strâns la piept copilul plângând şi a bolborosit:

„Mulţumesc. Da. Mulţumesc.”

Cristan şi-a cercetat hainele. Sângele din nasul tâlharului îi păta blugii, puloverul şi haina de lână.

Trebuia să fugă, înainte de sosirea poliţiei. Ar putea să treacă pe la casă, să-şi schimbe hainele şi să ia genţile de voiaj. Ar putea să o ia pe Lucia şi să dispară. Planul lor de zbor era bine planificat şi bine finanţat. Nu trebuia să-şi asume riscul de a fi expus.

Deci, de ce era încă aici?

Sirenele se apropiau. O clipă mai târziu, maşinile de poliţie s-au oprit şi luminile au pulsat în magazin, iar şansa

lui Cristan de a fugi a trecut.

A aşezat arma pe jos, la picioarele sale, şi şi-a ridicat mâinile la înălţimea umerilor, în timp ce poliţiştii intrau în magazin, cu armele scoase. Managerul a explicat situaţia. Poliţiştii au măturat magazinul şi au chemat o ambulanţă.

Cristan ieşi afară şi se lăsă să se aşeze pe bordură. Enormitatea evenimentelor din acea zi îl copleşea. Ce avea de gând să facă?

„Sunteţi rănit?” Un poliţist a coborât de pe trotuarul de beton şi a scanat corpul lui Cristan.

„Nu. Nu e sângele meu.” El a clătinat din cap. Capul şi stomacul îi erau zdruncinate de fluxul de adrenalină. A respirat prin asta. Poate că nu mai avea antrenament, dar nu era prima dată când comitea un act de violenţă. Dar astăzi, urmările se simţeau diferit, ca şi cum nu ar mai fi fost o reacţie pur fizică. Uşurare – şi teamă – i se învârteau în piept. Cum avea să păstreze un profil scăzut după asta?

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat poliţistul.

Cristan şi-a ţinut povestea simplă.

„Va trebui să vii la secţie.” Poliţistul a studiat faţa lui Cristan, ca şi cum ar fi decis dacă acesta era sincer. „Vom avea nevoie de o declaraţie mai detaliată.”

„Desigur”, a spus Cristan. Dar în timp ce îşi privea hainele pătate de sânge, o singură întrebare îi frământa mintea. Ce se va întâmpla acum? Viaţa liniştită pe care şi-o construise ajunsese la sfârşit, dar acesta era riscul de a-ţi baza existenţa pe o înşelătorie elaborată. Jaful urma să atragă atenţia poliţiei şi a presei, iar el trebuia să evite să fie cercetat.

Cum s-ar descurca cu Lucia? Ar fi supărată de incidentul de astăzi. Cum ar reacţiona fiica lui dacă ar afla adevărul? Că mama ei nu murise într-un accident de maşină. Gândul că

Lucia îşi va descoperi adevărata moştenire îi dădea coşmaruri. Nu-i putea spune niciodată. Ştirea ar fi pus-o în pericol şi iar fi inspirat furia. Ar fi preferat să moară decât să-i piardă dragostea, chiar dacă aceasta ar fi fost obţinută prin fraudă.

Nu. Lucia nu l-ar ierta niciodată dacă i-ar spune că peste o săptămână se împlinesc douăsprezece ani de la execuţia mamei sale.

Capitolul 6

Antebraţul din jurul gâtului ei era blând, dar Sarah nu putea să respire. *Abia te atinge.*

„Relaxează-te, Sarah”, i-a spus Brooke Davenport, instructorul ei de autoapărare, cu o voce calmă. „Îl cunoşti pe Luke. Nu-ţi va face rău.”

Luke Holloway, prietenul lui Brooke şi consultant în securitate pe internet, jucase rolul atacatorului în cele trei cursuri anterioare. Sarah îl cunoştea pe Luke. Vecina surorii ei, doamna Holloway, era bunica lui. Sarah nu avea niciun motiv să se teamă de el. Ştia chiar exact ce avea de gând să facă, dar de fiecare dată când o atingea, îngheţa. Corpul lui era imens în spatele ei. Înalt de peste 1,85 metri, o domina. Costumul de antrenament căptuşit pe care îl purta pentru protecţie îi sporea corpul slab.

Nu a avut dificultăţi în a exersa atunci când a fost împerecheată cu o altă studentă, dar asta nu a fost de mare ajutor. Femeile rareori atacau alte femei.

„Ştii ce trebuie să faci.” Brooke stătea în faţa ei, cu ochii

ei căprui blânzi şi serioşi. „Haide, Sarah. Ştiu că poţi face asta.”

Sângele îi curgea în urechi, iar faţa lui Brooke se învârtea. În ciuda aerului răcoros din centrul comunitar, transpiraţia îi picura pe spate şi îi îmbiba tricoul.

„Nu pot.”

„Ba da, poţi”, i-a spus Luke în ureche. „Respiră adânc.”

„Vizualizează mişcarea”, a spus Brooke. „Dă-mi doar o lovitură de cot. Una. Poţi să o faci.”

Sarah a respirat printre bătăile staccato ale inimii ei. Era la a patra oră de curs şi era singura elevă care nu reuşea să execute nici măcar o tehnică de autoapărare asupra lui Luke. Creierul ei se zvârcolea cu imagini ale feţei furioase a lui Troy şi ale apelului telefonic ostil de astăzi.

„Poţi să faci asta”, a spus Luke. Şi-a coborât vocea astfel încât doar Sarah să-l poată auzi. „Nu-l lăsa să câştige.”

Frustrarea s-a transformat în furie. Se săturase să fie neputincioasă. De fiecare dată când făcea paşi înainte în noua ei viaţă, Troy ridica o nouă barieră în calea ei. Trebuia să înceteze. Acum.

Strângându-şi fiecare gram de forţă, Sarah şi-a mişcat braţul şi a înfipt un cot în vesta căptuşită. Tehnica avea câteva mişcări suplimentare, dar ea nu a mers mai departe. Tot ce creierul ei putea procesa era faptul că făcuse *ceva.* Trecuse de zidul fricii.

Luke i-a dat drumul, iar ea s-a întors pentru a-i vedea zâmbetul. Lângă covorul dreptunghiular, o duzină de femei aplaudau.

O brunetă de liceu în pantaloni de yoga a strigat: „Hai, Sarah!”

Sarah s-a holbat la Luke. „Nu pot să cred. Am făcut-o.”

„Bravo, fată.” El a ridicat mâna pentru a bate palma.

Ameţită, Sarah a ridicat un braţ slab şi şi-au bătut palmele. Ameţeala i-a inundat membrele flasce. Trebuia să înceapă să facă sport. O plimbare de douăzeci de minute în pauza de prânz nu era suficientă. „Chiar am făcut-o.”

Brooke a zâmbit larg. „Ai făcut-o.”

Sarah se temea că nu va putea scăpa niciodată de paralizia provocată de panică, că va rămâne blocată într-o stare permanentă de inutilitate îngheţată. Dar în seara asta, făcuse încă un pas înainte.

„Acum fă-o din nou.” Brooke i-a făcut semn lui Luke.

El s-a mişcat încet în jurul ei şi şi-a înfăşurat din nou braţul în jurul gâtului ei. De data aceasta, Sarah a reacţionat aproape instantaneu. Cotul ei s-a lovit de vesta lui. El s-a dat înapoi câţiva centimetri şi şi-a slăbit strânsoarea, imitând reacţia naturală la o lovitură în plexul solar. Sarah s-a uitat peste umăr, apoi şi- a retras braţul şi şi-a înfipt cotul în palma pe care el o ţinea în faţa feţei.

Pivotând, ea şi-a adus mâinile în faţa feţei şi s-a dat înapoi.

Luke a rânjit. „Da!”

Bucuria a inundat-o pe Sarah. Exerciţiul fusese înscenat, dar reuşita o umplea de mândrie – şi de speranţă. Troy nu va renunţa uşor. Ea ştia asta, dar avea să lupte pentru independenţa ei, pas cu pas. Avea un obiectiv şi îl va atinge chiar dacă va trebui să se târască. Nebuniile lui Troy nu erau decât obstacole de depăşit, hopuri în drumul ei.

„Încă o dată!” a spus Brooke.

Înainte ca ora să se termine zece minute mai târziu, Sarah reuşise să rupă de două ori strânsoarea uşoară a lui Luke pe încheietura ei. Ştia că el era mai agresiv cu celelalte femei şi foarte blând cu ea, dar nu-i păsa. Avea să ajungă acolo. Cu paşi mici. Dacă reuşea să facă asta, orice altceva avea să vină cu timpul.

„Asta e tot pentru seara asta”, a spus Brooke. „Ţineţi minte, toate aceste tehnici sunt ultima soluţie. Scopul vostru este să nu ajungeţi în situaţia de a avea nevoie de ele. Fiţi în siguranţă.”

Brooke şi-a împăturit covoraşele. Luke şi-a dat jos tampoanele. Transpiraţia i-a îmbibat tricoul. Femeile s-au adunat în jurul lui Sarah. Felicitările şi îmbrăţişările lor au umplut-o de căldură.

Sarah şi-a luat geaca şi poşeta. Închizându-şi fermoarul, le-a urmat pe celelalte femei afară din clădirea de cărămidă, în frig. Un vânt umed i-a răcit obrajii, iar sarea i-a scârţâit sub pantofii sport în timp ce se grăbea să traverseze parcarea şi să se urce în dubiţa ei. Sarah şi-a încuiat uşile vehiculului şi a pornit motorul dubiţei. Ţinând cont de toate sfaturile de siguranţă ale lui Brooke, parcase sub un felinar.

Luke a dus covoraşele şi plăcuţele la SUV-ul lui Brooke şi a încărcat echipamentul în spate.

Aşteptând ca dubiţa ei să se încălzească, Sarah şi-a conectat telefonul la cablul de încărcare de pe consolă. Înainte de a putea pune telefonul jos, acesta a vibrat la un apel primit. Sarah nu recunoscu numărul. A ezitat, dar când era departe de fete, ura să ignore un apel. A ridicat telefonul şi a apăsat Answer.

„Târfa nenorocită. Cine era bărbatul ăla de la casă?” Inima i-a bătut în cutia toracică.

„Troy?”

„Răspunde-mi.”

„Ţi-ai schimbat numărul de telefon?”, a întrebat ea.

„Poate am împrumutat un telefon de la un prieten. Nu schimba subiectul. Cine este, Sarah? De asta ai divorţat de mine? Pun pariu că ţi-o tragi cu tipul ăsta de ani de zile”, a

ţipat Troy.

Reculând, Sarah şi-a luat telefonul de la ureche. I-a trimis Luciei un mesaj rapid: „Sunt pe drum”.

Îl cunoscuse pe Cristan abia după ce plecase de la Troy, iar acuzaţia că iar fi fost infidelă o ustura. A respirat adânc. Gata cu jocurile. Nu-i putea permite lui Troy să o manipuleze. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi terminat niciodată. El nu ar fi înţeles niciodată că ea nu era la îndemâna lui. Şi de când împrumuta el un telefon? Două posibilităţi i-au trecut prin minte imediat. Fie s-a gândit că ea nu va răspunde, fie nu a vrut să existe o înregistrare a apelului.

Troy a ţipat: „Vreau să ştiu cine este, Sarah.”

Telefonul ei a vibrat când Lucia a răspuns cu OK. Ştiind că fetele sunt în siguranţă, Sarah a aşezat telefonul pe consolă şi s-a uitat la el.

„Sarah, la naiba. Răspunde-mi,” urletul lui Troy suna mic şi stins emanând din difuzorul telefonului ei, dar în mintea ei, îl auzea la volum maxim.

Sarah îşi ţinea degetul la un centimetru deasupra ecranului. Nu ar fi trebuit să tolereze acest abuz. Pentru că asta era. Troy s-ar putea să nu fie în maşina ei. Poate că nu era în stare să o atingă cu pumnul, dar înjurăturile, ameninţările şi ţipetele erau toate lovituri la adresa ego-ului ei – şi toate concepute pentru intimidare, ceva ce el perfecţionase în anii petrecuţi împreună.

Fii fermă, îi spusese terapeutul ei, *dar nu te angaja.*

„Sarah, mai eşti acolo…”

Ea a tras aer în piept şi l-a întrerupt. „Troy, dacă vei continua să ţipi, voi închide.”

El a explodat. „Ce naiba…”

A atins butonul roşu de terminare, întrerupându-l pe Troy la jumătatea timpului, şi şi-a îndepărtat degetul ca şi cum

ecranul telefonului i-ar fi ars pielea. Inima îi bătea cu putere peste zgomotul motorului dubiţei. Pentru o femeie normală, să-i închidă telefonul fostului soţ ar putea să nu pară mare lucru, dar pentru Sarah, aceasta era o altă premieră. Exaltarea şi teroarea au cuprins-o în valuri.

O bătaie în geam aproape că o aruncă pe scaunul pasagerului. Şi-a apăsat o mână pe stern, unde îi bătea inima. Brooke stătea lângă maşina ei, cu mâinile îndesate în buzunarele hainei. Sarah şi-a coborât geamul.

„Este totul în regulă?” Privirea perspicace a lui Brooke a trecut peste faţa lui Sarah.

„Da. Bine.” Sarah îşi dorea ca faţa ei să se relaxeze, dar zâmbetul nu era posibil.

Pe consolă, telefonul ei a sunat.

„Ai de gând să răspunzi la asta?” a întrebat Brooke.

„Nu.” Sarah i-a întâlnit privirea.

„Sarah, dacă ai nevoie de ajutor, te rog să-l ceri.” Brooke îi ştia povestea.

Cea mai mare parte a oraşului ştia despre ea şi Troy. Familia lui deţinea una dintre cele mai mari afaceri din oraş, iar socrul ei făcuse parte din consiliul municipal înainte de a ajunge la închisoare pentru corupţie. Familia Mitchell nu a fost tocmai discretă în Westbury.

Telefonul a bâzâit din nou. Sarah s-a întins şi l-a închis intenţionat.

„Mulţumesc pentru întrebare, Brooke, dar voi fi bine.”

„Noapte bună atunci. Ai făcut progrese reale în seara asta. Ar trebui să fii mândră de tine.”

„Sunt. Noapte bună.” Sarah a ridicat geamul şi a privit-o pe Brooke întorcându-se la SUV-ul ei, apoi Sarah a ieşit cu maşina din parcare.

Când îl părăsise pe Troy, umilinţa fusese greu de trecut.

Faţa îi fusese lovită, braţul îi fusese rupt, iar spiritul îi fusese zdrobit. Erau zile în care voia să fugă cât mai departe de oraşul ei natal şi să o ia de la capăt într-un alt oraş, unde toată lumea nu ştia despre eşecurile ei. Bârfele făceau parte din viaţa într- o comunitate unită, dar la fel era şi sprijinul. Oricât de mult ar fi vrut Sarah să se descurce singură, faptul că ştia că prietenii şi familia ei erau alături de fete o menţinea sănătoasă.

Drumul spre casă a fost scurt, iar Sarah a intrat repede pe alee. Şi-a luat telefonul şi l-a pornit din nou. Troy o sunase de trei ori şi îi lăsase un mesaj. Dar o sunase şi Cristan.

Luându-şi cheile din contact, a apăsat numele lui Cristan pe ecran.

„Sarah”, a răspuns el. „Voi întârzia să o iau pe Lucia. Este în regulă?” Tonul lui era încordat. În fundal, auzea voci, telefoane şi mişcare.

„Desigur”, a spus ea. „Ce s-a întâmplat?”

El a suspinat. „Quickie-Mart a fost jefuit în seara asta.”

„În timp ce erai acolo?” îngrijorarea o strânse mai tare de chei. De ce altceva ar fi fost reţinut?

„Mă tem că da.”

„Eşti în regulă?”

„Da. Sunt la secţia de poliţie. Sunt nişte hârtii. Nu sunt sigur când voi termina.”

„Nu este o problemă. Lucia poate rămâne atât timp cât este necesar.” „Mulţumesc.”

„Ce vrei să îi spun?” a întrebat Sarah.

„Ea ar trebui să audă asta de la mine. O voi suna acum şi îi voi spune ce sa întâmplat.”

„Ţine-mă la curent.” Sarah a încheiat apelul. Apăsând butonul căsuţei vocale, a ţinut telefonul la ureche în timp ce cobora din maşină. Era mai bine să asculte mesajul lui Troy

înainte de a intra în casă cu copiii.

„N-ar trebui să-mi închizi telefonul.” Calmul fals din vocea lui Troy i-a ridicat pielea de găină de pe braţe. „Vreau doar să vorbim. Cum ne vom gestiona diferenţele dacă nici măcar nu vrei să ai o conversaţie cu mine?”

Fiorul se răspândi prin membrele lui Sarah. Ea nu avea nicio înregistrare a apelului său anterior, ameninţător, iar el a avut grijă ca mesajul înregistrat să rămână civilizat. „Avem copii împreună, Sarah. Divorţul nu va schimba faptul că voi fi în viaţa ta pentru totdeauna.”

Capitolul 7

Un reportaj de ultimă oră era difuzat pe televizorul cu ecran plat. Şi-a desfăcut picioarele şi şi-a aşezat picioarele pe podea în timp ce jurnalista se afla în faţa unui magazin. Vehiculele poliţiei se înghesuiau în parcare.

„Doi bărbaţi care au jefuit astăzi un magazin au fost surprinşi când un client a ripostat”. Ştirista a continuat să descrie un eveniment, care nu a fost deloc aşa cum ar fi trebuit să fie.

Dezgustul şi furia au trecut prin ea. „Află unde sunt.”

„Desigur.” Locotenentul ei şi-a scos telefonul mobil şi a apăsat pe un buton. A ţinut telefonul la ureche. „Nu răspunde nimeni.”

„Laşilor.” A închis televizorul şi s-a ridicat în picioare. „Nu-mi place să fiu ignorată. Trebuie să îi găsim.” A ridicat o altă telecomandă de pe măsuţa de cafea şi a oprit şemineul cu gaz.

„Desigur.” A trecut un deget pe ecranul telefonului său. „Se pare că se îndreaptă spre depozitul unde am avut prima noastră întâlnire.”

„Vor încerca să fugă.”

„Da”, a spus el.

„Trebuie să ajungem acolo înainte să plece. Nu vreau să fiu nevoită să îi urmăresc.” Cizmele ei răsunau pe podeaua de lemn lucios în timp ce traversa camera mare. Casa de închiriat fusese amenajată pentru a găzdui familii cărora le plăceau activităţile în aer liber. O debara mare conţinea cârlige şi dulapuri pentru haine. Ea folosise acest spaţiu convenabil pentru a adăposti câteva arme, muniţie de rezervă şi echipament de supraveghere. Şi-a luat haina.

Afară, s-au urcat în dubiţa urâtă şi au condus

cincisprezece minute spre Westbury. Înainte de a ajunge în oraşul propriu-zis, el a virat în parcarea întunecată şi murdară a unui depozit abandonat. Soarele abia se cufundase sub copaci. O dubiţă albastră era parcată în umbrele lungi care se întindeau pe pământul rece. Uşa din spate a vehiculului era deschisă. Doi bărbaţi stăteau în spatele vehiculului. Saci şi cutii erau îngrămădite în jurul picioarelor lor.

Minivan-ul s-a oprit şi au coborât. Ea a rotunjit aripa din faţă, cu mâinile libere şi relaxate lângă ea. „Rodney, nu răspunzi la telefon."

Nasul lui Rodney era umflat. Cămaşa lui era pătată cu roşu închis.

„Ne grăbim. Aveam de gând să te sunăm mai târziu."

Sigur că aveau. Le-a aruncat o privire ascuţită la grămada lor de lucruri.

„Plecaţi undeva?"

Jerome şi-a strâns braţul la piept. „Trebuie să stăm ascunşi pentru câteva săptămâni."

„Nu v-aţi făcut treaba pentru care aţi fost plătit", a spus ea.

„Nu mi-ai spus că trebuia să-l răpim pe nenorocitul de Jason Bourne." Rodney şi-a atins nasul şi a tresărit.

„Se pare că Christopher nu şi-a pierdut îndemânarea", a spus locotenentul ei fără să-şi ia ochii de la Jerome şi Rodney.

A făcut un pas înainte, călcâiele cizmelor ei zgâriind pământul îngheţat. S-a apropiat şi a ajuns lângă bărbat. „Ţi-am dat instrucţiuni explicite. Ai luat banii şi nu ţi-ai ţinut partea ta de înţelegere."

„Hei, am făcut ceea ce ai spus. Nu ai fost sinceră cu noi." a spus Jerome, frica tremurându-i în voce.

„Aţi încercat să folosiţi o femeie sau un copil pentru a-l

forţa să se conformeze?”, a întrebat ea.

„Da.” Rodney şi-a lins buzele. „Asta nu a ieşit bine.”

„Ce s-a întâmplat cu banii pe care ţi i-am dat în avans?” a întrebat ea.

„Meritǎm ceva.” Jerome a făcut un pas înapoi. „Ne-ai minţit.”

Fără îndoială, cheltuiseră banii. S-au uitat unul la celălalt. După expresia ochilor sălbatici care trecuse între ei, ea ştia că bănuiau că urma pedeapsa.

„Nu-ţi face griji”, a spus ea. „Vei primi ce ţi se cuvine.”

A scos un pistol din buzunar şi a tras de două ori. Jerome a tresărit. Glonţul l-a lovit în piept, impactul făcându-i genunchii să cedeze. S-a uitat în jos, ca şi cum ar fi fost surprins să vadă o pată roşie pe haina lui. Nici măcar nu avusese timp să se gândească să scoată arma pe care ea o putea vedea umflându-se la brâu.

„Ce naiba?” a spus Rodney, uitându-se în jos la sângele care îi curgea din piept.

„Idioţi incompetenţi.” Nu simţea decât enervare când se prăbuşeau pe pământ. Aceşti oameni erau scursura societăţii. Nimănui nu i-ar fi fost dor de ei. S-a apropiat şi le-a luat armele: două pistoale şi un cuţit. S-a holbat la cadavre. Unul dintre bărbaţi a gemut. Picioarele îi tremurau. Ea şi-a îndreptat arma şi a tras un al doilea foc în pieptul fiecărui bărbat. Omul care gemea s-a liniştit. „Chiar trebuie să începi să porţi o armă”, i-a spus ea locotenentului ei.

El a ridicat o sprânceană dispreţuitoare. „Nu este nevoie de îndemânare.” „Uciderea nu este despre ego. Este vorba despre îndeplinirea misiunii.” Şi- a băgat arma în buzunar. „Pune-i în dubă.” Depozitul ar putea fi abandonat, dar ea prefera să lase scenele curate.

„Sunt de modă veche. Un om trebuie să fie mândru de

munca sa.” Cu un mormăit, a târât cadavrele, unul câte unul, în spatele dubei . S-a aplecat şi a urcat un cadavru în maşină. Transpiraţia îi izbucnea pe frunte. Îşi păstrase corpul puternic, dar nu mai era un tânăr. L-a ridicat pe al doilea hoţ în compartimentul de marfa şi a aruncat o pătură peste ambele cadavre. „Voi găsi un loc unde să le arunc mâine”.

„Parchează dubiţa în spatele casei deocamdată. Nu va fi la vedere. Probabil că nu este o idee bună să o conduci în caz că o caută poliţia.” Nu era nici un motiv pentru care cineva să vină la casa închiriată. Ea plătise pentru întreaga lună. Mintea ei se îndreptă spre probleme mai importante. Gândurile i se învârtiseră de când confirmase că copilul era Luciana Navarro. Acest plan iniţial fusese un plan cu bătaie lungă, dar ea tocmai se încălzea. O idee i se forma în cap. Una care l-ar putea distruge pe Christopher, trup *şi* suflet.

Locotenentul ei a închis portiera din spate a vehiculului. „Este un lucru bun că am închiriat o proprietate fără vecini apropiaţi.”

„Asta nu a fost un accident.” Îi plăcea să fie pregătită pentru toate posibilităţile. Subsolul casei ar fi fost locul perfect pentru a ţine o sesiune de *interogatorii.*

Şi-a scos mănuşile de latex de pe mâini, le-a întors pe dos pentru a reţine sângele şi le-a băgat în buzunar.

„Ai sânge pe haină.” A arătat spre umărul lui. „Aruncă-l.”

Dând din cap, a dat-o jos. „Christopher va fi un om greu de cucerit.”

„Sunt sigur că şi-a pierdut o parte din abilităţi. Viaţa aici şi creşterea unui copil trebuie să-l fi înmuiat.”

Îşi înclină capul spre dubiţă. „Evident, nu a devenit prea moale.”

„Să-i învingi pe aceşti doi criminali nu a fost atât de dificil.” A aruncat o privire pe geamul din spate al furgonetei

la bucăţile care încă mai erau sub pătură. Sângele se prelingea prin pânză în pete întunecate şi umede. „Da, ştiu că ai prezis că cei doi vor eşua.”

A ridicat un umăr. „Nu a fost făcut niciun rău. Evenimentul a părut întâmplător, la fel ca şi planul tău.”

„Este adevărat”, a fost ea de acord. „Ar fi trebuit să fie o treabă simplă. Cât de greu este să ameninţi o femeie sau un copil? Christopher are slăbiciuni. Trebuie să le foloseşti ca pârghie. Cu un om ca el, mintea este o armă la fel de formidabilă ca şi trupul.” Cavalerismul lui Christopher era o fisură în armura sa.

„De ce nu-l omorâm pur şi simplu?”

Pentru că, ani de zile, visul ei a fost să marcheze aniversarea masacrului privindu-l în ochi când îşi dădea seama că a câştigat. El nu putea să fugă de ea. Nu avea scăpare.

„Mai am o săptămână. Nu sunt gata să ajung la o înţelegere.”

„Acum cine este ineficient?”

„Asta e diferit.” Asta era viaţa ei.

„Ce facem acum?” Şoferul ei s-a aplecat lângă duba de marfă a hoţului. A băgat mâna sub vehicul şi a scos o cutie neagră. I-a aruncat-o, apoi a deschis portiera şoferului. Faţa i s-a încreţit de dezgust când a inspectat interiorul.

A prins cutia neagră cu GPS în două mâini. Tehnologia ajunsese atât de departe în ultimii doisprezece ani. „Nu te teme. Planul meu evoluează. Mai întâi, conduci asta”, a arătat ea spre duba hoţilor, „până la casă şi o parchezi în spate. Apoi vom decide ce facem în continuare.”

A alunecat la volanul dubiţei şi a închis uşa. Gândul ei s-a dus la

Christopher. În curând, el avea să fie la fel de tăcut ca

încărcătura din spatele dubiţei. Şi avea să rămână aşa. Pentru totdeauna.

Capitolul 8

Ar putea fi mai rău?

Cristan îşi mişca greutatea pe scaunul cu spătar tare din secţia de poliţie Westbury. A scos capacul de la o sticlă de apă şi a băut. Poliţia îşi ceruse scuze, dar atenţia şi controlul legal erau încă de coşmar pentru un om care dorea să rămână necunoscut.

„Pot să vă aduc nişte cafea? Ce zici de un sandviş? Au trecut câteva ore. Trebuie să-ţi fie foame.” Ofiţerul Ethan Hale a dactilografiat declaraţia lui Cristan şi l-a interogat. Ethan îi furnizase lui Cristan şi pantalonii sport şi tricoul pe care le purta în prezent. Hoţii purtaseră mănuşi, dar poliţia spera să folosească ADN-ul din sângele de pe hainele lui Cristan pentru a-l identifica pe cel puţin unul dintre ei.

„Nu, dar mulţumesc.” Planurile se formau în mintea lui Cristan. Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să o ia pe Lucia de la Sarah. Fiica lui se purtase calm când îi spusese despre jaf, dar el ştia că va fi supărată. Evenimentele şi repercusiunile trebuiau să fie analizate. Trebuiau luate decizii.

Şeful poliţiei, Mike O'Connell, şi-a deschis uşa biroului. „Cristan, intră.”

Cristan a traversat camera, cu sticla de apă în mână. Îl cunoştea pe şeful poliţiei de cinci luni. El şi Lucia îşi ţineau caii la o fermă deţinută de logodnica lui Mike, care era şi sora lui Sarah. Toată lumea din acest orăşel era legată de toţi ceilalţi.

La cei patruzeci de ani ai săi, şeful poliţiei roşcat era cu un centimetru mai scund decât el, dar corpul mai voluminos al lui Mike avea un avantaj de greutate de 15 kilograme,

toate fiind muşchi. Fusese un luptător la un moment dat şi ar fi fost un adversar formidabil. Dar şeful poliţiei era cinstit şi onorabil, două trăsături pe care Cristan nu le pretindea ca fiind ale sale. Fiind orfan şi trăind pe străzile Argentinei, îi dăduse un instinct de supravieţuire dur. Onoarea putea fi un handicap într-o luptă de stradă.

L-a urmat pe Mike în biroul său. Încă un bărbat ocupa încăperea. Cristan l-a recunoscut pe blondul înalt aşezat pe măsuţa din spatele biroului lui Mike drept prietenul şefului poliţiei. De asemenea, a recunoscut expresia letală îngropată în ochii bărbatului. Acest om nu avea scrupule.

Mike îi făcu semn să se îndrepte spre un scaun de piele pentru oaspeţi, apoi ocoli biroul şi se aşează în spatele lui.

„Îţi aminteşti de Sean Wilson?”

Cristan a dat din cap şi s-a întins să dea mâna. Sean l-a recunoscut cu un semn din cap care spunea că se înţelegeau foarte bine. Ca toate animalele, prădătorii îşi cunoşteau semenii. Cristan s-a aşezat uşor pe scaun, oboseala slăbindu-i muşchii. Adrenalina îi furnizase energia rapidă necesară acţiunii, dar urmările îl secau. Iar somnul fusese un adversar evaziv în ultima săptămână.

„Sean este un expert în securitate. Mă ajută să curăţ înregistrările video de supraveghere de la Quickie-Mart.” Mike şi-a învârtit monitorul computerului astfel încât Cristan să poată vedea ecranul. Mike a apăsat un buton pe tastatură. Întregul clip granulat nu a avut nevoie decât de câteva clipe pentru a rula. În acel moment i se păruse mult mai lung.

Răspunsul la întrebarea anterioară a lui Cristan era da. Situaţia era pe cale să se înrăutăţească.

„Te-ai descurcat destul de bine acolo”, a îndemnat Mike.

Sean s-a lăsat pe spate. „Am fost impresionat.”

Cristan a aşteptat. Numai proştii ofereau informaţii.

Sean şi-a scărpinat bărbia. „Ai fost în armată în Argentina?”

„Nu”, a spus Cristan, deşi oamenii lui Franco erau antrenaţi la fel de bine ca orice armată legală.

„Cum ai învăţat să lupţi?” a întrebat Sean.

„Am crescut într-un cartier foarte sărac. Erau multe bande.” Din punct de vedere tehnic, era adevărat, dar răspunsul său vag părea gol.

Sprâncenele lui Mike au coborât, iar Sean şi-a încrucişat braţele pe corp. În mod clar, şi lor li se părea subţire răspunsul lui. Dar înşelăciunea era mai uşor de realizat dacă minciunile erau simple şi cât mai aproape de adevăr. Elaborarea era decăderea unui amator.

Şeful poliţiei s-a lăsat pe spate în scaunul său, arcurile scârţâind. Ochii albaştri şireţi şi blânzi îl studiau pe Cristan. Doar pentru că Mike era un om cinstit nu-l făcea mai puţin periculos.

„Am câteva întrebări suplimentare. Unele s-ar putea să le fi pus şi înainte. Îmi cer scuze dacă pare repetitiv.”

Din nou, Cristan a aşteptat.

Mike a deschis un dosar de pe birou şi şi-a pus o pereche de ochelari de citit. „Eşti căsătorit?”

„Soţia mea a murit când Lucia era bebeluş.” După atâţia ani, acea simplă afirmaţie încă îl înjunghia în inimă.

„Cum a murit?”

„A avut un accident de maşină.”

„Îmi pare rău.” Mike i-a întâlnit privirea cu o scurtă expresie de compasiune sinceră înainte de a continua. „Sunteţi directorul general al Rojas Corp. Cu ce se ocupă mai exact Rojas Corporation?”

„În principal, conglomeratul investeşte în imobiliare comerciale şi în cafea”, a spus Cristan. Înţelegea că o forţă de

poliţie mică dispunea de puţine organe pentru a desfăşura o anchetă, iar respectarea pro cedurii ar fi necesitat timp. Cristan a fost răbdător şi de ajutor, dar toleranţa lui era pe sfârşite. Voia să meargă acasă.

„Cafea?” a întrebat Sean.

„Compania deţine o plantaţie de cafea organică în Hawaii”, a clarificat Cristan. „Am dat o declaraţie şi am răspuns la toate întrebările dumneavoastră. Chiar aş vrea să o văd pe fiica mea.”

„Înţeleg.” Mike a făcut o pauză. „Dar chiar am vrea să-i găsim pe acei oameni înainte să mai rănească pe cineva.”

„Asta ar fi cel mai bine.” Dar Cristan era mai preocupat de Lucia. „Dar nu văd cum interogarea mea despre trecutul meu vă va ajuta în căutarea celor doi criminali locali. A fost pur şi simplu norocul care m-a adus la locul faptei. Abilităţile mele sunt irelevante.”

„Încerc doar să obţin o imagine de ansamblu”, a spus Mike. „Îţi trimitem hainele la laborator pentru o posibilă potrivire a ADN-ului. Avem nevoie de mai multe informaţii pentru a-i prinde pe tipii ăştia.”

„Înţeleg, dar v-am spus deja tot ce ştiu. Şi aveţi înregistrarea video, care este mult mai precisă decât observaţiile mele. Videoclipurile nu greşesc.”

„Probabil că va trebui să vă pun mai multe întrebări”, a adăugat Mike.

„Ai datele mele de contact.”

Mike şi-a scăpat stiloul. „Apreciez ceea ce ai făcut astăzi. Fetiţa aceea ar fi putut fi moartă dacă nu interveneai tu, dar eu chiar vreau să-i prind pe tipii ăştia. Ai observat ceva la ei, ceva ce au spus şi care ne-ar putea ajuta să-i găsim?”

„A sări în apă, cum spui tu, a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac.” Cristan a vorbit cu atenţie. „Şi nu ştiu cum

aş mai putea fi de ajutor. Aveţi relatarea mea despre incident şi descrierea mea a bărbaţilor. Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei până acum. Cu siguranţă, aveţi şi alte căi de investigaţie."

„Am impresia că abilităţile tale de observare sunt la fel de bune ca şi jocul tău corp la corp." Mike şi-a înclinat capul. „Majoritatea civililor evită confruntările. Cu toate acestea, ai fost capabil să dezarmezi şi să domini doi bărbaţi."

„Ei nu s-au aşteptat. Surpriza este un avantaj formidabil." Cristan a ridicat din umeri.

Ochii lui Sean l-au făcut mincinos.

„Adevărat." Mike şi-a scărpinat bărbia. A suspinat, ca şi cum ar fi renunţat. „A sunat primarul. Ar vrea să vă mulţumească. De asemenea, femeia cu fetiţa din magazin vrea să îşi exprime recunoştinţa. Recunoaşte, eşti un erou."

Cristan şi-a schimbat poziţia. „Speram ca incidentul să poată fi ţinut secret."

Mike a suspinat. „Mă îndoiesc că e posibil. Odată ce videoclipul va fi difuzat, presa te va căuta."

„Există vreo modalitate de a împiedica asta să se întâmple?" a întrebat Cristan.

„Majoritatea oamenilor ar fi încântaţi să primească atenţie." Mike îşi lăsă ochelarii pe birou.

„Îmi doresc doar ca eu şi fiica mea să trăim o viaţă liniştită", a spus Cristan. Era prea mult de cerut? Furia îi încălzea sângele. Repercusiunile jafului de azi ar fi ameninţat fericirea fiicei sale. Lucia ar fi devastată dacă i-ar spune că trebuie să se mute. Dar dacă filmarea ar fi fost difuzată...

Mike a suspinat. „Pot să încerc, dar bănuiesc că poliţia statală va dori să difuzeze înregistrarea video şi să înfiinţeze o linie telefonică de urgenţă în cazul în care aceşti bărbaţi sunt reperaţi de un cetăţean."

Răspunsul lui Mike a întărit argumentul pentru părăsirea oraşului.

Muşchii lui Cristan se contractau de nevoia de mişcare. Frustrarea îl umplea de energie neliniştită ca pe un animal în cuşcă. „Ar trebui să o iau pe Lucia. Aş vrea să fac un duş şi să mă schimb înainte de asta, dar sunt dispus să răspund la mai multe întrebări mâine."

„Destul de corect", a spus Mike. Telefonul mobil de pe bloterul său a bâzâit. L-a ridicat şi a citit textul de pe ecran. „Sarah vrea să ştie dacă eşti bine."

Cristan şi-a lăsat capul în mână.

Mike a bătut pe ecranul telefonului său. „Îi voi spune că eşti bine, dar poate vrei să o suni. Se pare că e îngrijorată pentru tine."

„Sunt sigur că se întreabă când o voi lua pe Lucia."

„Mă îndoiesc că ăsta e singurul motiv pentru care întreabă." Mike a aşezat telefonul pe birou.

Ce voia să spună prin acel comentariu? Sarah nici măcar nu a flirtat cu el. Era dulce şi prietenoasă şi se străduia să fie amabilă cu Lucia. Fiica lui o adora. Dar între el şi Sarah nu era nimic, în afară de un pic de dor din partea lui. Oricât de mult îi plăcea compania ei, nu avea nimic să-i ofere.

Mike se îndreptă. „Mulţumesc că ai cooperat, dar trebuie să spun că abilităţile tale de luptă corp la corp sunt impresionante şi un pic şocante. Este ceva ce vrei să-mi spui?"

Cristan şi-a ridicat capul. Mike era un om bun. Se dovedise onorabil şi curajos de mai multe ori în ultimele cinci luni. Dar onestitatea putea fi o problemă. El nu încălcase nicio lege astăzi, dar ceea ce Cristan făcuse în trecut era ilegal. Mike s-ar fi putut simţi obligat să îl predea autorităţilor competente dacă afla adevărul. „Am luat Krav

Maga de ani de zile. Presupun că antrenamentul funcţionează.”

Cristan s-a ridicat în picioare. „Ar trebui să plec. O să mă anunţi dacă reuşeşti să-l identifici pe bărbat după sângele de pe hainele mele?”

Mike a dat din cap.

„Nu există nicio garanţie că îţi vei primi hainele înapoi.”

„Mulţumesc, dar nu doresc să le am înapoi”, a spus Cristan.

Mike s-a ridicat şi i-a întins o mână. „Apreciez ceea ce ai făcut astăzi. Ai fi putut să te fereşti şi să te salvezi pur şi simplu. În schimb, ţi-ai riscat viaţa pentru a salva o femeie şi o fetiţă.”

Cristan a acceptat strângerea de mână. În retrospectivă, acţiunile sale eroice fuseseră prosteşti. Lucia nu merita să piardă încă un părinte. În plus, acel videoclip le punea în pericol însăşi existenţa. Lucia nu ar mai fi fost recunoscută ca bebeluşul pe care îl scosese clandestin din Argentina. Şi el se schimbase, dar nu avea nicio îndoială că putea fi recunoscut dacă oamenii potriviţi priveau.

$$$

Ascundea ceva.

Stând la uşa biroului său, Mike l-a privit pe argentinian ieşind din secţia de poliţie. Şi-a închis uşa. Sean stătea în scaunul său din spatele biroului şi se uita din nou la filmare. Fostul ranger al armatei nu era doar un expert local în securitate, ci fusese cel mai bun prieten al lui Mike încă din şcoala generală.

„ADN-ul este chiar tot ce aveţi?” a întrebat Sean.

Mike şi-a aşezat ochelarii de citit pe faţă pentru a-şi revedea notiţele. „Avem un martor care a văzut o dubiţă albastră cu bara de protecţie din spate ruginită părăsind parcarea. Ea crede că prima literă de pe plăcuţa de înmatriculare era *D.* Ambii bărbaţi sunt răniţi. Mi s-a părut că Rojas şi-a spart nasul şi încheietura mâinii.”

„Încheietura ruptă va trebui să fie fixată”, a spus Sean.

„Corect. Am dat în urmărire dubiţa şi am un ofiţer care sună la spitale.” Mike s-a sprijinit de comodă. „Ce crezi despre Rojas?”

„Mişcarea cu răzuitorul de gheaţă a fost al naibii de genială”, a spus Sean. „Dacă aş ştii că e curat, i-aş oferi o slujbă.”

„De ce nu crezi că e curat?”

„Îţi aminteşti când am avut toate acele probleme în oraş toamna trecută?

Am încercat să găsesc ceva murdar despre el şi nu am găsit nimic.” Sean a reluat înregistrarea video. „Rojas nu are cazier.”

„Nu-i aşa că e bine?” Mike era sfâşiat. Pe de o parte, natura secretoasă a lui Rojas îl punea pe jar. Pe de altă parte, acţiunile sale de astăzi au fost de-a dreptul eroice, iar abilităţile sale al naibii de impresionante. Mike îl urmărise pe argentinian interacţionând cu fiica sa adolescentă. Părea să fie un părinte singur grijuliu, chiar dacă uneori frustrat.

„De asemenea, nu am găsit nicio înregistrare a existenţei sale înainte de acum zece ani”, a adăugat Sean.

„Nu era în State atunci.”

„Adevărat.” Sean a gesticulat spre monitorul computerului. „Dar răspunsul său este cel al unui luptător bine antrenat. Nu a avut noroc şi nu i-a luat pe tipii ăia prin

surprindere. A reacţionat ca un soldat sau un poliţist. Nici un antrenament într-o sală de sport nu produce o reacţie atât de eficientă. Nu a existat nicio ezitare. Nu era prima dată când Rojas avea o armă îndreptată spre faţă, asta e sigur. Omul obişnuit ar fi făcut pe el, dar Rojas a improvizat cu o armă la îndemână şi a dezarmat doi infractori de parcă ar fi fost copii de grădiniţă şi a plecat fără nicio zgârietură."

Mike şi-a frecat o mână pe faţă. „Ştiu."

„Să analizăm. Rojas şi-a păstrat calmul până când mama şi copilul au fost în pericol. Apoi a dat lovitura de graţie." Cu o soţie şi două fiice tinere, Sean lua ameninţările la adresa femeilor şi copiilor ca pe ceva personal.

„Dar pare să regrete că a trebuit să facă asta", a adăugat Mike.

„În general, îmi place de el. Aş fi făcut acelaşi lucru astăzi", a spus Sean. „Dar, din moment ce Sarah este obsedată de el, faptul că este o fantomă care luptă ca un profesionist mă deranjează."

„Am fost cu ochii pe asta", a spus Mike. „Sarah a avut destule probleme cu Troy. Nu vreau să o văd rănită din nou." Sarah şi cele două fetiţe ale ei meritau fericire şi pace.

„Ţi-am spus că ar fi trebuit să-l omorâm pe Troy."

„Fii serios." Mike îşi dădu ochii peste cap. Dar bănuia că afirmaţia lui Sean era doar în parte o glumă.

Sean s-a aplecat în faţă, interesul său fiind maxim. „A făcut Rojas vreo mişcare cu ea?"

„Nu din câte ştiu eu. Se pare că se ţine departe de ea şi de toţi ceilalţi, cu 5 1 51 555? excepţia fiicei sale."

„Ce ai de gând să faci cu el?"

Mike a scuturat din cap. „Nu ştiu. Nu a făcut nimic rău."

„Nu încă."

„Nu am niciun motiv să cred că o va face.” Mike bănuia că Rojas ascunde ceva, dar ştia că bărbatul îşi riscase viaţa în această după-amiază pentru a proteja nevinovaţi. În lumea lui Mike, asta însemna ceva. Dar simţurile lui îi spuneau că Rojas avea secrete. Secrete importante. Pentru ca oraşul său să fie în siguranţă, Mike voia să ştie dacă în trecutul bărbatului exista ceva periculos. „A salvat patru vieţi astăzi, iar noi *îl* tratăm ca pe un criminal. Asta e greşit, Sean.”

Viziunea lui Sean despre bine şi rău era o linie gri neclară. „Deci, ai de gând să laşi totul baltă?”

„Nu chiar. Am un plan.”

Sean şi-a înclinat capul. „Spune-mi mai multe.”

Capitolul 9

Farurile treceau prin sufragerie când Mercedesul a intrat pe alee. Ghemuit pe canapea lângă Sarah, Bandit şi-a ridicat capul. Un mârâit scăzut i-a răsunat din gât.

„Shh.” Ea şi-a aşezat romanul pe măsuţa de cafea şi i-a pus o mână pe bot. „Nu trezi fetele.”

A dus câinele la uşă şi s-a uitat pe vizor. Cristan stătea pe verandă. Ea a deschis uşa şi s-a dat înapoi ca să-l lase să intre. Coada lui Bandit se mişca întrun arc frenetic. Pe cât de rece se purta Cristan cu adulţii, pe atât de bine îi fermecase copiii şi câinele.

„Îmi pare rău că e atât de târziu.” Cristan a păşit peste prag, cu o mână întinsă să mângâie capul câinelui.

„E în regulă. Lucia a adormit pe balansoarul lui Alex.” Sarah a coborât câinele pe podea. Privirile ei se îndreptară

spre Cristan. Hainele lui erau proaspete şi părul umed, ca şi cum abia ar fi făcut duş. Dar nu a văzut nicio rană. „Am văzut jaful la ştiri. Ai dezarmat doi oameni înarmaţi.”

Cristan a făcut o grimasă. „I-am surprins.”

„Pun pariu.” Sarah i-a studiat chipul. Răceala pe care i-o arătase mai devreme în această seară părea să se fi evaporat. Ştia că el avea în jur de treizeci de ani, dar croiala corpului său îl făcea de obicei să pară mai tânăr. Nu şi în seara asta, însă. Ridurile păreau să-i fi apărut pe faţă în doar câteva ore. Conform ştirii, salvase mai multe persoane în timpul jafului, inclusiv pe una dintre vecinele lui Sarah şi pe fetiţa ei. A scăpat de răni fizice, dar actul său eroic l-a costat, evident.

„Pari epuizat. Ai mâncat?”

„Nu.” A deschis gura pentru a refuza orice ofertă.

Ea nu i-a dat ocazia. „Lasă-mă să încălzesc ceva pentru tine.” S-a întors şi s-a îndreptat spre bucătărie. El a rămas în pragul uşii câteva secunde, iar ea sa întrebat dacă avea de gând să o urmeze sau pur şi simplu să-şi ia fiica şi să plece. Dar el a închis şi a încuiat uşa din faţă şi apoi a urmat-o în bucătărie. Şi- a aşezat haina pe spătarul scurt al unui taburet, s-a aşezat şi şi-a sprijinit antebraţele de blat.

Sarah s-a dus la frigider. „Am nişte resturi de paste.”

„Mulţumesc. Brusc mi-e foarte foame.”

„Îmi imaginez că îţi este. E trecut de unsprezece.” A încălzit recipientul în cuptorul cu microunde şi apoi a adunat pastele şi legumele fierbinţi într -un castron. „Îmi pare rău că nu e carne. Fetelor le place mâncarea simplă.”

„Sunt sigur că va fi minunat.”

„Vrei să vorbim despre asta?” A ras nişte parmezan proaspăt pe paste şi a şters marginile bolului înainte de a pune farfuria în faţa lui.

„Nu.”

Nu este o surpriză.

Şi-a luat furculiţa şi a încremenit. „Ştirile au difuzat un film?”

„Au făcut-o.” Deşi ea simţise întotdeauna că el era capabil de violenţă, viteza şi eficienţa răspunsului său o şocaseră.

„Cât de clară a fost înregistrarea video?”, a întrebat el.

„A fost destul de granulat. Mi-am dat seama că erai tu pentru că te cunosc.”

„Tot oraşul va şti că am fost eu până dimineaţă.”

„Asta s-ar fi întâmplat cu sau fără filmare. Este greu să păstrezi un secret în acest oraş.”

„Asta este adevărat. Faţa mea era înceţoşată?” Când ea a dat din cap, el şi-a înfipt furculiţa în paste.

Sarah a umplut un pahar cu apă şi l-a aşezat la cotul lui, apoi s-a ocupat să spele recipientul, dându-i timp lui Cristan să mănânce în linişte. A mâncat cu eficienţă, apoi a îndepărtat bolul, iar Sarah a fost încântată să vadă că nu părea atât de obosit. Se aştepta ca el să mănânce şi să fugă, dar el a zăbovit.

„Pot să vă fac o cafea?”, a întrebat ea peste umăr în timp ce usca recipientul cu o cârpă de vase.

„Nu.” El s-a ridicat şi şi-a adus bolul la chiuvetă. Aplecându-se peste umărul ei, a aşezat bolul şi paharul. Braţul lui l-a atins pe al ei, iar respiraţia lui i-a alunecat pe obraz.

„Mulţumesc, Sarah.” Simpla lui declaraţie deborda de emoţie.

Pielea de găină i se ridică pe braţe. Au fost vreodată singuri? De obicei, toţi cei trei copii erau sub picioare când el o ducea pe Lucia acasă sau când se vedeau la ferma surorii

ei, unde el ţinea cai. Dar acum, cu casa liniştită şi întunecată, bucătăria ei mică făcea ca această întâlnire să pară intimă. Deşi un centimetru de spaţiu îi despărţea, ea putea simţi tristeţea şi tensiunea radiind din corpul lui.

S-a întors, încet, şi s-a uitat în ochii lui întunecaţi. Ceva o pândea acolo. Ceva ce ea ştia bine. Singurătate. El încerca să se poarte distant, dar ea putea vedea adevărul în ochii lui. Dorul. O dorea pe ea sau un simplu contact uman?

Nu conta, a decis ea. Nu în seara asta.

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui şi l-a îmbrăţişat. La început, el sa crispat, apoi un oftat i-a ieşit din piept. Braţele lui i-au înconjurat umerii, iar el şi-a sprijinit obrazul pe creştetul capului ei. Ea şi-a sprijinit obrazul de umărul lui. Orice săpun ar fi folosit, mirosea a brad.

Au stat nemişcaţi câteva minute până când el şi-a lăsat capul pe spate. Umbrele din ochii lui se retrăseseră.

„Aş fi îngheţat dacă cineva ar fi îndreptat o armă spre mine”, a spus Sarah. „Dar presupun că nu ţi-a fost frică dacă ai reuşit să dezarmezi doi oameni înarmaţi.”

„Nu am avut timp să mă gândesc pe moment, dar după aceea, frica a fost mare.” A expirat. „Acei oameni ar fi putut să o facă pe Lucia orfană. Ea nu merită să piardă încă un părinte. Asta s-ar fi putut întâmpla astăzi.”

Gândindu-se la această posibilitate, Sarah îşi strânse strânsoarea în jurul taliei lui. „Mike îi caută pe hoţi?”

„Poliţia îi caută, dar găsirea lor este o posibilitate îndepărtată. Feţele lor erau în mare parte acoperite şi purtau mănuşi. Există posibilitatea identificării prin analiza ADN. Poate că sunt într-o bază de date a poliţiei. Mă îndoiesc că aceasta a fost prima lor crimă.”

„Mike va face tot posibilul.”

„Ar putea fi la mulţi kilometri depărtare de aici până

acum.”

„Să sperăm.”

Privirea lui a căzut pe buzele ei şi i-a trecut o articulaţie pe obraz.

„Mulţumesc.”

Ea a dat din cap, neavând încredere în vocea ei. Pentru o clipă, a crezut că o va săruta. Îşi dorea să o facă, chiar dacă ştia că era o idee proastă. Vroia doar să-l aline, dar scânteia intimă fusese în ambele sensuri. De când îl părăsise pe Troy, se concentrase pe fetele ei şi pe slujba ei. Să fie singură fusese o uşurare şi nu căutase companie masculină. Intimitatea fizică nu fusese luată în considerare. Dar, lipită de trupul lui dur, respirând parfumul pădurii de iarnă, ea a simţit primele stârniri ale nevoii – şi a dorit mai mult.

Un clopot de avertizare a sunat în mintea ei. Această poftă avea potenţialul de a crea dependenţă.

Telefonul ei a vibrat pe tejghea, iar ea s-a crispat instinctiv. O singură persoană ar fi sunat-o atât de târziu în noapte. S-a îndepărtat mai mult de Cristan şi a ridicat telefonul pentru a citi afişajul. De data aceasta, Troy nu s-a deranjat să-şi ascundă identitatea.

Cristan şi-a înclinat capul. „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic.”

„Nu te cred”, a spus el. „Dar ai fost un înger pentru mine în seara asta, aşa că nu te voi presa. Dacă ai nevoie de ceva, zi sau noapte, sunt doar la un telefon distanţă.”

„Trebuie să mă ocup singură de asta.”

„Şi aplaud determinarea ta, dar oferta rămâne valabilă.” Cristan a întins mâna şi i-a cuprins maxilarul. Degetul lui mare i-a periat obrazul, iar Sarah nu s-a putut abţine să nu se întoarcă în atingerea lui. „Nu-ţi asuma niciun risc pentru a-ţi salva mândria.”

„Nu o voi face.”

El şi-a lăsat mâna jos. „Trebuie să plec. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de fiica mea în seara asta. Nu am încredere în mulţi oameni cu ea.”

„Cu plăcere. Lasă-mă să o trezesc.” Sarah a mers în dormitorul fetelor. Lucia era ghemuită pe o parte pe patul trundle. Ea a pus o mână pe umărul fetei, a scuturat-o uşor şi i-a şoptit: „Tatăl tău e aici.”

Lucia a făcut ochii mari. Ridicându-se, şi-a ridicat picioarele de pe pat şi a ieşit în grabă din cameră. Fără să vorbească, a mers în braţele tatălui ei. Priveliştea îmbrăţişării dintre ei i-a strâns inima lui Sarah. Lucia acţionase cu curaj când aflase despre jaf, dar vestea o zguduise. Dacă se întâmpla ceva cu Cristan, unde s-ar fi dus Lucia? Trebuie să aibă rude pe undeva.

Cristan şi-a îmbrăţişat fiica strâns, apoi a ţinut-o de umeri. „Să mergem acasă.”

A ajutat-o pe Lucia să-şi pună haina şi a scos-o pe uşă.

Sarah a încuiat în spatele lor şi şi-a resetat alarma. Aşa acţiona un tată adevărat. Bun, grijuliu şi altruist, Cristan era opusul lui Troy. Era genul de bărbat cu care ea ar fi trebuit să se mărite.

A mers prin casă, stingând luminile. În bucătărie, şi-a luat telefonul şi a oftat. Troy îi trimisese un mesaj. L-a apăsat cu degetul mare.

CINE ESTE EL?

De unde ştia Troy că Cristan era aici? Sarah făcu o tură rapidă prin casă. Închise jaluzelele din camera de zi. Dar copacii maturi din curtea mică din spate îi asigurau intimitate faţă de vecinul din spate şi, de obicei, nu se deranja să închidă jaluzelele. A rotit maneta şi lamelele s-au închis. Fără vedere, bucătăria ei minusculă devenise claustrofobă.

Troy câştiga. O făcuse prizonieră în propria ei casă.

Capitolul 10

Cristan a intrat pe alee şi a urcat dealul spre casa lui. Construită la mijlocul anilor 1850, casa colonială cu trei etaje fusese proiectată pentru a rezista intemperiilor. Construcţia din piatră solidă ar fi funcţionat bine şi sub presiunea focurilor de armă sau a incendiilor. Casa era aşezată pe vârful unui deal, iar terasa din ardezie din spate dădea spre o curte înclinată, stâncoasă şi spre pârâul Packman. Numele cursului de apă era înşelător. Destul de lat şi de adânc pentru plimbări cu barca, Packman era mai degrabă un râu decât un pârâu. Alimentat de topirea zăpezii, apa, în mod normal liniştită, curgea rapid între malurile sale acoperite de gheaţă. Trei acri de pajişte curăţată înconjurau casa, iar pădurile flancau spaţiul deschis. Priveliştea fusese scumpă, dar câmpurile din jur îi ofereau lui Cristan o imagine clară a posibilelor căi de atac, iar el pusese la punct recent puternicul motor din hangar. Acum că gheaţa se topise, râul era din nou o cale suplimentară de scăpare.

Luminile senzorului de mişcare s-au aprins când a parcat în faţa casei, inundând peluza din faţă cu suficientă lumină pentru a rivaliza cu un stadion. Pe scaunul pasagerului, Lucia se ghemuise peste rucsacul ei. A fost tăcută pe tot parcursul drumului spre casă. Din când în când, îşi dorea ca fiica lui să nu vorbească non-stop în majoritatea orelor de veghe, dar în seara asta, ultimele zece minute de tăcere l-au neliniştit.

El a oprit motorul. „Eşti în regulă cu ce s-a întâmplat

astăzi?”

Degetele ei s-au strâns în jurul curelelor de la rucsac. A dat din cap. „Ai fi putut fi rănit.”

„Dar nu am fost.”

„Ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai fi?” Ea şi-a ridicat privirea de la mâini. În spatele strălucirii lacrimilor nespuse, persista frica.

Pentru câteva secunde, Cristan nu ştia cum să răspundă. Luase măsuri pentru ca amândoi să fugă dacă era necesar, dar nu avea încredere în nimeni cu fiica lui – sau cu adevărul. În realitate, Lucia nu avea pe nimeni în afară de el. Pieptul i se strângea când se gândea la Lucia orfană şi singură, aşa cum fusese el. I-ar fi căzut ea pradă cuiva ca Franco?

A înghiţit în sec. „Răspunsul este, nu ştiu. Nu ai nicio rudă în viaţă.” Minciuna i s-a blocat în gât, dar a forţat-o să iasă.

Maria Vargas supravieţuise. Dar scopul lui era să o ţină pe Lucia departe de familia Vargas, chiar şi de ultimul membru rămas. Era egoist? Ar trebui săi spună fiicei sale că are o mătuşă care seamănă atât de mult cu mama ei, încât atunci când Cristan făcea verificarea trimestrială a locaţiei şi activităţii ei, îl durea pieptul când deschidea fişierele foto digitale?

Nu. Nu putea să-i spună niciodată.

I-a ţinut privirea fiicei sale. „Nu mi se va întâmpla nimic. Incidentul de astăzi a fost o întâmplare. Nu se va mai întâmpla.”

Ochii Luciei s-au aprins de furie. „Nu poţi face promisiunea asta. Ai putea avea un atac de cord...” S-a înecat cu un plâns. „Ai putea avea un accident de maşină ca mama.”

Gândul la moartea mamei sale s-a dovedit a fi prea mult pentru controlul ei admirabil. Lacrimile îi curgeau pe faţă.

Cristan s-a întins peste consolă şi ia frecat braţul. Dacă ar fi fost în casă, ar fi ţinut-o strâns în braţe. Dar consola – şi minciunile lui – îi despărţeau.

„Îmi pare rău că te-am speriat azi.”

„Nu a fost vina ta. Tu nu ai făcut nimic rău. Acei oameni care au jefuit
magazinul au făcut-o.”

„Am făcut tot ce am putut în aceste circumstanţe. Întotdeauna am grijă să fiu cât mai în siguranţă posibil. Nu aş face nimic necugetat.”

„Ştiu.” Ea a dat din cap. „Dar a fost o întrebare serioasă. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai muri? Aş merge la un orfelinat, nu-i aşa?”

Pentru prima dată, Cristan nu a avut de ales decât să răspundă cu adevărul. „Da.”

Era tăcută. Privirea ei a alunecat spre întunericul de dincolo de curtea din faţă inundată de lumină. Cristan alesese casa datorită poziţiei sale uşor de apărat şi construcţiei solide. Singurătatea era un avantaj atunci când depozitai o ascunzătoare de AK-47 în subsol. Dar văzând proprietatea din perspectiva fiicei sale, casa părea izolată şi tristă. Aveau o casă frumoasă. Dar nu împărtăşiseră niciodată acele privelişti cu alţii. Lucia primea ocazional un prieten în vizită, dar acesta era un eveniment relativ nou, acum că avea câţiva prieteni. Cristan nu organizase niciodată o cină sau un grătar. De ziua ei, merseseră singuri la cină. Ea nici măcar nu ceruse să aibă o petrecere. Vina îl împovăra, dar nu avusese prea multe opţiuni. Să trăieşti aşa era mult mai bine decât să fii mort.

„Nu vreau asta.” Ea a pufnit. „Întotdeauna am ştiut că suntem singuri. Dar seara asta m-a făcut să mă *simt* singură. Cu adevărat singură. Am fost speriată. Încă sunt speriată.”

„Îmi pare rău.” Cristan şi-a frecat durerea goală din centrul pieptului.

„Nu poţi face nimic în privinţa asta. Nu-mi poţi da o familie.” Ea şi-a şters 1 5 1 5 1 5 55 obrajii cu mâinile. „De ce nu te-ai recăsătorit niciodată? Au trecut doisprezece ani de când a murit mama. Nu te simţi singur?”

„Te am pe tine.” Întreaga lui lume se învârtea în jurul păstrării ei în siguranţă, dar ea nu ştia asta. Făcuse el totul greşit? Ce ar face ea dacă i-ar spune adevărul acum, după o viaţă întreagă de minciuni?

„Ştii ce vreau să spun.” Iritarea i-a ascuţit tonul. „A fost pentru că nu ai putut găsi pe nimeni ca mama?”

„Nu voi putea găsi niciodată pe cineva ca mama ta.” Asta o putea spune cu toată sinceritatea. Eva fusese unică. A fost tot ce şi-a dorit el de la o femeie.

Pe cât de sexy şi plină de viaţă fusese Eva, pe atât de ascuţită fusese şi Cristan nu putea nega. Cândva, natura ei insensibilă nu-l deranjase. Erau doi de acelaşi fel, dar după naşterea copilului lor, el se schimbase şi rămăsese perplex când Eva nu-şi dorise şi ea o viaţă nouă. Acum se întreba ce s-ar fi ales de căsnicia

lor dacă Eva ar fi trăit. El nu mai era acelaşi om. Dacă ar fi convins-o să fugă, dacă ar fi îndepărtat-o de familia ei, ar fi trecut ea în cele din urmă prin aceeaşi metamorfoză ca şi el? Sau nemilozitatea ei i-ar fi divizat?

„Ai putea încerca. Adică, tu nici măcar nu te întâlneşti.”

„Nu am găsit niciodată pe cineva cu care să vreau să mă întâlnesc.”

„Ce zici de Sarah?”

„Sarah?”

„Da, Sarah. Sarah.” Vocea Luciei a avut o notă de *nu e evident?* „Tu o placi, iar ea te place. Se vede.”

„Crezi că mă place?” a întrebat Cristan. Presupusese că alinarea pe care io oferise fusese un gest prietenos din partea ei. Sarah era caldă şi grijulie din fire. Se înşelase? Simţea ea aceeaşi strângere de inimă ca şi el?

„Oh, da.” Datul din cap al Luciei a devenit emfatic. „Faţa ei devine mai luminoasă şi zâmbeşte de fiecare dată când te vede.”

Ideea i-a plăcut. „Sarah zâmbeşte la toată lumea.”

„Ştiu”, a spus Lucia, vocea ei ridicându-se cu interes. „Ar trebui să o scoţi la o întâlnire.”

„O întâlnire?” Cristan râse. Dar nu era ca şi cum nu s-ar fi gândit la această posibilitate în orele singuratice şi întunecate când epuizarea îi slăbea controlul. „Sarah tocmai a obţinut un divorţ. Mă îndoiesc că e pregătită pentru întâlniri.”

„Eu nu aş fi atât de sigură.” Tonul cunoscător al comentariului ei o făcea pe fiica lui de treisprezece ani să pară mult mai în vârstă. „A fost măritată cu un ticălos. Nu-i e dor de el.”

Cristan s-a concentrat asupra afirmaţiei ei. „De unde ştii?”

„Astăzi, când se holba la ea, mi-a făcut pielea de găină.” Lucia şi-a ros unghia de la degetul mare. „Cred că e nebun.”

„De ce crezi asta?” Fiica lui avea instincte bune, dar el nu voia ca fostul soţ al lui Sarah să se apropie de copilul lui. Dacă s-ar fi întors la vechea lui
viaţă din Argentina, Cristan s-ar fi putut gândi la multe modalităţi de a se asigura că Troy Mitchell nu o va mai deranja niciodată pe Sarah. Dar Cristan renunţase la violenţă. De când părăsise Argentina, nu ridicase nici măcar

vocea.

Până astăzi.

„Ea se schimbă atunci când el este prin preajmă sau când îi trimite un mesaj sau o sună. Corpul ei devine foarte încordat. Devine nervoasă. Încearcă să ascundă asta, dar îi este frică de el. Şi fetele sunt la fel.” Lucia şi-a lăsat mâna în poală. I-a aruncat o privire şireată. „Dacă te-ai căsători cu Sarah, ea nu ar mai trebui să-şi facă griji pentru el, iar tu nu ar mai trebui să-ţi faci griji pentru mine. Ar fi perfect.”

„Ţi-ai dat seama de tot.” Cristan a râs. Dar fiica lui avea dreptate într-o privinţă. Dacă Sarah ar fi fost soţia lui, nu ar mai fi trebuit să îşi facă griji pentru Troy niciodată. „Domnul Mitchell nu este prin preajmă când ai grijă de copii, nu?”

Lucia a scuturat din cap. „Nu. Niciodată.”

„Bine. Dacă apare vreodată, sună-mă imediat.” Cristan şi-a pus mâna pe mânerul uşii. „Hai să mergem înăuntru. Se face frig aici.”

Nu-i plăcea să stea nemişcat, luminat în întuneric ca nişte ţinte. Din pădure, un lunetist ar fi avut o ţintă clară asupra lor. A ocolit partea laterală a casei şi a apăsat butonul de pe vizor. Garajul era sub casă. A doua jumătate a spaţiului subteran era subsolul. Planul prevedea o ieşire rapidă, dacă era necesar. Uşa s-a deschis, iar el a parcat înăuntru, lângă un Range Rover. Lăsarea unui vehicul în aer liber invita la manipulare şi dispozitive incendiare.

„Bine, dar promite-mi că te vei gândi la asta.” Lucia a coborât din maşină. Vocea ei a răsunat în spaţiul de ciment şi piatră.

Cristan a urmat-o pe scări. El a descuiat uşa care ducea la bucătărie. „Să mă gândesc la ce?”

„Să te întâlneşti cu Sarah”, a spus Lucia, cu vocea încărcată de exasperare. „În regulă. Îţi promit.” Cristan nu

avea să uite nici o secundă această idee. Au trecut prin bucătărie până în foaier. El a deschis dulapul de pe hol şi a verificat panoul sistemului de securitate. Lucia şi-a lăsat rucsacul la picioarele ei şi a aşteptat la baza treptelor ca el să dea undă verde. Când îşi vizita prietenii, se întreba de ce alte familii nu treceau prin aceleaşi verificări obsesive de securitate? Rândurile de lumini verzi îi asigurau că casa era sigură.

Agăţându-şi haina, s-a aplecat afară din dulap. Lucia stătea în hol. Cristan nu era un mare decorator şi nu stătuseră într-o casă suficient de mult timp pentru a se simţi confortabil. Dar când se mutaseră aici, Lucia fusese foarte deconectată şi deprimată. El agăţase câteva fotografii cu ea pe hol, ca să o facă să se simtă ca acasă. Acum stătea în faţa unei fotografii de bebeluş înrămate pe perete, un instantaneu cu Eva ţinând-o în braţe pe fiica lor la prima ei aniversare. Cristan o luase împreună cu alte câteva amintiri când se întorsese la apartamentul din Buenos Aires pentru a le recupera paşapoartele. Lucia a ridicat o mână şi a atins sticla de pe faţa mamei sale. „Nu cred că s-ar supăra dacă v-aţi întâlni. Dacă te-ar fi iubit, ar fi vrut să fii fericit.”

Nu ţi-ai cunoscut mama foarte bine. Cristan nu şi-a exprimat dezacordul, dar se îndoia că Eva ar renunţa de bunăvoie la el, chiar şi în moarte. Pentru un Vargas, dragostea, controlul şi posesia erau strâns legate între ele.

Lucia şi-a aruncat jacheta peste stâlpul newel. „Sunt obosită. Mă duc la culcare.” Lucia şi-a ridicat rucsacul pe un umăr şi a urcat scările.

În ciuda luminilor verzi şi a propriilor asigurări că incidentul din această seară a fost un eveniment întâmplător, el s-a plimbat prin interiorul casei sale.

Tălpile umede de cauciuc ale pantofilor săi scârţâiau pe

scândurile late de stejar în timp ce verifica fiecare fereastră şi uşă şi cerceta fiecare dulap, colţişor şi crăpătură de la etajul al treilea până la subsol. În timp ce făcea turul interiorului, a verificat şi locaţiile armelor sale ascunse.

Jaful de azi a fost un accident. Fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar în timp ce-şi aluneca mâna de-a lungul dulapului cu medicamente pentru a pipăi cuţitul lipit acolo, nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că totul se schimbase.

A terminat turul armelor, apoi s-a întors la subsol şi a scos rucsacurile din ascunzătoarea lor din spatele unui perete fals de rafturi. Erau două rucsacuri care conţineau strictul necesar, câte unul pentru el şi Lucia. Un alt rucsac mai mare conţinea provizii suplimentare. Ce vor lua va depinde de circumstanţe.

Cristan actualiza conţinutul sacilor în fiecare sezon. De asemenea, în fiecare dintre maşini existau truse de urgenţă mai mici.

A ridicat cele două rucsacuri până la o masă de lucru din lemn cu zgârieturi şi le-a desfăcut fermoarul. Apoi a început procesul minuţios de inventariere. Oricum nu ar fi putut dormi, şi s-ar fi simţit mai în siguranţă ştiind că, în orice moment, erau gata de plecare. A desfăşurat lista principală şi a început să verifice proviziile: AK-47, 9mm, muniţie . . .

Revizuindu-şi inventarul, s-a gândit la anii în care a folosit astfel de arme în mod regulat şi cum a început totul.

Capitolul 11

Se spune că întotdeauna îţi aminteşti primul. Primul sărut. Prima iubire. Prima crimă.

Dar câţi oameni pot spune că au experimentat aceste trei lucruri în aceeaşi noapte?

Cristan îşi amintea atât de clar; avalanşa de imagini aproape că îi tăia respiraţia. Eva era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, deşi la treisprezece ani şi venind dintr-o viaţă pe stradă, nu avea prea multe comparaţii. Dacă ar închide ochii chiar acum, ar putea să o vadă exact aşa cum arătase în seara aceea.

Stătea în uşa micii sale camere dintr-o clădire din spatele casei, cu mirosul de iarbă caldă şi udă în nas, cu primele acorduri de muzică de petrecere plutind pe peluză, cu o scânteie ascuţită de suspiciune în minte. De ce se afla el aici? Nimic nu era gratis. Franco Vargas nu era un binefăcător predispus la acte aleatorii de bunătate. Era un traficant de arme, nu că Christopher ar fi avut vreo problemă cu anarhia. Singurele legi pe care le respecta erau cele ale supravieţuirii. Cu o lună înainte, în Buenos Aires, Franco îl abordase pe Christopher pe stradă şi îi oferise bani pentru a transmite un mesaj şi a aduce înapoi răspunsul. Orfan şi fără adăpost, Christopher a profitat de ocazie. Dar, după ce misiunea fusese îndeplinită, Franco îi oferise o slujbă şi îl adusese înapoi la *estancia.* Cu siguranţă, un om ca Franco ar fi vrut ceva în schimbul acestei noi vieţi, un fel de plată.

Peste douăzeci de metri de iarbă şi întinderea luminată a unei piscine, ea a ieşit din casă pe terasă. Pometii înalţi şi nasul acvilin atestau sângele ei spaniol. Părul negru îi cădea pe spate într-un val de zibelină. O rochie albă de plajă îi scotea în evidenţă picioarele lungi şi bronzate care se

terminau cu sandale plate. Arăta răcoroasă şi proaspătă în noaptea de vară argentiniană.

Se spălase după ce îşi terminase treburile în hambar, dar în acea noapte, căldura plutea într-un strat aburit peste pampas. O picătură proaspătă de transpiraţie îi picura între omoplaţi. Nu conta. Nu putea fi niciodată destul de bun pentru ea. Trebuie să fie fiica cea mare a lui Franco, Eva. Franco ar fi putut să-şi deschidă casa, dar, fără îndoială, fiica lui ar fi fost în afara limitelor.

Din casa din spatele ei se auzeau acorduri suave de chitară. Uşa de la terasă s-a deschis, iar o voce a strigat: „Eva”.

Ea s-a întors şi a intrat, iar Christopher şi-a amintit cum să respire.

Christopher învăţase câteva lecţii importante de la sosirea sa. Franco era capul indiscutabil al familiei Vargas. Dacă aducea acasă un adolescent rătăcit din Buenos Aires, nimeni nu punea întrebări. Fără să ridice măcar din umeri, personalul îi pregătise o cameră şi îi procurase nişte haine. Christopher îşi ajustase cureaua. Pantalonii erau încă prea mari pentru talia lui scobită, dar bucătarul îi promisese că această stare va fi temporară.

A petrecut prima săptămână aşteptând ca Franco să-şi vină în fire şi să-l trimită înapoi. Dar asta nu se întâmplase. În schimb, fusese hrănit, îmbrăcat şi i se dăduseră sarcini, ca şi cum i-ar fi aparţinut. Să înveţe să aibă grijă de caii eleganţi era mai mult plăcere decât muncă. Nu ştia sigur de ce, după ani de zile în care l-a bătut pe la spate, soarta decisese să joace frumos, dar ştia cum să trăiască clipa. În această seară, în loc să se ghemuiască pe un palet de carton într-un depozit abandonat, se pregătea să participe la o petrecere de bun venit pentru fiicele lui Franco, venite acasă în vacanţă de la

internat.

Avea doar amintiri vagi ale întâlnirilor de familie, de dinainte ca părinţii săi să devină victime ale Războiului Murdar din Argentina. Dintr-un dulap de sub scări, Christopher, în vârstă de şase ani, îi văzuse pe soldaţi scoţându-şi părinţii din casă în miez de noapte. La fel ca alte treizeci de mii de persoane suspectate de a fi disidenţi, ei dispăruseră pur şi simplu. Fără familie, Christopher era pe cont propriu.

Scuturându-se de amintiri, a privit cum invitaţii soseau şi oamenii se îmbulzeau pe terasă. A ieşit din camera lui mică, nesiguranţa lui fiind călcată în picioare de nevoia de a o vedea din nou. Mirosul de carne la grătar plutea peste peluză în timp ce el traversa spre casa principală. A zărit cadrul voluminos al lui Franco stând lângă piscină. Supravieţuind pe străzi, Christopher învăţase cum să fie invizibil, o abilitate esenţială pentru un hoţ. A ocolit oaspeţii, ochii lui cercetând micile grupuri de oameni în căutarea singurului pe care voia să-l vadă.

Unde era?

O fetiţă, o versiune mai mică şi mai copilăroasă a Evei, îi făcea cu mâna. Sora. Rochia ei galbenă a săltat în timp ce sărea spre el. Şi-a scufundat bărbia şi i-a zâmbit timid. „Eu sunt Maria. Am nouă ani.”

„Eu sunt Christopher.”

„Ştiu.” Zâmbetul ei arăta un dinte lipsă. „Tata ne-a spus despre tine.” Căldura i-a ars obrajii lui Christopher. El era bietul băiat orfan.

S-a aplecat aproape şi a şoptit: „Nu te simţi jenat. Tata spune că Argentina are prea mulţi orfani, iar tu nu eşti primul pe care l-a adus acasă.”

Asta explica reacţia promptă a personalului. Recunoştinţa

a crescut în pieptul lui Christopher şi a jurat să îşi câştige existenţa.

Ea a zâmbit şi s-a uitat în sus printre gene la el. „Vrei ceva de mâncare? Bucătarul face cele mai bune empanadas.”

Deşi Christopher a fost tentat să se îndoape din nou, obişnuinţa de a-şi umple stomacul cu fiecare ocazie fiind înrădăcinată, a rezistat. Fata în alb îi atrăgea atenţia. Voia să o găsească.

„Unde este sora ta?”, a întrebat el.

Zâmbetul ei a dispărut. „Am văzut-o mergând spre hambar.”

„Mulţumesc.” Christopher s-a întors. Muzica s-a liniştit pe măsură ce el se îndepărta de casă şi putea auzi insectele în iarba adâncă a păşunii. Ea nu era în hambar. Trecând pe acolo, a scanat gardul şi a zărit o siluetă subţire de cealaltă parte a grajdului, rochia albă strălucind eteric în lumina lunii. Se sprijinea de gard, privind caii care păşteau în păşunea de dincolo. La apropierea lui, ea s-a întors şi i-a zâmbit, iar inima lui a tresărit.

„Eu sunt Christopher.” Şi-a sprijinit antebraţele pe balustrada de sus.

„Ştiu”, a spus ea fără să se uite la el. „Şi bănuiesc că şi tu ştii cine sunt eu.” „De ce nu eşti la petrecerea ta?”, a întrebat el.

Ea a scos un sunet dezgustat. „Nu am timp pentru asemenea prostii. Nici măcar nu vreau să mă întorc la şcoală. Vreau să rămân aici. Dar tata insistă. Ia promis mamei înainte să moară.”

Christopher i-a studiat profilul. I se spusese că era de aceeaşi vârstă cu el, dar scopul grav din ochii ei o făcea să pară mai în vârstă. Poate că, la fel ca el, nu mai fusese un copil de mult timp.

Privirea îi străbătea formele întunecate ale cailor care păşteau în păşune. Deasupra, stelele străluceau pe un cer albastru ca cerul. „Nu te pot învinui că nu vrei să pleci de aici.”

Ea a aruncat o privire în lateral. Consideraţia i-a unit sprâncenele. „Presupun că acesta este raiul pentru tine.”

„Da.” Sentimentele lui erau o harababură pe care nu o putea explica în cuvinte. S-a uitat în altă parte, dar întunericul nu i-a oferit niciun răspuns.

„Îţi place să vorbeşti despre trecut, Christopher?”

„Nu”, a spus el sincer.

„Bine. Nici mie.” S-a întors la cai. „Acela este favoritul meu.”

„Calul castrat?”

„Da. El poate urmări mingea la fel de bine ca majoritatea călăreţilor.”

Christopher a absorbit sunetul vocii ei în timp ce descria fiecare animal şi meritele lui pe terenul de polo. Nu era sigur cât timp a trecut până când ea s-a îndepărtat de gard. „Ar fi bine să-mi fac apariţia la petrecerea mea. Nu vreau să-l jignesc pe tata.”

S-au întors să plece când o bătaie uşoară i-a atras atenţia. „Nu. Opreşte-
te”, a strigat o voce mică din hambar.

La unison, s-au îndreptat spre clădirea întunecată, paşii lor fiind tăcuţi pe pământul compact. În umbra uşii, au făcut o pauză. Christopher a aşteptat o clipă pentru ca ochii lui să se adapteze la întunericul relativ. A văzut o umbră întunecată şi o formă mai luminoasă, mai mică.

Pantofi zgâriaţi. Ţesătură ruptă.

„Te rog”, a implorat vocea înăbuşită a unui copil.

Eva s-a crispat. S-a întins după un întrerupător de pe

perete. Lumina a luminat culoarul, dezvăluind un bărbat mai în vârstă şi pe Maria. Bărbatul avea cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Corpul lui o împingea pe Maria de perete. Pantofii ei din piele lăcuită au lovit, căutând tracţiune. Capul lui s-a rotit şi i-a văzut.

Christopher s-a aruncat în faţă. Deşi mai mic şi mai uşor, învăţase să lupte pentru a supravieţui. A folosit surpriza în avantajul său, lovindu-l pe bărbat în partea din spate a genunchiului şi lovindu-l în rinichi. Bărbatul a căzut în genunchi, iar Christopher a tras-o pe Maria după el. Ea plângea liniştită în spatele cămăşii lui.

S-a întors spre Eva. „Ar fi bine să-l chemi pe tatăl tău."

Dar ea nu fugea după ajutor. A ridicat o lopată deasupra capului. Furia i-a contorsionat trăsăturile. A lovit. Lopata a lovit craniul bărbatului cu o *lovitură* surdă, metalică.

Nu violenţa, sângele sau moartea l-au impresionat cel mai mult pe Christopher. Mai văzuse moartea şi înainte, iar un om care prăda copii merita cel mai rău destin. Strălucirea de satisfacţie furioasă de pe chipul Evei a fost cea care i-a rămas întipărită în inimă. Cu ochii ei fioroşi şi rochia albă, ar fi putut fi un înger răzbunător. Privirea ei l-a întâlnit pe al lui, iar el şi-a dat seama că frumuseţea ei era cea mai puţin importantă dintre calităţile ei. Într -o lume plină de egoism, înşelăciune şi lăcomie, nimic nu era mai convingător decât loialitatea.

„Noi îi protejăm pe ai noştri", a spus ea.

„Înţeleg." Şi a invidiat legătura lor.

„Bine." A înţepat trupul bărbatului cu degetul. El se prăbuşise, mort şi moale. Dând din cap, a scos-o pe Maria din spatele lui Christopher şi a arătat spre omul mort. „Nu va mai trebui să te temi de el niciodată."

Respiraţia Mariei se întretăia iar şi iar în timp ce lupta pentru control. „Am venit la hambar să te spionez."

„*Nu* e vina ta.” Eva a netezit cutele de pe rochia surorii sale. „Du-te înapoi la petrecere. Poartă-te ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.” Când Maria a continuat să plângă, Eva i-a uscat ochii surorii sale cu degetele delicate. „Trebuie să fii puternică. Dacă şeful lui Juan află ce s-a întâmplat, va fi pedepsit.” Maria şi-a întors capul. Privirea i s-a blocat în cea a surorii ei mai mari.

Înţelegerea a trecut între ele. Cu o ultimă adulmecare, Maria şi-a adunat emoţiile cu o gură mare de aer. Şi-a ridicat bărbia şi a dat din cap. „Pot s-o fac.”

„Bună fată”, a spus Eva. „Dacă te întreabă cineva de ce eşti tristă, spunele doar că ţi-e dor de mama.”

Cu un semn solemn din cap, Maria a părăsit hambarul.

„Ajută-mă să-l ascund.” Eva s-a aplecat şi a apucat glezna bărbatului. Christopher a luat celălalt picior.

„Cine este?”

„Numele lui este Juan Menendez. Este locotenent într-o miliţie locală. Şeful lui este unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri.”

Împreună au târât cadavrul pe culoar. L-au ascuns în spatele unui dulap din cabina de spălat.

„Şi acum ce facem?” a întrebat Christopher.

„Îl chemăm pe Nicolas. El va şti cum să facă moartea să pară un accident. Nu va fi dificil. Toată lumea ştie cât de mult îi plac lui Juan tequila şi cocaina.” Ştergându-şi murdăria de pe mâini, ea s-a ridicat pe vârfuri pentru a-i planta un sărut pe obraz. „Mulţumesc.”

Căldura l-a umplut pe Christopher. În acel moment, ar fi făcut orice pentru ea.

Capitolul 12

Sarah a oprit motorul dubiţei şi a privit la casa copilăriei

ei. Vechiul Cape Cod, cu vopseaua scorojită şi geamurile rupte, arăta deprimat. Un sedan ponosit stătea pe aleea crăpată şi pătată. Joia era o zi slabă la han, iar ea terminase devreme. Troy nu avea să aducă fetele acasă decât peste câteva ore. Acum era un moment bun să verifice ce face tatăl ei, deşi vizitele ei acasă erau din ce în ce mai dificile.

A întins mâna peste consolă şi a ridicat recipientul pentru mâncare la pachet de pe scaunul pasagerului, nişte lasagna rămasă din meniul de prânz al hanului. Tatăl ei nu răspunse la sonerie, dar ea nu se aşteptase la un salut. Şi-a folosit cheia şi a intrat.

Mirosul a lovit-o ca o palmă, o combinaţie de mâncare stricată şi mucegai. Acoperindu-şi nasul şi gura cu o mână, a mers prin sufrageria murdară. Fereastra largă nu lăsa să intre destulă lumină pentru a compensa umbra de depresie care învăluia casa. A găsit sursa mirosului în bucătărie: o chiuvetă plină de vase murdare şi o sticlă de lapte aproape goală lăsată să se acrească pe tejghea.

Îngrijorată, a lăsat mâncarea pe masă şi a deschis o fereastră. „Tată?”

Spaima îi făcu pielea de găină pe braţe în timp ce se apropia de sufragerie. Jaluzelele de lemn de la cele trei ferestre blocau lumina zilei, iar lumina de la televizorul cu consolă, vechi de douăzeci de ani, pâlpâia peste cameră. Tatăl ei stătea întins în fotoliu. S-a apropiat de el, cu groaza adunându-se în stomac, cu ochii aţintiţi asupra pieptului lui subţire. La primele ridicări şi coborâri ale cutiei toracice, a expirat uşurată.

Nu era mort, doar beat.

În mod ironic, această constatare i-a slăbit picioarele. Tatăl ei băuse până la moarte de când mama ei murise în urmă cu şapte ani. Era doar o chestiune de timp până când

dorinţa i se îndeplinea.

Întunericul se strângea în jurul ei, iar plămânii i se contractau. S-a dus la ferestre şi a început să deschidă jaluzelele, lăsând lumina soarelui să pătrundă în cameră. Praful plutea de pe lamelele de lemn.

„Ce naiba faci?” Clipind din ochi, tatăl ei s-a chinuit să ridice fotoliul în poziţie verticală.

Ignorându-l, Sarah a deschis ultimele jaluzele, apoi s-a luptat cu încuietoarea ferestrei până când aceasta a cedat. A împins oblonul în sus. Aerul rece şi proaspăt a inundat camera, iar Sarah a inspirat. „Ţi-am cumpărat ceva de mâncare.”

El era în picioare şi se îndrepta spre ea pe picioare tremurânde. A împins- o din drum. Ea s-a împiedicat lateral, apucându-se de braţul canapelei pentru a-şi stabiliza picioarele.

O mână aspră a trântit fereastra. Un deget artrozic i-a arătat nasul. „Lasă- mă în pace.” A închis fiecare jaluzea până când întunericul familiar s-a aşezat peste spaţiu.

„Bine.” Ea s-a îndepărtat. Tristeţea i-a strâns gâtul. „Ai câştigat. Nu pot continua să fac asta.”

Întorcându-se la scaunul său, şi-a dus la buze un pahar de pe măsuţă. „Ştii unde este uşa.”

„Ai doi nepoţi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Dacă te hotărăşti că vrei să trăieşti, sună-mă.” Sarah s-a uitat peste umăr în timp ce ieşea. „Ai numărul meu.”

„Este păcat”, a spus el cu o voce înceţoşată. „Ai fost fata cea bună. Prea mult timp cu sora ta ţi-a dat gura aia deşteaptă?”

Nu era prea beat ca să încerce să o manipuleze.

Sarah a plecat fără să răspundă. Nu avea niciun rost, dar sentimentul de vinovăţie a chinuit-o tot drumul spre casă,

unde a decis că nu poate sta şi aştepta. Şi-a schimbat hainele, a luat un recipient de plastic din frigider şi şi-a pus câinele în lesă. „Să mergem s-o vedem pe Rachel.”

Bandit a mers alergând. Cincisprezece minute mai târziu, a parcat dubiţa în faţa fermei surorii sale şi şi-a verificat mesajele. Telefonul ei a sunat de mai multe ori în timpul drumului. Telefonul ei afişa trei apeluri şi mesaje pierdute, toate de la Troy. Deşi bănuia că nimic nu este în neregulă, a apăsat butonul Ascultă cu o mână nervoasă.

Mesajele sale vocale au evoluat de la „Nu mi-ai răspuns la mesaj” la „Ţi-
o tragi cu tipul ăla?”

În loc să răspundă, Sarah şi-a sunat avocatul şi i-a aruncat situaţia în braţe. În mare parte, el se purtase frumos cât timp fuseseră separaţi, dar acum că divorţul era definitiv, ignora regulile.

A ieşit din dubă şi şi-a luat castronul. Câinele a sărit peste consolă şi a ieşit din maşină ca o capră de munte, iar Sarah a trântit portiera. Încordându-se de capătul lesei, Bandit a alergat la uşa din spate şi a lătrat. Nu era nevoie să sune clopoţelul când îl aducea cu ea. Şi-a frecat braţul dureros. Deşi soarele strălucea de pe un cer senin, frigul de martie se cuibărea în osul rupt, o amintire permanentă a temperamentului lui Troy.

„Hei.” Rachel le-a lăsat să intre în antreu şi a folosit un prosop pentru a şterge picioarele lui Bandit. „Unde sunt fetele?”

„Cu Troy.” Sarah s-a dezbrăcat de haină şi şi-a dus recipientul în bucătăria recent renovată. L-a aşezat pe insulă şi şi-a aruncat geanta pe un taburet. Câinele mic a trecut în fugă. Lăbuţele lui blănoase au alunecat pe lemnul de esenţă tare în timp ce dădea un colţ şi fugea afară din cameră.

„Cum a mers?” Rachel se spăla pe mâini la chiuveta de fermă cu tablouri albe.

„Troy le-a luat la opt. Alex a ţipat, iar Emma a plâns. La nouă am primit un telefon de la avocatul meu, care m-a anunţat că Troy mă acuză de alienare conjugală sau că am întors copiii împotriva lui.”

Rachel a pufnit. „De parcă ar avea nevoie de ajutor cu asta.”

„A fost o zi lungă.” Sarah şi-a frecat fruntea. „Vor fi acasă în două ore. Atunci mă pot relaxa. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta acum.”

„Îmi pare rău. E un ticălos. De asta ai divorţat de el. Vrei o cafea?”

„Te rog.” Sarah a acceptat o cană plină şi şi-a înfăşurat degetele reci în jurul ei. Bandit a tropăit înapoi în bucătărie, cu coada lăsată în jos.

„Îmi pare rău, amice, Mike nu e aici.” Sarah s-a aplecat şi i-a mângâiat capul: „A trebuit să-l închid când Troy a luat copiii. A simţit mirosul lui Troy la uşa din faţă şi a luat-o razna.”

„Bun câine.” Rachel i-a aruncat o bucată de brânză. „E un bun judecător de caractere.”

„Nu a uitat cum e să fii la capătul supărat al cizmei lui Troy.” Sarah se îndreptă. Nici ea nu uitase cum era să fie pe partea greşită a temperamentului lui Troy. Dar nu putea lăsa ca frica ei să împiedice progresele pe care le făcea.

Făcuse o mulţime de greşeli, dar era blestemată dacă le-ar fi lăsat să o definească. A crezut că va fi mai uşor să meargă mai departe odată ce divorţul va fi definitiv şi custodia stabilită. Dar de ce era Troy atât de hotărât să o controleze? De fiecare dată când se uita la ea, simţea ura emanând din corpul lui, la fel de toxică ca o scurgere de

radiaţii. Dacă nu era atentă, ar fi înflorit în ceva malign.

Sarah a desprins folia de plastic de pe bol şi a deschis sertarul cu ustensile al lui Rachel pentru câteva linguri. „Gustă asta.”

Rachel a adulmecat-o cu suspiciune. „Ce este?”

„Este un sos cu lămâie şi piper. Doar gustă-l.” Sarah a fluturat lingura. „Îţi promit. Fără legume.”

Rachel a gustat sosul cu vârful limbii, ca un copil. „Oh, e bun.”

„De ce eşti mereu atât de surprinsă?” a întrebat Sarah. Rachel a lins lingura. „Nu-mi place mâncarea sofisticată.”

Sarah a spus: „Copilul meu de trei ani are un palat mai sofisticat.” „Adevărat.”

„Ce părere ai să servim asta cu aperitivele de pui?” Sarah şi-a căutat în geantă caietul pe care îl folosea pentru a planifica mâncarea pentru petrecerea de nuntă a surorii sale. „După tot ce tu şi Mike aţi făcut pentru mine, vreau ca nunta voastră să fie perfectă.”

„Aş vrea să nu-ţi mai faci atâtea griji pentru asta.” Rachel a traversat podeaua de stejar până la frigiderul din oţel inoxidabil şi l-a deschis. A scos un recipient de plastic de pe un raft. Faptul că sora ei avea un recipient cu mâncare adevărată în bucătărie spunea multe despre cât de mult se schimbase viaţa ei de când îl cunoscuse pe şeful poliţiei locale, Mike O'Connell. „Am mutat nunta înapoi. Aşa că avem o grămadă de timp”. Atât reconstrucţia hambarului, cât şi remodelarea bucătăriei au durat mai mult decât se prevăzuse.

„Ce este asta?” Sarah a dat din cap spre recipientul pe care îl deschidea sora ei.

„Piept de pui”. Rachel a scos capacul de plastic şi a făcut o figură. „Mike l-a gătit aseară. Fără grăsime, fără sare, fără

gust.”

„Mike mănâncă pentru a-şi alimenta corpul.” Sarah a râs. Logodnicul surorii ei era un fost atlet.

„Cu siguranţă că nu mănâncă de plăcere.” Rachel a scos două farfurii dintrun sertar de pe insulă. A aşezat câteva felii de pui pe o farfurie şi le-a acoperit cu o lingură de sos. A mâncat o înghiţitură şi i-a oferit una lui Sarah.

„Sosul ajută. Pun pariu că ar fi grozav cu chipsuri sau aripioare fierbinţi.”

„Bine. Îl voi adăuga la meniu.” Râzând, Sarah a răsfoit caietul. Rachel a recuperat o cutie de Pop-Tarts din fundul unui dulap şi i-a întins-o.

„Doamne, nu.” Sarah a îndepărtat cutia.

„Fiecare cu părerea lui.” Rachel a deschis o pungă de folie şi a adulmecat prăjitura de parcă ar fi fost dopul unei sticle învechite de merlot. „Acum spune-
• /v , /v 1 w rp ıı
mi ce se întâmplă cu Troy.”

„A fost dificil în ultima vreme.”

„De ce? Custodia este stabilită. Nu ai făcut presiuni pentru pensie alimentară şi nu ai luat nimic din casă, cu excepţia lucrurilor personale.”

Troy luase o a doua ipotecă pentru a salva magazinul de articole sportive de la faliment. Nu au existat bunuri maritale pentru care să se lupte.

„Nu ştiu.” Sarah luă o înghiţitură lungă din cafeaua aburindă. Troy se străduia mult să o hărţuiască.

„Încă nu pot să cred că vreun judecător i-a dat dreptul la vizite nesupravegheate.” Rachel şi-a spălat patiseria cu un pahar de lapte. „Troy nu ar trebui să aibă voie să crească animale, darămite copii.”

„Troy poate fi fermecător când vrea să fie.” În liceu, arătase bine şi era atletic. A petrecut mult cu echipa de

baseball, dar ea a crezut că se va maturiza în cele din urmă. În loc de asta, el a devenit doar amar. „Partea bună este că a fost curat şi treaz la fiecare întâlnire şi trebuie să participe regulat la AA şi la grupul de suport pentru gestionarea furiei. Poate că arestarea chiar l-a schimbat. Sper că vrea cu adevărat să intre în legătură cu copiii săi.”

Expresia lui Rachel nu era de acord.

„Te rog, Rachel.” Sarah s-a uitat la fereastră. Fluturi de vânt se plimbau pe geam. „Nu am de ales, aşa că aş putea la fel de bine să fiu optimistă. Ar fi cel mai bine pentru fete să aibă o relaţie cu mama *şi* tatăl lor.”

„Ai dreptate, dar te-a rănit. Nu-l pot ierta pentru asta”, a spus Rachel.

Şi în ceea ce priveşte drama familială…

„M-am oprit să-l văd pe tata astăzi.” Sarah nu a întâlnit ochii lui Rachel. Sora ei nu voia să aibă de-a face cu tatăl lor. Sarah nu o putea condamna.

Dar Rachel n-a judecat-o niciodată. A apăsat rapid umărul lui Sarah. „Eşti o persoană mult mai drăguţă decât mine.”

Părinţii lor fuseseră prea absorbiţi de căsnicia lor disfuncţională şi de boala psihică a mamei lor pentru a se ocupa de vreunul dintre copiii lor. Şi acesta fusese adevăratul motiv pentru care Sarah se căsătorise cu Troy: să scape. În acel moment, orice atenţie, chiar şi cea de control, se simţea ca iubire. Mama ei tocmai murise, iar tatăl ei se afundase tot mai mult în depresie. Cererea în căsătorie a lui Troy a părut un colac de salvare. Căsătoria lor a fost în regulă la început. Sarah a fost încântată să întemeieze o familie, deşi dezamăgirea lui Troy că avea două fete a fost dureroasă. Sarah credea că el va ajunge să le iubească copiii la fel de mult ca ea.

A călătorit în timpul sezonului de baseball, aparent fericit

jucând pentru o echipă de baseball din ligile inferioare, aşteptându-şi marea şansă. Dar niciun scouter nu l-a recrutat pentru ligile majore. În schimb, a fost dat afară din echipă. Cu doi copii de întreţinut, s-a dus să lucreze în magazinul tatălui său, ceva ce jurase să nu facă niciodată. Amărăciunea îl împingea spre băutură, iar băutura îl făcea rău. Când el a presat-o să încerce să aibă un băiat, ea a refuzat. Un alt copil nu ar fi făcut decât să streseze şi mai mult căsnicia lor cu probleme. Iar sfidarea ei s-a dovedit a fi punctul de cotitură al lui Troy.

„Am trecut pe la el doar ca să mă asigur că trăieşte şi să-i duc ceva de mâncare", a spus Sarah. „Dar i-am spus că asta a fost ultima mea vizită. Nu mai pot face asta."

„Tu ai făcut mai mult decât oricine altcineva." Rachel i-a înfăşurat un braţ

în jurul umerilor.

„E din ce în ce mai rău. Va muri singur în casa aia."

„Asta e alegerea lui", a spus Rachel. „Dar e timpul să mergi mai departe.
Ar trebui să-ţi începi propria afacere de catering."

„Nu aş putea face asta", a protestat Sarah.

„De ce nu? Eşti un bucătar fabulos. Eşti organizată şi motivată."

„Sunt o mulţime de motive." Sarah nu ştia de unde să înceapă. „Nu am spaţiul, banii sau clienţii necesari."

Rachel a respins argumentul lui Sarah, dar asta era Rachel. Cu toată viteza înainte. „Aşa că începe cu puţin. Nu-ţi sugerez să te ocupi de cine formale pentru cinci sute de persoane, dar te ocupi de un bufet pentru cincizeci."

„Nu ştiu." Dar ce mai aştepta? Avea nevoie de un venit mai mare decât cel pe care i-l oferea slujba ei de la Main Street Inn. Nu era optimistă în privinţa obţinerii de bani de la

Troy. „Chiar crezi că aş putea să o fac?”

„De ce nu?” Rachel a făcut un gest către noile aparate şi la suprafaţa imensă a blatului. „Poţi folosi bucătăria noastră. Mike e la muncă toată ziua, iar eu sunt afară. Locul este gol.”

Sarah şi-a lipit o încheietură de buze. Ideea de a-şi începe propria afacere era în egală măsură înfricoşătoare şi incitantă. „Mă voi gândi la asta, dar dacă o voi face, voi folosi bucătăria pe care o am.”

„Poate o putem îmbunătăţi”, a spus Rachel.

„Nu!” a spus Sarah cu fermitate. „Tu şi Mike ne-aţi lăsat deja să locuim acolo pe gratis. Nu vreau să cheltuiţi mai mulţi bani pe mine.”

„Nu ne deranjează.”

„Dar eu vreau.” Sarah şi-a îndulcit vocea. „Apreciez tot ce ai făcut pentru mine şi pentru fete, dar trebuie să fiu independentă. Este important pentru mine.”

Rachel a dat din cap. „Crede-mă. Înţeleg asta. Dar suntem aici dacă ai probleme.”

„Vă mulţumesc. Faptul că ştiu asta mă ajută să dorm noaptea.” Noua ei slujbă şi independenţa au fost grozave, dar să ştii că ai tăi copii au persoane pe care se pot baza în caz de urgenţă era nepreţuit.

Sunetul unor cauciucuri de maşină zgâriind pe pietriş le-a atras atenţia. Rachel s-a dus la fereastra de deasupra chiuvetei.

„Sunt Cristan şi Lucia.” Rachel s-a îndreptat spre debara. „Trebuie să ies
s-o verific pe Lady.”

„Niciun semn că e pregătită să fete?” a întrebat Sarah. Calul preferat al surorii ei întârzia două săptămâni cu primul ei mânz.

„Nu.” Rachel a păşit în cizmele ei. „Ce-i cu tine şi

Cristan?”

„Nu s-a întâmplat nimic. Suntem prieteni. Lucia are grijă de fetele mele.”

„Eşti sigură? Felul în care se uită la tine este mai mult decât prietenos.” Vocea lui Rachel a coborât.

Faţa lui Sarah se încinsese. Făcea pe deşteapta, dar când Cristan îşi întorcea ochii negri spre ea, singurul cuvânt care îi venea în minte era înflăcărat, iar după îmbrăţişarea pe care o împărţiseră marţi seara, simţise o schimbare în relaţia lor.

Prin geam, ea l-a privit coborând din maşină. Purta o haină scurtă, neagră, de lână şi blugi. O umbră de barbă întunecată îi sporea aura misterioasă. Nu era chiar chipeş. Cu excepţia momentelor în care se uita la fiica lui, trăsăturile lui erau prea dure, iar ochii lui păstrau umbrele unui bărbat care văzuse lucruri îngrozitoare. După Troy, nu se aştepta să fie atrasă de un bărbat, cel puţin nu atât de curând. Dar Cristan avea ceva irezistibil.

El a intrat în hambar, iar Sarah şi-a luat poşeta.

„Te uiţi la el ca la un cornet de îngheţată şi vrei să...”

„Rachel!”

„Ce?” Sora ei a zâmbit. „Bărbatul e sexy. Nu ai de ce să te jenezi.”

„Nu contează. Nu prea sunt în poziţia de a mă interesa de vreun bărbat.” Sarah şi-a urmat sora afară în frig şi s-a oprit în hambar pentru a o mângâia pe Lady pe nas. „Am o slujbă nouă şi doi copii şi, datorită ţie, mă gândesc să-mi încep propria afacere. Am destule cu care să jonglez.”

„Dacă spui tu.” Rânjetul lui Rachel s-a transformat în îngrijorare când a intrat în boxă şi a trecut o mână peste burta enormă a lui Lady.

„Va fi bine”, a spus Sarah. „Am întârziat două săptămâni cu Alex. Bebeluşii vin când sunt pregătiţi, nu cu un minut mai

devreme.”

„Ştiu. Veterinarul spune că nu am de ce să te îngrijorezi.”

Dar Sarah ştia că sora ei îşi va face griji până la sosirea unui mânz sănătos – şi probabil pentru mult timp după aceea. Dragostea crea vulnerabilitate.

Telefonul ei a vibrat în buzunar. Citi afişajul. Un mesaj de la Troy: SUNĂ- MĂ. ACUM. Resemnată, a format numărul.

„Le aduc acasă în treizeci de minute.” Vocea lui Troy părea încordată, nu chiar furioasă. Frustrată? Oricare ar fi fost emoţia pe care o proiecta, tensiunea pe care o simţea în legătură cu această întâlnire îi ridica firele de păr de pe ceafă.

„Voi fi acolo”, a spus Sarah. El aducea fetele acasă cu mai mult de o oră mai devreme, dar ea nu a protestat. Nu putea să-i aducă fetele acasă destul de repede.

„Ar fi bine să fii”, a spus el. „Şi ar fi bine să începi să-mi răspunzi la nenorocitele de telefoane şi mesaje, Sarah. Nu mă poţi ignora.”

Nu când el avea copiii, ea nu putea. Dar Sarah a refuzat să fie momită. „Trebuie să mă urc în maşină acum, aşa că voi ajunge acasă la timp. La revedere.”

„Tu…”

A încheiat apelul. Băgând telefonul în buzunar, s-a uitat înapoi la bărbatul de pe cal. Cristan se purta cu genul de încredere liniştită care nu avea nevoie să fie consolidată prin rănirea altora. S-a întors de la Cristan. Îl va vedea mai târziu. Lucia avea grijă de copii în seara asta, astfel încât Sarah să poată participa la ultimul ei curs de autoapărare. Dar nu avea rost să-şi dorească lucruri pe care nu le putea avea. Troy nu avea de gând să o lase să meargă mai departe.

Atâta timp cât el avea fetiţele ei, ea era neputincioasă.

Capitolul 13

„Este riscant”, a spus locotenentul ei de pe scaunul şoferului din minivan.

„Este un risc calculat.” Ea a privit punctul de pe GPS aşezându-se pe un petic de verdeaţă în mijlocul pustietăţii. Adresa indicată era grajdul unde Christopher avea doi cai la bord. Ea a consultat foaia de calcul cu activităţile lui din ultimele săptămâni. „Au plecat la călărie. Nu ar trebui să se întoarcă decât peste cel puţin o oră şi nu e ca şi cum nu am şti unde se află tot timpul.” Făcu un gest cu GPSul.

„Stai cu ochii pe ecranul ăla.” A condus spre casa lui Christopher.

Nu avea niciun rost să-l urmărească pe Christopher. Grajdul se afla pe o întindere plană, deschisă, care nu oferea nicio acoperire pentru un observator clandestin. În plus, un membru al forţelor de ordine locale părea să locuiască la fermă. De ambele ori când trecuse pe acolo, un vehicul oficial era parcat în faţa casei. Nu dorea să atragă atenţia, iar după-amiaza aceasta îi oferea ocazia perfectă de a supraveghea proprietatea lui Christopher la lumina zilei. Ştiind că era ocupat, puteau face o inspecţie mai amănunţită decât o făcuseră la trecerile lor anterioare.

A încetinit maşina când s-au apropiat de casă. „Nu văd unde să ascundem dubiţa.”

Ea a arătat spre alee. „Mă simt îndrăzneaţă.”

„Nebună ar fi o descriere mai bună.” Dar el a făcut ceea ce i-a cerut, reticenţa sa fiind evidentă în poziţia rigidă a umerilor şi în linia subţire a gurii sale.

Ea a ridicat o palmă. „Nu avem unde să parcăm ascuns. Am putea la fel de bine să ţinem maşina aproape.” Erau momente când trebuia să cântăreşti probabilităţile şi să iei o

decizie. „Ai fost reticent în fiecare fază a acestei operaţiuni. Există vreun motiv pentru care nu vrei ca Christopher să plătească pentru crima sa?”

„Bineînţeles că nu.” A încetinit în dreptul aleii, dar nu s-a întors. „Vom parca pe drum şi vom înconjura prin pădure. Aş prefera să traversez un teren deschis pe jos decât să fiu prins în capcană. Nu vreau să plătesc răzbunarea cu viaţa mea.” S-a oprit pe marginea drumului, la un sfert de milă după casă. „Sau cu a ta.”

Ea a sesizat ezitarea din vocea lui, ca şi cum includerea vieţii ei în declaraţia lui ar fi fost un gând ulterior. Nici ea nu aprecia lipsa lui de supunere. Nu putea uita că el era ajutorul angajat şi că, pentru ea, această vendetă era foarte personală.

„Toată lumea moare”, a spus ea simplu. Viaţa ei fusese plină de suficientă durere, încât moartea nu o înspăimânta. „M-am săturat să aştept. Vreau să termin asta.”

„Atunci ce?”, a întrebat el.

Ea nu a răspuns pentru că nu ştia. A fost consumată de ură atât de mult timp, încât nu-şi putea imagina absenţa acesteia din viaţa ei.

Scoţându-şi viitorul din minte, s-a concentrat pe ceea ce avea de făcut. A verificat dacă maşina lui Christopher nu se mişcase, apoi a strecurat GPS-ul în buzunar. Era îndrăzneaţă, nu proastă. Subestimat, Christopher putea fi letal. Cu aparatul foto în mână, a coborât din maşină. Au străbătut o bucată scurtă de pădure şi au ieşit în curtea laterală. Păstrând distanţa faţă de casă, şi-a îndreptat teleobiectivul spre uşa din faţă. „Prima cameră de supraveghere este pe verandă, sub streaşină.” A făcut o poză.

„Nu vom putea să ne apropiem mai mult”, a spus el.

„Nu trebuie să o facem.”

Au parcurs un perimetru larg în jurul casei. Ochii lor antrenaţi au localizat mai multe camere. Le-a fotografiat din perspective diferite, apropiindu-se pentru a observa direcţia de focalizare a fiecărei camere.

Îndoindu-şi braţele peste corp, s-a încruntat. „Uşile şi ferestrele vor fi alarmate, posibil capcane.”

„Da”, a fost ea de acord. „Dar nu va exista nicio monitorizare din partea poliţiei. Christopher ar dori să se ocupe personal de orice transgresiune.”

După ce a verificat din nou GPS-ul pentru a se asigura că maşina lui nu se mişcase, ea a înconjurat clădirea şi a fotografiat curtea din spate. A estimat distanţa dintre casă şi râu şi pădurea care flanca casa. Apoi s-au întors la maşină, unde ea a făcut o schiţă rapidă a proprietăţii, notând locaţia fiecărei camere pe care o găsiseră. Punctul s-a mişcat pe ecranul GPS-ului.

„Trebuie să terminăm.” Şi-a lăsat desenul deoparte. „El e pe drum.” A întins mâna pe bancheta din spate şi a ridicat obiectul pe care îl adusese. „Opreşte la cutia poştală.”

La baza aleii, a coborât din maşină şi şi-a băgat cadoul în cutia poştală.

Ar fi ştiut ce înseamnă? Şi-ar fi amintit?

Spera să fie aşa. Voia ca el să înţeleagă pe deplin de ce a trebuit să-l distrugă.

A deschis funcţia video de pe telefon şi a atins imaginea miniaturală cu Luciana. Filmul pe care îl făcuse la şcoala Luciei a umplut ecranul. A apăsat pe Play. Vocea tinerei fete a sunat clar şi încrezător prin difuzoarele telefonului. Furia ardea adânc în ea.

Aventura de astăzi a meritat fiecare gram de risc. Trebuie să se concentreze asupra obiectivului ei. Până săptămâna viitoare, Christopher va fi mort.

$$$

„La ce oră are nevoie Sarah de tine?” Cristan a schimbat viteza şi a îndreptat sedanul spre casă.

Lucia şi-a ridicat privirea de la telefon. „Nu trebuie să fiu la ea acasă până la şase. Ora ei este mai târziu în seara asta.”

Cristan s-a uitat la ceasul de bord. „E deja trecut de cinci.”

Pierduse noţiunea timpului în timp ce călăreau. Împărtăşirea activităţii sale preferate cu fiica sa îi luase toată atenţia.

„Oh”, a spus Lucia. „Poate ar trebui să mă laşi acum.”

El i-a dat un puf exagerat. „Nu. Cu siguranţă ai nevoie de un duş. Miroşi ca un cal.”

Ea a râs. „Nu mă deranjează.”

„Sunt sigur că poţi fi rapidă.”

Cristan a cotit în aleea lor. În timp ce se îndrepta spre partea laterală a casei, unde se deschideau uşile garajului, părul de pe ceafă i -a tremurat. A ridicat piciorul de pe pedala de acceleraţie şi maşina s-a oprit. A scanat exteriorul de piatră, dar nu a văzut nimic ieşit din comun.

„Ce s-a întâmplat?” Lucia i-a urmărit privirea prin parbriz.

A apăsat pe un buton de pe vizor. Uşa suspendată s-a ridicat, iar el a intrat în garaj. „Probabil nimic.” Dar a băgat-o pe Lucia după el când au intrat în bucătărie. Panoul de alarmă afişa un rând sănătos de lumini verzi intermitente. Nu avuseseră loc tulburări. Cristan îşi forţă muşchii să se relaxeze. Jaful îl

$ $ $

făcuse paranoic.

Făcu duş şi se îmbrăcă în câteva minute. Lucia nu era

singura care mirosea a cai. Ieşind din dormitorul lui, a auzit duşul oprindu-se în baia ei.

„Voi fi în biroul meu”, a strigat el către uşa închisă.

„Cinci minute”, a strigat ea în răspuns.

La parter, şi-a pornit computerul şi a deschis software-ul sistemului de securitate. A verificat semnalul camerelor de supraveghere. Totul e în regulă. Respirând mai uşor, a oprit sistemul.

Lucia l-a întâmpinat pe hol, cu părul încă umed revărsat pe umerii jachetei. El a luat o pălărie de pe un cârlig de lângă uşa din spate. Suspinând, ea a tras – o pe cap în timp ce se întorceau la maşină. Dând cu spatele, el a aşteptat ca portiera să atingă trotuarul înainte de a pleca. La baza aleii, uşa cutiei poştale uşor deschisă i-a atras atenţia. A coborât geamul şi a băgat mâna înăuntru. Deasupra unui teanc împăturit de anunţuri stătea un iepure maro de pluş.

„Ooo. Ce-i asta?” Lucia s-a aplecat peste scaun.

Cristan a întors jucăria în mâini. O panglică în jurul gâtului purta un plic pătrat de cadou. Nouă, cu siguranţă nu era aceeaşi jucărie pe care o avusese ea când era mică, dar i se strânse stomacul când deschise felicitarea. „Pentru Lucia, de la un admirator secret.”

„Serios?” Ea a ridicat-o din mâinile lui. Vocea ei s-a ridicat la un chiţăit. „E atât de drăguţ. Mă întreb cine a trimis-o?” Ea şi-a scos telefonul şi a făcut o poză jucăriei.

„Ce faci?”

„Snapchatting Jenna.” Şi-a ridicat privirea de la telefon, cu ochii luminaţi de emoţie.

„Ce?”

„Nimic.” Zâmbind, ea a schimbat mesaje într-o succesiune rapidă.

Dar Cristan ştia că era cu siguranţă ceva care îi făcea faţa

să strălucească.

„Ce crede Jenna?”

Lucia şi-a lăsat telefonul jos şi s-a întors cu faţa la el. Când sprâncenele ei s-au ridicat în semn de provocare, asemănarea cu mama ei a fost izbitoare. „Jenna crede că a fost un băiat nou de la şcoală. Ea spune că mă place.”

„Băiat? Ce băiat? Nu ai spus nimic despre un băiat.”

„Pentru că ştiam că o să te comporţi ca un nebun protector.”

Cristan şi-a încleştat fălcile, înăbuşindu-şi replica. Aprecierea Luciei despre reacţia lui era corectă. Gândul că un băiat se interesează de fiica lui i-a făcut mâinile să se strângă în pumni. A inspirat adânc pe nas şi şi-a flexat degetele. Trebuia să-şi schimbe abordarea. Nu se aştepta ca o adolescentă să împărtăşească *totul* cu el, dar voia ca ea să simtă că poate veni la el cu problemele ei. Evident, ea nu simţea aşa.

Şi-a domolit tonul. „Care este numele acestui băiat?”

„Taylor.”

„Spune-mi despre el.”

„S-a mutat aici din California”, a spus ea.

În timp ce Lucia vorbea despre Taylor din California, Cristan se încruntă la jucăria din mâinile ei. Coincidenţă. Trebuia să fie o coincidenţă. Un iepure de pluş era o jucărie obişnuită, mai ales că Paştele se apropia în câteva săptămâni. Nimeni nu avea de unde să ştie că ea avusese o jucărie exact ca aceea când era copil în Argentina.

Dar vederea fiicei sale strângând iepurele maro de pluş i-a îngheţat sângele.

Capitolul 14

Unde erau?

Sarah a hrănit câinele, a început să spele rufe şi a pornit maşina de spălat vase. Sunetul unui motor de maşină a atras-o la fereastra din faţă. Nu era Troy.

Vecinul ei de alături şi-a parcat sedanul la bordură şi a intrat în casă. Sarah a fost cuprinsă de teamă. Şi-a verificat telefonul mobil. Ar fi trebuit să fie acasă cu zece minute înainte. Nu avea niciun mesaj sau apel pierdut. Trecuseră doar zece minute, iar Troy spusese că era în avans faţă de program. Şi asta înainte ca ea să-l enerveze închizându-i telefonul.

Relaxează-te.

Dar zece minute s-au transformat în douăzeci. Sarah se plimba nervos. Scenariile îi treceau prin cap. Imaginaţia ei a acoperit toată gama paranoică, de la faptul că le pierduse la faptul că nu le aducea înapoi. Când fetele au întârziat încă treizeci de minute, a început să formeze numărul lui Troy pe mobil. Câinele a mârâit şi a fugit spre uşă. Camioneta lui Troy a intrat pe alee, iar inima lui Sarah a cedat de uşurare. Erau acasă.

Troy a coborât din camion şi a deschis uşa din spate. Fetele au sărit jos şi au alergat prin iarbă. Împingând căţelul furios înapoi înăuntru, Sarah a ieşit pe verandă şi a îngenuncheat pentru îmbrăţişări.

„Mami, mi-a fost dor de tine.” Alex şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui Sarah.

Emma şi-a sprijinit capul pe umărul lui Sarah.

„Eşti plecată doar de dimineaţă, gâscă prostuţă”, a spus Sarah, menţinând momentul uşor. Nu voia ca fetele să simtă vreo urmă din frica iraţională care o cuprinsese cu doar

câteva momente înainte, când mintea ei era plină de toate lucrurile care li s-ar fi putut întâmpla. Troy o putea urî pe Sarah, dar cu siguranţă îşi iubea copiii. În adâncul sufletului, trebuia.

Nemişcat, Troy stătea pe alee. Doar şase metri îi despărţeau. Ceva în postura lui era ciudat, aproape temător. Scăpând din braţele lui Alex, Sarah se îndreptă. „De ce nu mergeţi voi doi înăuntru să vă spălaţi. Eu voi face macaroane cu brânză."

„Am avut mese pentru copii." Alex a deschis uşa de la intrare şi cei doi au fugit înăuntru.

„Le era foame." Şi-a băgat degetul mare în buzunarele din faţă ale blugilor.

Hotărâtă să fie rezonabilă şi supusă şi toate celelalte lucruri pe care avocatul ei insista că trebuie să le demonstreze, Sarah a spus: „Este în regulă.
Suntem începători la asta. Va trebui să punem la punct aceste detalii. Data viitoare anunţă-mă dacă ai de gând să le hrăneşti".

El a dat din cap. „Atunci o să le iau marţi dimineaţă." A început să se întoarcă, apoi s-a oprit. „Sarah, mă străduiesc din greu aici."

„În regulă."

„Eu te iubesc. Nu am vrut un divorţ. Te vreau înapoi."

Nu, el nu a vrut să semneze actele, dar cu acuzaţii de agresiune în perspectivă şi venitul său legat de afacerea sa în declin, el nu a avut prea mult de o alegere. Dar să o iubească? Vedea doar ură pe faţa lui de fiecare dată când se uita la ea. Sarah se întinse în spatele ei pentru mânerul uşii. „Troy, asta nu se va întâmpla."

Poziţia lui s-a încordat. *„Trebuie* să-mi dai o şansă."

„Nu, Troy. Tu m-ai lovit."

„Nu mă poţi ierta pentru o singură greşeală?”

„Nu a fost o singură greşeală, şi amândoi ştim asta.”

Faţa şi ochii i s-au îngustat. „Trebuie să accepţi o parte din vină. Nu trebuia să mă enervezi când eram beat.”

Sarah şi-a muşcat replica. *Întotdeauna ai fost beat.* Dar nu avea de gând să îl lase să o atragă într-o ceartă. „Mă duc înăuntru acum.”

„Aşteaptă.” Mâna lui a sărit să o oprească. A strâns-o în pumn, apoi a lăsat- o pe lângă el, cu antebraţul încordat de parcă îl costa reţinerea. „Imi pare rau. Mi-e dor de tine, iubito.”

Iubito? Nu-i mai spusese „iubito” de dinainte să se nască copiii.

„Sunt treaz. Nu am lipsit de la nicio întâlnire AA. Am stat departe de tine timp de cinci luni. Ce altceva mai vrei de la mine?”, a întrebat el.

„Toate astea sunt lucruri minunate, Troy. Mă bucur să văd că îţi pui viaţa pe picioare, dar nu ne împăcăm.” Erau unele lucruri care nu puteau fi iertate. Un braţ rupt şi o comoţie cerebrală erau două dintre ele. Acea noapte nu a fost prima dintre crizele de furie ale lui Troy. A fost doar cea mai violentă.

„Nici măcar pentru ele?” A dat din cap spre casă.

„Nu.” Fetele fuseseră atât de speriate în noaptea aceea încât se ascunseseră în dulapul lor. „Ce s-a întâmplat între noi nu a fost bine pentru ele.”

Şi-a îndreptat privirea spre ea şi, când ea nu a întrerupt contactul vizual mai întâi, el s-a uitat în altă parte. Sarah a expirat. Putea să facă asta. *Să fie fermă. Nu se implica.*

„Noapte bună, Troy.” Sarah a intrat înăuntru şi a închis şi încuiat uşa. Îl schimbase sobrietatea? Oare pierderea familiei îl făcuse să-şi dea seama de greşelile lui? Părea greu de

crezut că, după mai mulţi ani de control şi abuz şi după ceea ce îi făcuse cu doar cinci luni înainte, era un om nou.

Dar părerea ei nu a contat. Judecătorul subliniase că copiii se dezvoltă cel mai bine atunci când au relaţii active şi sănătoase cu ambii părinţi. Ea şi Troy 55 1 5 5 , aveau doi copii împreună. El ar fi făcut parte din viaţa ei pentru totdeauna. Nu – i putea permite să o intimideze – sau să o convingă să încerce o reconciliere. Trecuseră doar cinci luni. El nu se putea schimba atât de mult şi, chiar dacă sar fi schimbat, spre deosebire de piele şi os, relaţia lor era prea deteriorată pentru a se vindeca.

S-a întors spre bucătărie. Ambele fete erau înghesuite pe scăunelul din faţa chiuvetei. Alex s-a întins înainte să închidă robinetul. S-au dat jos şi şi-au uscat mâinile pe un prosop agăţat de mânerul uşii frigiderului.

Emma a alunecat într-un scaun de bucătărie. Şi-a sprijinit capul pe masă, cu faţa întoarsă într-o parte, cu degetul mare în gură.

Sarah şi-a periat un fir de păr de pe frunte. „Ai dormit azi?”

„Ea nu a făcut-o.” Alex a căzut în genunchi şi a deschis dulapul cu gustări. „Pot să iau nişte prăjituri?”

„Puteţi lua o prăjitură”, a spus Sarah. Ar trebui să le întrebe despre ziua lor? Pe de o parte, voia să ştie ce părere aveau despre timpul petrecut cu tatăl lor. Dar nu voia ca ele să creadă că ea le va pune pe jar de fiecare dată când veneau acasă cu Troy.

Ea a mers cu o întrebare benignă. „Ai mâncat hamburger sau pui la cină?”

„Am avut un hamburger.” Alex a arătat spre Emma cu o prăjitură cu ciocolată. „Şi jumătate din nugget-urile lui Em.”

„Nu ţi-a fost foame?” a întrebat-o Sarah pe Emma.

„Uh-uh”, a spus fetiţa în jurul degetului mare. Sarah a

rezistat impulsului de a o opri. Copilul era destul de stresat. Ar fi avut timp să renunţe la obiceiurile proaste când s-ar fi instalat în noua rutină, iar ea părea epuizată. „Lucia vine diseară.” A spus Sarah. „Vrei să faci o baie acum sau când ajung eu acasă?”

„Mai târziu. Data trecută Lucia a promis că ne vom juca de-a îmbrăcatul.” Alex şi-a şters gura cu dosul palmei şi a sărit pe holul scurt care ducea la dormitoare, strigând: „Trebuie să-mi găsesc tiara şi cizmele de ploaie.”

Cizme de ploaie?

„Dar tu, Em?” Sarah s-a întors spre mezina ei. „Ce vrei să faci când vine Lucia?”

Em s-a aplecat şi a vomitat nuggeturi de pui şi lapte pe podeaua bucătăriei. „Dragă.” Sarah s-a repezit înainte, evitând stropii, şi a dus copilul la baie. A aşezat-o pe un scăunel de plastic albastru în faţa toaletei. „Încă te mai simţi rău?”

Emma a dat din cap. Avea ochii imenşi şi faţa la fel de palidă ca faianţa ceramică de fildeş din jurul căzii. Sarah a udat o cârpă, i-a şters faţa lui Em şi i-a băgat nişte păr umed după ureche. Em a tresărit. Sarah s-a uitat în spatele urechii copilei. O vânătaie îi întuneca ceafa. Şi-a trecut uşor vârfurile degetelor peste zonă şi a simţit un ou de gâscă pe scalpul copilei.

„Ow.” Em a tresărit.

„Ce s-a întâmplat, scumpo?” Sarah s-a luptat să ţină furia şi îngrijorarea departe de vocea ei. O lovise Troy? Nu. Nu putea să creadă asta. Oricât de groaznic ar fi fost cu Sarah, nu-i lovise niciodată pe copii. De fapt, nu le acordase niciodată prea multă atenţie. În timpul căsniciei lor, Sarah fusese ţinta furiei lui. Dar el se purta ciudat.

Degetul mare al lui Em îşi găsise drumul înapoi spre gura

ei. Se uită la Sarah cu ochi trişti.

„A căzut”, a spus Alex din uşă. „Tati i-a spus să nu se urce pe „splay”, dar ea a făcut-o oricum.”

„Căzut de unde?”

Alex şi-a pus o mână peste gură şi a mormăit: „Nu ar trebui să-ţi spun despre asta.”

„De ce nu?” a întrebat Sarah, cu suspiciunea instalată în burta ei.

„Tati a spus aşa. A spus că nu-ţi putem spune nimic din ce se întâmplă
când suntem cu el.”

„Bine. Spune-mi doar cum a căzut Em.”

„Voia bilele frumoase, dar erau sus şi tati a spus că nu le poate avea. Când el s-a dus în biroul lui, ea s-a urcat. I-am spus să nu o facă.” Alex a aruncat o privire îngrijorată surorii ei. „Em e bine? Tati a spus că e bine.”

„Trebuie să vomit.” Vocea lui Em era înlăcrimată şi plină de tristeţe.

Cu inima îndurerată, Sarah a ridicat capacul de la toaletă şi i-a ţinut părul lui Em în timp ce ea îşi pierdea restul de mâncare.

Sarah şterse din nou faţa fetiţei, îngrijorarea adunându-se sub sternul ei. Vărsăturile erau cauzate de lovitura la cap, de un virus sau de nugget-urile de pui? Oricât de mult i-ar fi fost de teamă, va trebui să-l sune pe Troy ca să afle.

„Vrei te rog să-mi aduci telefonul, Alex?”

Fetiţa a fugit pe hol la bucătărie şi s-a întors cu telefonul mobil al lui Sarah. Troy nu i-a răspuns la telefon. Ea i-a lăsat un mesaj, apoi a sunat la pediatru şi i-a lăsat numărul ei pentru a fi sunată imediat.

Soneria a sunat, iar Bandit a explodat într-o frenezie de lătrat. A alergat spre foaier.

„Dacă e Lucia, o poţi lăsa să intre.” Telefonul ei a sunat. A răspuns la telefon în timp ce Alex se îndepărta. Câteva minute mai târziu, a cărat-o pe Emma afară din baie. Alex şi Lucia erau în camera de zi. Alex modela o tiară de plastic. Sarah şi-a vârât capul în bucătărie.

Cristan punea o pungă nouă în coşul de gunoi. Întoarse o sticlă de detergent universal pe raftul de sus din cămară. Podeaua bucătăriei era curată, iar mirosul de vomă înlocuit de mirosul de lămâie al dezinfectantului. A închis fereastra pe care, evident, o crăpase pentru a împrospăta încăperea.

„Nu trebuia să dai cu mopul pe podeaua bucătăriei mele, dar nu ai idee cât de mult apreciez că ai făcut-o. Mulţumesc.”

„Cu plăcere.” Cristan a ridicat o sprânceană spre Bandit, care stătea în prag, părând vinovat. „Bandit s-a oferit să facă curat. M-am gândit că e mai bine să mă ocup eu.”

Coada câinelui a bătut pe covor, o versiune canină a *răutăţii mele.*

Cristan a traversat camera şi a pus o palmă pe fruntea Emmei, cu ochii lui negri plini de îngrijorare. „Nu are febră. Este bolnavă?”

„Nu ştiu. S-a lovit la cap în după-amiaza asta. Probabil că e bine, dar doctorul vrea să o duc la Urgenţe, doar ca să fim siguri.”

El s-a încruntat, privirea lui întâlnind-o pe a ei şi înţelegând ce nu spunea. „Te conduc eu. Lucia va rămâne cu Alex.”

„Nu trebuie să faci asta”, a protestat ea.

„Nu, nu trebuie. Eşti perfect capabilă să gestionezi situaţia. Dar te rog să- mi permiteţi să vă ajut. Cum te vei ocupa de Emma dacă tu conduci?” Avea dreptate. De pe scaunul şoferului, în întuneric, abia ar fi putut să o vadă pe Emma în spate.

„În regulă. Mulţumesc.”

Le-a condus în foaier, unde a luat jacheta Emmei de pe un scaun şi i-a pus uşor braţele în ea. Apoi a ajutat-o pe Sarah cu haina ei înainte de a o îmbrăca pe a lui. Cristan a condus minivan-ul. Sarah s-a aşezat în spate, lângă scaunul de maşină al Emmei, şi a ţinut un bol de plastic în poală, pentru orice eventualitate.

Câteva ore mai târziu, Sarah stătea lângă targă, mângâind fruntea lui Em în timp ce aceasta dormea. Cabina era mică, iar Cristan rămăsese afară, în sala de aşteptare. De ce nu putea să întâlnească un bărbat ca el acum şase ani? Un bărbat care ştergea voma şi se ocupa de un căţel scârbos cu umor în loc de furie. În schimb, îl alesese pe Troy, care îşi lăsase *propria* vomă pe jos şi lovise căţeluşul. Şi-a amintit că Troy nu fusese alcoolic când se căsătorise cu el.

„Unde este ea?” Vocea lui Troy s-a auzit pe hol. „Sarah?”

Sarah răsuflă, dorindu-şi să nu fi fost obligată să-l sune. Dar acordul de custodie era clar. Celălalt părinte trebuie să fie anunţat în caz de urgenţă. O vizită la Urgenţe era, prin definiţie, urgentă. Desigur, el trebuia să o sune şi în cazul în care unul dintre copii era rănit sau bolnav şi el nu o făcuse. Dar ea urma să facă ceea ce trebuia, legal şi moral.

Emma s-a agitat. Asigurându-se că balustrada patului era fixată, Sarah a alunecat din fotoliu şi şi-a vârât capul în hol. Troy a deschis gura, dar ea şi-a pus un deget la buze în timp ce păşea pe coridor.

„Doarme.”

„A fost o lovitură la cap. Nu are nevoie de o vizită la urgenţe, Sarah”, a şoptit Troy într-un şuierat furios. „Ce încerci să tragi aici?”

Capitolul 15

„Să trag?” a întrebat ea cu voce joasă. Şocul i-a îndreptat coloana vertebrală în timp ce un fior i s-a format în burtă la acuzaţia din vocea lui. „Team sunat. Nu ai răspuns. A vomitat de două ori şi i-am găsit o vânătaie şi un cucui pe cap. Nu prea am avut de ales. Ar fi trebuit să menţionezi că a căzut când ai lăsat-o.”

„Ea a fost bine. Copiii cad tot timpul. Îi cocoloşeşti prea mult.” A privit-o încruntat, încercând să o înghesuie cu trupul său.

Deşi genunchii îi erau moi, Sarah s-a ţinut tare. Va trebui să aibă de-a face cu acest om în următorii cincisprezece ani. Dacă îl lăsa să o intimideze acum, nu avea să se oprească niciodată. „Are trei ani, Troy. Nu poate articula cât de rău se simte.”

„Dacă tu crezi că am de gând să te las să scapi cu asta, eşti mai proastă decât credeam.” O venă de pe partea laterală a gâtului lui Troy pulsa. Sarah învăţase să-i măsoare nivelul de furie după mărimea venei, ceea ce era un fapt trist în sine.

Dar de data aceasta era cu adevărat confuză. „Să scap cu ce?”

„Ştii tu cu ce.”

„Scuzaţi-mă.” Cristan a păşit pe hol. Ţinea în mână două pahare de polistiren. „Cum se simte Emma?” I-a oferit o ceaşcă lui Sarah, prelungirea braţului său forţându-l pe Troy să se dea înapoi. Privirea lui Cristan a trecut peste Troy, de la cizmele Timberland la şapca de baseball. Expresia de pe faţa lui Cristan era benignă, dar ochii lui negri deveniseră intensi. Sarah îl cunoştea suficient de bine încât să simtă o ameninţare tăcută în spatele faţadei sale politicoase.

„Mulţumesc.” Mirosul de cafea i-a ajuns la nas. S-a agăţat de ceaşcă cu ambele mâini, sperând că căldura i se va infiltra în degete. „Aşteptăm rezultatele RMN-ului.”

Aşa cum se aştepta Sarah, Troy şi-a arătat imediat faţa publică. Când era treaz, îşi putea activa şi dezactiva temperamentul cu o viteză înspăimântătoare. Întinse o mână şi se prezentă. Cristan a acceptat strângerea de mână, dar o răceală inconfundabilă i-a subminat amabilităţile sociale. Nu era păcălit.

A aruncat o privire înapoi în cameră. Emma încă dormea.

Medicul de la Urgenţe, Dr. Wilson, mergea pe hol cu un dosar în mână. Sarah îşi reprimă umilinţa. Dr. Quinn Wilson fusese de gardă în noaptea în care Troy îi rupsese braţul şi era un prieten apropiat al lui Mike. Doctorul îi aruncă o privire Emmei, apoi se întoarse spre Sarah. „RMN-ul nu arată niciun semn de sângerare la nivelul creierului.”

„Bineînţeles că nu există”, a întrerupt Troy. „Ea doar s-a lovit la cap. Copiii sunt duri.”

„Dar are o comoţie cerebrală.” Doctorul şi-a îndreptat ochii albaştri spre Troy. „Cât de departe a căzut?” A scos un stilou din buzunarul de la piept al cămăşii verzi şi a deschis dosarul din mâinile sale. Cu o mişcare a degetului mare, a aşezat stiloul deasupra hârtiei.

„Nu departe. Poate câţiva zeci de centimetri.” Troy a dat înapoi, postura lui devenind defensivă.

„Cu ce s-a lovit la cap?” a întrebat Dr. Wilson.

„Podeaua.” Troy s-a îndreptat spre Sarah. „Văd ce faci aici. Încerci să dai vina pe mine. Aceasta este o conspiraţie.”

Sarah a îngheţat. Gura ei refuza să formeze cuvinte, corpul ei nu răspundea la comenzile ei. Cristan a păşit în faţa ei.

Troy s-a oprit brusc, faţa înroşindu-i-se. „Cine naiba eşti

tu şi de ce te afli aici?” Vocea i s-a ridicat. Furia a şters orice urmă a feţei sale de companie. La împuns cu un deget pe Cristan. „Ţi-o tragi cu tipul ăsta, Sarah? Despre asta este vorba cu adevărat? Pun pariu că m-ai înşelat tot timpul. În toate săptămânile în care am fost plecat din oraş când echipa era pe drum.”

Cum îndrăznea el? Îşi petrecuse cea mai mare parte a căsniciei încercând cu disperare să-l mulţumească. A mers la meciurile lui, chiar şi însărcinată în căldura verii, pentru a-l susţine. Îi păstrase casa, îi născuse copiii şi îi suportase izbucnirile pentru a încerca să păstreze familia unită. Acum ştia că toate acele eforturi fuseseră zadarnice, dar pe atunci, cu frământările părinţilor ei şi cu moartea proaspătă a mamei ei, Sarah nu voise decât să păstreze pacea. Dar împăcarea lui Troy s-a dovedit imposibilă. El îşi propusese ca în fiecare zi să scoată în evidenţă o greşeală imaginară. În retrospectivă, prostia ei totală o umplea de umilinţă.

L-a ocolit pe Cristan pentru a-l înfrunta pe fostul ei soţ. Oricât de mult aprecia cavalerismul lui Cristan, trebuia să-l înfrunte singură pe Troy. El nu o va respecta niciodată, iar ea nu se va respecta niciodată pe sine, până când nu va face asta. I se strânse burta şi îi tremurau muşchii picioarelor, dar l-a înfruntat. Păstrându-şi răspunsul la ţintă, a spus: „Troy, nu este vorba despre tine sau despre mine. În seara asta este vorba despre Emma. Nu-ţi faci deloc griji pentru ea? Nici măcar nu te-ai dus să o vezi.”

El a clipit, ca şi cum tocmai îşi dădea seama de greşeala lui. Ea a privit cum scuzele se învârteau în ochii lui. Indiferenţa lui faţă de fiicele lui a rănit-o pe Sarah din nou. Cum putea să nu le iubească pe cele două fetiţe la fel de mult ca ea? Şi o întrebare rămânea. De ce urmărea dreptul de vizită şi custodia parţială dacă nu voia să petreacă timp cu

ele? De ce pretindea că vrea să se împace când ura lui pentru ea era palpabilă? Ce punea la cale?

Troy s-a uitat la Cristan în timp ce răspundea. „Nu este vorba despre Emma. Este vorba despre tine, Sarah. Ai vrut să te iei de mine încă din toamna trecută. Am făcut o singură greşeală şi voi plăti pentru ea tot restul vieţii mele. Dacă tu crezi că această cascadorie o să-ţi aducă pensie alimentară sau o pensie de întreţinere mare, mai gândeşte-te o dată." A arătat spre Cristan. „Stai departe de soţia mea."

„Tu eşti cel care ar face bine să păstreze distanţa." Vocea lui Cristan a căpătat un ton glacial care a provocat un fior de avertizare prin Sarah. „Nu-ţi voi permite să o tratezi pe Sarah cu lipsă de respect."

Troy s-a dat în spate, ca un coiot confruntat cu un lup. „Vei avea veşti de la avocatul meu, Sarah." Troy se întoarse şi se îndepărtă. Se retrăsese din faţa lui Cristan, dar asta nu însemna că cedase.

„Mă duc să văd ce face Emma", a spus Dr. Wilson. „Ar trebui să vă sunaţi managerul de caz înainte ca Troy să ajungă la ea cu propria lui versiune a incidentului."

Doctorul a intrat în cameră.

Sarah l-a privit pe Troy cum se retrage. „Nici măcar nu s-a dus în cameră să o vadă. Vreau ce e mai bine pentru fete. Am avut o relaţie dificilă cu mama şi tatăl meu. Am vrut mai mult pentru ele." Sarah a suspinat. O durea capul. Şi-a dus o mână la tâmplă.

„Nu este uşor să fii şi tată şi mamă", a spus Cristan. „Nu toţi oamenii sunt părinţi buni. Dacă ar fi fost copilul meu -" a dat din cap spre uşa de la cabina Emmei, nimeni nu m-ar fi împiedicat să o văd cu ochii mei."

Sarah nu-şi putea imagina pe nimeni încercând să-i stea în cale. Aşa ar trebui să acţioneze un tată, cu o combinaţie de

ferocitate şi blândeţe, p entru aşi hrăni şi proteja copiii, nu pentru a-i folosi ca pioni.

Se folosea Troy de copii ca să o manipuleze? Ea voia să îi pese de ei. Îşi dorea ca abstinenţa să-l fi schimbat, dar evident că asta era o iluzie din partea ei.

Dr. Wilson a declarat că Emma poate merge acasă. La scurt timp după aceea, Sarah a adunat actele de la spital şi a învelit-o pe Emma somnoroasă în haina ei înainte de a o lua în braţe.

Cristan şi-a întins braţele. „Pot să te iau în braţe, micuţo, şi să-i dau mamei tale o pauză?”

„Nu e atât de grea.” Sarah a ridicat greutatea copilului mai sus, pentru o pârghie mai bună. Amândouă fetele ei erau lipicioase când erau bolnave, mai ales Em.

Dar ea a dat din cap şi s-a repezit spre el. Cristan a prins-o şi a ridicat-o uşor pe umărul lui lat. Ea şi-a sprijinit capul de pieptul lui.

Şocată, Sarah şi-a luat poşeta şi actele şi l-a urmat la maşină. De obicei, Em nu se simţea bine cu niciun alt bărbat în afară de Mike.

Cristan i-a condus acasă, a dus-o pe Em în casă şi a băgat-o în pat.

„Vreţi să rămân?”, a întrebat el în timp ce Lucia îşi căuta cizmele.

„Nu. Vom fi bine. Mulţumesc pentru ajutorul din seara asta.” Se simţea de parcă tot ce făcea era să mulţumească altora pentru că o ajutau. Când, în sfârşit, şi-ar fi refăcut viaţa, a jurat să răsplătească toată bunătatea din viaţa ei.

„Mă bucur că am fost aici.” A aşteptat ca Lucia să-şi pună haina. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Sarah. „Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să ai de-a face cu… toate astea.”

„Şi eu.”

„Mi-am lăsat cartea în camera lui Alex.” Lucia a dispărut pe hol.

De îndată ce Lucia a ieşit din raza auditivă, a vorbit cu voce joasă. „Sarah, înţeleg că vrei să te descurci singură cu fostul tău soţ, dar nu pot şi nu-i voi permite să te ameninţe.”

„Ştiu că ai intenţii bune, dar te rog să nu intervii”, a spus Sarah. „Troy este irascibil. Nu-l voi lăsa să mă intimideze, dar, de dragul fetelor, încerc să nu -l enervez. Te rog să stai departe de el.”

Evident nemulţumit de cererea ei, el a dat din cap şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Nu-l voi provoca.”

Nu era promisiunea pe care şi-o dorea, dar simţea că era cea mai bună pe care o va primi.

Fiica lui s-a întors, împiedicând-o pe Sarah să răspundă, chiar dacă ar fi avut cuvintele.

„Noapte bună. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Pot fi aici în zece minute.” A luat-o pe Lucia şi a plecat.

Sarah a încuiat zăvorul şi s-a sprijinit de uşă pentru câteva secunde. Răspunsul lui Cristan era o îngrijorare prietenească sau era mai mult decât atât în atitudinea lui protectoare? Şi de ce gândul că el o apăra o umplea de căldură? Ar fi *trebuit să* vrea să stea pe picioarele ei. Ar fi fost mult mai uşor să lase un alt bărbat să se ocupe de Troy, dar ea nu putea alege calea uşoară. Aşa ajunsese să se mărite cu Troy de la bun început.

„Mami”, a strigat Alex de pe hol. „Poţi să mă bagi în pat?”

„Te-ai trezit?”

„Te-am auzit vorbind.” Lui Alex nu-i plăcea să rateze nicio acţiune.

Epuizată, a răspuns la o mie de întrebări ale lui Alex înainte de a-şi băga copilul cel mare în pat. Apoi şi-a setat alarma pentru două ore, ca să o poată verifica pe Emma. A

făcut un tur rapid al casei, inspectând încuietorile uşilor şi ferestrelor, asigurându-se că jaluzelele erau bine închise. Sarcina nu i-a luat decât câteva minute în casa mică. Testând încuietoarea de la fereastra din faţă, s-a uitat afară. Un SUV mare stătea peste drum. Nu era camioneta lui Troy. În întuneric, putea vedea conturul unui şofer care stătea în vehiculul nemişcat şi simţea că acesta o privea.

Sarah a tremurat.

Troy ar fi putut împrumuta un vehicul, aşa cum împrumutase un telefon mobil. Sau ar fi putut cere unui prieten să aibă grijă de ea. Oricum ar fi, probabil că ar trebui să-l sune pe Mike. Comportamentul lui Troy a fost prea neregulat. A întins mâna după telefon. Farurile camionului s-au aprins, iar lumina i-a inundat aleea. Razele au măturat peluza în timp ce vehiculul s-a îndepărtat de bordură şi a trecut foarte încet pe lângă casă înainte de a dispărea pe stradă.

A coborât telefonul în timp ce luminile din spate se pierdeau în întuneric. De ce ar fi fost Troy interesat de activităţile ei? Era acasă cu doi copii mici, dintre care unul avea o comoţie cerebrală. Ce credea el că ar putea face ea? În timp ce Sarah o suna pe vecina surorii ei, doamna Holloway, să o întrebe dacă poate să stea cu copiii a doua zi – Em avea nevoie să fie supravegheată îndeaproape, iar Sarah nu avea încă niciun concediu medical acumulat – aproape că îşi dorea să-i fi cerut lui Cristan să rămână.

***

Furioasă, femeia s-a aplecat departe de obiectiv. Pe stradă, un SUV s-a îndepărtat de casă.

„Încotro?”, a întrebat locotenentul ei.

„Nu ştiu”, a răspuns ea.

Christopher avea o femeie. Avea o viaţă cu totul nouă. Credea că şi-a lăsat tragedia în urmă în Argentina. Ei bine, ea avea de gând să-i arate că s-a înşelat.

„Casa.” A răsucit capacul de la o sticlă de apă şi a băut. Dar lichidul rece nu a ajutat-o să-şi calmeze furia. Ticălosul ăla! Cum îndrăznea să-şi continue viaţa când a ei era distrusă.

A ridicat aparatul foto digital de pe trepiedul său montat pe bord. Teleobiectivul lung şi ataşamentul de vedere pe timp de noapte îi permiteau să vadă şi să fotografieze de la distanţă, chiar şi în condiţii de lumină slabă.

Imaginile nu erau perfecte, dar subiecţii ar fi fost suficient de clari pentru identificare. Nu dorea să se apropie mai mult până nu era sigură că nu va fi observată.

Îl surprinsese pe Christopher cărând un copil şi escortând-o pe femeie în casă. Lumina pridvorului îi arunca umbre adânci pe faţă, iar felul în care corpul lui se înclina protector în jurul lor îi alimenta furia. Chiar credea că o poate lua de la capăt?

Puse un deget pe ecranul LCD de pe spatele aparatului. În imaginea mică, granulată, planurile dure ale feţei lui erau destul de clare. Nu se îngrăşase. În orice caz, era mai slab, mai periculos şi brutal de chipeş.

„Crezi că copilul este al lui?”

Locotenentul ei a clătinat din cap. „Copilul acela are cel puţin trei ani. Christopher locuieşte în acest loc de aproximativ doi ani.”

„Da. Desigur.” Ea a fost de acord. Nu gândea raţional. Bineînţeles că nu era copilul lui. Dar limbajul trupului său faţă de tânăra mamă arăta că era interesat de ea şi, evident,

era încă suficient de viril pentru a o obţine dacă dorea. „Trebuie să i se dea o lecţie.”

El a dat din cap.

„Mâine, vom afla totul despre femeia aceea. Vreau să ştiu unde lucrează, unde îşi face cumpărăturile, totul. Vreau să-i urmăreşti fiecare mişcare.”

„Se va face.”

A notat adresa femeii şi numărul de înmatriculare al dubiţei din alee.

Bătându-şi degetele pe consolă, a urmărit cum se întunecă geamurile. Cincisprezece minute mai târziu, a decis că în cartier era destul de linişte.

„Du-te în jurul blocului şi ne întâlnim la celălalt capăt al străzii.” A deschis portiera vehiculului. Ei dezactivaseră lumina interioară a plafonului. A mers pe trotuar într-un ritm liniştit. Strada părea goală. Muncitorii se culcau devreme. S-a oprit în faţa casei femeii. Cutia poştală era goală, dar ea s-a aplecat să ia un ziar subţire, cu trei file, de la baza aleii. L-a băgat sub braţ şi a continuat să meargă pe trotuar. La capătul străzii, s-a urcat din nou în maşină.

„Ei bine?”, a întrebat el.

Ziarul era o cârpă locală. A folosit lumina telefonului mobil pentru a citi eticheta cu adresa. „Numele ei este Sarah Mitchell.”

În mintea ei se formase un nou plan. Poate că Sarah Mitchell şi copiii ei puteau fi folosiţi ca pârghie pentru a-l controla pe Christopher. Evident, îi păsa de ei, iar asta îl făcea vulnerabil.

Capitolul 16

Sarah a parcat în spatele Main Street Inn. Înăuntru, şi-a agăţat haina şi şi- a ascuns poşeta într-un dulap din camera din spate. Nervii i se răsuceau în stomac. Chiar şi cu cea mai bună dădacă din lume la datorie, să o părăsească pe Em astăzi îi frânsese inima. Doamna Holloway le cunoştea pe Sarah şi Rachel de când se născuseră, iar Sarah avea încredere deplină în învăţătoarea pensionată pentru a avea grijă de Emma.

Dar asta nu făcea mai uşoară părăsirea fiicei sale a doua zi după ce ea îşi petrecuse seara la Urgenţe. Şi-a verificat telefonul pentru mesaje. Nu a găsit nimic.

Locurile de muncă erau greu de găsit în orăşelul ei natal. Nu-şi putea permite să îl piardă pe ăsta. Pentru o clipă, aproape că a tânjit după zilele în care nu trebuia să-şi facă griji pentru muncă, când salariul lui Troy plătea toate facturile şi ea se putea concentra asupra casei şi copiilor ei. Dar acea viaţă avea şi costuri. O adusese în situaţia în care se afla acum, să-şi construiască o carieră aşa cum bucătarii de la *Chopped* se chinuiau să facă un antreu în treizeci de minute din ingrediente la întâmplare.

Ştia că noul ei şef îi oferise această slujbă ca o favoare pentru Mike. Era o bucătăreasă bună, dar nu avea nicio pregătire formală. Deşi nu putea lăsa mândria să stea între ea şi un salariu stabil, era hotărâtă să facă o treabă al naibii de bună.

Meseria de părinte singur a venit la pachet cu probleme pe care nu le anticipase. În unele zile îşi iubea slujba. A fi o persoană în afară de mamă era revigorant şi îi dădea un sentiment de realizare individuală. În alte zile, ca astăzi, pur şi simplu o ura. Erau chiar zile în care se simţea vinovată

pentru că se bucura de munca ei la han.

Dar astăzi, grija pentru Em a depăşit toate celelalte probleme emoţionale.

În orele dinaintea prânzului, bucătăria era goală, cu excepţia a două maşini de spălat vase care lucrau la două chiuvete comerciale. Ea a scos o agendă din cârligul de pe perete, unde bucătarul-şef, Jacob, îi lăsase notiţele privind meniul de prânz. După trei luni de supraveghere a fiecărei mişcări a lui Sarah, Jacob îi dăduse în sfârşit autonomie asupra serviciului de prânz din timpul săptămânii.

„Sarah, ce s-a întâmplat? Pari epuizată.” Herb Duncan, proprietarul hanului Main Street Inn şi fost bucătar, a turnat cafea într-o cană neagră şi groasă şi i-a înmânat-o. În pantalonii săi gri şi puloverul albastru închis, Herb arăta ca un gentleman de ţară de succes.

„Mulţumesc.” Sarah a acceptat-o cu recunoştinţă. Căldura din bucătărie avea tendinţa să îi topească machiajul de pe faţă. Dar în dimineaţa asta, şi -ar fi dorit să-şi fi dat cearcănele cu un pic de corector. „Em s-a lovit la cap ieri. Ne-am petrecut seara la Urgenţe.”

„Este în regulă?”

„Da. Era trează şi mânca o vata când am plecat.”

Herb a zâmbit. „În mod egoist, mă bucur că eşti aici. L-aş fi putut chema pe Jacob mai devreme, dar devine irascibil când programul lui este dat peste cap. Mi-aş dori să mai pot fi de folos.” Herb îşi flexase degetele. Artrita îl ţinea departe de şorţ.

„Ştiu că da. Ar fi bine să mă apuc de treabă.”

Următoarele câteva ore au trecut repede. Tăia, sărea, servea, supraveghea o echipă de patru persoane, slujba ei de ajutor de bucătar presupunea mult mai mult decât gătitul. La ora două şi jumătate, mulţimea se micşorase suficient pentru

ca ea să-şi ia pauza de după-amiază. Şi-a dat jos şorţul şi şi-a luat haina. Şi-a strecurat telefonul mobil în buzunar. Ieşind din han pe uşa din spate, a ignorat minivan-ul şi s-a îndreptat spre Main Street. Sarah prefera să îşi petreacă cele treizeci de minute de libertate afară.

S-a gândit să se oprească acasă pentru a o vedea pe Em, dar a renunţat rapid la această idee. Odată ajunsă acasă, fiica ei ar fi fost ataşată de corpul ei ca o excrescenţă. Să o dezlipească de ea pentru a se întoarce la muncă ar duce la lacrimi.

Aerul rece îi trecea peste faţă, împrospătându-i pielea după o după-amiază petrecută în bucătăria încinsă. A sunat acasă şi a verificat ce mai face Em. Doamna Holloway a asigurat-o că fetiţa era bine. Făcuseră prăjituri, iar Em dormea pe canapea. Sarah a vorbit cu Alex şi a aflat mai multe detalii despre tot ce se întâmplase de când plecase ea la ora nouă.

Sarah a închis, simţindu-se mai bine cu privire la decizia ei de a veni la serviciu. Şi-a întors picioarele spre Main Street.

Oprindu-se la semaforul roşu din centrul oraşului, a surprins o mişcare cu coada ochiului. S-a întors. La un bloc în spatele ei, un bărbat cu o jachetă maro a păşit în umbra unei copertine. Se uita în vitrina magazinului, dar Sarah îi simţea privirea aţintită asupra ei, ca şi cum ar fi urmărit-o în reflexia geamului.

Ea a continuat să meargă. În faţa magazinului de consignaţii, a deschis uşa. Soarele a lovit geamul şi l-a transformat într-o oglindă.

Bărbatul era încă la exact un bloc distanţă, de data aceasta inspectând vitrina măcelăriei. O urmărea cu adevărat sau era ea paranoică?

A intrat în magazinul de consignaţii şi s-a plimbat o dată în jurul magazinului. Întorcându-se afară, a aruncat o privire în sus şi în jos pe stradă, zărindu-l pe bărbatul cu jacheta maro în uşa unui magazin de cadouri. Confuzia şi aprehensiunea au eliminat momentul ei de bucurie de mai devreme. Traficul turistic redus din centrul Westbury era cel mai mare vara. Existau câteva magazine de antichităţi în cele câteva străzi din jurul Main Street, dar străinii nu se plimbau de obicei pe străzi.

Cu siguranţă o urmărea, dar de ce?

Capitolul 17

Stătea în sala de mese a hanului Main Street şi îşi sorbea ceaiul. Ziarul zăcea desfăşurat pe masa din fata ei. Şoferul ei rămăsese în maşină. Deşi putea simula un accent newyorkez, un singur cuvânt scos din gura lui ar fi atras atentia.

„Pot să vă mai aduc ceva?”, a întrebat chelnerul.

Ea a zâmbit. „Doar nota de plată.”

Sala de mese era aproape goală. A plătit nota, a lăsat un bacşiş corespunzător şi şi-a adunat lucrurile. Scrutând pereţii, a zărit un hol şi s-a îndreptat spre el. Cu o privire rapidă peste umăr, a pus mâna pe uşa toaletei doamnelor. Asigurată că era singură pe hol, a ocolit baia. Pasajul scurt ducea, de asemenea, la bucătărie şi la câteva camere din spate.

Femeia lui Christopher lucra aici. Unde era ea? A aruncat o privire prin tocul uşii în bucătărie. Lucrau trei bărbaţi cu şorţuri albe, dar nu a văzut-o pe Sarah Mitchell.

S-a furişat pe podeaua aspră şi a aruncat o privire într-un birou mic. Într- o altă încăpere mai mare se aflau paltoane pe cârlige. Nu a văzut haina pe care o purta Sarah când a intrat

în han în acea dimineaţă.

Scoţându-şi telefonul, i-a trimis un mesaj şoferului ei. I-a răspuns într-o secundă. **A plecat acum câteva minute. Nu şi-a luat poşeta.**

Cu o ureche îndreptată spre hol, a scotocit prin dulapuri până când a găsit poşeta lui Sarah. Apoi a strecurat dispozitivul special din buzunarul ei într-un compartiment exterior al genţii. Arăta ca un stilou, dar era de fapt un transmiţător audio activat vocal. Ar fi putut să audă tot ce se întâmpla în jurul poşetei lui Sarah. Bateria dura cel mult patru sau cinci zile, dar era timp suficient.

Nu putea lua o decizie cu privire la femeia lui Christopher până nu ştia mai multe despre ea. Se strecură din camera din spate în holul hanului fără să o vadă nimeni şi ieşi pe uşa din faţă.

Un mesaj rapid i-a chemat şoferul. În curând avea să afle totul despre Sarah Mitchell. Informaţiile erau muniţie.

Cristan a contemplat cuţitul îndreptat spre gâtul său. Dintr-o mişcare rapidă, şi-a răsucit umerii, apucând simultan încheietura adversarului pentru a îndepărta lama de gâtul lui şi aplicând o lovitură dură cu palma în faţă. Un genunchi în burtă l-a îndoit pe bărbat în două. O secundă mai târziu a urmat blocarea încheieturii mâinii, doborârea şi dezarmarea.

„Din nou”, a strigat instructorul.

Atacatorul său, un membru al echipei SWAT a poliţiei, s-a ridicat în picioare. Cristan i-a înmânat cuţitul de cauciuc pentru antrenament. A repetat tehnica de o duzină de ori, apoi au schimbat rolurile pentru ca partenerul său să poată exersa. Cursul săptămânal de două ore s-a încheiat cu un exerciţiu de lovire cu genunchiul şi cotul care l-a lăsat ud de sudoare. A strâns mâna partenerului său şi a părăsit sala de sport în timp ce colegii săi se angajau în discuţia de după

curs. Clasa avansată era plină de membri ai armatei şi ai forţelor de ordine, iar Cristan nu voia să ajungă să cunoască prea bine pe niciunul dintre ei. Acesta era acelaşi motiv pentru care conducea aproape o oră pentru a participa la cursuri şi o oră în direcţia opusă pentru a-şi exersa tirul. Existau atât o sală de sport, cât şi un poligon mai aproape de Westbury, dar el prefera să îşi păstreze viaţa privată. Cu cât vecinii săi ştiau mai puţin despre *hobby-urile* sale, cu atât mai bine.

Un om de afaceri cu abilităţi letale de luptă trebuia să atragă atenţia, iar dacă cineva ar fi ştiut despre ascunzătoarea de arme, muniţii şi alte echipamente de supravieţuire din subsolul său, interesul ar fi fost, într-adevăr, stârnit. Nu mulţi investitori imobiliari păstrează o trusă care conţine totul, de la paşapoarte cu identităţi multiple la trei tipuri diferite de monedă.

Încă se ruga ca înregistrarea video a jafului de la magazin să nu devină virală. Cu cât mai puţini oameni o vedeau, cu atât mai bine. În orice caz, dacă Mike ar fi aflat despre comoara sa de arme neînregistrate, ar fi putut privi incidentul de la magazin cu alţi ochi.

S-a oprit în vestiar în drum spre ieşire. Şi-a tras un hanorac pe cap, şi-a luat geanta de sport. Apoi a împins uşa metalică şi a intrat în parcare.

Sala de sport ocupa o clădire tip depozit în centrul unui complex industrial. Aerul rece îi sufla pe pielea umedă în timp ce scruta asfaltul încrustat cu gheaţă. Un sedan parcat la capătul opus al dreptunghiului i-a atras atenţia. Clădirea din capătul respectiv al complexului era marcată cu un semn „De închiriat”. Nicio altă maşină nu ocupa acea secţiune a parcării, cu excepţia sedanului singuratic. Lumina se reflecta în parbriz, blocând orice vedere a interiorului vehiculului.

Cu un ochi precaut asupra sedanului, Cristan s-a îndreptat spre maşina sa. Şi-a lăsat geanta în portbagaj şi s-a strecurat la volan. Pornind motorul, a strecurat o mână sub scaunul maşinii sale. Mâna i-a atins pistolul din toc, fixat pe partea de jos a scaunului. Lângă ea, mânerul unui cuţit ieşea dintr-un teacă. Mulţumit că armele sale erau încă la locul lor, şi-a verificat mesajele, făcând o fotografie discretă a sedanului şi notând numărul de înmatriculare.

Un bărbat nu poate fi niciodată prea atent, mai ales unul care are secrete de ascuns.

Actul său de identitate trecuse de controlul poliţiei pe care ştia că îl făcuse Mike cu luni în urmă, când Rachel fusese urmărită. Dar existau şi alte canale neoficiale prin care un curios putea obţine informaţii pentru preţul corect. Sean, prietenul lui Mike, ştia probabil totul despre aceste căi mai puţin oficiale. Dacă săpa suficient de adânc, putea găsi adevărul?

Trecutul putea fi modificat, dar nu putea fi şters.

Să fie oare asta opera lui Aline Barba? După doisprezece ani lungi, ar fi putut să-l găsească în sfârşit, acum că el a stat într-un loc suficient de mult timp?

A ieşit cu maşina din parcare. Sedanul nu l-a urmat imediat, dar l-a reperat pe autostradă, păstrând o distanţă discretă care sugera un profesionist. Furia şi aprehensiunea i-au ascuţit simţurile. Mintea lui plănuia. Supravegherea era precursoarea pericolului. În loc să conducă spre Westbury, Cristan a ocolit.

A făcut trei opriri pe drum. Sedanul nu l-a urmărit în parcările niciunuia dintre magazine, dar de fiecare dată când s-a întors pe autostradă, era la cinci sau şase maşini în spatele lui. Oricine era la volan nu era un amator. O persoană care nu era mereu în căutarea pericolului nu ar fi reperat

vehiculul.

Şi-a analizat opţiunile. Nu avea de gând să conducă şoferul la el acasă. Siguranţa fiicei sale trebuia să fie luată în serios. Azi, după şcoală, ea avea repetiţii pentru spectacolul de talente, aşa că el avea ceva timp liber. Cristan a virat pe un drum de ţară care ducea la un parc de stat unde el şi Lucia făceau drumeţii atunci când doreau un traseu mai dificil decât cel care mergea paralel cu râul din spatele casei. Sedanul a coborât mai în spate, iar el şi-a imaginat că şoferul devine nervos când drumul a străbătut un petic de pădure. Peisajul s-a schimbat de la pajişti deschise şi ferme la aflorimente stâncoase şi copaci. Pe partea stângă a drumului se afla un perete stâncos. Partea dreaptă cobora într- o pantă stâncoasă, plină de copaci. În umbra pădurii, pământul era încă acoperit de zăpadă.

A virat pe o alee îngustă care se termina într-o parcare cu pietriş. Sedanul nu ar fi avut unde să se ascundă. Dacă l-ar fi urmărit pe acest drum, şoferul ar fi fost prins în capcană. Exista o singură cale de intrare şi ieşire. Sedanul nu apăruse încă în oglinda retrovizoare.

Cristan a parcat la capăt. Şi-a luat haina, cuţitul şi pistolul şi a sprintat spre pădure. Un pârâu cu mişcare rapidă se repezea lângă potecă. Foi subţiri de gheaţă acopereau încă bălţile. A alergat pe o potecă până la prima zonă de observaţie, o margine stâncoasă care se întindea deasupra apei – cu o vedere excelentă asupra parcării.

Apariţia sedanului a şters orice slabă posibilitate de coincidenţă. Pe acest traseu, Cristan întâlnea rareori un alt om vara, darămite iarna. Vehiculul a intrat cu nasul în parcare, ezitând, ca şi cum şoferul ar fi fost nervos.

Ar trebui să fie.

Cristan se holbă la vehiculul care făcea un viraj în trei

puncte pe pietrişul îngheţat de sub el. Bărbatul plănuia o ieşire rapidă. Dacă ar fi fost deştept, ar fi plecat şi l-ar fi lăsat pe Cristan în pace. Dar nu era. Sedanul a parcat cu faţa la drumul care ieşea din parcare. Prin geamul maşinii, Cristan a văzut cum şoferul dădea un telefon. Primea instrucţiuni de la şeful său?

Nu ar fi trebuit să rămână în acest oraş. Ar fi trebuit să se ţină de planul său iniţial de a rămâne în mişcare. Devenise neglijent. Asta trebuia să se schimbe.

Îşi scoase cuţitul din buzunar. Metalul rece se asezase prea confortabil în 55 5 v mânerul său, dacă nu un vechi prieten, cel puţin un vechi aliat. Poate că nu avea încredere în oameni, dar armele şi antrenamentul îi fuseseră fidele toată viaţa. Ghemuit, îl privi pe bărbat cum îşi termina apelul şi îşi băga telefonul în buzunar.

Cristan a aşteptat.

Capitolul 18

Sarah a traversat strada şi s-a aşezat pe o bancă în faţa cafenelei. Prefăcându-se că se uită la ecranul telefonului, ea a scanat trotuarul peste ochelarii de soare. Bărbatul se oprise în faţa micului magazin alimentar şi examina promoţiile afişate pe tabloul din faţă. În cafenea intrau şi ieşeau destui oameni pentru a-i da lui Sarah un sentiment de siguranţă. Ţinându-şi telefonul, ea şi-a scos o mănuşă, l-a sunat pe Mike şi i-a descris bărbatul care o urmărea.

Secţia de poliţie era la doar câteva străzi distanţă. Câteva

minute mai târziu, SUV-ul închis la culoare al lui Mike a oprit lângă bărbat. Mike a coborât, cu trupul său voinic în uniformă completă. A vorbit cu bărbatul, care şi-a scos portofelul din buzunarul jachetei pentru a fi examinat de Mike. Mike i l-a înmânat înapoi. Cu mâna în şolduri, a vorbit cu bărbatul timp de un minut, apoi s-a urcat din nou în maşina de poliţie şi a condus până la cafenea. A parcat la bordură şi a coborât.

Sarah s-a ridicat în picioare, privirea ei îndreptându-se spre străinul care se îndrepta în direcţia opusă. „Cine este el?”

„Un detectiv particular. Nu a vrut să spună cine l-a angajat, dar nici nu a negat că a fost Troy.” A spus Mike. „Ce s-a întâmplat cu divorţul?”

„Divorţul este definitiv.” Sarah i-a povestit despre scena de la spital din seara precedentă. „Dar Troy spune că mă vrea înapoi.”

„Em e bine?”, a întrebat el.

„Da.”

„Nu există nicio şansă ca Troy să o lovească, nu?”

Sarah a scuturat din cap. „Nu. Incidentul a fost înregistrat pe camera de supraveghere a magazinului. Troy a prezentat caseta în această dimineaţă, la cererea avocatului meu. Ea a căzut. După părerea mea, el a fost neglijent, dar susţine că nu a scăpat-o niciodată din ochi. Doar că nu a putut ajunge la ea destul de repede.”

„Ceea ce i se poate întâmpla oricui.” Mike şi-a scărpinat maxilarul, tenul său rubicond înroşindu-se în frig. „Mie mi se pare că Troy caută o pârghie.”

„Pârghie? Pentru ce?”

„Ceva care să arate că nu eşti o mamă potrivită sau ceva care să demonstreze că l-ai înşelat ar fi primele mele

presupuneri.”

„Dar de ce? Eu nu înţeleg. Suntem divorţaţi. El are dreptul la vizite regulate.”

„Mă pot gândi la două motive”, a spus Mike. „Primul este evident. Dacă obţine custodia, nu trebuie să plătească pensie alimentară.”

„Sunt sigură că asta e o parte din ea.”

„A doua este pentru că te vrea”, a spus Mike. „Se foloseşte de dragostea ta pentru copii ca să te manipuleze.” Vocea lui Mike era profundă şi ochii lui albaştri străluceau de furie. „A spus că te vrea înapoi, nu?”

„Da, dar ştim cu toţii că nu mă iubeşte.”

„Dragostea nu este problema.” Mike a scuturat din cap. „Te vrea în acelaşi fel în care vrea un camion nou şi strălucitor. Ai fost posesia lui şi acum nu mai eşti. L-ai părăsit, iar el nu este un ratat bun.”

„Nu. Nu este.” Sarah îşi amintea de accesele de furie ale lui Troy de fiecare dată când pierdea un meci de baseball sau era eliminat. „Am crezut că era doar răutăcios.”

„Gândeşte-te la asta în felul următor. Când v-aţi căsătorit, el avea bani. Familia lui avea o afacere de succes şi era respectată în comunitate. După ciocnirea voastră din toamna trecută, l-ai părăsit, iar viaţa lui a făcut implozie.”

„Nimic din toate astea nu a fost vina mea.”

„Ştiu, dar nu-l subestima, Sarah. Nu e genul de om care poate pierde cu graţie. Va face orice să câştige. Acest tip de om este periculos atunci când are ceva de demonstrat, iar dacă el crede că este în competiţie cu Cristan Rojas, va lua asta rău.”

Sarah s-a uitat în jos pe strada liniştită. Magazine drăguţe. Nu prea mult trafic. Westbury era sănătos şi ciudat. Nu ar fi vrut niciodată să locuiască în altă parte, dar acum

oraşul ei natal i se părea o capcană.

Mike a suspinat. „Nu-l pot opri pe tipul ăla să te observe pe o stradă publică. A plecat pentru că să te urmărească când ştii că e acolo nu-i foloseşte la mare lucru. Majoritatea detectivilor nu se vor deranja să te urmărească dacă eşti avertizat din timp. Dar ai grijă de tine, Sarah. Lucrurile obişnuite pot arăta rău atunci când sunt scoase din context."

„Dar eu nu *fac* nimic." Furia şi frustrarea au izbucnit în pieptul lui Sarah. „Mă duc la muncă. Am grijă de fete. O vizitez pe Rachel. Cam asta e tot."

„Ştiu." Dar Mike părea îngrijorat. „Troy a angajat un detectiv particular. E serios şi aş vrea să ştiu exact ce pune la cale. Se întâmplă ceva între tine şi Cristan Rojas?"

Sarah a simţit roşeaţa în obraji. „Nu."

„Nu vreau să fiu indiscret, dar cum s-a întâmplat să fie la tine acasă aseară ca să te ducă la spital?"

„Lucia trebuia să fie babysitter pentru mine. Cristan trebuia să o lase când Em s-a îmbolnăvit." Sarah şi-a frecat capul. „Asta e vina mea. Ar fi trebuit să conduc eu, dar eram îngrijorată pentru Emma."

„Sarah, nu este vina ta. Nu ai făcut nimic rău." Mike a ezitat.

„Dar?", a întrebat ea.

„Dar mă întreb dacă acel detectiv particular îl urmăreşte şi pe Cristan. Nu ştiu prea multe despre viaţa lui personală."

Nici ea nu ştia. „Ar trebui să-l suni şi să-l anunţi."

„O voi face", a spus Mike. „Vreau să aflu mai multe despre el."

„Ştiu că vrei să mă protejezi, şi e foarte drăguţ din partea ta. Dar Troy este responsabilitatea mea. M-am băgat singură în situaţia asta şi trebuie să ies singură. Eu ar trebui să fiu cea care îi spune lui Cristan."

„Bine. Tot s-ar putea să vorbesc cu Cristan.” Mike a ridicat o mână.

„Divorţul tău este responsabilitatea ta, dar acest oraş este al meu. Trebuie să ştiu despre orice ar putea cauza probleme.”

„Mulţumesc că ai venit, Mike.”

„Sună-mă oricând. Vorbesc serios. Ai grijă, Sarah.” Mike s-a urcat înapoi în SUV-ul său şi a plecat.

Sarah s-a grăbit să se întoarcă la restaurant. Un ospătar ducea vasele din sala de mese la chiuvete. Jacob era deja în bucătărie, tăia morcovi pentru supă – ceva ce Sarah ar fi trebuit să facă. De obicei, petreceau cincisprezece minute discutând despre modificările aduse meniului. Ea ratase întâlnirea lor zilnică.

A arătat spre ea cu cuţitul său. Tunsoarea lui de precizie şi trăsăturile slabe îi ascuţiseră expresia. „Ai întârziat.”

Vinovăţia a inundat-o pe Sarah cu căldură. „Ştiu. Îmi pare rău. Nu voi pleca înainte de a termina.”

Ochii lui albaştri s-au oprit la ai ei. „Bucătăria nu merge singură.” Oferirea unei scuze suna iresponsabil.

„Nu se va mai întâmpla.”

S-a spălat pe mâini şi şi-a legat un şorţ curat în jurul taliei. Luând un cuţit, s-a apucat să lucreze la o grămadă de ceapă. Mâinile ocupate o ajutau întotdeauna să-şi liniştească mintea. Dar nu putea să nu se întrebe de cât timp o urmărea acel anchetator. Simţea umilinţă în gât la gândul unui dosar plin cu notiţe şi fotografii care îi detaliau mişcările, îi analizau comportamentul şi îi documentau locul în care se afla. Ochii îi lăcrimau. Invadarea intimităţii sale a făcut-o să se simtă şi mai vulnerabilă.

Sunetul lamei lovind lemnul umplea bucătăria. Jacob dădea ordine membrilor personalului de seară pe măsură ce

aceştia soseau. Mesele erau aşezate, vasele şi ustensilele inspectate, panoul special actualizat.

Jacob i-a scanat faţa, expresia lui trecând de la iritare la îngrijorare. „E totul în regulă?”

Ea a dat din cap şi a adulmecat. „E doar ceapa.” Privirea lui încruntată i-a spus că nu o crede.

A terminat de tăiat şi a consultat clipboard-ul. „Ai nevoie să mai fac ceva înainte să plec?”

„Nu.” A amestecat o oală cu legume şi ciorbă. Aburii ieşeau din amestecul care fierbea, iar bucătăria se umplea de mirosul de chili de pui, semnătura hanului. Pe tejgheaua din inox din spatele lui, un asistent tăia roşiile în cubuleţe, în timp ce altul felia căpşunile pentru salata cu brânză de capră şi balsamic de pe lista de specialităţi din seara asta. Jacob a schimbat viteza, trecând la rafturile cu mirodenii şi amestecând rozmarinul pentru medalioanele de muşchi de porc.

Sarah şi-a dat jos şorţul şi şi-a strâns geanta şi haina. Îi trimisese un mesaj doamnei Holloway mai devreme. Pe lângă faptul că îi punea în pericol locul de muncă, Troy avea puterea de a-i afecta pe colegii lui Sarah şi pe furnizorii de servicii de îngrijire a copiilor.

Acesta era scopul lui? Să-i facă pur şi simplu viaţa grea? Era o răzbunare, sau Mike a avut dreptate să suspecteze manipularea pură ca motivaţie a lui Troy?

Mintea ei era plină de întrebări în timp ce traversa parcarea din spatele hanului. Şi-a pornit dubiţa. Suflându-şi pe mâini, a lăsat motorul să se încălzească un minut. A reglat caloriferele şi a ieşit cu spatele din locul de parcare. Parcarea ieşea pe o stradă îngustă care trecea pe lângă han. Sarah a ieşit din parcare şi a condus până la ieşire.

Un claxon a răsunat şi o camionetă care se deplasa rapid

aproape că a lovit partea din faţă a dubiţei. Sarah a călcat pe frâne. Dubiţa s-a oprit brusc în timp ce camionul se îndepărta în viteză.

Stomacul i s-a încleştat când a recunoscut autocolantul Mitchell's Sporting Goods de pe geamul din spate al camionetei.

Troy.

$$$

Cristan se ghemuise pe marginea stâncoasă, scrutând din spatele unui trunchi de copac. Telefonul i-a vibrat în buzunar. L-a scos, împreună cu pălăria şi mănuşile. Sarah.

Alarma îl străbătu. Era Emma în regulă?

Ţinându-şi ochii pe terenul de dedesubt, el a răspuns apelului ei. Distanţa şi vuietul apei i-ar fi acoperit sunetul vocii. Totuşi, a păstrat vocea joasă.

„Bună, Sarah."

Conexiunea era slabă şi vocea ei era întreruptă de statică, dar el îi putea înţelege cuvintele.

„Îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta", a început ea. „Sunt urmărită de un detectiv particular."

Socul l-a zdruncinat. „Poţi să repeţi asta, Sarah?"

„Troy a angajat un detectiv particular să mă urmărească."

Ticălosul.

„Nu ştiu ce încearcă să demonstreze." Vocea lui Sarah s-a frânt. „Dar am vrut să te anunţ. Având în vedere ce a spus Troy aseară la spital, nu aş fi surprinsă dacă ai fi fost prins în asta. Îmi pare rău."

„Nu e vina ta." Toată vina îi aparţinea bietului pretext de

bărbat cu care se căsătorise, dar Cristan era tentat să-şi descarce frustrările pe PI din sedan.

„Oricum, îmi pare rău.”

„Mulţumesc că mi-ai spus”, a spus Cristan.

„Îmi pare foarte rău. O să chem pe altcineva să aibă grijă de fete pentru o vreme. Te rog spune-i Luciei că nu a făcut nimic rău. Nu trebuie să te implici în problemele mele.”

„Asta nu va fi necesar. Nu-ţi face griji pentru asta, Sarah.”

Bărbatul a ieşit din sedan şi a făcut un cerc atent în jurul Mercedesului.

„Dar îţi mulţumesc pentru avertisment. Te voi suna mai târziu.” A încheiat convorbirea şi l-a contemplat pe bărbatul care îi inspecta maşina. Cristan nu trebuia să-l omoare. Nu trebuia să-şi adune fiica şi să părăsească oraşul în noapte. Aline Barba nu-l găsise. În schimb, el se implicase în divorţul lui Sarah. Cum ajunsese să fie implicat într-o dispută domestică? Răspunsul era clar. Îşi permisese să îşi facă legături personale în Westbury. Singurătatea îşi pusese amprenta asupra lui. A fost slab. Dar Troy Mitchell nu avea dreptul să dicteze acţiunile lui Sarah, iar Cristan ar fi blestemat dacă l-ar fi lăsat pe ticălosul ăla să-l controleze.

Bărbatul a pornit pe potecă. Cu părul negru şi pielea măslinie, bărbatul avea în jur de 50 de ani şi părea destul de în formă. Purta o pălărie şi mănuşi, dar blugii deveneau grei şi reci atunci când erau uzi, iar cizmele sale de stradă nu erau concepute pentru a merge pe stânci alunecoase. Era îmbrăcat pentru supraveghere urbană, nu pentru o excursie în sălbăticie.

Cristan a sprintat pe poteca abruptă. Muşchii lui răciţi au apreciat mişcarea. Nu-l va ucide pe om, dar îi va da o lecţie. Lăsase urme clare în peticele de zăpadă împrăştiate, iar

bărbatul le urmărea. Cristan a crăpat intenţionat o creangă mică. Zgomotul a reverberat prin copaci. Bărbatul a ridicat privirea, scanând poteca. A început să urce panta. Cristan a lăsat o urmă falsă care urca o altă pantă, şi mai abruptă. Apoi s-a întors pe urmele lui până la o stâncă şi a virat pe o altă potecă. A aruncat o privire în jurul unui trunchi de copac. Bărbatul avansase mai puţin de 30 de metri. A alunecat pe o stâncă, ascensiunea sa fiind îngreunată de încălţămintea sa.

Mişcându-se în linişte, Cristan a făcut o buclă sub coada lui şi s-a întors la parcare. A folosit mânerul cuţitului pentru a sparge geamul pasagerului şi a accesa torpedoul. Maşina era înregistrată pe numele A-Plus Private Investigations. Cristan a făcut o poză cu telefonul mobil la certificatul de înmatriculare. Avea să verifice firma mai târziu. Deocamdată, faptul că l-a blocat pe investigator trebuia să fie suficient ca răzbunare. A tăiat toate cele patru cauciucuri ale sedanului. Apoi s-a urcat în maşina lui şi a plecat.

Detectivul particular avea un telefon. Cascadoria lui Cristan nu l-ar fi ucis, dar l-ar fi costat.

Cristan a accelerat pe autostradă. Mai avea ceva timp până când trebuia să o ia pe Lucia de la repetiţia pentru spectacolul de talente. A intrat în Westbury şi a trecut pe lângă Mitchell's Sporting Goods. A întors maşina şi a oprit la bordură, în faţa magazinului. Troy conducea o camionetă, dar vehiculul nu era parcat în parcarea de lângă magazin. Unde era?

În timp ce Cristan staţiona pe trotuar, furia îi fierbea sub piele. El şi Sarah nu plecaseră niciodată nicăieri împreună, cu excepţia acelei singure călătorii la spital. Fostul ei soţ încerca să demonstreze ceva ce nu era adevărat. Dar Cristan ştia mai bine decât oricine că adevărul nu elibera pe nimeni.

Ce ar trebui să facă? Voia să-l determine pe Troy să-l

atace. Nu-şi imagina că va fi dificil. Fostul soţ al lui Sarah avea un temperament iute şi nu părea înclinat să-şi exercite autocontrolul sau să gândească bine deciziile. Dacă Troy era agresorul, Cristan se putea apăra legal – şi îi putea da lui Troy o lecţie valoroasă.

Cu excepţia faptului că Cristan îi dăduse cuvântul lui Sarah că nu-l va provoca, iar încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse se simţea greşit.

Mişcarea din oglinda retrovizoare i-a distras atenţia. Un SUV parcat în spatele sedanului său. Mike. Poliţistul mare a coborât din maşină şi s-a apropiat de partea laterală a Mercedesului. Cristan a coborât geamul.

Mike a arătat cu degetul. „Ce faci?”

Cristan a ridicat o palmă. „Nu ştiam că este ilegal să parchezi pe marginea drumului.”

Mike se holbă, în mod evident furios. „Restaurant. Acum.” Nu a fost o rugăminte. „Stai cu Sean. Vin şi eu într-un minut.”

Şeful poliţiei a plecat în timp ce Cristan se gândea să-i ignore ordinul. Dar curiozitatea şi respectul său pentru Mike au învins.

Restaurantul Westbury era la doar câteva străzi mai jos. Cristan a parcat în parcare. Ora cinei nu începuse, şi doar două mese din sala de mese erau ocupate. Unul dintre clienţi era Sean, care stătea în cabina din colţ, cu spatele la perete. Cristan se strecură în celălalt scaun.

„Mike e supărat.” Sean a făcut semn unei chelneriţe.

S-a grăbit şi şi-a aşezat stiloul deasupra blocului de notiţe. „Cu ce vă pot servi?”

Sean a ignorat meniul. „Cafea şi o felie de plăcintă cu cireşe.”

„Doar cafea.” Cristan fusese în restaurant doar de câteva ori.

Restaurantul era un loc frecventat de localnici, iar atmosfera era intimă.

„Adu-i o bucată de plăcintă, şi vine şeful.” Sean se lăsă pe spate, lăsându- şi un braţ peste partea de sus a cabinei.

„Îi voi aduce ceaiul verde care îi place.” Chelneriţa a plecat grăbită.

„Fără plăcintă pentru Mike?”

Sean şi-a dat ochii peste cap. „Mike nu mănâncă mâncare care are gust.” „Timpul meu este limitat astăzi”, a spus Cristan în timp ce chelneriţa a întors şi le-a umplut paharele. Ea le-a adus două felii de plăcintă şi ustensile învelite în şerveţele.

„Planuri mari?” a întrebat Sean.

„Trebuie să-mi iau fiica de la şcoală.”

„Am două fete. Cinci şi şapte.” Sean a mâncat din plăcintă.

Cristan a ignorat felia de plăcintă din faţa lui. „Ce este asta?” A gesticulat între ei.

Sean şi-a spălat plăcinta cu o înghiţitură de cafea. „Mike vrea să fiu prietenul tău.”

Dintre toate răspunsurile, acesta era cel mai puţin aşteptat. „Ce?”

„Vrea să ştie mai multe despre tine şi se gândeşte că cel mai bun mod de a face asta este să fie prietenos.” Sean şi-a înfipt din nou furculiţa în felie. „Doar ca să ştii, am votat pentru a-i cere unui prieten hacker să facă o căutare ilegală. Dar Mike are toate aceste dileme morale.”

„Etica poate fi un impediment”, a spus Cristan sec.

„Nu mai spune”, a râs Sean. „E un lucru bun că noi doi nu suntem prea împovăraţi.”

O gură de aer rece a semnalat sosirea lui Mike. S-a strecurat în cabina de lângă Sean şi s-a holbat la Cristan

peste masă. „Nu poţi parca în faţa lui Mitchell. Dacă te vede Troy, o să înnebunească.”

Cristan şi-a băut cafeaua. „Camioneta lui nu era în parcare. Ştii unde este?”

„Nu, dar sunt serios”, a spus Mike. „Încerc din răsputeri să-l dezamorsez, dar asta nu va fi posibil dacă în acelaşi timp îl împungi cu un chibrit aprins.”

Cristan a strâmbat din nas. Descrierea lui Mike era incomod de exactă. Dacă Troy l-ar fi văzut, o confruntare ar fi fost inevitabilă.

„Chiar crezi că poate fi dezamorsat?” a întrebat Sean. „Pentru că eu cred că a luat-o razna.”

„Nu mă ajuţi,” Mike l-a fulgerat pe Sean, apoi s-a întors spre Cristan. „Ce aveai de gând să faci dacă Troy ieşea afară?”

Cristan îşi aşează ceaşca în farfurie. „Nu ştiu, dar nu pot să stau deoparte şi să-l las s-o hărţuiască pe Sarah.”

„Amin”, a spus Sean. „Îi spun lui Mike de ani de zile că ar trebui să-l eliminăm pe Troy.”

Mike şi-a frecat fruntea. „Te rog să nu-l provoci pe Troy. Sarah este cea care va plăti.”

„Ai dreptate”, a spus Cristan. „Nu-l voi provoca.”

Mike îl scruta, ca şi cum nu ar fi fost sigur cum să evalueze declaraţia lui.

„Îmi dai cuvântul tău că vei sta departe de Troy.”

„Am spus că nu-l voi provoca. Dar dacă încearcă să o rănească pe Sarah, nu pot promite nimic.”

„Destul de corect. O să te ţin de promisiune.” Mike a aruncat câţiva dolari pe masă. „Trebuie să mă întorc la muncă.”

Sean a aşteptat până când Mike a părăsit restaurantul. Apoi a mâncat ultima bucăţică din plăcintă. „Dacă Troy o mai

răneşte pe Sarah, te voi ajuta să scapi de cadavru.” Deşi zâmbetul şi tonul său sugerau umor, ochii lui erau serioşi.

„Presupun că e bine să ai prieteni.”

„Al naibii de corect.”

Dar faptul că avea un aliat nu a atenuat îngrijorările lui Cristan. Troy era de negăsit. Cine ştia ce plănuia?

Capitolul 19

„Este imaginaţia mea sau câinele ăla latră non-stop în seara asta?” Sarah a pus o carte pe tabla Candy Land şi şi-a mutat piesa în următorul pătrat violet.

Stând cu picioarele încrucişate pe podea, în faţa mesei de cafea, şi-a luat cana de ceai călduţ şi a sorbit. Em s-a târât în poala ei, iar Sarah i-a sărutat creştetul capului.

„Aproape ora de culcare”, a anunţat ea, mai mult decât pregătită să se urce în patul ei.

Îngenuncheată de cealaltă parte a măsuţei de cafea, Alex şi-a rotit capul spre ceas. Buzele i se mişcau în timp ce citea numerele. „Încă nu e timpul.” Acum că învăţase să citească ceasul digital, nu mai era nevoie să o ducă la culcare cu nici măcar un minut mai devreme.

Ruff ruf ruff. Bandit a alergat prin sufragerie şi a sărit pe spătarul canapelei, de unde avea vedere la strada din faţa casei.

A întors capul ca să se uite pe fereastră. Unul dintre vecinii ei şi bătrânul său golden retriever se târâiau pe trotuar.

„Shh”, i-a spus Sarah câinelui. „Goldie locuieşte în josul

blocului. Ai întâlnit-o de o sută de ori.”

Lătrăturile lui s-au transformat în văicăreli.

„E rândul meu.” Alex a întors o carte şi a numărat spaţiile de pe tabla de joc colorată.

Aşezată în poala lui Sarah, Em îşi lua rândul în ceea ce părea a fi cel mai lung joc de societate din istoria universului. În mod normal, lui Sarah îi plăcea să joace un joc seara cu fetele ei, dar abia aştepta să închidă ochii în seara asta. Pleoapele i se simţeau la fel de grele ca uşile de garaj.

De pe scaunul de pe spătarul canapelei, Bandit a mârâit, cu picioarele înţepenite.

„Am câştigat!” a strigat Alex, strecurându-şi piesa pe spaţiul Candy Castle şi ridicând ambele braţe deasupra capului în semn de triumf.

Ceasul digital a arătat ora opt. Slavă Domnului. „Ora de culcare”, a spus ea.

Alex a privit ceasul cu toată atenţia ei. „Trebuie să pun jocul deoparte.” A început să adune cărţile, aşezându-le cu grijă una peste alta şi aliniind marginile cu precizia unui inginer.

„Le strâng eu”, a spus Sarah. Fiica ei mai mare era regina amânărilor. „Dute şi alege o carte şi spală-te pe dinţi.”

„Bine”, a suspinat Alex. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre dormitorul lor. „Haide, Em.”

Emma şi-a luat de pe jos pătura zdrenţuită de pat, a îmbrăţişat-o strâns şi şi-a urmat sora cu un mers somnoros. Imediat ce fetele au dispărut pe hol, Sarah a strâns jocul. A strâns farfuria goală pentru prăjituri şi cănile, le-a dus în bucătărie şi le-a încărcat în maşina de spălat vase.

„Mamă”, a strigat Alex. „Em vomită din nou.”

Sarah a fugit la baie. Alex aştepta în faţa uşii. Emma s-a aşezat pe taburet.

„Îmi pare rău, mami. Am ratat.”

Cu siguranţă o făcuse. Sarah a scanat pijamaua roz cu pisicuţe a lui Em. Printr-un miracol, părea curată. Sarah i-a înmânat lui Alex pasta de dinţi cu aromă de fructe. „E în regulă, scumpo. Ia-ţi periuţele de dinţi în baia mea cât timp curăţ asta.”

Doctorul a spus că greaţa lui Em ar putea continua câteva zile. Sarah a şters podeaua cu prosoape de hârtie şi dezinfectant. A băgat mizeria într-o pungă de plastic, a strâns gunoiul din bucătărie şi a intrat în garaj prin spălătorie. Evitând stivele de cutii de mutat încă pline, a ieşit pe uşa laterală. Lăsase coşul de gunoi pe partea laterală a casei, ascuns de ochii străzii de o bucată de spalier.

„Bună, Sarah.”

Sarah a sărit, cu mâna lipită de piept. „Troy.”

S-a rezemat de un copac. În casă, Bandit lătra. Sarah a aruncat o privire înapoi. Copaci maturi şi arbuşti erau aliniaţi pe partea laterală şi din spate a terenului, asigurând intimitate faţă de vecini.

„Ce faci aici?” Tremurând, ea şi-a strâns marginile puloverului. Mâna ei liberă a alunecat în buzunarul din faţă şi s-a închis peste fob-ul pentru sistemul de alarmă.

S-a desprins de pe copac şi s-a apropiat doi paşi. „Am vrut să văd dacă Em e bine.”

„Trebuia să suni”, a spus ea.

„Nu credeam că vei răspunde.”

În privinţa asta avea dreptate. Degetul ei mare a găsit butonul de panică supradimensionat de pe lanterna alarmei. Cât timp le-ar lua poliţiştilor să ajungă aici dacă l-ar apăsa? Mike era acasă. Singura persoană din secţie ar fi fost dispecerul. Cine ştia unde se află acum singura maşină de patrulare din seara asta?

Troy a mers mai aproape. Sarah a dat înapoi spre uşă, punga de gunoi atârnându-i de mână ca un scut alb. Putea să intre în casă înainte să o prindă el? Ce dorea el?

„Trebuie să duc fetele la culcare.” Sarah s-a deplasat lateral. „Dacă vrei să vorbeşti cu Em, o poţi suna în orice seară înainte de ora opt.”

„Nu vreau să cer permisiunea să vorbesc cu propriul meu copil. Nu vreau nici să vorbesc cu ea la telefon. Vreau să le văd pe amândouă în fiecare zi. Vreau să te văd pe tine în fiecare zi. De ce ne-ai făcut asta, Sarah?”

„Ştii de ce.”

„Nu trebuia să ne desparţi familia.” Vocea lui avea acel ton gol, acuzator, care preceda furia.

„Nu a fost vina mea, Troy.”

„Pe naiba nu a fost.” S-a apropiat. În casă, lătratul câinelui a crescut la un ton strident, furios. „M-ai făcut să semnez hârtiile alea.”

Sarah a dat înapoi.

„Te iubesc. Te vreau înapoi”, a spus el. „Am făcut tot ce ţi-ai dorit. Am renunţat la băutură. Am mers la AA. Am luat chiar şi acel curs de gestionare a furiei. Ce mai vrei de la mine?”

Vântul rece a suflat prin tricoul puloverului lui Sarah, înfrigurând-o.

Pe palmele ei îngheţate a izbucnit o transpiraţie umedă. „Intru acum.”

„Asta nu e ceea ce vreau să aud.” El a scos un oftat „De *ce mă obligi să fac asta?”.* „Dacă nu vii acasă, o să iau copiii de lângă tine.” Vocea lui Troy sa ascuţit. „IP-ul a fost doar începutul. Ai de ales. Întoarce-te acasă, acolo unde ţi-e locul, şi fii soţia dracului de cuminte cu care m-am căsătorit, sau nu vei mai vedea niciodată copiii ăia. Custodia poate fi

contestată iar şi iar. Nu voi renunţa niciodată.”

Inima lui Sarah s-a izbit de sternul ei. A dat înapoi încă un pas. Spatele ei s-a lovit de uşă, iar mâna i s-a închis pe clanţă. A scăpat punga de gunoi, s-a strecurat în casă, a închis şi a încuiat uşa. Alarma s-a resetat cu un clic de la mâner. S-ar putea să-l fi convins pe Mike să nu renoveze casa, dar când el a insistat să instaleze un sistem de securitate, ea nu s-a opus.

Gâfâind, a intrat în casă şi şi-a căutat telefonul mobil. Spionându-l pe măsuţa de cafea, l-a luat. Degetele ei tremurânde nu au vrut să coopereze cu numerele de pe touchpad.

La naiba!

S-a oprit, a coborât telefonul şi a respirat adânc de trei ori. Era înăuntru. Uşile erau încuiate. Câinele nu mai lătra. Troy plecase probabil. Îşi spusese punctul de vedere şi o speriase de moarte. Nu mai era nevoie ca el să rămână prin preajmă.

„Mami?” a strigat Em.

„Vin imediat.” L-a sunat pe Mike, care i-a spus că vine imediat, apoi a intrat în camera fetelor, o explozie de volane roz şi albe şi animale de pluş. Sarah s-a aşezat pe un scaun între paturile gemene şi a citit *If You Give a Moose a Mufin.* Ochii lui Em au căzut şi a adormit înainte ca Sarah să termine, dar ochii lui Alex erau larg deschişi când Sarah a stins lumina şi a părăsit camera.

Sarah a zărit farurile chiar la timp pentru a-l lua pe Bandit şi a opri o frenezie de lătrat. „Shh. E doar Mike.”

L-a lăsat pe Mike să intre şi i-a dat câinele. Întregul corp al lui Bandit se agita în timp ce Mike îi freca capul.

„Unchiule Mike.” Alex a sărit din uşă.

Mike a lăsat câinele jos şi l-a prins pe Alex. „Nu trebuia să

fii în pat?”

Ea a zâmbit. „Uh-huh. Poţi să-mi citeşti o poveste, te rog?” Alex s-a prefăcut că se bâlbâie şi şi-a aruncat ochii căprui spre el.

Râzând, el a îmbrăţişat-o şi a lăsat-o jos. „Poate dacă eşti foarte tăcută şi

stai în camera ta cât timp vorbesc eu cu mămica ta.”

„O voi face.” Alex a dat din cap. „Nu sunt obosită. Voi fi trează.” A fugit înapoi în dormitorul ei.

Sarah a condus-o în bucătărie. „Cafea?”

Mike a scuturat din cap. „Nu. Spune-mi ce s-a întâmplat.”

Sarah a pornit televizorul de pe blat şi şi-a coborât vocea în timp ce îi povestea despre cele două întâlniri cu Troy.

„Ai nevoie de un ordin de restricţie.” Mike s-a încruntat. „Va trebui să vii mâine la secţie şi să semnezi o plângere. Apoi va trebui să te prezinţi luni în faţa judecătorului.”

„Care m-a refuzat data trecută.”

„Data trecută Troy nu a făcut aşa ceva, dar acum a întrecut măsura. Asta este hărţuire”, a spus Mike. „Ţi-ai sunat avocatul?” „L-am sunat când mă întorceam la han în după-amiaza asta ca să-i spun despre detectiv.” Sarah şi-a frecat tâmpla. „Cred că îl voi suna din nou mâine dimineaţă. Mâine ar trebui să lucrez.”

„Credeam că sâmbăta eşti liberă?”

„Nu săptămâna asta.” Sarah făcuse schimb de zile cu sous chef-ul de weekend pentru o programare la tribunal în lunea precedentă.

„Poţi veni oricând la secţie, dar nu am niciun control asupra programului judecătorului.”

Aşa că şi luni ar fi o problemă. Jacob nu ar fi mulţumit. Orice procedură la tribunal implica mai multe ore de

aşteptare. Trebuia să îşi păstreze slujba pentru a-şi păstra copiii. Dar putea să-şi piardă slujba pentru a-şi proteja copiii.

„Mulţumesc, Mike. Nu ştiu ce m-aş face fără tine”, a spus Sarah.

„Aş vrea să pot face mai mult.” Mike s-a ridicat. „Ţine alarma pornită. Sună-mă dacă te sperie ceva.” Privirea lui s-a dus la câinele care stătea pe piciorul lui. „Sau pe el. Copiii ştiu?”

Sarah a scuturat din cap. „Nu am vrut să îi sperii. Marţi trebuie să meargă din nou cu Troy.”

Deşi gândul o îngrozea, din punct de vedere legal, nu putea face nimic.

„Cine îi supraveghează mâine?”

„Doamna Holloway are pe cineva care vine mâine la ea acasă, aşa că copiii merg acolo, dar îi va fi greu lui Alex să stea închisă încă o zi.” Em avea nevoie de odihnă, dar Alex avea energia unei veveriţe pe Red Bull.

„Înainte de luni, ar trebui să anunţi grădiniţa despre ce se întâmplă. Va trebui să îi spui şi doamnei Holloway.”

Toată lumea din oraş va afla în curând detaliile murdare ale divorţului Mitchell.

„Ştii că tu şi fetele puteţi veni oricând să staţi cu noi.”

„Ştiu. Mulţumesc. Vom vedea ce se întâmplă mâine.” Se luptase din greu toată iarna pentru a-şi stabili independenţa şi nu voia să dea înapoi. Dar dacă credea că fetele sunt în pericol, putea fi împachetată în câteva minute.

Mike se îndreptă spre hol şi şopti pentru Alex. Zgomotul surd al picioarelor goale pe covor a confirmat predicţia lui Sarah cu privire la capacitatea fiicei ei mai mari de a rămâne trează. A auzit vocea gravă a lui Mike în sufragerie citindu-i lui Alex. Mintea ei a evocat o imagine cu Cristan citindu-i Luciei când era mică. Bărbaţii puteau fi taţi minunaţi. Doar

că Sarah nu-l alesese pe cel potrivit.

Zece minute mai târziu, Mike a trimis-o pe Alex la culcare. S-a aplecat să o sărute pe Sarah pe obraz. „Ethan e în patrulare în seara asta. Îl voi pune să treacă pe aici de câteva ori, în caz că Troy se hotărăşte să se întoarcă.”

„Ai de gând să vorbeşti cu Troy?”

„Da”, a spus Mike. „Ai grijă de tine.”

„Aşteaptă.” Sarah şi-a scos telefonul. „Mi-a trimis nişte mesaje. Ar trebui să le citeşti.”

Mike i-a luat telefonul şi a derulat mesajele. „Nu le şterge. De fapt, salvează-le ca capturi de ecran şi imprimă-le. Fă o copie pentru avocatul tău şi una pentru mine.”

„Ok.” Ea a dat din cap, apoi a închis în spatele lui. Şi-a scanat casa. O simţea mai mică cu jaluzelele trase pentru a bloca privirile indiscrete. Un sentiment de claustrofobie a cuprins-o. Poate că îl părăsise pe Troy, dar el tot reuşise să o facă să se simtă vulnerabilă.

Capitolul 20

Mike a virat într-un cartier suburban ordonat. Minivan-uri şi SUV-uri aliniau strada în curbă. Zăpada acoperea peluzele. A trecut pe lângă casa lui Troy. Când Sarah locuia acolo, locul proiecta întotdeauna o imagine veselă, familiară. Dar acum că ea se mutase, casa părea abandonată.

Instalaţia de pe verandă era întunecată. O lumină strălucea în fereastra sufrageriei, dar jaluzelele trase îi blocau lui Mike vederea înăuntru. Camioneta lui Troy stătea pe aleea întunecată. Chiar şi în lumina slabă a lunii, Mike

putea vedea pagubele din partea din faţă a camionului şi loviturile corespunzătoare din uşa garajului, ca şi cum camionul ar fi intrat în casă. De mai multe ori.

S-a zis cu cursurile de gestionare a furiei.

Mike se descurcase cu temperamentul lui Troy în trecut, dar camionul şi uşa de garaj distruse îi făceau părul de pe gât să tresară. Să baţi la uşă fără întăriri nu ar fi fost o mişcare inteligentă.

A ocolit o plasă de hochei stradală şi şi-a parcat vehiculul la bordură, la câteva case distanţă. Şi-a luat telefonul mobil şi a sunat la dispecerat. „Unde este Ethan?”

Erau doar cinci ofiţeri în mica echipă a lui Mike. Ethan Hale era în tura de noapte.

„La liceu, investigăm o plângere de vandalism. Aveţi nevoie de ceva?”, a întrebat dispecerul.

„Nu.” Mike nu voia să-l aştepte pe Ethan. Cine ştia ce pune la cale Troy? SMS-urile pe care i le trimisese lui Sarah îl deranjau pe Mike, iar apelurile telefonice păreau să fi fost şi mai rele.

A încheiat convorbirea şi s-a holbat la casă câteva secunde. Cicatricea groasă de pe coapsă îl durea şi a masat-o prin blugi. L-a sunat pe Sean.

„Ocupat?”

„Tocmai am terminat de pus fetele în pat. Care-i treaba?” a întrebat Sean.

„Sunt la casa lui Troy Mitchell. A hărţuit-o pe Sarah. Am un sentiment ciudat. Vrei să vii să stai la bordură în caz că Troy face ceva stupid?”

„În caz că? Vorbim despre Troy Mitchell.”

Mike a suspinat. „Mă poţi ajuta sau nu?”

„Plec acum. Voi fi acolo în zece minute.” Ţesătura a foşnit

pe linie. Cheile zăngăneau. „Aşteaptă-mă.”

„O voi face.” Mike a aşteptat.

Sean era un pic protector, deoarece Mike fusese înjunghiat şi aproape murise în octombrie. Zece minute mai târziu, Sean şi-a parcat SUV-ul în spatele maşinii lui Mike. Amândoi au coborât şi s-au întâlnit în stradă.

„Care este planul?” a întrebat Sean.

„Mă duc până la uşă. Tu stai aici şi arăţi ameninţător.”

Sean s-a încruntat. „Trebuia să-l fi ucis pe Troy cu mult timp în urmă.”

„Aşa ai spus.” Mike era aproape sigur că Sean glumea. Dar, pentru orice eventualitate, a spus: „Aşteaptă aici.”

Sean s-a sprijinit de camion, cu braţele încrucişate pe piept, încruntarea îndreptată spre uşa din faţă a lui Troy.

Mike s-a oprit pe verandă şi a ascultat. Putea auzi televizorul prin fereastra din faţă. Înclinându-şi corpul într-o parte, a bătut la uşă. Nu a răspuns nimeni. A bătut din nou. „Troy, ştiu că eşti acolo.”

Paşii s-au apropiat, iar uşa s-a deschis. Troy a ieşit pe verandă, lăsând uşa deschisă. Deasupra umărului său, Mike putea vedea prin sufragerie şi dincolo, în bucătărie. Bucăţile sparte de vase şi pahare acopereau podeaua. Perdeaua de deasupra chiuvetei atârna în zdrenţe felurite şi se părea că Troy luase un baros cu dulapurile.

„Ce vrei?” Troy şi-a încrucişat braţele şi s-a holbat. Ochii lui erau limpezi şi răi. Poate că sobrietatea nu era cea mai bună opţiune a lui.

„Am auzit că ai vizitat-o pe Sarah în seara asta.”

Troy a înclinat capul. „De unde ai auzit asta?”

„De la Sarah.”

„Oh, de la Sarah.” Tonul lui Troy a devenit condescendent.

„Troy, nu te poţi duce acolo.”

„Am fost aici toată noaptea.”

„Sarah spune altceva.”

Cuvintele lui Troy au fost tăioase şi reci. „Atunci cred că e cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Sincer, cred că cuvântul unei târfe înşelătoare nu ar trebui să cântărească prea mult.”

Furia fierbea în pieptul lui Mike. „Nu mă implic în problemele tale conjugale.”

„Având în vedere că te căsătoreşti cu sora ei, este cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit toată ziua.” Troy a râs fără să zâmbească. S-a aplecat mai aproape. Buza i s-a încreţit şi furia i-a îngustat ochii. „Fii atent, şefule. Femeile alea Parker sunt nişte târfe mincinoase.”

Mike şi-a strâns molarii între ei. Ascultându-l pe Troy, dinţii îi făceau mereu ore suplimentare. „Încerc doar să previn o problemă.”

„Nu sunt probleme aici.”

„Te-a văzut cineva aici în seara asta?”

Troy a făcut cu mâna spre casa din spatele lui. „Mai vezi pe cineva aici?” Privirea lui Mike s-a îndreptat spre bucătăria demolată. „Pot să intru?”

„Ai un mandat?”

„Nu.”

„Atunci nu.” Întorcând capul, Troy a urmărit privirea lui Mike spre bucătăria demolată. „Fac nişte renovări.” Buzele i s-au întredeschis într-un zâmbet înfiorător care l-ar fi făcut mândru pe Jack Nicholson. Oare Troy o luase razna?

Mike a ajuns la subiect. „Nu te poţi duce la Sarah acasă şi să o sperii. Este hărţuire.”

Ochii lui Troy sclipeau. „E uşor de speriat.”

„Deci ai fost acolo în seara asta?” a întrebat Mike.

„Eu nu am spus asta. Dar un bărbat ar trebui să poată să-şi vadă copiii oricând doreşte.”

„Nu aşa merg lucrurile, Troy, şi tu ştii asta”, a spus Mike. „Ai un program de vizitare ordonat de instanţă. Dacă vrei să-ţi vezi mai mult copiii, trebuie ca judecătorul să dispună modificarea programului.”

„Cred că va trebui să-mi pun avocatul să se ocupe de asta.” Troy s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele pe piept, cu expresia stinsă.

„Unde sunt amicii tăi în seara asta?”

„Am renunţat la prietenii mei ca parte a angajamentului meu faţă de AA. Ei mi-au periclitat recuperarea şi mi-au permis dependenţa.” Troy părea că citeşte dintr-un scenariu.

Mike l-a evaluat. Crezuse că un Troy beat era destul de rău, violent şi predispus la accese impulsive de furie. Dar în stare de ebrietate, Troy era uşor de prevăzut. Treaz, părea mult mai periculos, capabil să gândească, să planifice... „Cum a fost cursul de control al furiei?”

„Mă antrenez să găsesc ieşiri constructive.”

„Bine, atâta timp cât una dintre aceste ieşiri nu este Sarah.”

„Tu deţii casa în care locuieşte Sarah, nu-i aşa, *şefule?”* a întrebat Troy.

„Da.”

„Şi după ce vă veţi căsători, Sarah va fi cumnata ta.” Sprâncenele lui Troy s-au împletit. „Sigur pare că rolul tău este un conflict de interese.”

„Asta nu e o scuză pentru a încălca legea.” Mike şi-a înăbuşit frustrarea. „Stai departe de Sarah, Troy. Ştiu că ai fost acolo în seara asta.”

„E păcat că nu poţi dovedi.”

„Am văzut mesajele pe care i le-ai trimis.”

Corzile de la baza gâtului lui Troy s-au încordat. Ştia că făcuse o greşeală. „Comunicarea privată dintre un bărbat şi soţia lui trebuie să rămână privată.”

„Doar dacă unul dintre ei nu încalcă legea”, a precizat Mike. „Ea nu mai este soţia ta, iar casa aceea este proprietate privată. Proprietatea mea privată. Să pui un picior pe peluză e încălcare de domiciliu. Să nu mai faci asta.”

Troy a intrat cu spatele în casă şi a închis uşa. Zăvorul a alunecat spre casă cu un clic deliberat. Frecându-şi coapsa, Mike s-a întors la SUV-ul său oficial.

„Eşti bine?” a întrebat Sean, ochii lui urmărind mâna lui Mike.

„Bine.” Dar de fiecare dată când se confrunta cu o ameninţare, îl durea coapsa.

„Cum a reuşit nenorocitul ăla să o convingă pe Sarah să se mărite cu el?”

„Sarah avea nevoie de un loc unde să meargă.” Din păcate, schimbase un tată beţiv şi abuziv cu un soţ beţiv şi abuziv. Mike i-a spus despre casa distrusă.

Sean s-a încruntat. „Se pare că Troy este pe o spirală descendentă. Soţia lui l-a părăsit. Tatăl lui a ajuns la închisoare. Afacerea lui se zbate”.

„Nu poate să bea sau să stea cu prietenii lui”, a adăugat Mike. „Nu are nicio ieşire pentru frustrarea sa.”

„Şi nu se poate descurca”, a terminat Sean. „Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?”

Mike a deschis portiera maşinii sale. „Singurul lucru pe care îl pot dovedi este că i-a trimis câteva mesaje urâte. Din păcate, nu pot face prea multe până nu-l prind în flagrant.”

„Camere video”, a sugerat Sean.

„Mi-ai citit gândurile.”

„Voi lua nişte camere mâine. Pot să le instalez la sfârşitul zilei.” Sean s-a urcat în camionetă. „Îl vom prinde pe ticălosul ăla mic.”

„Sper că da, Sean. Am un sentiment rău. Troy se destramă.”

***

În vârful unei scări de aluminiu de pe veranda casei sale, Cristan strângea ultimul şurub din suportul de montare. S-a uitat la unghiul noii camere de supraveghere şi a făcut o ajustare. Camera avea un obiectiv cu unghi larg, cu un arc de vizibilitate de 75 de grade şi putea capta imagini pe timp de noapte de la o distanţă de până la 30 de metri. Nu mai avea vizitatori surpriză la cutia poştală sau pe alee. Ar fi fost capabil să vadă fiecare maşină care trecea pe lângă casa lui. A coborât şi a cărat scara înapoi în garaj. Înăuntru, a setat alarma înainte de a se instala în biroul său.

A adăugat noul flux al camerei la software-ul său existent. Unghiul larg era perfect, oferindu-i o vedere clară a întregii curţi din faţă.

Ar trebui să meargă la culcare. Lucia se retrăsese de câteva ore, dar el ştia că încercarea de a dormi era inutilă. Odată cu apropierea aniversării masacrului, evenimente care, în mod normal, ar fi fost considerate întâmplătoare, îl puseră pe gânduri. Lucia avea secrete. El intrase într-un jaf la un magazin. Un detectiv particular îl urmărise. Fusese târât într-o dispută domestică. Şi cineva îi dăduse Luciei un cadou care semăna foarte mult cu cel pe care îl preţuise şi îl pierduse când era copil.

Prea multe coincidenţe.

A început cu cel mai uşor incident de şters de pe listă. Firma de detectivi particulari ar fi fost angajată de fostul soţ al lui Sarah. Reţeaua privată virtuală a lui Cristan îi asigura anonimatul online prin ascunderea adresei IP a computerului său. Chiar dacă investigaţiile sale ar fi detectate, nimeni nu l-ar putea localiza. Cercetările de bază privind A-Plus Private Investigations au dat rezultate interesante. Firma era specializată în cazuri de înşelăciune şi infidelitate şi părea a fi legitimă, deşi reputaţia lor părea oarecum sordidă. Un investigator de la A-Plus fusese acuzat recent că s-a dat drept ofiţer de poliţie. Firma se confruntase anterior cu acuzaţii de violare de domiciliu şi hărţuire. Majoritatea detectivilor particulari nu continuau să îşi urmărească subiecţii odată ce prezenţa lor era descoperită. După toate probabilităţile, firma ar fi încetat supravegherea. Dacă nu, atunci Cristan avea să se ocupe de ei. Pentru moment, era suficient să ştie că nu fusese urmărit de unul dintre oamenii lui Aline.

A trecut la jaf. Nu putea face prea multe fără dovezi medico-legale sau acces la bazele de date ale forţelor de ordine. Oricât de greu ar fi fost, trebuia să aibă încredere în Mike pentru a-şi face treaba.

Îi rămăsese o singură cale de investigare. Trecutul său.

Cercetările sale au dat puţine rezultate. Ştia din rapoartele anterioare că Maria nu părăsea prea des podgoria sa din Mendoza. Locaţia ei ar trebui verificată de un localnic. Aline, însă, era evazivă. Seara aceasta nu a fost diferită. Mutarea în SUA îl distanţase pe Cristan de ameninţarea Alinei, dar mutarea îl dezavantaja şi în obţinerea de informaţii. Dar banii l-au ajutat să reducă acest decalaj.

Cu ajutorul unui cont de e-mail anonim şi nedetectabil, el a trimis un mesaj persoanei pe care a plătit-o pentru a

efectua investigaţii trimestriale asupra lui Aline Barba şi Maria Vargas. Plata pentru serviciile prestate ar fi fost efectuată prin intermediul unuia dintre conturile offshore ale Rojas Corporation. Cristan ştia că persoana sa de contact a încălcat legile privind obţinerea de informaţii şi a considerat ironic faptul că persoana care i-a furnizat datele care îl făceau să se simtă în siguranţă nu putea fi de încredere.

Nemulţumit, şi-a închis calculatorul.

Nu avea niciun motiv concret să creadă că locaţia lui fusese compromisă. Dar instinctul nu asculta de raţiune, iar fiecare celulă din corpul lui Cristan

îi spunea să-şi ia fiica şi să fugă.

Capitolul 21

Sarah se uită în jos la cauciucul dezumflat al dubiţei. Troy sau accident? Nu avea timp pentru asta. A aşezat-o pe Em pe pământul rece. La capătul lesei, Bandit a adulmecat drumul până la un tufiş şi şi-a ridicat piciorul.

„Îmi pare rău, copii. Mami trebuie să schimbe roata.” Alex şi-a aruncat rucsacul. „Pot să te ajut?”

„Cel mai bun mod de a ajuta este să îl ţii pe Bandit departe de maşină, ca să nu fie rănit.”

Alex s-a încurcat în lesă. „L-am prins.”

Sarah ştia cum să schimbe o roată, dar nu schimbase niciodată una pe acest vehicul. Roata de rezervă nu se afla sub covoraşul de marfa şi a petrecut zece minute citind manualul pentru a-şi da seama cum să coboare anvelopa de sub caroseria maşinii.

Ar putea ei să facă acest lucru mai complicat?

Când roata de rezervă a ajuns la sol, a urmat instrucţiunile de utilizare a uneltei de recuperare şi a scos anvelopa de sub dubiţă. Odată ce a avut roata de rezervă în mână, schimbarea anvelopei a fost simplă, deşi nu uşoară. Şi-a înăbuşit o înjurătură în timp ce se sprijinea cu toată greutatea pe fierul de roţi pentru a slăbi piuliţele. Trebuia neapărat să facă din când în când flotări în calendarul ei.

Cu greu, a ridicat roata turtită în compartimentul de marfă şi a adăugat pe lista ei de lucruri de făcut *ducerea anvelopei la centrul de service auto.*

„Suntem gata.” A folosit şerveţele pentru bebeluşi pentru a-şi curăţa mâinile şi apoi a legat copiii în scaunele lor. Folosind funcţia mâini libere de pe telefon, şi-a sunat şeful şi i-a explicat că va întârzia.

„O să încep eu lucrurile”, a spus el.

„Mulţumesc.” Sarah a încheiat convorbirea.

Pană de cauciuc era ultimul lucru de care avea nevoie în această dimineaţă. Herb era amabil şi răbdător, dar restaurantul trebuia să funcţioneze. Cât timp îşi mai putea permite să o angajeze?

A lăsat copiii şi câinele acasă la doamna Holloway, a făcut cale întoarsă şi s-a întors în oraş. La han, şi-a depozitat haina şi poşeta şi s-a spălat bine pe mâini înainte de a intra în bucătărie cu o întârziere de treizeci de minute.

Herb s-a îndepărtat de blocul de tocat şi şi-a dezlegat şorţul. L-a aruncat într-un coş de rufe şi şi-a frecat mâinile ca şi cum ar fi fost dureroase şi înţepenite.

„Îmi pare atât de rău, Herb.”

El a dat din cap. „E totul în regulă?”

„Doar o pană de cauciuc.”

„Ai avut o săptămână grea.” Ochii lui albaştri spuneau că

ştia mai multe despre situaţia ei decât recunoscuse ea. Dar apoi, toată lumea ştia afacerile celorlalţi în Westbury. O masă la restaurant era mai informativă decât ştirile locale, iar Troy nu era deloc discret.

Sarah zâmbea, dar în spatele feţei ei fericite, nervii se agitau. Cât timp putea să se mai prefacă? Troy îi dezmembra viaţa.

Se grăbea să ajungă din urmă cu pregătirile. La două şi jumătate, a alergat la secţia de poliţie pentru a semna declaraţia, apoi a lăsat cauciucul la centrul auto. A rămas la serviciu cu treizeci de minute mai târziu pentru a-şi aranja hârtiile şi pentru a discuta cu Jacob despre meniul săptămânii următoare.

„Ne vedem luni”, a spus Jacob în timp ce prăjea şalote şi bacon.

„Nu.” Detestând ceea ce trebuia să spună în continuare, Sarah şi-a aruncat şorţul murdar în coşul de rufe cu mai multă forţă decât avea nevoie. „Trebuie să schimb turele cu cineva luni.”

Jacob s-a oprit. Lingura lui de lemn plutea deasupra cratiţei. „Din nou?”

„Trebuie să merg la tribunal. Nu pot face nimic în privinţa asta”. Neputinţa a paralizat-o pentru câteva secunde. Obţinerea controlului asupra vieţii ei se dovedea imposibilă. Tensiunea i-a constrâns plămânii, făcându-i următoarea respiraţie zgomotoasă. *Nu aici.* Şi-a reprimat emoţiile şi a expirat puternic.

El s-a încruntat. „Îţi voi acoperi tura.”

„Îmi pare rău”, a spus Sarah. Frustrarea i-a încovoiat mâinile în pumni suficient de strânşi pentru a simţi muşcătura unghiilor în palme. La naiba cu Troy. Dacă intervenţia lui continua, îşi pierdea slujba. Nu conta cât de

mult muncea dacă nu era de încredere. Avea nevoie de acel ordin de restricţie. Nu pentru a-l ţine departe pe Troy. Nici o bucată de hârtie nu putea face asta. Dar ordinul ar permite poliţiei să-l aresteze pentru încălcări. Nu ar mai fi putut să stea în faţa casei ei sau să-i lase mesaje urâte fără să sufere consecinţe, iar camerele pe care le instalase Sean i-ar fi oferit dovezi dacă el ar mai fi apărut pe la ea.

Cu un fior, ea şi-a amintit tonul ultimului său mesaj. Nu părea să fie prea preocupat de repercusiuni.

Resemnată, Sarah a condus până la centrul auto. Managerul i-a calculat cheltuielile în timp ce un mecanic i-a înlocuit roata de rezervă cu cea reparată.

„Ce a cauzat pană de cauciuc?”, a întrebat ea în timp ce îşi trecea cardul de credit. „Un cui”, a spus el. „Se întâmplă tot timpul.”

Cauciucul ei ar fi putut ridica un cui în orice moment. Troy putea fi nevinovat. Deşi îndoiala din adâncul stomacului lui Sarah nu o lăsa să creadă asta. Îşi jurase să cureţe garajul în weekend, ca să-şi poată parca dubiţa înăuntru.

Ea şi fetele luau cina cu Mike şi Rachel, aşa că s-a dus acasă pentru un duş rapid şi haine noi. Din moment ce casa doamnei Holloway se afla chiar la capătul drumului de fermă, nu avea rost să meargă până acolo de două ori. A intrat pe aleea ei. O dubiţă albastră stătea la bordură, la limita proprietăţii sale. Era un vehicul de tip comercial, fără ferestre pe laterale. Aripile din spate şi bara de protecţie erau ruginite. Fusese acolo în această dimineaţă? Sarah a coborât din dubiţă şi a cercetat casele vecinilor ei. Lucra cineva la casa lui? Într-o sâmbătă? Vecina de alături a lui Sarah de pe acea parte avea un venit fix. Prietena lui Sarah, Kenzie Newell, locuia în casa din colţ. Ea nu spusese nimic când Sarah vorbise cu ea cu o zi înainte.

Kenzie i-a făcut cu mâna din cutia poştală, apoi a început să traverseze strada. A aruncat o privire suspicioasă dubiţei. „Ştii cine deţine dubiţa aia?”

Sarah a scuturat din cap. „Nu.”

„Nici eu. A fost parcată acolo toată ziua.” Kenzie şi-a înfăşurat cardiganul gros, până la genunchi, mai strâns în jurul corpului.

„A făcut-o? Dimineaţa asta a fost atât de confuză, încât nu am observat.” Sarah s-a apropiat. „Poate că cineva de pe stradă are companie.”

„Poate doamna Hill?” Kenzie a dat din cap spre casa de peste drum de Sarah, vecina de alături a lui Kenzie.

„Prietenii de sex masculin ai doamnei Hill conduc maşini mai frumoase.” Sarah a râs. Vecina lor matură avea o reputaţie de ucigaşă de bărbaţi. „S-ar putea să aibă ceva de făcut în casă, dar nu pare să fie acasă.” Ceva în legătură cu dubiţa i-a pus nervii pe jar.

Tinându-şi corespondenţa într-un pumn, Kenzie şi-a îmbrăţişat talia.

Cearcănele întunecate îi subliniau ochii.

„Eşti în regulă?” a întrebat Sarah.

„Delaney este bolnav. Sunt obosită şi un pic nervoasă”, a recunoscut Kenzie. „Mi-aş dori ca Tim să nu fie plecat.”

„Ai fost singură de la jaf?” Vinovăţia o cuprinse pe Sarah. Ştia că soţul lui Kenzie călătorea. Ar fi trebuit să se intereseze de vecina ei.

„Da.”

„Eşti binevenită să stai cu noi în seara asta. Mă duc acasă la sora mea pentru cină, dar mă întorc în câteva ore.”

„Mulţumesc, dar voi fi bine.” Kenzie se întoarse spre dubiţă. „Ce e aia de pe uşă?”

Pe portiera şoferului, în jurul mânerului uşii, era o

substanţă închisă la culoare, de culoare roşu-maroniu. Sarah a făcut un pas înapoi.

„Rugină?” Dar pe măsură ce răspundea, ştia că se înşeală. Frica s-a adunat sub sternul ei, presându-i plămânii. Respiraţia ei a devenit strânsă. Lumini colorate dansau în viziunea ei.

„Nu.” Culoarea s-a scurs de pe faţa lui Kenzie. „E sânge.”

„Nu se poate.” Sarah s-a îndreptat spre partea din spate a dubiţei. Mai mult roşu-maroniu a murdărit mânerul uşii din spate. Fără să atingă vehiculul, ea şi – a protejat ochii şi s-a uitat prin geamul din spate.

Nu! Îşi strânse pleoapele şi le redeschise. *Oh, Doamne Dumnezeule.*

„Ce este?” Kenzie a păşit lângă Sarah.

„Nu te uita.” Sarah a încercat să o blocheze. Kenzie nu avea nevoie să vadă ce era în dubiţă.

Dar era prea târziu. Ochii lui Kenzie s-au întors în capul ei. S-a aruncat în faţă în timp ce rostea două cuvinte fără suflare. „Sunt morţi.”

Capitolul 22

Mike a parcat în faţa casei sale din oraş, înclinându-şi SUV-ul între maşina lui Ethan şi duba medicului legist. Banda de la locul crimei delimita un dreptunghi la bordură, unde era parcată o dubiţă albastră. Bara de protecţie era ruginită, iar prima literă de pe plăcuţa de înmatriculare era un D. Uşile din spate atârnau deschise. La câţiva metri în faţa dubiţei, Ethan scria pe un clipboard.

Mike a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre Ethan. „Unde e Sarah?”

Ethan a arătat spre o casă albă, la colţ cu cea a lui Sarah. „S-au dus la casa lui Kenzie Newell. Copiii doamnei Newell erau acolo. Era destul de supărată.”

„Ai verificat plăcuţele de înmatriculare ale dubiţei?” a întrebat Mike.

„Da. Dubiţa este înregistrată pe numele lui Jerome Black”, a spus Ethan. „Are douăzeci şi cinci de ani. Adresa de pe certificatul de înmatriculare este un apartament din Scranton.” Scranton era la douăzeci de minute distanţă.

Mike s-a apropiat de dubiţă. Un miros slab de descompunere se simţea din vehicul. „Cum naiba au putut două cadavre să stea într-o dubă toată ziua fără ca nimeni să observe?”

„Vecinii au crezut că a fost un antreprenor”, a spus Ethan. „Nimeni nu s-a uitat înăuntru şi, înainte să deschid spatele, nu puteai mirosi nimic.”

„Bună, Mike”, a strigat peste umăr medicul legist, Gregory Caldwell. În salopetă şi mănuşi, Greg era aplecat spre uşa din spate deschisă. „Trusa sa de scule” era aşezată pe jos, lângă picioarele lui. Un asistent făcea fotografii ale interiorului dubiţei.

„Greg.” Mike a încuviinţat din cap. „Care este situaţia echipei judeţene de criminalişti?”

„Sunt pe drum”, a spus Ethan. „L-am sunat şi pe Pete. M-am gândit că am putea avea nevoie de ajutor.”

Asistentul medicului legist a făcut un pas înapoi. Greg şi-a pus cizme peste pantofi şi a urcat cu grijă în dubă. Ghemuit, s-a îndreptat spre cadavre cu paşi hotărâţi. Cadavrele păreau să fi fost aruncate fără grijă. Greg s-a oprit chiar lângă şoldurile victimelor şi s-a ghemuit. „Văd două plăgi împuşcate

în fiecare piept. Mike, lasă deoparte fobia ta faţă de toate lucrurile medicale şi vino aici.”

Mike a suspinat. Un singur atac de panică la Urgenţe, cu ani în urmă, şi nar mai fi trăit niciodată. Deşi Greg avea dreptate. Mike nu avea nicio dorinţă să se apropie de cadavre sau de medicul legist, dar s-a întărit şi a mers mai aproape. Bărbaţii erau întinşi pe spate, cu braţele şi picioarele strâmbe. În ciuda trăsăturilor faciale care începeau să înflorească, Mike a putut vedea că cadavrul din stânga avea leziuni faciale. Un miros dulceag şi metalic se simţea din dubă, ca de carne de hamburger lăsată în frigider câteva zile prea mult.

Mike a scanat interiorul dubiţei. Cadavrele zăceau pe un pat de recipiente goale de mâncare, accesorii pentru droguri, pături, perne şi haine murdare. „Se pare că au petrecut mult timp în dubă. Poate că au locuit în ea.” S-a aplecat în afara dubiţei. „Ethan, sună-l pe proprietarul de la complexul de apartamente. Vezi dacă Jerome mai locuieşte acolo.”

„Bine, şefule.” Ethan s-a dus la maşina lui.

Mike s-a întors la medicul legist. „Ai idee de cât timp sunt morţi?”

„Nu încă. Abia am ajuns aici. Aici e *CSI,* nu *Medium”* Greg a apucat cel mai apropiat braţ şi l-a mişcat uşor, apoi s-a uitat la notiţele de pe clipboard-ul său. „Rigor a venit şi a plecat.” Rigor mortis, rigidizarea port-mortem a muşchilor, trece de obicei în aproximativ treizeci şi şase de ore la temperatura camerei. „Dacă dubiţa a fost afară, temperaturile scăzute din ultimele zile ar fi încetinit considerabil descompunerea.”

„Aceasta pare să fie dubiţa care a plecat de la jaful de la magazin. Victima din stânga are unele leziuni faciale. Poţi verifica dacă al doilea cadavru are încheietura mâinii drepte

ruptă?”

Greg a ridicat mâna celui de-al doilea cadavru şi i-a examinat încheietura. „Voi avea nevoie de radiografii pentru a confirma, dar aş spune că da.”

„Atunci, pentru moment, merg pe ipoteza că aceştia sunt hoţii. Ştim că erau în viaţă marţi seara”, a spus Mike. „Iar îmbrăcămintea lor pare să fie aceeaşi ca în înregistrarea video de supraveghere a magazinului. Dubiţa se potriveşte cu descrierea martorului. Ar putea fi morţi de atunci?”

„Patru zile?” Greg s-a gândit. „Este posibil. Sunt morţi de cel puţin două zile, probabil de mai mult timp.”

Greg a luat un bisturiu din trusa sa. Poziţionându-se lângă trunchiul celei mai apropiate victime, a făcut o tăietură în cămaşă. Verificând pielea de dedesubt, a făcut o mică incizie în partea superioară a abdomenului. Mike s-a uitat în altă parte, dar ştia că medicul legist îşi introducea termometrul în cadavru pentru a lua temperatura corpului direct din ficat. Greg citi termometrul, apoi făcu o notă pe clipboard-ul său.

„Când veţi face autopsiile?” a întrebat Mike.

„Presupun că luni nu este suficient de rapid pentru tine.”

„Mai devreme ar fi mai bine. Chiar aş vrea să ştiu ce se întâmplă pe aici.”

„OK. Dacă pot aduce mâine un asistent la autopsie, o voi face atunci. Nu promit nimic, totuşi. Mâine e duminică. S-ar putea să trebuiască să mituiesc pe cineva.”

„Apreciez asta.” Mike s-a întors spre Ethan când acesta s-a întors din maşina de patrulare. „Uşile furgonetei erau încuiate?”

„Nu, şi cheile erau în contact”, a spus Ethan. „Nu răspunde nimeni la complexul de apartamente. Am lăsat un mesaj.”

Mike a scanat strada. Privirea i s-a oprit pe casa lui. Păcat

că Sean nu instalase încă camerele pe casa lui Sarah.

O dubă pentru locul crimei a ajuns la faţa locului. Mike şi Ethan s-au îndepărtat în timp ce doi tehnicieni în salopetă de marină îşi duceau trusele la dubă. Lăsându-l pe Greg şi echipa de criminalişti să adune probe, Mike a plecat în căutarea lui Sarah. Cine îi ucisese pe cei doi hoţi? Şi de ce corpurile lor fuseseră lăsate în faţa casei ei? Sarah găsise cadavrele. Sarah avea o relaţie cu Cristan Rojas, care avusese o întâlnire violentă cu cei doi bărbaţi morţi. Sau acest lucru îi era destinat lui Kenzie Newell? Cristan sau altcineva îi ucisese pe bărbaţi şi îi lăsase ca un cadou bolnav pentru Kenzie?

După ce vorbea cu Sarah şi Kenzie, Mike avea de gând să-i facă o vizită lui Cristan şi să afle unde fusese cu o noapte înainte. Kenzie trebuia să fie motivul pentru care cadavrele fuseseră lăsate aici. Mike nu putea să înţeleagă o legătură între Sarah şi morţi.

Cu excepţia lui Cristan, care părea să fie centrul acestei roţi a crimei.

Locotenentul Pete Winters, secundul lui Mike, a sosit cu crucişătorul său.

„Îmi pare rău că ţi-am anulat ziua liberă”, a spus Mike.

Pete a coborât din maşină. Faţa lui de buldog s-a încreţit.

„Soţia mea îşi 5 5 C? 5 5 5

găzduieşte clubul de lectură în seara asta. Aş prefera să interoghez martorii sau să am grijă de cadavre. De unde vrei să încep?”

Mike a arătat spre mulţimea care se adunase pe o alee. „Începeţi să luaţi declaraţii. Acesta este un cartier mic şi băgăcios. Cineva a văzut ceva. Am fost aici la ora nouă noaptea trecută. Dubiţa nu era acolo, aşa că trebuie să fi fost

lăsată după aceea.”

„Am înţeles.” Pete s-a îndreptat spre privitori.

Lăsându-l pe Ethan cu dubiţa, Mike s-a întors să studieze strada. După- amiaza era rece, dar soarele îi încălzea creştetul capului. Mike îi recunoscu pe toţi. Îşi petrecuse o parte din copilărie în acea casă, iar mama sa i-o lăsase când murise. Locuise acolo singur în ultimul deceniu. Îi cunoştea pe majoritatea rezidenţilor care locuiau în blocurile din jur, cu excepţia lui Kenzie Newell. Ea şi soţul ei nu locuiau de mult pe stradă înainte ca el să se mute cu Rachel şi săi cedeze casa lui Sarah.

Un sedan alb s-a apropiat cu prudenţă evidentă şi a oprit în aleea casei mici şi albastre de vizavi. Mike a pornit spre femeia care coborâse din maşină. Doamna Hill avea cea mai bună vedere asupra dubiţei şi a casei lui Sarah. Portbagajul sedanului s-a deschis brusc, iar doamna Hill şi-a rotunjit maşina pentru a scoate o pungă de pânză pentru cumpărături.

Divorţată, în vârstă de şaizeci de ani, doamna Hill se retrăsese din vânzarea de bunuri imobiliare în urmă cu câţiva ani, dar încă se îmbrăca în fiecare zi ca şi cum s-ar fi dus la serviciu. Pantalonii negri subţiri de astăzi, bluza albă şi trenciul de lână îi puneau în evidenţă o siluetă suplă care îi contrazicea vârsta.

„Bună ziua, doamnă Hill.” Mike s-a oprit lângă maşina ei. „Pot să duc astea înăuntru pentru dumneavoastră?”

„Mulţumesc. Aş aprecia asta.”

Mike a ridicat o sacoşă de pânză plină cu conserve de mâncare pentru pisici şi un recipient de plastic de şase kilograme cu nisip.

Deschizându-şi uşa, l-a condus în foaier. „Ce mai faci?” Privirea ei i-a măturat corpul de jos până sus. „Arăţi minunat.

Rachel Parker trebuie să-ţi priască.”

El s-a înroşit la aprecierea ei atentă. „Mulţumesc, doamnă.”

Ea şi-a înclinat capul. Sub o şuviţă scurtă de păr blond, ochii ei căprui şi limpezi au zăbovit spre strada de peste umărul lui, apoi s-au întors pentru a-i studia chipul. „Dar nu eşti aici pentru o vizită socială, nu-i aşa?”

„Nu, doamnă.”

Privirea ei s-a îndreptat spre vehiculul medicului legist. „Hai să vorbim în bucătărie.”

El a închis uşa în urma lui şi a urmat-o într-o bucătărie luminoasă, decorată în nuanţe de gri.

„Poţi să le laşi lângă cămară.” Şi-a aşezat sacoşa de cumpărături pe blatul de granit negru.

Mike a lăsat sacii jos.

„Ceai?” Ea a aprins arzătorul de sub un ceainic de pe aragaz.

„Nu, mulţumesc.” Mike a luat loc la insula din bucătărie.

„Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?”

„Sunt două cadavre în dubă.”

A făcut o pauză, cu mâna pe un dulap superior. „Ei bine, asta e neaşteptat.” „A fost”, a fost el de acord. „Ai observat duba aia de pe stradă?”

„Da.” Ea a luat o ceaşcă albă delicată dintr-un dulap şi a aruncat un pliculeţ de ceai în ea. „Am văzut-o când am plecat să fac comisioane după prânz. Am presupus că era un fel de reparator.”

„Ai fost acasă noaptea trecută?”

Ochii ei scânteiau. „Am avut o întâlnire.”

Trebuie să fi fost vreo întâlnire. Din anii în care locuise vizavi, el ştia că ea avea o viată *socială* activă. Mike văzuse multi bărbaţi ieşind din casa ei în

primele ore ale dimineţii. „La ce oră ai ieşit?”

Se juca cu un şir lung de perle negre din jurul gâtului. „Oh, nu am plecat. Howard a venit aici pentru cină în jurul orei şapte.”

Mike fusese la casa lui Sarah la ora nouă. Dubiţa nu era acolo atunci. „Deci nu aţi văzut niciun vehicul care nu avea ce căuta pe stradă după ora nouă?”

„Dragă, până la ora nouă, eram prea ocupaţi ca să ne mai uităm pe fereastră.” Doamna Hill nu era cunoscută pentru discreţia ei.

Mike a simţit cum i se înroşeşte faţa. „O cunoşti pe Sarah Mitchell?”

„Da. Are cele mai adorabile fetiţe. Dacă fiul meu nu se maturizează curând, nu voi mai vedea nepoţi înainte să mor. Îţi vine să crezi că are aproape patruzeci de ani şi nu are nici măcar o fată stabilă? Spune că îi este frică de angajamente. Ce prostie. E doar leneş.”

Mike a îndrumat-o înapoi pe drumul cel bun. „Dar mai devreme, să zicem pe la ora opt? Ai văzut o camionetă care nu avea ce căuta pe stradă?”

Doamna Hill şi-a ridicat sprâncenele şi a rânjit la el ca şi cum ar fi fost amuzată de disconfortul lui. Apoi s-a înduioşat. „O camionetă? Ca cea pe care o conduce nenorocitul de fost al lui Sarah?”

„Da, doamnă.”

„Nu l-am văzut aseară, dar ticălosul ăla a fost peste tot în blocul ăsta în ultimele două săptămâni.”

„Îţi aminteşti vreun moment anume?”

Sprijinindu-şi o mână pe şold, a fredonat. Bărbia i-a căzut, iar degetele ei au învârtit o perlă pentru câteva secunde. „Nu, îmi pare rău. Nu am fost atentă.”

„Dacă te gândeşti la ceva, dă-mi un telefon.” Mike i-a

oferit o carte de vizită.

Ea a dat din mână. „Dragă, am deja numărul tău.”

Casa lui Kenzie Newell a fost următoarea la rând. Ştiind că are copii mici, Mike a bătut la uşă în loc să sune la sonerie. Ea a deschis uşa, strângând în faţa corpului o pisicuţă de pluş pentru copii. „Şef O'Connell.”

„Bună, Kenzie. Putem vorbi?”, a întrebat el.

Capul ei s-a clătinat într-un semn strâns din cap. „Intră.”

L-a condus la o bucătărie mică şi caldă. Sarah stătea la masa rotundă de stejar. În scaunul înalt de lângă ea, un copil cu faţa spălăcită se juca cu u n bol de Cheerios. Printr-o uşă, el a putut vedea o fetiţă de aproximativ cinci ani care se holba la un desen animat la televizor.

„Va trebui să vorbesc cu tine separat”, a spus Mike.

„Ok.” Sarah s-a ridicat de la masă. „O să te aştept la mine acasă. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, Kenzie.”

„Mulţumesc”, a spus Kenzie.

Uşa din faţă se deschidea şi se închidea. Bucătăria era mică, dar Kenzie stătea cât de departe putea de Mike, rămânând în aceeaşi cameră. „Aceia sunt bărbaţii de la jaf?” Vocea ei tremura. După cearcănele de sub ochii ei, el a crezut că nu dormise.

„Nu ştiu încă nimic sigur, dar este posibil”, a spus Mike. „Când ai observat dubiţa?”

Kenzie s-a sprijinit de blat. Degetele ei au frecat urechea pisoiului. „Am observat-o în dimineaţa asta. Dar am fost ocupată toată ziua. Delaney avea febră. În cele din urmă am culcat-o pentru un pui de somn târziu şi am ieşit după poştă. Aveam nevoie disperată de o gură de aer proaspăt. Nu ştiu de ce dubiţa m-a deranjat brusc atunci. Am crezut că sunt doar paranoică. Am fost un pic nervoasă de la jaf.”

„Ai vorbit cu cineva despre ce s-a întâmplat în magazin?”

Scuturându-şi capul, a strâns jucăria mai tare.

„Jaful a fost un eveniment traumatizant. Este perfect normal să ai unele efecte reziduale. Un consilier ar putea ajuta.”

Copilaşul şi-a aruncat bolul de Cheerios pe podea. Corpul i s-a înţepenit şi a strigat: „Pisicuţa”.

Kenzie i-a înmânat jucăria, a eliberat-o de pe scaun şi a ridicat copilul la şoldul ei. „Nu ştiu dacă ne putem permite asta. Nu m-am întors la muncă după ce s-a născut Delaney. Grădiniţa pentru doi copii costa mai mult decât câştigam eu.

Delaney şi-a sprijinit capul pe umărul mamei sale. „Eşti singură aici?” „Soţul meu lucrează pentru mină. A fost în Australia să vadă nişte echipamente.” Ochii ei au căzut. „Ar trebui să ajungă acasă luni.”

Mike a mai scos o carte de vizită. „Vreau să mă suni dacă nu poţi obţine ajutor prin asigurarea ta.”

A luat cardul şi l-a stivuit cu corespondenţa ei. „Bine.”

Dar se îndoia că o va face, şi şi-a notat mental să o contacteze. Cel puţin, secretara lui ar fi ştiut de un grup de sprijin comunitar sau bisericesc care ar putea fi de ajutor.

Mike a trecut la subiectul numărul doi. „Îl cunoşti pe soţul lui Sarah, Troy?”

„Da.” Bebeluşul s-a zvârcolit. Kenzie a săltat şi s-a legănat pentru a o linişti.

„L-ai mai văzut pe aici în ultima vreme?”

Ea şi-a periat un fir de păr de pe frunte. „L-am văzut aseară. Era parcat în faţa casei mele.”

Da!

Mike şi-a scos carneţelul. „Îţi aminteşti la ce oră l-ai văzut?”

„Camionul a parcat acolo pe la şapte şi jumătate. Încercam să o duc pe Delaney la culcare, dar era agitată, aşa

că ne plimbam prin casă. Întotdeauna sunt puţin paranoică când Tim e plecat din oraş, dar săptămâna asta…”

Mike a notat informaţiile. „Dacă am nevoie să semnezi o declaraţie că l-ai văzut aici aseară, o vei face?”

Ea a ezitat. „Mă sperie, iar Tim nu e acasă. Este important?”

„Este.” A spus Mike.

Ea a privit în altă parte pentru câteva secunde. „Dacă mă sperie pe mine, trebuie să o îngrozească şi pe Sarah. Am s-o fac.”

„Mulţumesc.”

„Asta e tot? Trebuie să încep cina.”

„Da. Mulţumesc pentru ajutor.” Mike a ieşit afară. Nu a aflat prea multe despre dubiţa albastră, dar cele două declaraţii despre Troy o vor ajuta pe Sarah să obţină ordinul de restricţie. S-a întors spre casa lui.

Te-am prins acum, Troy.

„Mike.” Greg a coborât din dubiţă şi i-a făcut semn să se apropie.

„Ai găsit ceva?” Mike s-a apropiat, încruntarea neobişnuită dintre sprâncenele ME punându-l pe gânduri.

„Am două portofele.” Greg a ţinut două portofele de nylon în mâinile sale cu mănuşi albastre. L-a deschis pe primul. „Jerome Black.” Apoi al doilea. „Rodney Lint.”

Identitatea morţilor nu a fost o descoperire surprinzătoare, dar plicul de sub cadavre a fost extrem de interesant.

„Mike, mai e un lucru.” Greg i-a făcut semn să se îndrepte spre partea din spate a dubiţei, unde doi îngrijitori de la morgă ridicau un cadavru cu sac negru pe o targă.

Mike a mers pe lângă targă. Greg a desfăcut sacul până la talia cadavrului. A separat marginile şi a deschis cămaşa

bărbatului. Deasupra rănilor de glonţ, cineva cioplise un *V* în pieptul bărbatului.

$$$

Deciziile. Aveau puterea de a schimba cursul vieţii unui om. Cristan nu făcuse întotdeauna alegeri bune. Era una în special care îi rămăsese în minte, o noapte pe care încă şi-o mai putea imagina la fel de clar ca un film în highdefinition. Noaptea în care a făcut alegerea de la care nu se mai putea întoarce.

Şi-a petrecut primii ani lucrând cu caii, devenind mai puternic şi antrenându-se pentru a deveni unul dintre luptătorii lui Franco. Atribuţiile sale au crescut treptat. A trecut de la statutul de observator la cel de soldat. Când a împlinit 21 de ani, Christopher era pe deplin integrat în armata privată a lui Franco.

AK-47 erau laptele şi pâinea comerţului cu arme. Uşoare, fiabile şi abundente, Kalaşnikov-urile reprezentau douăzeci la sută din armele de foc din întreaga lume. Franco vânduse câteva lăzi de AK-uri unei bande din Buenos Aires. Din păcate, banda suferise recent o schimbare de comandă. Noua conducere, lipsită de bani şi plină de ego, ordonase ambuscada livrării, împuşcând oamenii lui Franco şi cerând renegocierea plăţii.

Ultimul lucru pe care Christopher a vrut să-l facă în acea noapte a fost să meargă în Buenos Aires pentru a racola un lord al drogurilor. Eva trebuia să se întoarcă la şcoală a doua zi. El nu înţelegea pe deplin ce se crease între ei în ultimii nouă ani. Companie, camaraderie. Pasiune. Orice ar fi fost, se

înţelegeau, iar când ea a plecat, el s-a simţit gol. Ar fi vrut să-şi petreacă ultima noapte împreună într-o plimbare la miezul nopţii în pampas, nu urmărind traficanţi de droguri printr-o mahala urbană întinsă.

Dar ce putea să spună? El şi Eva îşi ţinuseră relaţia ascunsă. După ce Eva va absolvi facultatea în câteva luni, plănuiau să-i dezvăluie tatălui ei secretul lor.

Aleea mirosea a paco, un subprodus toxic al cocainei pe care îl fumaseră doi băieţi. Ambii adolescenţi aveau să moară probabil în decurs de un an. Stând la intrare, a fost lovit puternic de vinovăţie. Franco îl salvase de la o soartă similară. Cum putea Christopher să-i reproşeze binefăcătorului său ceea ce îi cerea?

Franco avea două obiective atunci când o afacere mergea prost: să-şi recupereze marfa şi să facă o declaraţie. Era un lider practic. Echipa sa de oameni bine înarmaţi şi bine antrenaţi a trecut prin cartierul general al traficantului ca focul prin pampas. Sub îndrumarea lui Nicolas, Christopher şi Eva au coborât pe alee şi s-au strecurat pe scările din spate ale unei clădiri, unde au fost instruiţi să aştepte semnalul pentru a intra. El şi-a băgat mitraliera în şold şi a ascultat semnalul. La familiarul fluierat uşor, Christopher s-a întins spre clanţă, intenţionând să intre în linişte. Dar Eva l-a ocolit şi a dat buzna pe uşă.

Lemnul a lovit lemnul. În camera întunecată se auzeau sclipiri de puşti în timp ce cineva deschidea focul.

Eva!

Christopher a plonjat peste ea, acoperindu-i corpul cu al său şi imobilizând-o în spatele protecţiei inadecvate a unei jumătăţi de perete. Gloanţele zburau deasupra capetelor lor. Bucăţi de lemn şi stuc au plouat pe spatele lui.

A ridicat capul şi a scanat camera întunecată. Sclipirile

luminoase dădeau de gol locaţia inamicului său. A împins umerii Evei în jos şi a alunecat de pe corpul ei. „Stai jos”, i-a strigat el în ureche peste focurile de armă.

Christopher s-a târât pe burtă până la marginea zidului. Şi-a scos cuţitul din teaca de pe gambă, l-a echilibrat în vârful degetelor şi a aruncat arma cu o mişcare a încheieturii mâinii. Vârful i s-a înfipt pistolarului în gât. Acesta scoase un sunet strangulat şi căzu la podea.

Nicolas era în spatele lui, ajutând-o pe Eva să se ridice. Furia i-a îngustat ochii. „L-aş fi putut lua”.

„Tu...” Nicolas a punctat în dreptul nasului ei, „-ai fi fost moartă dacă Christopher nu ar fi acţionat.”

Şi-a încrucişat braţele şi s-a îmbufnat, expresia ei insolentă părând mai degrabă de cincisprezece ani decât de douăzeci şi doi. Uşurarea aproape că îi făcu genunchii lui Christopher să cedeze. Teama pentru propria lui viaţă nu îl afectase niciodată în acelaşi fel ca o ameninţare la adresa Evei.

Oamenii au inundat camera. La indicaţiile lui Nicolas, membrii bandei au fost legaţi şi târâţi pe scări până în camera principală cu podea de pământ, unde Franco aştepta. Unul câte unul, i-a cercetat pe bărbaţii care îndrăzniseră să-l sfideze. Cu ochi sălbatici, au îngenuncheat în faţa lui. Nu a existat niciun interogatoriu. Nici o sesiune de întrebări şi răspunsuri. Franco nu voia scuze. Voia să dea un exemplu. Voia răzbunare.

Dar şi-a îndreptat atenţia către Christopher.

„Nicolas mi-a spus ce s-a întâmplat. Eva este impulsivă. Trebuie să îşi tempereze furia.” Franco a mângâiat ceafa lui Christopher. „Soarta a fost cea care te-a adus la familia mea. Îţi mulţumesc, Christopher, pentru că mi-ai salvat fiica. Eşti la fel de mult ca un fiu pentru mine ca şi cum ai fi sânge din

sângele meu.” Îi făcu semn cu mâna liderului bandei, ca şi cum i-ar fi oferit un cadou lui Christopher. „Acum, ca un adevărat Vargas, cere răsplata noastră.”

Christopher mai ucisese înainte, dar întotdeauna în toiul unei lupte. Să apeşi pe trăgaci într-o situaţie de „a face sau a muri” era cu totul altceva decât să tragi un glonţ în fruntea unui om legat. Inima îi bătea în cutia toracică. Adrenalina de la schimbul de focuri de mai devreme dispărea, lăsând în urma ei o dâră de greaţă. Mintea i s-a desprins de corp când a ridicat arma şi a tras. Sângele a stropit betonul.

O avalanşă de emoţii contradictorii a trecut prin el ca un foc de tabără. Ruşine. Efervescenţă. Groază. Ce făcuse el? Jenat că îi tremura mâna, a coborât arma.

„Eşti demn.” Franco a dat din cap, ochii strălucindu-i de mândrie. Chiar dacă conştiinţa şi stomacul îi tresăreau la vederea cadavrului, inima lui Christopher se umfla la laudele lui Franco. Pentru prima dată, simţea că aparţinea grupului. Se simţea ca în familie.

Capitolul 23

„Lasă-mă să te ajut cu asta”. Cristan a intrat în camera albă şi violet a fiicei sale. „Am crezut că lucrezi la lucrarea aia la engleză.”

„Lucrez.” Stând în echilibru precar pe scaunul ei rulant, Lucia ţinea un ciocan într-o mână şi un cui în cealaltă. „Dar vreau să agăţ tabloul pe care mi l-a dat Sarah deasupra raftului meu cu cărţi.”

„În regulă.” Cristan şi-a luat fiica de cot în timp ce ea

cobora. „Data viitoare foloseşte scara în trepte din garaj. Un scaun cu roţi nu este cea mai bună alegere.”

Ea a roşit. „Cred că nu.”

El i-a luat ciocanul din mână. „Unde îl vrei?”

„Acolo.” Ea a arătat cu degetul.

Cristan a bătut cuiul în perete. A întins mâna pentru tablou, iar Lucia i l-a înmânat. A pipăit cârligul de metal din partea de sus a ramei şi l-a poziţionat deasupra cuiului.

Lucia şi-a înclinat capul şi şi-a încrucişat braţele pe talie în timp ce studia imaginea. „Nu e drept.”

Aplecându-se pe spate, el a ridicat partea dreaptă cu o fracţiune de centimetru. „Mai bine?”

„Perfect.” Lucia a zâmbit, cu ochii pe fotografie. „A fost foarte drăguţ din partea lui Sarah să facă asta pentru mine.”

„Da, a fost.”

„E chiar grozavă.” Vocea Luciei a devenit melancolică. „Aş fi vrut să am şi eu o mamă ca ea.”

„Ar fi într-adevăr foarte norocos.” Cristan nu o urmărea într-o altă discuţie despre el şi Sarah. Era prea devreme, pentru amândoi.

Cristan a examinat imaginea. Privirea îi fu dusă de la imaginea principală la mulţimea sprijinită pe jumătatea de zid care înconjura arena. În spatele unui bărbat mare şi chel, stătea o femeie cu părul negru. Muşchii lui Cristan s-au relaxat în timp ce se uita la ea. Ea era întoarsă din faţa camerei, cu faţa în profil. I-a observat postura, felul în care îşi ţinea capul, unghiul maxilarului.

Eva.

A scuturat din cap. Imposibil. Soţia lui era moartă. Toate discuţiile Luciei despre întâlnirile lui trebuie să fi declanşat amintiri. Şi-a strâns pleoapele pentru scurt timp, apoi s-a uitat înapoi la fotografie. Camera focalizase pe Lucia şi

Snowman. Fundalul era înceţoşat.

A coborât la biroul său, a luat o lupă din sertarul biroului şi s-a întors.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Lucia.

Cristan a ţinut lupa deasupra feţei femeii. Imaginea era mai mare, dar încă neclară. „Nimic.” Dar nu-şi putea scutura bila de gheaţă din stomac.

A coborât scările până la primul etaj, s-a dus la biroul său şi a închis uşa.

Se aşează în fotoliul său din piele şi îşi sprijini coatele de biroul din mahon. Cine era femeia aceea din fotografie? Nu putea fi Eva.

Voia să plece, să-şi înghesuie bagajele în Range Rover şi să conducă până în zori. O distanţă de câteva sute de mile între Lucia şi Westbury l-ar fi făcut să se simtă mai în siguranţă. Îi promisese Luciei că pot rămâne aici. Dar dacă ea era în pericol, el nu avea de ales decât să-i frângă inima.

Cristan se plimba. Frustrarea îi ardea în stomac. Ar fi trebuit să fie sincer cu fiica lui. Scopul lui era să o protejeze de adevăr şi să îi ofere cu adevărat un nou început. Dar începea să vadă că „noul” început nu era deloc aşa. Vieţile lor erau încă controlate de ceea ce se întâmplase în Argentina.

Soneria a sunat, iar Cristan a tresărit. S-a uitat la ceas. Ora şapte. Crezuse că e mai târziu. Nu că ar fi contat. Nimeni nu venea la ei acasă. Nu aveau vecini apropiaţi şi nu fuseseră niciodată deranjaţi de solicitanţi. A ieşit din biroul său.

Lucia stătea la piciorul scărilor. „Cine e la uşă?”

„Nu ai invitat un prieten?”

Ea a scuturat din cap.

Cristan se uită prin gaura mică din uşă la şeful poliţiei care stătea în pragul uşii. „E şeful O'Connell. Probabil că e doar un control al hârtiilor.”

S-a dus la dulap şi a oprit sistemul de alarmă, apoi a deschis uşa. „Mike.”

„Cristan.” Şeful poliţiei a păşit în casă. Ţinea în mână un plic cu fermoar galben. „Bună, Lucia.”

„Bună”, a spus ea.

Simţind veşti proaste de la şeful poliţiei, Cristan s-a întors spre fiica sa şi
a întrebat-o: „Nu ai o lucrare de terminat?”

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Cred că da. Bye.” Ea a alergat pe scări.

Cristan a aşteptat ca Lucia să dispară pe holul de la etaj. „Presupun că nu este o vizită de curtoazie?”, l-a întrebat el pe Mike.

„Nu.”

Cristan l-a condus înapoi în biroul său. A închis uşa. Faţa poliţistului era şi mai serioasă decât de obicei.

„Ce s-a întâmplat?”

Mike nu a irosit cuvintele. „I-am găsit pe hoţi.”

Tensiunea din pieptul lui Cristan a scăzut. Nu erau veşti rele. „I-aţi arestat?”

„Sunt morţi.”

„Morţi?” Imaginându-şi un schimb de focuri între hoţi şi poliţie, Cristan s-a dus la birou şi s-a aşezat. „Au opus rezistenţă la arestare?”

Mike a luat un scaun în faţa lui. „Nu. Cadavrele lor au fost găsite în partea din spate a dubiţei lor. Erau morţi de câteva zile.”

„Altcineva i-a ucis pe hoţi?” a întrebat Cristan, perplex. Dacă poliţia nu iar fi ucis pe acei oameni. . . „Cine?”

„Aş vrea să ştiu.”

„Poate că s-au certat cu alţi infractori”, a sugerat Cristan. „Evident, nu erau cetăţeni care respectă legea. Îmi imaginez

că s-au asociat cu alţii de felul lor.”

„Asta e o posibilitate.” Mike a înclinat capul. Suspiciunea i-a îngustat ochii. „Dubiţa era parcată lângă casa lui Sarah. Kenzie Newell locuieşte, de asemenea, pe acea stradă.”

Cristan nu ştia cum să răspundă. Dintre toate veştile pe care le-ar fi putut aduce şeful poliţiei, aceasta era cea mai puţin aşteptată. „Nu ştiu ce să spun.”

„N-o să ghiceşti niciodată ce am găsit în dubă.”

Cristan aştepta, prefăcându-se calm. Nu putea nici măcar să speculeze. Mike a aruncat plicul galben pe birou. Cristan a deschis încuietoarea şi a strecurat un teanc de hârtii pe şerveţel. A răsfoit cel puţin douăzeci de fotografii cu el. Era o poză cu el şi Lucia în maşina din faţa şcolii şi o alta cu el ieşind din Quickie-Mart. S-a oprit asupra unei imagini cu el ducând-o pe Emma în casa lui Sarah. Fotografia fusese făcută noaptea. După granulaţia şi nuanţa verzuie a imaginii, îşi dădea seama că fotograful folosise un fel de modul de vedere pe timp de noapte şi un teleobiectiv. Acţiunea surprinsă era inocentă, dar limbajul corpului său era de bărbat protector, nu de prieten platonic. În mod clar, el nu-şi ascundea sentimentele pentru ea atât de bine pe cât credea. Întotdeauna părea aşa în preajma ei? Poate că acesta era motivul pentru care fostul ei soţ reacţionase cu gelozie.

Cristan s-a aşezat pe spate, cu mintea zbuciumată. „Aceasta pare să fi fost făcută joi seara. Le-am condus pe Sarah şi Emma acasă de la camera de urgenţă. Asta nu e un secret. De ce i-ar păsa cuiva de asta?” Şi cine fusese afară să facă poze? Cineva îl urmărea, iar Cristan nu observase. Doar asta era suficient ca *să-l sperie,* cum ar fi spus Lucia. Îşi pierduse concentrarea când venise la Westbury. Ar fi trebuit să continue să se mute din oraş în oraş. Mulţimile îi protejau anonimatul. Găsirea unei case minunate pentru fiica lui

fusese o greşeală. Făcuse prea multe alegeri greşite devreme în viaţă, iar preţul fărădelegilor sale fusese o viaţă întreagă de fugă. Pentru el, nu exista nicio scăpare din violenţa trecutului său.

Cristan a trecut la ultima fotografie. Inima îi bătea cu repeziciune în timp ce privea o fotografie de acum cel puţin doisprezece ani: el şi Eva în restaurantul ei preferat din Buenos Aires. A pus-o în grămadă fără să comenteze. Nu era nevoie să atragă atenţia asupra imaginii vechi, dar gândurile i se învârteau. Fotografia, făcută de ziua de naştere a Evei, ocupase o ramă pe peretele apartamentului lor din Buenos Aires. Cine ar fi putut să o facă?

Maria. Fiind singurul membru rămas al familiei, Maria ar fi primit bunurile lor personale. El presupunea că tabloul ar fi putut fi furat de Aline, dar Maria ar fi avut acces uşor.

„Sunt la fel de confuz ca şi tine”, a spus Mike. „Dar se pare că există o relaţie între tine şi hoţii ăia.”

„Dar ce ar putea fi?” a răspuns Cristan cu sinceritate. „Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei până marţi.”

Femeia din poza din camera Luciei i se învârtea în cap. Trebuia să aibă legătură. Prea multe coincidenţe. Prea multe necunoscute. Lucia ar fi devastată, dar trebuiau să plece. La noapte. Nu putea aştepta să afle ce se întâmpla. Trebuia să preîntâmpine orice posibil atac.

Maria a fost aici.

A revenit la imaginea cu el şi Sarah. Gândul că nu o va mai vedea niciodată îi lăsa o durere goală în piept. „Singura persoană care a avut o problemă cu mine în acea noapte a fost fostul soţ al lui Sarah.”

„Nu ai secrete adânci şi întunecate în trecut?” Mike şi-a sprijinit coatele pe genunchi. Mâinile lui împreunate îi cădeau între genunchi.

Zâmbetul lui Cristan părea că-i va sfărâma muşchii îngheţaţi ai feţei.

„Trăiesc o viaţă liniştită şi plictisitoare, Mike.”

Şeful nu a clipit. „Cu excepţia acestei săptămâni.”

„Cu excepţia acestei săptămâni”, recunoscu Cristan. Dar avea de gând să lase săptămâna trecută – şi toate pericolele aferente – în urmă. Mâine, aveau să fie departe de Westbury.

„L-ai verificat pe fostul soţ al lui Sarah?” a întrebat Cristan. Nu exista o modalitate mai bună de a scăpa de un poliţist decât să îi arunci în faţă un alt suspect. „Este singura persoană la care mă pot gândi care a fost interesată de mine. Pare iraţional şi gelos. Am fost doar un prieten bun şi am ajutat-o pe Sarah în acea noapte.”

Sprânceana lui Mike s-a mişcat. „Frumos din partea ta.” Evident, poliţistul nu-l credea.

„Troy?” a întrebat Cristan.

„Troy este următorul pe lista mea.” Mike s-a ridicat, s-a aplecat peste birou şi a măturat fotografiile în plic. „S-ar putea să am nevoie de tine pentru a-i identifica pe hoţi.”

„Am văzut doar faţa unuia dintre ei, iar nasul îi sângera puternic în acel moment. Trăsăturile lui erau distorsionate”.

„Orice ne poţi spune ne va ajuta”, a spus Mike.

Cristan l-a condus afară din biroul său şi spre foaier. „Bineînţeles. Voi face tot ce ai nevoie. Sună-mă.”

„Nu îţi face griji. O voi face.” Mike a ieşit pe uşa din faţă. „Noapte bună.” Cristan i-a închis uşa şefului poliţiei şi a urcat scările.

În ciuda temerii pe care i-o inspira conversaţia ce urma să aibă loc, urgenţa îi grăbea paşii. A bătut la uşa Luciei.

„Intră.”

El a deschis uşa. Ea era întinsă pe pat, cu laptopul deschis la un document text în faţa ei. Ochii i s-au fixat pe

chipul lui şi s-a ridicat brusc în picioare.

„Ce s-a întâmplat?”

Cristan a ezitat. „Cei doi bărbaţi care au jefuit magazinul au fost găsiţi.” „Asta e bine, nu?”, a întrebat ea.

El s-a aşezat pe colţul patului şi i-a luat mâinile în ale lui.

„Ei sunt morţi.

Cineva i-a ucis şi i-a lăsat lângă casa lui Sarah.”

Confuzia şi-a înclinat capul. „De ce? De ce? Asta nu are niciun sens.”

„Nimeni nu ştie încă.”

„Dar şeful O'Connell va afla, nu?” a întrebat ea. „Asta e treaba lui.”

„Este.” Cristan a căutat cuvintele care să îndulcească lovitura şi nu le-a găsit. „Dar trebuie să plecăm.”

„Nu.” Lucia şi-a smuls mâinile din mâinile lui şi s-a îndepărtat de el. „Ai promis.”

„îmi pare rău. îmi doresc cu adevărat să nu se fi întâmplat asta.” Durerea din ochii ei i-a străpuns inima.

„Nu înţeleg.” O lacrimă i-a scăpat din ochi. Ea a şters-o cu o mână furioasă. „Oamenii ăia au jefuit magazinul. Ce legătură are asta cu noi?”

„Este o coincidenţă prea mare faptul că trupurile lor au fost lăsate în faţa casei lui Sarah.”

„Casa lui Sarah. Nu a noastră.”

„Erau poze cu mine în dubă”, a spus Cristan, dorindu-şi să nu fie nevoit să-i dea detalii, dar ştiind că nu se putea aştepta ca ea să se supună orbeşte. Ea merita răspunsuri dacă el avea de gând să-i smulgă viaţa din rădăcini.

Tremurând, Lucia s-a împiedicat de pat. S-a sprijinit de perete şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei. Faţa ei a pălit. „Nu plec.”

„Trebuie s-o facem. Nu mai suntem în siguranţă aici.”

Două pete de culoare i-au luminat obrajii. „în siguranţă faţă de ce? Ce numi spui?”

Nu mai putea să o mintă. Ea nu era un copil. Trebuia să ştie. Când va veni timpul ca ea să fie pe cont propriu, va trebui să fie în gardă. Pentru ca ea să fie pregătită să trăiască fără el într-o zi, trebuia să cunoască natura ameninţării cu care se confrunta.

„Mama ta nu a fost ucisă într-un accident de maşină.”

Gura Luciei s-a deschis, apoi s-a închis înainte să scoată un cuvânt.

Cristan a continuat: „A fost ucisă.”

Lacrimile au curs pe obrajii Luciei, dar ea le-a ignorat. Privirea ei era complet concentrată pe Cristan. „Ai minţit.”

„Nu am vrut să creşti cu frică.”

„M-ai minţit toată viaţa mea.” Cuvintele ei s-au încheiat cu un hohot pe care a încercat să-l înghită.

„Am făcut ceea ce am crezut că e mai bine. Erai foarte tânără. Nu puteam să-mi asum riscul ca tu să spui ceva.”

„În caz că nu ai observat, nu am mai fost foarte tânără de mult timp.” Palmele i s-au aplatizat pe placa de gips-carton din spatele ei, ca şi cum ar fi vrut să treacă prin perete. „Când aveai de gând să-mi spui adevărul?”

Nu mai avea scuze. „Ar fi trebuit să-ţi spun până acum.”

„Cine mi-a ucis mama?”

„Un duşman al familiei ei.” El a făcut un pas spre ea. Ea a alunecat de-a lungul peretelui, îndepărtându-se de el. „Şi?”

Cum ar putea să-i spună că persoana care încearcă să-l omoare ar putea fi mătuşa ei? Dacă era aşa, nu-şi putea imagina că Maria ar fi vrut să-şi ucidă nepoata, dar ar fi putut ea să vrea să o ia pe Lucia? De ce, după atâţia ani? Aniversarea masacrului era peste trei zile. Poate că acesta a fost declanşatorul.

Şi-a formulat cuvintele cu grijă. „Mă tem că oamenii care au ucis-o pe mama ta vor veni după tine.” Acesta era adevărul. Îşi petrecuse ultimii doisprezece ani îngrozit că Aline îi va găsi.

„De asta am alergat toată viaţa mea? Asta e ceea ce am făcut, nu? Toate aceste mişcări nu au avut nimic de-a face cu slujba ta.”

„Da.”

„Nu-mi pasă. Eu nu plec. Am prieteni aici. Am o viaţă. La ce bun să fiu în viaţă dacă sunt nefericită?”

„Îţi poţi face prieteni noi.”

„Nu.” Şi-a şters faţa cu ambele mâini. „Nu voi face asta.”

„Nu-ţi dau de ales.” Cristan şi-a ascuţit tonul, urând fiecare cuvânt. „Ai două ore să împachetezi ce vrei să iei. Totul trebuie să încapă în spatele Range Rover-ului.”

„Nu.”

„Îmi pare rău, Lucia. Aş fi vrut să nu fie aşa. Dar te iubesc mai mult decât viaţa însăşi. Nu pot permite ca vreun pericol să se apropie de tine când eu am puterea să te ţin în siguranţă.” Cristan s-a dus spre uşă, cu trupul greu şi inima neagră. „Două ore.”

„Am să te urăsc.”

„Ştiu, dar cel puţin vei fi în viaţă.” A mers pe hol şi a intrat în camera lui.

Şi-a frecat centrul pieptului. Frângerea inimii fiicei sale îi frângea inima lui. Dar ce putea să facă? Nu putea face nimic. Preţul pe care Lucia îl va plăti pentru păcatele lui nu va avea sfârşit.

A împachetat ce avea nevoie în zece minute, apoi s-a dus la subsol să verifice din nou bagajele şi să încarce totul în SUV. El nu condusese niciodată Range Rover-ul. Nici măcar nu era un vehicul înregistrat. Avea trei numere de

înmatriculare diferite care puteau fi schimbate pe măsură ce se muta prin ţară. În timp ce încărca SUV-ul, mintea lui a alunecat spre singurul subiect pe care îl reprimase toată seara: Sarah.

Dacă acei oameni fuseseră plasaţi intenţionat lângă casa lui Sarah de către cineva din trecutul lui Cristan, ca un mesaj pentru el, atunci o adusese în coşmarul lui. A băgat mâna în fundul rucsacului şi a scos o cutie mică, încuiată. Numerele se învârteau uşor în timp ce el stabilea combinaţia. Deschizând cutia, a scos paşapoartele şi permisele de conducere. Cine ar trebui să fie următorul? Fiecare dintre planurile sale de evadare era completat cu conturi bancare şi cărţi de credit. Au fost luate măsuri pentru dizolvarea Rojas Corp şi transferarea activelor într-un cont offshore.

Dar el a condus un criminal la uşa lui Sarah.

Se holba la paşapoartele din mână. Nu putea să o facă. Nu putea să plece şi să-i abandoneze pe Sarah şi pe copiii ei. Ei erau ţinte acum, iar asta era vina lui.

Dar ce avea de gând să facă? Fiica lui trebuia să fie pe primul loc. Poate că o putea ajuta pe Sarah după ce o ascundea pe Lucia în siguranţă. Cel puţin, îl va avertiza pe Mike.

Îndreptându-se spre scări, a plecat în căutarea fiicei sale. Avea mult mai multe să-i spună. Era timpul să fie complet – sau cel puţin în mare parte – sincer cu ea. Erau unele lucruri despre ziua în care mama ei fusese ucisă pe care Cristan nu ar fi vrut niciodată să le ştie.

„Lucia?”, a strigat el în timp ce se apropia de camera ei.

Nu răspunde nimeni. Uşa era aproape închisă. El a împins lemnul. Camera ei era goală. Tabloul pe care i-l dăduse Sarah era pe pat, cu spatele ramei desfăcut, cu articolul scos. A verificat dulapul. Nici un rucsac. A alergat prin etaj

strigându-i numele. Nu putea să fi plecat. Nu putea fi acolo, singură. Mintea lui Cristan a fugit la femeia din fotografia din ziar, cea care îi amintea de Eva, şi la cei doi bărbaţi morţi cu poze cu Cristan în dubă. Ceva periculos era acolo, aşteptând, plănuind. Simţea în aer intenţia răuvoitoare. Gândul la fetiţa lui, singură şi vulnerabilă în timp ce o ameninţare necunoscută o pândea, a făcut ca panica să îl străbată în spirală ca un burghiu.

„Lucia!” A coborât scările în fugă şi a măturat prin camerele de la primul etaj. Pe hol, rama de perete care conţinea fotografia Evei şi a Luciei era goală. O ultimă verificare a subsolului i-a confirmat cea mai mare teamă.

Lucia dispăruse.

Capitolul 24

Barca mică se legăna în curent. La umbra unui copac, şi-a îndreptat binoclul de vedere pe timp de noapte spre spatele casei lui Christopher. El alesese bine. Casa era aşezată pe un deal. Terenul deschis pe toate cele patru laturi nu dădea unui posibil intrus unde să se ascundă. De asemenea, o maşină nu avea cum să zăbovească pe drum fără să fie văzută. Locotenentul ei stătea pe drum. Tot ce putea face era să urmărească capătul aleii lui Christopher.

Şi singurul punct de observaţie din spatele casei era râul. A împrumutat o barcă mică şi a vâslit în aval până la un copac uriaş. Rădăcinile expuse se agăţau de mal ca nişte gheare. Îşi legase barca de o rădăcină în umbră. De aici era invizibilă.

Şi-a verificat telefonul. Nu avea niciun mesaj. Christopher nu plecase cu maşina. O lumină din subsol s-a aprins. Ce făcea el? Când va fugi?

În acest moment, el trebuia să ştie că cineva din trecutul său îl urmărea. Sculptarea *V-ului* în cadavre era un mesaj pe care spera că îl primise. Dacă nu, pozele din dubă ar fi vorbit destul de tare. Acum se pregătea să fugă, iar primul ei pas era să-l scoată din fortăreaţa pe care o construise. O lumină de la ultimul etaj se stinse. Erau încă în casă.

Dacă îl cunoştea pe Christopher, nu i-ar fi luat mult timp să îşi pregătească echipamentul. Ar fi pregătit.

Uşa din spate s-a deschis şi o siluetă a ieşit în întuneric. Ea a urmărit mişcarea pe pajişte. Corpul era prea mic pentru a fi Christopher. Luciana!

Copilul a alergat pe câmp direct spre ea.

Uimită, a coborât binoclul. Acesta era un eveniment neaşteptat, dar binevenit. Dacă o lua pe Luciana, îl putea face pe Christopher să facă orice. Copilul era slăbiciunea lui.

Sunetul paşilor siguri şi al respiraţiei regulate se apropia. Ea s-a liniştit. Apa bătea pe pereţii bărcii ei. Nu avea cum să ajungă la mal la timp pentru a intercepta fata. Mai bine aştepta şi o urma în pădure, unde nu exista nicio şansă ca Christopher să audă întâlnirea.

Şi-a ţinut respiraţia când fata a trecut la mai puţin de zece metri de ea, a alergat pe marginea apei şi a dispărut în pădure. După ce paşii au dispărut, ea a tras barca la marginea malului şi a coborât. Piciorul i-a alunecat în noroiul pe jumătate îngheţat, iar apa îngheţată i-a invadat cizma. Ignorând-o, s-a urcat pe rădăcina uriaşă.

Privirea ei s-a îndreptat spre casă. Şi-a ridicat binoclul. Nu era nici urmă de Christopher. Ştia el că Luciana plecase? Ar fi urmat-o? Pentru orice eventualitate, şi-a verificat

armele. Armă de mână, încărcător de rezervă, cuţit. Avea o lanternă, dar prefera să nu o folosească. Stând în întuneric ore întregi, ochii i se adaptaseră.

Se îndreptă spre pădure pe poteca pe care o folosise Luciana. Nu era nici urmă de fată, dar copilul străbătuse pajiştea rapid. Era evident în stare bună. Nar fi fost uşor să o prindă.

Mai ales pentru unul în stare mai puţin bună.

Frigul îi muşca plămânii. Odată ce întunericul s-a închis în jurul ei, a încetinit pasul, a accesat GPS-ul de pe telefon şi a vizualizat o hartă a zonei. Pe partea cealaltă a acestui petic de pădure se afla o autostradă locală. Dacă Luciana urma râul, acolo ar fi ajuns. A estimat distanţa şi timpul de care ar fi avut nevoie pentru a traversa traseul pe întuneric, apoi i-a trimis şoferului ei un mesaj.

Când Luciana ar fi ieşit din pădure, el ar fi aşteptat-o.

$$$

După ce vehiculele de urgenţă au plecat de pe strada ei, Sarah a rămas singură în bucătărie. Deoarece ora lor de culcare venise şi trecuse, doamna Holloway se oferise să-i ţină pe Alex, Em şi Bandit peste noapte. Casa era prea liniştită, iar nervii lui Sarah bâzâiau. De fiecare dată când închidea ochii, vedea cadavrele din dubă. Mike avea dreptate. Nu trebuia să rămână singură aici în noaptea asta. Îşi va face o geantă şi se va duce acasă la Mike şi Rachel.

A format numărul surorii sale.

„Alo?” răspunse Rachel, cu o voce neobişnuit de slabă.

„Este totul în regulă?” a întrebat Sarah.

Rachel a gemut. „Cred că am mâncat ceva rău.”

„Vrei să vin la tine?”

„Nu”, a răspuns Rachel. „Ai face bine să păstrezi distanţa în cazul în care este un virus în loc de o toxiinfecţie alimentară. Nu mi-ar plăcea să le dau asta fetelor. Am de gând să mă bag în pat şi să rămân acolo.”

„Bine. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva.” Sarah a închis convorbirea. Poate că ar putea dormi pe canapeaua doamnei Holloway.

Telefonul i-a bâzâit în mână. S-a încordat, aşteptându-se ca apelantul să fie Troy.

Cristan.

Ea a răspuns. „Alo.”

„Sarah, Lucia a plecat.”

„Cum adică, a plecat?”

Vocea lui era joasă, furioasă şi disperată. „Am avut o ceartă. A fugit.”

„Bine. Calmează-te. De cât timp a plecat?”

„Poate două ore. Poate un pic mai puţin.”

„Atunci nu putea ajunge prea departe.” Sarah şi-l putea imagina plimbându-se. „Sună-l pe Mike. Voi veni să te ajut să o cauţi.”

Spre surprinderea ei, el nu a contrazis-o. A ieşit din casă, a încuiat după ea şi s-a îndreptat spre casa lui Cristan. Ştia unde locuieşte el. O lăsase pe Lucia o dată, dar nu fusese niciodată în casa lui.

Casa mare de piatră era aşezată pe un deal, la capătul unei alei lungi. Sarah a parcat şi s-a dus până la uşa din faţă. Cristan a răspuns înainte ca ea să bată. Probabil că o aştepta.

„L-ai sunat pe Mike?”, a întrebat ea.

„Da. A anunţat poliţia statală şi departamentul şerifului din judeţ. De

5 1 5 5± 5 ^»5

asemenea, a chemat nişte pompieri să ajute la căutarea ei.”

„Bine.” Sarah păşi în foaier. Cu exteriorul de piatră grea, ea se aştepta la o casă închisă, plină de antichităţi, dar mobilierul lui Cristan era elegant şi minimalist. Se deranjase doar cu strictul necesar.

Singura încercare de a face spaţiul mai personal a fost un rând de fotografii în hol. A făcut o pauză. Una dintre rame atârna goală şi strâmbă. În afară de tablourile înrămate, pereţii erau aproape goi. A aruncat o privire prin uşă în camera de zi. Mobila nu era împodobită cu bibelouri. Locuiau aici, dar decorul sărăcăcios sugera o reticenţă în a face din acest loc o casă.

Se plimba pe scândurile de stejar, cu o mână lipită de ceafă. „Presupun că ai căutat afară.”

„Da.” A pivotat şi a făcut trei paşi pe hol. „Am condus şi eu câţiva kilometri în fiecare direcţie.”

„Cum a ieşit?” a întrebat Sarah.

„Nu sunt sigur. Sistemul de securitate era oprit. Probabil că a oprit alarma şi a ieşit pe uşă.” Şi-a trecut o mână prin părul negru şi des.

„Tu unde erai?” a întrebat Sarah.

„În subsol.”

„Ai încercat să-i localizezi telefonul?”

A scos un telefon mobil din buzunar. „L-a lăsat în camera ei.”

Copil inteligent.

„Am sunat-o pe prietena ei cea mai bună. Ea este în New York City cu
mama ei şi nu a auzit de Lucia.”

Sarah s-a apropiat. Durerea şi teama lui erau palpabile. A întins mâna şi ia atins braţul. „O vom găsi.”

S-a oprit, tendoanele de pe fiecare parte a gâtului fiind la

fel de strânse ca nişte linii electrice. „Mulţumesc. Dar era foarte supărată pe mine.”

„Vrei să-mi spui despre ce v-aţi certat?”

„Nu chiar acum, dar are toate motivele să fie furioasă.” Nefericirea i-a gravat faţa. „Nu am fost cel mai bun tată.”

Sarah i-a strâns antebraţul. „Să fii părinte este greu. Nimeni nu este perfect. Tot ce putem face este să dăm tot ce avem mai bun. Ai încredere în mine. Ştiu totul despre a face greşeli.”

El a dat din cap. „Trebuie să ies şi să o caut.”

„Ce a spus Mike?”

„Vrea să stau aici în caz că se întoarce acasă, dar nu pot sta liniştit cât timp ea este acolo.” Mâna lui s-a îndreptat spre uşă. Întinderea gestului său sugera că mişcarea reprezenta temeri mai mari decât putea el exprima. „Singură.”

Sarah şi-a întărit strânsoarea pe braţul lui. Muşchii de sub palma ei erau rigizi. „Mike o va găsi. Trebuie să ai încredere în el.”

Un oftat dureros i-a părăsit pieptul, iar faţa i s-a strâmbat de mizerie. „Nu ştiu dacă sunt în stare.”

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui, muşchii spatelui lui fiind tari şi încordaţi sub degetele ei. „Nu-mi place să întreb asta, dar ce crezi că ar face Lucia dacă te-ar vedea? Ar veni la tine sau s-ar ascunde?”

„Nu ştiu.” Greutatea bărbiei lui s-a aşezat pe creştetul capului ei.

„Poţi să-mi spui despre ce v-aţi certat?” Inima lui Sarah durea pentru el.

„Nu.” Corpul lui s-a mişcat. Mâinile lui i-au prins braţele şi a îndepărtat- o. Ochii lui întunecaţi s-au închis din nou. „Am minţit-o şi nu ştiu dacă mă va
ierta vreodată.”

„Ea te iubeşte.”

„Dragostea nu este întotdeauna suficientă. În seara asta, Lucia se simte ca şi cum aş fi trădat-o, şi nu o pot învinovăţi. Merit toată ostilitatea ei.” El şi-a lăsat mâinile de pe braţele ei şi a făcut un pas în spate. „Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Sarah. Dacă ţi-aş spune adevărul, nici tu nu ţi-ai dori să fii în preajma mea.”

„De ce nu-mi spui pur şi simplu şi mă laşi să decid singură?” Sarah fu cuprinsă de teamă. El nu dăduse niciodată prea multe informaţii despre trecutul său şi ea simţise întotdeauna că ascunde ceva important. Dar niciodată nu-i fusese teamă de el. Nici măcar o dată nu se temuse că o va răni. În orice caz, se simţea mai în siguranţă în prezenţa lui, instinctele ei erau sigure că el o va proteja de pericole. Dar furtuna care se rostogolea prin ochii lui întunecaţi o punea pe jar. Orice ar fi ascuns el, era mare.

„Acum nu este momentul. Trebuie să o găsesc pe Lucia.” A clătinat din cap. „Este în mare pericol.”

Capitolul 25

Tristeţea avea gust de sare. Lucia a adulmecat. Ochii îi lăcrimau în timp ce vântul îngheţat cobora pe potecă. Şi-a tras pălăria peste urechi. Când călărise afară în după-amiaza aceea, fusese bine, dar noaptea se simţea mult mai frig. Şi întuneric. Foarte întuneric. Un strat subţire de nori ascundea luna.

S-a împiedicat, a căzut în genunchi şi a aterizat pe ceva dur. Lovitura i-a cântat prin oasele reci ca diapazonul pe care

profesorul ei de muzică îl folosea la ore. Lacrimile i-au alunecat din ochi, umezeala curgându-i pe faţă în urme îngheţate. Şi-a şters obrazul cu o mână înmănuşată. Un plâns i-a tremurat în piept. L-a respins.

Stând pe jos şi plângând nu ar rezolva nimic.

Îşi verifică ceasul. Ştiind că tatăl ei poate urmări GPS-ul din telefonul ei, îl lăsase acasă, ascuns într-un sertar, pe silent. În cele din urmă, îşi va da seama că nu-şi luase mobilul cu ea, dar fiecare minut pe care îl putea câştiga era mai mult spaţiu între ea şi el.

El o trădase.

Nu voia să-l mai vadă niciodată, dar era singura persoană pe care o avea pe lume, iar gândul că nu-l va mai revedea niciodată îi făcea lacrimile să-i curgă pe obraji. Îşi strângea durerea adânc în ea. Dacă o lăsa să iasă acum, ar fi paralizată. S-ar fi strâns într-o minge şi ar fi murit acolo, pe potecă.

Poate că ar fi mai bine aşa. Acum nu simţea că are un motiv să trăiască.

Ridicându-se în picioare, a căutat în rucsac lanterna. A aprins-o. Raza îngustă de lumină din faţa ei a făcut cumva pădurea să pară şi mai întunecată. Îi fusese teamă să o folosească atunci când fusese aproape de casă. Dar acum era destul de departe de casă şi nu auzise niciun sunet care să indice că el o urmărea. El era în pivniţă încărcând maşina când ea se strecurase pe uşă. Spera că nu-şi va da seama că a dispărut înainte ca ea să mai pună ceva distanţă între ei. Când a ieşit din casă, a ştiut mai bine să nu meargă pe lângă drum. Era doar o chestiune de timp până când tatăl ei ar fi venit după ea. În schimb, a fugit pe pajişte şi a urmat râul spre pădure. Pământul era tare şi rece şi se asigurase că cizmele ei de drumeţie nu lasă urme. A parcurs terenul

deschis cât de repede a putut şi a căutat întunericul pădurii. Respiră mai uşor când intră în pădurea de copaci.

În dreapta ei, sunetul râului îi dădea direcţia. Ea şi tata merseseră des pe acest traseu toamna trecută, dar nu mai ieşiseră de când venise iarna. Tatei nui plăcea frigul.

Tremurând, a înaintat cu greu. În cizme, degetele de la picioare o usturau de frig, iar genunchiul o durea acolo unde aterizase pe rădăcina copacului. Şi l-a imaginat pe tatăl ei. Ar fi fost îngrozit când ar fi observat că ea lipseşte. O parte din ea voia ca el să sufere, dar se simţea şi vinovată, ceea ce era o prostie. *Alo? O minţise.*

Mama ei fusese ucisă şi el nu se deranjase să îi spună. Durerea îi făcea ravagii în piept, la fel de proaspătă ca şi cum abia ar fi aflat de moartea mamei sale. Cum a putut tata să îi facă asta? Întreaga ei viaţă fusese o minciună. Furia i-a alimentat paşii şi a împins-o înainte.

A continuat prin pădurea întunecată pentru mult timp, până când picioarele i s-au simţit ca nişte blocuri de gheaţă şi poteca s-a terminat într-un drum. Lucia a virat la dreapta şi a mers de-a lungul acostamentului. Era vizibilă pe drumul deschis, iar un sentiment de vulnerabilitate a cuprins-o.

Cuvintele tatălui ei îi răsunau în minte. *Mă tem că oamenii care au ucis-o pe mama ta vor veni după tine.* Nu este genul de informaţie pe care să o ascunzi de o persoană, se gândi ea.

Pădurea curgea de-a lungul drumului, dar nu exista nicio potecă. A traversat podul, oprindu-se în centru pentru a privi apa întunecată care se scurgea pe dedesubt. Şi-a îndreptat lanterna spre râu şi a văzut cum o creangă a fost prinsă de curent şi dusă sub pod. Trecutul ei se simţea ca acea creangă, smulsă de sub picioarele ei mai repede decât putea ea să proceseze. Nu ştia cum să reacţioneze. Nici măcar nu

ştia unde se duce, în afară de hambar. Oriunde s-ar fi dus, trebuia să-şi ia rămas bun de la Snowman mai întâi.

Îşi dorea să îl poată lua cu ea. Dacă ar fi locuit în vest, ar fi fost posibil ca ea să plece şi să se ascundă în sălbăticie. Dar nord-estul Pennsylvaniei era prea aglomerat. Nu avea cum să dispară în pădure. Trebuia să meargă într-un oraş, unde ar fi fost mai uşor să se amestece. Avea batoanele proteice pe care le luase din rucsac, dar doar două sticle de apă. Mai multe îi făceau rucsacul prea greu de cărat. Luase şi trei sute de dolari, dar nu ştia cât de departe o vor duce. Probabil că nu foarte departe. Unde era cea mai apropiată staţie de autobuz? Dacă mai avea telefonul, putea s-o sune pe Jenna şi să vadă dacă o poate ajuta. Jenna şi mama ei erau la New York în weekend, dar ea se întorcea mâine. Poate că s-ar putea ascunde în pivniţa lor pentru câteva zile, până îşi face un plan.

A părăsit podul şi a continuat să meargă pe marginea drumului. Drumul de opt mile până la hambar i se părea mult mai scurt când mergeau cu maşina, dar trebuia să se apropie. Şi-a verificat ceasul. Mergea de aproape trei ore. Poate că ocolul ei prin copaci adăugase ceva distanţă călătoriei ei.

Un motor a sunat în spatele ei. Ea s-a întors. Farurile se apropiau.

O găsise? Nu încă. Nu putea suporta să-l vadă. Lucia a fugit spre pădure. Ascunsă după un copac, şi-a dat seama că îşi lăsase lanterna aprinsă. *Cum a putut fi atât de proastă?* Sperând că şoferul maşinii nu văzuse lumina, a stinso. Întunericul a căzut în jurul ei. Ceva s-a mişcat în creanga de deasupra capului ei.

Vehiculul a încetinit şi s-a oprit pe marginea drumului. Şoferul trebuie să
o fi văzut. Lucia a aruncat o privire în jurul trunchiului de

copac. O siluetă a coborât din vehicul. Inima i-a bătut în cutia toracică. Frica i-a alunecat pe piele ca apa rece când şi-a dat seama că farurile erau prea înalte pentru ca vehiculul să fie o maşină – iar şoferul nu era tatăl ei.

***

Cristan îşi plimba paşii prin bucătărie. Încrederea în altcineva pentru a-şi găsi fiica facea o gaură de frustrare în el. Cum putea fi aici, în siguranţă în bucătăria lui, când fetiţa lui era afară în întuneric, înfruntând pericole necunoscute?

„Bea asta.” Sarah a împins o ceaşcă de cafea peste insulă, spre el.

„Îi mai dau lui Mike treizeci de minute. Dacă nu a găsit-o până la zece şi jumătate, mă duc după ea.” Aşteptarea îl omora.

„De cât timp a plecat?” a întrebat Sarah.

S-a uitat la ceas. „Trei ore.” Cele mai lungi trei ore din viaţa lui.

„Cât de departe ar putea ajunge în trei ore?”

„E întuneric şi frig, dar şi-a luat provizii cu ea.” Îi făcuse lucrurile mai uşoare ţinându-i geanta de plecare în dulapul din dormitorul lui. Întotdeauna a vrut ca ei să poată ieşi rapid din casă în caz de urgenţă. În dormitorul lui exista o scară de incendiu pentru ieşirea de la etajul al doilea, pe care, din fericire, ea nu încercase să o folosească singură. Dar ea întorsese paranoia lui împotriva lui. Rucsacul ei era încărcat cu o lanternă, batoane energizante şi haine. Dar cât de departe putea ajunge o fată de treisprezece ani singură? „Când vremea este mai bună, facem drumeţii în mod regulat.

Cu un rucsac plin, Lucia poate parcurge cinci kilometri de teren plat într-o oră. Ţinând cont de întuneric, cred că ar putea parcurge şase mile.”

Sarah i-a luat mâna. „Deci nu a ajuns prea departe.”

„Şase mile este departe. E frig şi întuneric. .

„Ştiu.” Ea i-a strâns mâna, iar mângâierea pe care i-a oferit-o l-a tentat.

„Nu voi pretinde că ştiu ce simţi tu, dar de fiecare dată când fetele mele sunt cu Troy, am acest ghem de frică sub inimă. Uneori simt că nu pot respira.”

Exact aşa se simţea, ca şi cum o respiraţie adâncă i-ar fi crăpat coastele.

Şi-a înfăşurat ambele mâini strâns în jurul lui. „Mike este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, iar acest oraş ştie cum să se adune. O vor găsi. Ştiu că vrei să fii acolo, dar dacă e atât de supărată pe cât crezi, probabil că va fugi de tine.”

„Era foarte furioasă.” Vina s-a aşezat pe umerii lui Cristan. Îşi dorea să se poată întoarce cu doisprezece ani în timp şi să nu-şi mintă fiica. Dar în acel moment, sinceritatea nu fusese practică şi ştia că dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, probabil că ar fi făcut aceleaşi alegeri. Îi ascunsese adevărul Luciei din mai multe motive. Da, a vrut ca ea să se simtă normală, dar s-a temut, de asemenea, că un copil mic nu ar fi fost capabil să păstreze un secret atât de mare. În niciun caz nu i-ar fi putut permite să meargă la şcoală şi nu-şi putea imagina stresul pe care i l-ar fi provocat cunoaşterea situaţiei lor reale. Pe măsură ce ea creştea, să-i spună adevărul i se părea din ce în ce mai imposibil.

„Ea este o adolescentă. Ei sunt volatili. Va trece peste asta.”

„Mă îndoiesc de asta.” Trebuia pur şi simplu să o

găsească. „Nu mai pot sta aici. Trebuie să o caut. Vrei să vii cu mine?”

„Desigur.”

„Mulţumesc.” S-a strecurat în haină şi a scos cheile din buzunarul gecii. Telefonul lui a sunat. „E Mike.”

Cristan a răspuns.

„Am prins-o.” Mike nu a risipit cuvintele.

Uşurarea aproape că l-a paralizat pe Cristan. A acoperit difuzorul şi a rostit: „A găsit-o”.

„Slavă Domnului.” Sarah a expirat.

Cristan l-a ascultat pe Mike timp de câteva secunde. „Vin imediat.”

A încheiat convorbirea şi s-a întors spre Sarah. „A zărit-o mergând pe marginea drumului. Se îndrepta spre fermă. Mă duc acolo acum.” El a ezitat.

„Nu-mi place să mă impun, dar ai vrea să vii cu mine? Lucia te place, iar în acest moment, Mike spune că nu vrea să vorbească cu mine. Cred că i-ar prinde bine o femeie cu care să vorbească.”

„Bineînţeles că voi veni.” Sarah şi-a îmbrăcat haina. „Lucia ar putea fi supărată pe tine, dar te iubeşte.”

„Nu sunt sigur că mă poate ierta atât de repede.” În timp ce o conducea pe Sarah afară în întuneric, se întreba dacă fiica lui îl va putea ierta vreodată.

$$$

Sarah l-a urmat pe Cristan până la casa lui Rachel. El a întors la intrarea în fermă şi a parcat în parcarea cu pietriş. Sarah şi-a tras minivan-ul lângă Mercedesul lui. Când Cristan

a coborât din maşină, Mike a ieşit din hambar. Şi-a aruncat degetul peste umăr. „E cu Snowman.” A pus o mână pe pieptul lui Cristan, oprindu-l. „Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o pe Sarah să vorbească cu ea mai întâi.”

O nouă angoasă a trecut pe faţa lui Cristan. Cu un semn resemnat din cap, a plecat spre casă împreună cu Mike.

Sarah a intrat în hambar. Culoarul de pământ era tare şi rece sub pantofii ei, iar ea şi-a închis geaca până la bărbie împotriva nopţii friguroase. Caii sforăiau şi picioarele se târâiau în paie. S-a oprit la o jumătate de uşă cu o placă de alamă pe care scria *Snowman.*

Calul alb stătea în mijlocul grajdului său. Lângă el, Lucia îi îmbrăţişa gâtul. Capul calului era aplecat în jurul corpului copilei, ca şi cum i-ar fi îmbrăţişat spatele.

„Nu vreau să vorbesc cu tine”, a spus Lucia fără să se mişte.

Sarah şi-a sprijinit antebraţele pe uşă. „Lucia?”

Fata şi-a ridicat capul şi s-a întors. Lacrimile îi brăzdau faţa pătată. Văzând-o pe Sarah, ea şi-a şters faţa pe mânecă. În spatele roşeţei, pielea ei era palidă. „Îmi pare rău. Am crezut că tu eşti tatăl meu.”

„Ţi-e frig?”

Lucia a scuturat din cap. „Sunt bine.”

„Ştiu că eşti supărată pe tatăl tău, dar l-ai speriat în seara asta.”

Faţa Luciei s-a înăsprit. „M-a minţit. Despre tot.” Snowman s-a mişcat, lovindu-i umărul cu nasul. Lucia i-a înfăşurat un braţ sub gât.

„Vrei să vorbim despre asta?”

Lucia şi-a sprijinit tâmpla de capul calului. „Nu.” Faţa ei era la fel de plină de suferinţă ca a lui Cristan.

„Nu ştiu ce a făcut, dar ştiu că te iubeşte.”

„N-ar fi trebuit să mă mintă.” Lucia a mângâiat nasul calului cu o mână înmănuşată.

„Asta a spus el.”

Lucia se îndreptă. „Serios?”

„Cred că regretă că nu a fost mai sincer cu tine. Oamenii fac greşeli.” Sarah făcuse destule din ale ei. „Nimeni nu este perfect. Dar ştiu mai bine decât oricine că regretele nu fac să dispară deciziile proaste.”

„Nu. Nu fac.” Lucia a suspinat, tristeţea tremurându-i în respiraţie. „Nu ştiu dacă îl pot ierta.”

Dragostea copilului pentru tatăl său a făcut ca trădarea acestuia să fie şi mai dureroasă.

Sarah a suspinat, propriile regrete copleşind-o. „Mă întreb dacă fetele mele vor simţi la fel ca tine când vor fi mai mari. Căsătoria cu Troy a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată, dar nu o pot repara. Singura mea opţiune este să merg mai departe şi să minimizez daunele.”

„Nu le minţi.”

Sarah şi-a băgat mâinile reci în buzunare. „Am omis multe. Pentru unele lucruri sunt prea mici să le poată auzi. Nu ar înţelege, iar informaţia probabil că le-ar speria. Asta e cea mai bună decizie pe care o pot lua astăzi, dar într-o zi s-ar putea să-mi regret alegerea.”

Lucia a întâlnit privirea lui Sarah. Furia şi sfidarea străluceau în ochii fetei.

„Întotdeauna mi-a spus că mama mea a murit într-un accident de maşină.” Aprehensiunea se agita în burta lui Sarah. „Nu este adevărat?”

„A fost ucisă.” Lacrimi proaspete au scăpat din ochii Luciei. „Asta nu e ceva ce poţi ascunde de o persoană.”

Şocată, Sarah a deschis uşa cabinei şi a intrat. „Îmi pare atât de rău.”

Lucia a pufnit. Un plâns i-a tremurat pe buze. „Vrea să se mute din nou. Mi-a dat două ore să împachetez.”

„Nu înţeleg.”

Lucia a plâns. „Nu vreau să-mi părăsesc prietenii. Nu vreau să-l las în urmă pe Snowman. E prima dată când sunt cu adevărat fericită.”

Pieptul lui Sarah durea de empatie pentru copilul tulburat. A înaintat şi a strâns-o în braţe.

Lucia s-a sprijinit de Sarah. Cuvintele se rostogoleau din gura copilei, ca şi cum nu le mai putea reţine. „Obişnuiam să ne mutăm în fiecare an. În unele locuri nici măcar nu stăteam atât de mult. De data asta a spus că va fi diferit. A promis.”

„Ce s-a întâmplat în seara asta?” Sarah i-a frecat spatele. Corpul copilei tremura în timp ce plângea mai tare. Săraca Lucia. Şi bietul Cristan. Soţia lui fusese ucisă, dar de ce ar fi ţinut secretă cauza morţii ei? Nu avea sens.

„Şeful O'Connell a venit acasă. Tata m-a trimis sus. După ce a plecat şeful, tata a venit în camera mea şi mi-a spus să împachetez.” Lucia a pufnit. „Totul a fost o minciună. Nu vreau să o iau de la capăt.” Lucia s-a tras înapoi şi şi-a trecut o mănuşă sub fiecare ochi. „Nici eu nu vreau să vă părăsesc pe tine şi pe fete.”

„Ce pot să fac?” a întrebat Sarah. Mike se dusese probabil să vorbească cu Cristan despre găsirea hoţilor morţi. De ce ar fi declanşat asta o decizie de a fugi din Westbury? Ce ascundea Cristan despre trecutul său?

„Convinge-l să nu plece. Te rog, Sarah”, a implorat Lucia.

„Voi încerca, dar nu ştiu de ce crede el că trebuie să pleci.”

„Îi este teamă că persoana care mi-a ucis mama ar putea veni după mine.”

Capitolul 26

Cristan îl urmă pe Mike în bucătărie, cu inima bătându-i în piept ca o tobă goală. Lucia era în siguranţă, mulţumită şefului poliţiei. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă Mike n-ar fi găsit-o, dacă ea n-ar fi avut suficientă încredere în el încât să urce în maşina lui?

Dacă Lucia nu voia să vorbească cu el, el spera şi se temea că va vorbi cu Sarah. În acest moment, nu-i păsa decât de siguranţa fiicei sale. Repararea relaţiei lor, dacă acest lucru era posibil, ar fi trebuit să aştepte. Dar păstrarea secretelor în acest moment părea o posibilitate foarte mică.

A păşit în bucătăria caldă. Mike a turnat două ceşti de cafea şi i-a întins lui Cristan una.

„Mulţumesc că mi-aţi găsit fiica.”

Mike a dat din cap. „Era rece şi obosită şi se bucura de o plimbare.”

Dacă Lucia nu l-ar fi cunoscut bine pe marele poliţist, s-ar fi ascuns? Ar mai fi ieşit în întuneric, singură?

„Unde era?”

„Cam la trei kilometri de aici”, a spus Mike.

„Venea aici?” La naiba. Cristan ar fi trebuit să se gândească la această posibilitate. Cele mai importante lucruri din viaţa Luciei erau Sarah, fetele ei şi Snowman.

„Adolescenţii se îndreaptă de obicei spre staţia de autobuz sau spre casa unui prieten, dar ai spus că Jenna şi mama ei sunt plecate în weekend. Fără o plimbare, staţia de autobuz este prea departe, aşa că hambarul a fost următoarea opţiune probabilă. Dacă e ceva ce am învăţat de când am cunoscut-o pe Rachel, e că fetele îşi iubesc caii mai mult decât orice.”

Cristan a lăsat cafeaua pe insulă şi s-a aşezat uşor pe un

scaun. Era uşurat că copilul său era în siguranţă, iar oboseala îl lovise puternic.

„Acum vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?” a întrebat Mike.

„Am avut o ceartă.”

„Era destul de supărată.”

„Adolescenţii sunt volatili.” Cristan a folosit cuvintele lui Sarah.

„Lucia a părut întotdeauna un copil destul de stabil.” Mike nu credea povestea. „Uite, nu ştiu care este treaba ta, dar nu te pot ajuta dacă nu eşti sincer cu mine.”

Cristan şi-a strâns dinţii. Să-i spună lui Mike, sau oricui altcuiva, despre trecutul său era împotriva premisei de bază a vieţii sale. „Asta nu e posibil.”

„De ce nu?”

Cristan s-a învârtit. „Nu sunt cine crezi tu că sunt.”

Mike a suspinat. „Mi-am dat seama de asta cu luni în urmă.”

„Şi nu ai făcut nimic în privinţa asta?” Acum Cristan era confuz.

„Uite, locuieşti aici de doi ani şi nu ai făcut nimic rău. M-ai ajutat când Rachel era în pericol. I-ai luat apărarea lui Sarah. Ai salvat patru oameni în magazinul ăla. Acestea fiind spuse, nu pot face promisiuni. Lucrez într-un vid, Cristan. Nu te pot proteja pe tine sau pe ceilalţi locuitori ai acestui oraş decât dacă ştiu cu ce mă confrunt.”

„Lucia ar fi mai în siguranţă dacă am pleca. O putem lua de la capăt într – un oraş nou. I-am spus asta în seara asta şi a reacţionat urât.” Cristan aproape că s-a înecat cu adevărul. „Îi place aici.”

Mike şi-a aşezat ceaşca pe tejghea. „De ce nu este în siguranţă aici?”

„Pentru că bănuiesc că oamenii care au ucis-o pe mama ei au venit să o caute.”

„O să trecem la cine şi de ce într-un minut.” Mike a digerat informaţia încruntându-se. „Dar chiar crezi că mutarea ei într-un alt loc o va ţine în siguranţă? Oricine ar fi cel de care fugi, te-a găsit aici. De ce crezi că nu te vor găsi din nou?”

„Ştiu cum să dispar.”

„Sunt sigur că da, dar cred că ar fi mai bine să priveşti asta dintr-o altă perspectivă.” Mike şi-a sprijinit palmele pe tejghea. „Dacă Lucia fuge într-un oraş nou, cine o va lua de pe marginea drumului? Cine se va asigura că este în siguranţă? Şi, Doamne fereşte, dacă ţi se întâmplă ceva, nu te-ai simţi mai bine ştiind că există oameni care vor interveni şi vor avea grijă de ea?”

Cristan a deschis gura să argumenteze, dar Mike a ridicat o mână. „Ce se întâmplă cu Lucia dacă aceşti oameni te ucid? Ai vreo prevedere pentru asta?”

„Recunosc că există o lacună în planul meu de evadare.”

„Ea ştia despre toate astea?” a întrebat Mike.

„Nu până astă-seară.” Cristan a clătinat din cap. „Am vrut ca ea să aibă o copilărie cât mai normală posibil.” Dar acum îşi dădea seama că o pusese în pericol. „A fost o greşeală. Trebuia să-i fi spus.” Ar fi trebuit să facă multe lucruri diferit.

Mike a dat din cap. „Iată încă un lucru de luat în considerare. Lucia nu va împlini optsprezece ani decât peste cinci ani. Ce se întâmplă dacă eşti ucis mâine? Ea e un copil. Ar ajunge în plasament. Nu-mi place să spun asta, dar sistemul de plasament nu e întotdeauna un loc sigur. Şi dacă oamenii ăştia îi dau de urmă, ar fi pe cont propriu. Vreau să te gândeşti bine la asta. A mers aproape opt kilometri în frig în seara asta. Când ai fost la secţia de poliţie noaptea

trecută, a stat cu Sarah. A ieşit din pădure în seara asta şi s-a urcat în maşina mea. Dacă o iei de la capăt în alt oraş, cât timp va trece până când va avea pe cineva în care să aibă încredere?”

Tulburarea din pieptul lui Cristan ardea. Mike avea dreptate. Dacă nu ar fi găsit-o pe marginea drumului . . . Dacă Lucia nu s-ar fi îndreptat spre ferma lui. . . Dacă nu ar fi simţit că are un loc sigur unde să meargă, atunci cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ea?

„Ce te-a determinat să pleci din Westbury în seara asta?”

Cristan a inspirat şi a expirat o singură şi lungă respiraţie. Odată ce ar fi început să vorbească, nu ar mai fi avut cum să retragă informaţiile. Mike ar fi aflat tot ce Cristan ascunsese timp de doisprezece ani. Dar ce altceva avea de gând să facă? Poliţistul avea dreptate. Lucia avea nevoie de alţi oameni în viaţa ei în afară de el. Avea nevoie de o plasă de siguranţă mai degrabă decât de un plan de evadare.

Cristan a zărit rucsacul Luciei pe podea, lângă insula din bucătărie. L -a deschis şi a căutat prin conţinut cele două imagini pe care Lucia le luase din casă: fotografia cu ea şi mama ei şi fotografia din ziar. Cristan a găsit fotografiile într-un plic de manila şi le-a scos.

A aliniat imaginile una lângă alta. „Când ai venit să-mi spui despre cadavre, agăţasem poza asta în camera Luciei.” A arătat spre fotografia cu
Lucia şi Snowman şi a arătat spre femeia brunetă din mulţime. „Femeia asta
seamănă cu soţia mea.” A atins poza cu Eva şi bebeluşul Lucia.

Mike se încruntă la imagini. „Sunt neclare, iar cu pălăria şi eşarfa, nu se vede prea mult din faţa ei.”

Cristan şi-a întors palmele în sus. „S-ar putea să mă înşel, dar imaginea mi-a tăiat respiraţia. Ai o lupă?”

Mike a scotocit prin sertarul de sus şi a scos o lupă portabilă. A ţinut-o deasupra fotografiei din ziar. „Ar putea fi aceeaşi femeie, dar nu aş paria pe asta, şi credeam că soţia ta a murit?”

„Aşa este, dar a avut o soră mai mică, Maria. Asemănarea era puternică între ele.”

„Bine. Să spunem că aceasta este sora soţiei tale, mătuşa Luciei. De ce i-a ucis pe acei bărbaţi?”

Cristan se plimba prin bucătărie. Îşi freca o mână pe creştetul capului. „Nu sunt sigur. Părerea mea cea mai bună este că o vrea pe Lucia. Aşteaptă.” Jaful a sărit în gândurile lui Cristan. „În timpul jafului, unul dintre bărbaţi i-a spus celuilalt să uite de Kenzie. A spus: 'De el avem nevoie'. La momentul respectiv, am crezut că se referea la directorul magazinului şi că aveau nevoie de el pentru a deschide seiful. Dar acum mă întreb dacă *eu am* fost ţinta”.

„De ce te-ar vrea pe tine?”

„Mă întreb dacă Maria i-a angajat să mă facă victimă colaterală în acel jaf.”

„Crezi că jaful a fost înscenat?” a întrebat Mike.

„Nu ştiu. Dar are sens. Maria îi angajează pe oamenii ăia să mă omoare, dar vrea să pară un accident tragic. Când eu nu mai sunt, fie o fură pe Lucia dintr-un centru de plasament, fie se năpusteşte asupra ei şi spune că este o rudă de mult pierdută. Un test ADN i-ar valida afirmaţia. Nu ar mai avea de-a face cu mine”.

„Apoi, când bărbaţii nu au reuşit, ea îi ucide pentru că o pot identifica.” Mike îşi frecă piciorul. „Dar de ce nu îi aruncă pur şi simplu unde nu îi va găsi nimeni? Nu pare să aibă prea mult sens să atragă atenţia asupra crimelor.”

Cristan şi-a trântit palma pe tejgheaua de piatră. A înjurat când răspunsul i s-a clarificat în minte. „Spera să fug.”

„Vrei să explici asta?”

„Ea nu a putut găsi o cale de a ocoli sistemul meu de securitate.”

„Ai un sistem de alarmă. Presupun că ai nişte arme.” Mike a ridicat o mână. „Despre care nu vreau să ştiu. Ti-ai construit o fortăreaţă, iar ea a vrut să te scoată din ea.”

„Şi aproape că am făcut exact ce a plănuit ea.” Cristan şi-a reluat paşii. Şi- a atins ceafa, unde pulsa o durere.

„Aş vrea să ştiu de ce fugi de această femeie. Vrei să-mi spui întreaga poveste de la început?”

Uşa bucătăriei s-a deschis şi Sarah a intrat. Obrajii ei erau înroşiţi de frig. „Vreau să fac nişte ciocolată caldă pentru Lucia.”

„Presupun că nu este pregătită să vorbească cu mine?” a întrebat Cristan.

Sarah a scuturat din cap. „Mai dă-mi puţin timp.”

„Când te întorci la hambar, vrei să vezi ce face Lady?” a întrebat Mike. „Rachel crede că nu va mai dura mult. Cu o întârziere de câteva săptămâni, vrea ca veterinarul să fie la îndemână în cazul în care iapa are probleme cu un mânz mare.”

„Ok.” Sarah şi-a dat jos pălăria, mănuşile şi haina şi le-a aşezat pe un taburet. A deschis un dulap şi a scos o cană termică. Aprinzând arzătorul de sub ceainic, ea a adăugat un plic de ciocolată caldă în cană. Apoi s-a oprit şi ia studiat pe bărbaţi timp de câteva secunde. „Întrerup ceva?”

Cristan a scuturat din cap. „Nu. Şi tu ar trebui să auzi asta. Nu sunt cine crezi tu că sunt, Sarah.”

S-a întors şi s-a agăţat de marginea tejghelei, parcă

pregătindu-se pentru veşti proaste.

„Numele meu este Christopher Navarro. Acum 12 ani locuiam în Buenos Aires împreună cu soţia mea şi fiica mea minoră. Tatăl soţiei mele era traficant de arme. Principalii clienţi ai lui Franco Vargas erau bandele din Brazilia şi Argentina.”

„Ăla e Vargas cu *V?”* a întrebat Mike, cu faţa încruntată.

„Da.” Cristan a tras aer în piept. Sarah nu se mişcase şi faţa ei era inexpresivă.

El a continuat: „Franco deţinea mai multe proprietăţi, dar prefera ranch-ul de lângă Buenos Aires, unde creştea ponei de polo. După ce s-a născut Lucia, mi-am luat un concediu din afaceri. Nu pot explica ce s-a întâmplat cu mine când s-a născut fiica mea. Din primul moment în care am ţinut-o în braţe, eram un om schimbat. Nu mai voiam să fac parte din lumea violentă în care trăisem toată viaţa şi, cu siguranţă, nu voiam acea viaţă pentru copilul meu. Am încercat să o conving pe Eva să fugă. Am cumpărat identităţi noi pentru noi trei, dar ei îi era teamă, atât de furia tatălui ei, cât şi de unul dintre duşmanii de lungă durată ai lui Franco, Aline Barba. A avut loc o întâlnire la fermă. Eva plecase înainte. Lucia şi cu mine am întârziat. Ne-am certat din cauza asta.” Ultima dată când îşi văzuse soţia, se certaseră. „Am ajuns la timp să vedem începutul atacului. A fost o explozie şi focuri de armă. Am luat-o pe Lucia şi m-am ascuns. Am fugit în timp ce soţia mea şi familia ei erau măcelărite. Până la ultimul dintre ei. Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, dar, în acel moment, am fost preocupat doar de siguranţa copilului meu.”

Faţa lui Sarah devenise albă.

„În timpul masacrului i-am auzit pe bărbaţi vorbind portugheză. Am presupus că atacul a fost orchestrat de rivala de afaceri braziliană a lui Franco. Aline Barba avea o vendetă

personală împotriva familiei Vargas. Organizaţia ei şi cea a socrului meu intraseră în conflict în legătură cu o vânzare către o bandă din Bolivia, cu ani în urmă. Fiul lui Aline a fost ucis în altercaţia care a urmat".

„Crezi că Aline Barba se află în spatele tuturor acestor lucruri?"

„Nu ştiu. Aline jurase răzbunare împotriva întregului clan Vargas. Eva a fost cea care l-a ucis pe fiul Alinei, aşa că aş crede că răzbunarea ei a fost completă după masacru." Cristan s-a oprit din mers. „Singurele două persoane care ar avea vreun interes pentru mine şi Lucia sunt Aline Barba şi Maria Vargas."

Privirea lui Mike a căzut asupra tabloului. „Eşti sigur că soţia ta e moartă." Aruncându-i o privire rapidă lui Sarah, el şi-a limpezit gâtul. „Ai văzut-o?"

Cristan nu a clipit. Vederea chipului şi a trupului distrus al Evei îi era clară în minte, ca şi în ziua aceea, cu doisprezece ani înainte. „Da." A ridicat paharul şi a înghiţit cafeaua rece. Lichidul i-a lovit stomacul ca un acid pur. „Există un certificat de deces. Au fost făcute teste ADN."

„Unde era sora soţiei dvs. în timpul exploziei?" a întrebat Mike.

„La şcoală în California. În plus faţă de fermă şi penthouse, Franco deţinea o podgorie lângă Mendoza. Acolo stătea de obicei Maria când se întorcea în Argentina în timpul vacanţelor şcolare. Se presupune că studia afaceri şi făcea un stagiu la o fabrică de vinuri din California, dar Eva se plângea adesea că Maria se distra prea mult. Soţia mea era o femeie foarte serioasă. Nu credea în activităţi recreative, în afară de ocazionalele meciuri de polo".

Ceainicul a fluierat. Sarah a tresărit. S-a dus la aragaz şi

a turnat apă fierbinte în cană. Aburul s-a ridicat, întunecându-i faţa. „Cât de multe din astea ştie Lucia?”

„Nu prea multe”, a spus Cristan. „Mi-a fost teamă că cunoştinţele ar fi o povară pentru un copil, dar se pare că ar fi trebuit să fiu mai sincer.”

„Cu toţii facem greşeli.” Sarah a amestecat cacaua, ochii ei studiindu-l pe al lui.

Ar putea *ea* să-l ierte pentru înşelăciunea lui? Pentru că el îşi dădea seama că pentru el conta foarte mult ca ea să poată.

„Nu sunt sigură că, în aceste circumstanţe, aş fi făcut ceva diferit. Le-am ascuns fetelor mele multe dintre lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Troy pentru că nu trebuiau să ştie.” Sarah a adăugat lapte la cacao şi a înşurubat capacul termosului. „Ar fi bine să mă întorc la Lucia.”

„Mulţumesc”, a spus Cristan. Nu era sigur ce aprecia mai mult, bunătatea lui Sarah faţă de fiica lui sau empatia ei faţă de el. Dar ar mai fi fost la fel de înţelegătoare dacă ar fi ştiut despre bărbaţii pe care îi omorâse? Asta era o conversaţie pe care ar fi avut-o în particular. Îl plăcea pe Mike, dar un poliţist nu era publicul pe care şi-l dorea pentru o confesiune.

Şi-a îmbrăcat haina, şi-a pus mănuşile şi s-a întors afară.

După ce ea a plecat, Mike a spus: „Mai sunt câteva lucruri pe care nu ţi le- am spus despre cadavre.”

Cristan a aşteptat.

„Am ascuns această informaţie presei, dar fiecare om avea litera *V* sculptată în piept.”

Un fior a alunecat prin sângele lui Cristan. „ *Vde la* Vargas.”

„Se pare că da”, a fost de acord Mike. „Ai mai văzut asta până acum?”

„Nu.” Cristan se străduia să înţeleagă totul. „Asta

înseamnă că oamenii au fost uciși de un Vargas sau că ucigaşul mi-a trimis pur şi simplu un mesaj?”

Mike a ridicat din umeri. „Cine ştie că eşti încă în viaţă?”

Cristan a ridicat din umeri. „Toată lumea. Am fost o persoană de interes la momentul respectiv. După ce poliţia a stabilit identitatea tuturor victimelor, au ştiut că am dispărut. Din fericire, am scos-o pe Lucia din ţară înainte să se întâmple asta.”

„Au crezut că eşti implicat?”

„Am fost suspect pentru o perioadă de timp, dar nu s-au depus niciodată acuzaţii. Franco avea mulţi duşmani. În cele din urmă, poliţia a ajuns la concluzia că amploarea masacrului era prea mare pentru un singur om şi şi-a concentrat ancheta asupra concurenţilor lui Franco.”

„Deci nu eşti căutat pentru crimă în Argentina?”

„Nu”, a spus Cristan.

„Ştii unde este astăzi Maria Vargas?”

„Ultima dată când am efectuat o interogare discretă, ea locuia pe podgoria din Mendoza. Maria nu a avut niciodată vreun interes în afacerea familiei. Din câte ştiu eu, nu a resuscitat întreprinderea.”

„Dar această Aline Barba, ea este încă activă?”

„Da. Foarte. Organizaţia ei a absorbit mulţi dintre clienţii lui Franco.”

„Voi avea nevoie de mai multe informaţii pentru a investiga.”

„Am un dosar atât despre Maria, cât şi despre Aline, dar am doar fotografii ale Mariei. Posibil să existe fotografii ale Alinei în vreo bază de date guvernamentală, dar nimic din ce aş putea accesa fără să declanşez alarme.” Cristan s-a plimbat. „Dacă începi să faci investigaţii legitime, urma de praf pe care o va lăsa investigaţia ta va face ca toată lumea

să ştie exact unde ne aflăm.”

„Se pare că ei ştiu deja”, a spus Mike.

„Nu-mi pot asuma acest risc.”

„Voi face o copie a fotografiei Mariei, voi verifica motelurile locale. Trebuie să fie cazată undeva.” Mike îşi înclină capul. „De asemenea, am un prieten pe care l-am folosit pentru anchete digitale care necesită discreţie. Ai avea vreo obiecţie să-l implic în asta?”

„Fiica mea doreşte să rămână în această comunitate”, a spus Cristan. „Dar dacă identitatea mea este compromisă, nu voi putea rămâne aici.”

„Voi face tot ce pot”, a spus Mike. „Va trebui să ai încredere în mine. Nu vreau să-i distrug viaţa Luciei.”

„Încrederea în oameni nu este una dintre abilităţile mele.”

„Poate poţi învăţa de la fiica ta.” Mike şi-a pus cafeaua în chiuvetă. „Nu văd să ai multe opţiuni.”

Capitolul 27

Sarah s-a sprijinit de uşă şi a privit iapa castanie.

Cristan a intrat în hambar şi a stat lângă ea. „Unele iepe nu vor fata în timp ce cineva se uită la ele.”

„Rachel e îngrijorată pentru ea.”

A intrat în grajd şi a făcut un cerc în jurul iapei blânde care îşi mesteca fânul. Zâmbind, a mângâiat cu o mână burta rotunjită a calului. „Pare în regulă.”

„Unde ai învăţat despre cai?”

„Socrul meu a crescut ponei de polo la ferma sa.”

„Am crezut că el . . Sarah căuta cuvinte neutre pentru a spune că *vindea arme ilegale.* Lucia era în grajdul lui Snowman, la celălalt capăt al hambarului.

Avea nevoie să audă adevărul de pe buzele tatălui ei. A intrat în grajd şi i – a frecat nasul lui Lady.

„Caii erau dragostea lui. Cealaltă era afacerea lui”, a spus Cristan. „Franco a fost un om dur şi a făcut nişte lucruri îngrozitoare, dar nu a fost chiar atât de rău.” A făcut o pauză, uitându-se în altă parte ca şi cum i-ar fi fost teamă să vadă răspunsul ei. Când a vorbit, vocea lui era joasă, aproape o şoaptă. „Am ucis oameni, Sarah. Desigur, niciunul dintre ei nu era nevinovat. Toţi erau oameni violenţi, dar a lua o viaţă lasă o pată pe sufletul unui om.”

„Atunci de ce ai făcut-o?” a întrebat Sarah, încercând încă să înţeleagă tot ce îi spusese el. Oricât ar fi încercat, nu-l putea vedea pe bărbatul pe care îl cunoştea ca pe un om cu sânge rece. Ucide pentru un motiv foarte bun, pe care şi-l putea imagina foarte clar. Ar fi luptat pentru o cauză sau pentru a-i apăra pe cei dragi. Cristan avea o fire războinică. Dar nu-l vedea ca pe un ucigaş.

„Eram un băiat când am plecat să locuiesc cu Franco. Ceea ce mi-a oferit el a mers dincolo de mâncare şi adăpost. Pentru prima dată după mulţi ani, mi- am găsit locul. În acel moment al vieţii mele, aş fi făcut orice pentru acel sentiment, pentru a nu fi singur.”

„Se pare că te-a manipulat.”

„Dacă Franco ar fi recrutat un număr mare de orfani şi i-ar fi transformat în soldaţii săi, aş fi fost de acord cu tine. Dar ne-a luat doar pe trei dintre noi, unul câte unul, de-a lungul anilor.”

„Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?” a întrebat Sarah.

„Au murit în schimburi de focuri înainte ca eu să mă

alătur familiei.”

„Asta e oribil.”

Cristan a ridicat din umeri. „Pe atunci, mi-aş fi dat de bunăvoie viaţa pentru Franco. Înainte să mă primească el, nu trăiam cu adevărat.” A făcut o pauză, ochii lui negri întâlnindu-i pe ai ei. „Nu vreau să spun că nu am ştiut mai bine atunci pentru că sună ca o scuză. Aşa că voi spune că nu învăţasem încă să preţuiesc viaţa. Eram tânăr şi foarte singur. Să am oameni cărora să le pese de mine mi se părea totul.”

Oricât de diferiţi ar fi fost ea şi Cristan, aveau asta în comun. Nevoia foarte umană de a iubi şi de a fi iubit.

Sarah şi-a sprijinit fruntea pe gâtul iepei. „Am simţit la fel când m-am măritat cu Troy. Mama mea era bolnavă mintal. Naşterea mea a trimis-o la limită. Tata a iubit-o mai mult decât ne-a iubit vreodată pe noi. Sora mea avea cinci ani când m-am născut eu şi practic ea m-a crescut. Când mama a murit, tata a apelat la alcool. Nu putea face faţă. Nu, nu a *vrut* să facă faţă morţii mamei. Rachel plecase în turneul european de sărituri peste obstacole. Aşa că am rămas eu şi tata în casa aia.” Şi-a întins degetele pe gâtul calului, absorbind o parte din liniştea iepei. „Când Troy a spus că mă iubeşte, am profitat de şansa de a mă căsători cu el. Nici măcar nu cred că şti am ce este dragostea, dar mi- am dorit-o atât de mult, încât nu am stat pe gânduri. Am spus da.”

„Tatăl tău mai trăieşte?”

„Da, dar viaţa şi moartea mamei mele l-au distrus. El a iubit-o din toată inima, iar ea nu a fost capabilă să-l iubească la rândul ei. Ea a luat droguri. La înşelat, iar el a lăsat-o. Din nou şi din nou.” Sarah a tremurat. „Obişnuiam să mă opresc şi să-l verific de două ori pe săptămână, dar săptămâna asta i-am spus că nu mai pot face asta. El poate să se distrugă, dar

eu nu pot să mă u it. Mă simt uşurată că nu trebuie să asist la declinul lui zilnic şi mă simt vinovată pentru că l-am abandonat. Ca să fie şi mai rău, mă simt vinovată că sunt uşurată.”

„Îmi pare rău.” I-a luat mâna de pe gâtul calului şi le-a împletit degetele. „Vinovăţia şi dragostea nu ar trebui să meargă mână în mână, dar de multe ori par să meargă. Îl mai iubeşti pe Troy?”

„Nu.” Sarah îşi ridică capul. Troy distrusese orice sentimente pe care le avusese pentru el, dar soţia lui Cristan murise. Ea nu trădase dragostea lor. „Îţi mai este dor de soţia ta?”

„Acesta nu este un răspuns uşor. Când Eva a murit, eram încă foarte îndrăgostit de ea, dar nu ştiu dacă şi-ar fi putut schimba felul de a fi sau dacă bărbatul care sunt acum ar fi putut trăi cu ea.” I-a ridicat bărbia cu un deget. „Oricum, e timpul să mergem mai departe.”

„Lucia va dori să audă toate astea.”

„Şi îi voi spune mare parte din adevăr.” El s-a apropiat, mâna lui aşezându- se pe braţul ei. „Dar tu? Cum te simţi în legătură cu minciunile mele? Despre trecutul meu?”

„Nu am avut prea mult timp să procesez ceea ce ai spus.” Ar fi *trebuit să se* gândească, iar faptul că nu o făcuse îi dădea de gândit. Un lucru pe care îl înţelegea era regretul. Nu era mândră de deciziile pe care le luase când era mai tânără. „Şi sincer, când sunt cu tine, mi-e greu să mă gândesc la aspectele negative ale ceea ce se întâmplă între noi.”

„Ce *se* întâmplă între noi?”

„Nu ştiu.” Dar cu siguranţă era *ceva.*

„Destul de corect.” Şi-a lăsat mâna jos.

Ea a închis distanţa dintre ei. Vestea lui o surprinsese.

Mintea ei raţională îi spunea să fie precaută, dar nu putea să-i reproşeze minciuna lui. „Întotdeauna am simţit că ascunzi ceva, dar dezvăluirea ta nu a fost chiar ceea ce mă aşteptam.”

Ochii lui întunecaţi i-au ţinut pe ai ei. „Îmi pare rău.”

Ea i-a studiat faţa. „Dacă fetele mele ar fi în pericol, aş face orice pentru a le ţine în siguranţă. Nu te condamn pentru că ai minţit.”

„Eşti prea iertătoare. Cu siguranţă prea bună pentru un bărbat ca mine.” Cristan i-a atins obrazul.

„Nu sunt perfectă.”

„Cred că eşti perfectă.” I-a mângâiat obrazul cu degetul mare. „Simt că te- aş putea păta cu atingerea mea. Am făcut unele lucruri de care nu sunt mândru în vechea mea viaţă, dar nu mă mai consider acel om.”

„Înţeleg”, a spus ea. „Mă simt ca o femeie complet diferită de fata care sa măritat cu Troy. Dar trebuie să mă gândesc la copii. Aşa că nu iau nici o decizie şi nu fac nicio promisiune.”

Privirea lui a căzut la gura ei. Când s-a aplecat să o sărute, atingerea buzelor lui de ale ei a fost uşoară ca o pană. Mâna ei s-a aşezat pe centrul pieptului lui, bătăile inimii lui bubuind sub palma ei. Dorinţa fierbea în ea. Ştia că orice s-ar putea întâmpla între ei ar trebui să treacă pe planul doi. Prea multe lucruri se întâmplau prea repede. Dar îl dorea pe acest bărbat.

El şi-a lipit fruntea de tâmpla ei timp de două secunde înainte de a se îndepărta. „Aş vrea să fie altfel. Dar e cineva acolo căruia nu-i pasă dacă mam schimbat. Până când nu mă voi ocupa de trecutul meu, nu mă pot gândi la un viitor, iar a fi cu mine ar putea fi periculos. Nu voi permite ca tu sau fetele tale să fiţi prinse în focul încrucişat.”

Ea a dat din cap, lăsându-şi mâna jos. „Copiii sunt pe primul loc.”

„Asta avem în comun”, a spus el.

„Nu e numai vina ta.” Ea a făcut un pas înapoi. „Şi eu am destule în viaţa mea. Trebuie să rezolv lucrurile cu Troy înainte să pot merge mai departe.”

Gura i s-a răsucit într-un zâmbet sălbatic, aproape crud. „Aş putea avea grijă de Troy pentru tine.”

„Vreau să fiu independentă.”

„Şi eu respect asta.” Dând din cap, Cristan şi-a închis geaca. L-a condus afară din cabina lui Lady. Încruntat, se uită în jos pe culoar. „Crezi că va vorbi cu mine?”

„Există un singur mod de a afla.”

„Va fi o noapte lungă.” A luat mâna lui Sarah în a lui. „Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în seara asta. Mulţumesc.”

Urma să fie o noapte lungă şi pentru ea. Sarah îşi verifică mesajele. Cutia ei poştală era goală. Încercase de zile întregi să-l convingă pe Troy să nu o mai sune şi să nu îi mai trimită mesaje, dar acum că a făcut-o, era şi mai îngrijorată.

Poate că a încetat să o mai hărţuiască. Nu. Troy n-ar fi renunţat niciodată atât de uşor. Dacă nu o sunase, exista un motiv.

***

Femeia a scos casca şi a aruncat-o pe masă. În afara ferestrei lungi a casei închiriate, lumina lunii lumina râul care curgea în spatele casei. Pierduseră ocazia perfectă de a o prinde pe Luciana. Poliţistul îi devansase şoferul la fată cu un minut. La naiba cu oraşul ăsta mic şi cu comunitatea lui foarte unită.

Ca şi cum lipsa Lucianei nu era suficientă, transmiţătorul audio pe care îl pusese în poşeta lui Sarah Mitchell înregistrase o discuţie revelatoare între Christopher şi frumoasa brunetă. Christopher îi spusese totul. Îi încredinţase secretele lui. Ascultând conversaţia din această seară, o minge îngheţată de ură s-a format sub inima ei.

Credea că îşi poate lăsa trecutul în urmă şi să se joace de-a casa? Avea să aibă parte de o trezire dură. În niciun caz nu i-ar fi permis lui Christopher să aibă parte de o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi. Viitorul lui era dureros de clar. Avea de gând să înghesuie o cantitate incredibilă de suferinţă într-o perioadă scurtă de timp.

Mai erau doar trei zile până la aniversare. Închizând ochii, şi-a lăsat situaţia să se precipite, iar în câteva minute o idee i-a ieşit la suprafaţă. Îi va arăta lui Christopher că trecutul lui nu va dispărea. Se îndrepta direct spre el ca un berbec.

Capitolul 28

Cristan s-a oprit în faţa grajdului lui Snowman. Lucia trecea o perie moale peste flancul castratului.

„Nu plecăm. Oricum, nu acum”, a spus el.

Ea a îngheţat pentru câteva secunde. Apoi peria şi-a reluat mişcările lungi.

„Vrei să vorbim?”, a întrebat el.

I-a dat calului ei o ultimă palmă şi s-a întors spre el. Bărbia îi era ridicată, dar ochii îi erau răniţi în timp ce scutura din cap. „Nu chiar.”

„Destul de corect.” Cristan şi-a dorit să nu fie nevoit să insiste asupra conversaţiei. Dar nu mai putea aştepta. Trecutul îi vâna. Lucia trebuia să cunoască riscul. Dar cât de multe detalii avea să-i dea despre Eva? Îşi iubise soţia, dar oare fiica lor trebuia să ştie despre partea întunecată a răposatei sale mame? „Dar cred că trebuie să o facem.” Lucia s-a sprijinit de umărul lui Snowman, cu faţa neîncrezătoare. „Deci, spune-mi despre mama mea.”

Merita să afle întregul adevăr, dar îl va ierta când va afla cât de multe i -a ascuns?

Cristan i-a spus aceeaşi poveste pe care le-o spusese lui Sarah şi Mike, mai puţin detaliile sângeroase ale literei *V* sculptată în cadavre şi faptul că Eva îl omorâse pe fiul Alinei. Eva dispăruse. Nu avea rost să-i mai păteze memoria.

„Mai este ceva ce trebuie să ştiu?” Întrebarea ei a fost tranşantă, dar multe altele au rămas în ochii ei. Poate că nu mai putea absorbi nicio informaţie.

„Nu”, a spus el. „Îmi pare rău că te-am minţit. Sincer, nu ştiam ce altceva să fac.”

„Nu ştiu cum mă simt în legătură cu asta.” Dar mâna care ţinea pensula era strânsă suficient de tare încât să-i albească încheieturile, iar umezeala îi strălucea din ochi. Abia îşi stăpânea emoţiile.

Uşurarea a atenuat tensiunea din pieptul lui Cristan. Poate că nu-l iertase, dar vorbea cu el. Pentru moment, asta era tot la ce se putea aştepta.

„Aşteaptă.” Lucia s-a îndreptat, ca şi cum încă procesa toate informaţiile pe care i le dăduse. „Asta înseamnă că am o mătuşă.”

„Da.”

„Mai am vreo rudă în viaţă?”

„Presupun că este posibil să existe câţiva veri care nu au

fost la fermă în acea zi”, a spus Cristan. „Dacă este aşa, ar putea foarte bine să se ascundă şi ei.”

„Dar posibilitatea înseamnă că s-ar putea să nu fiu complet singură, nu?”, a întrebat ea.

„Corect, dar căutarea lor ne-ar dezvălui adevăratele identităţi. Asta ar fi o propunere foarte periculoasă. Lumea în care te-ai născut nu era ca această comunitate.” A fluturat mâna spre uşa cabinei. „Exista dragoste de familie şi loialitate, dar şi lăcomie şi violenţă. Chiar şi acum, nu ştiu dacă familia a fost trădată în acea zi.”

Dacă nu ar fi avut un copil de protejat, Cristan nu s-ar fi ascuns de nimeni. Dar nu ar face nimic pentru a-i risca viaţa.

„Dar într-o zi, în viitor, am putea afla adevărul. Atunci aş putea să-mi caut familia.”

„Poate”, a recunoscut el. „Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de ameninţarea actuală. Nu mai părăsi casa fără mine. Nu mai dezarma sistemul de securitate. Nu-ţi mai laşi telefonul în urmă.”

„Ok.” Ea a dat din cap, apoi şi-a îndreptat privirea asupra lui. „Dar numai dacă promiţi că nu vor mai fi minciuni.”

„Gata cu minciunile.” Şi-a pus mâna peste a ei. Strânsoarea ei a trimis un fior de vinovăţie prin el. El s-a gândit că detaliile pe care tocmai i le ascunsese nu erau cu adevărat minciuni, ci doar detalii sângeroase pe care ea nu trebuia să le ştie. Dar instinctul îi spunea că într-o zi va regreta omisiunile sale. Dar atunci, avea destulă experienţă cu regretele.

$$$

Existau momente definitorii în viaţa unui bărbat. Ultima dată când Cristan şi-a văzut soţia în viaţă a fost unul dintre ele. Reluându-şi povestea la nesfârşit, îşi amintea că nu a avut niciodată ocazia să o sărute de rămas bun. La 12 ani de la moartea ei, el încă mai regreta că s-au certat şi s-au despărţit supăraţi.

El era aşezat la biroul din biroul apartamentului din Buenos Aires în acea după-amiază, lucrând la o lucrare de economie, când ea a readus în discuţie dezacordul lor de la micul dejun.

„Christopher, vorbesc serios. Trebuie să fii prezent la întâlnirea din această după-amiază.” Eva a păşit prin cameră, cu trupul expus într-o rochie roşie de vară şi tocuri asortate. Privirea lui a alunecat pe corpul ei luxuriant. În ciuda distanţei recente dintre ei, ea a încercat să îşi folosească curbele împotriva lui. Dar tensiunea dintre ei se acumulase timp de optsprezece luni şi amândoi învăţaseră că o eliberare fizică era temporară. Odată ce sexul se termina, la fel era şi armistiţiul lor. „Trebuie să plec acum. Nu-l lăsa pe tata să aştepte prea mult.” Vocea i s-a înăsprit. „Te rog?”

Să-l refuzi pe Franco nu era o opţiune.

„Vin imediat ce termin lucrarea asta. E aproape gata.” Dar el voia să tragă de timp cât mai mult posibil, iar ea ştia asta.

Eva s-a oprit în spatele scaunului lui. Mâinile ei s-au aşezat pe umerii lui. „Nu mă pot scuza decât pentru scurt timp.”

„Ştiu.” I-a frecat mâna. „Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie dificilă.” Îi părea cu adevărat rău pentru multe lucruri. Nimic din toate astea nu era vina ei. Ea era exact femeia cu care se căsătorise. El era cel care se schimbase.

„Nu ai nevoie de o diplomă pentru a lucra pentru tatăl meu. Eşti ca un fiu pentru el. Tata îţi apreciază inteligenţa şi versatilitatea.”

Franco aprecia şi mai mult îndemânarea lui Christopher cu o armă.

Eva s-a aplecat peste el şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui. Sânii ei s-au lipit de spatele lui, iar buzele ei i-au atins obrazul. Respiraţia ei i-a gâdilat urechea în timp ce ea şi-a coborât vocea la o octavă senzuală. „Are un cal nou să-ţi arate.”

„Asta da tentaţie”, a minţit el şi s-a întors la munca lui. Dacă ar putea lua un nou început, atunci poate ar putea repara ruptura dintre ei. Dar în acest moment, pofta nu era un leac. „Fac asta pentru tine şi pentru Luciana.”

„Lucianei nu-i pasă dacă tatăl ei este educat. Ea ştie că el o adoră. Asta este suficient pentru ea.”

„Vreau ca ea să fie mândră de tatăl ei.” Într-o zi, când va reuşi să-şi îndepărteze familia de acest stil de viaţă, va trebui să fie capabil să o întreţină. Încercase să-i explice asta soţiei sale înainte. Ea nu înţelegea.

„Eşti un om deştept, Christopher.” Respiraţia ei i-a vânturat maxilarul. „Tatăl meu nu te-ar fi adus în afacerea lui dacă nu ai fi fost. Nu ai nevoie de o bucată de hârtie pentru a-ţi dovedi valoarea.”

Nu era nevoie de inteligenţă pentru a scoate oamenii din casele lor şi a-i târî în faţa lui Franco pentru a fi executaţi.

Cu o izbucnire fierbinte de furie, Christopher a alunecat din braţele soţiei sale, s-a ridicat şi s-a întors cu faţa la ea. „Ce-i voi spune Luciei când o va întreba cu ce se ocupă tatăl ei?”

„Nu e nicio ruşine să aperi familia.” Eva s-a enervat, cu coloana vertebrală dreaptă ca o riglă. Rujul ei roşu,

seducător cu doar câteva minute înainte, îi accentua linia dură a gurii. A mers până la fereastră şi înapoi, mişcările ei fiind neobişnuit de sacadate. „Tata vrea să ne mutăm înapoi la fermă. Nu vreau să mă întorc la ţară. Îmi place să trăiesc în oraş.”

Dorinţa ei de a renunţa la cearta lor l-a surprins.

„Nici eu nu vreau să mă întorc la fermă.” Deşi lui Christopher îi era dor de cai, mutarea înapoi în complexul familiei Vargas l-ar fi pus sub ochiul vigilent al socrului său şi nu i-ar mai fi lăsat lui Christopher nicio scuză – sau oportunitate. Nu vor scăpa niciodată.

Un mic vierme de panică i-a alunecat prin burtă. Tatăl Evei era un om puternic. În aparenţă, el creştea cai, dar familia Vargas vindea arme ilegale de generaţii întregi.

„Ştii că este important pentru mine să ne creştem noi fiica, nu o bonă”. Christopher nu putea să înţeleagă cum de Eva se întorsese la serviciu la doar câteva săptămâni după naştere. Oare nu simţea cum îi creşte presiunea în spatele coastelor de fiecare dată când îşi privea copilul? Chipul încrezător al Lucianei nu-i cerea Evei să fie o persoană mai bună? Nu-şi dorea ea un loc sigur în care să-şi crească copilul, departe de arme şi violenţă şi de dragostea împovărată de povara obligaţiilor familiale şi a opresiunii? Doar pentru că amândouă fuseseră crescute în medii nesănătoase nu însemna că nu puteau face mai mult pentru fiica lor.

„Nu poţi lăsa orfanul să-ţi întunece judecata.” Eva şi-a enunţat cuvintele
cu grijă, dar amărăciunea le-a pătat pe fiecare. „Toţi membrii familiei Vargas trebuie să-şi câştige existenţa.”

Christopher a aruncat o privire prin apartamentul de patru camere din Buenos Aires pe care îl ocupau. Ca orice

altceva în lumea lor, apartamentul era proprietatea familiei Vargas. Fiecare lux, de la mobila din piele la ferestrele din podea până în tavan, fusese plătit cu banii de sânge ai lui Franco. Cu ani în urmă, când era un tânăr înfometat, Christopher fusese uşor de cumpărat. O burtă goală şi un instinct de supravieţuire puternic erau motivaţii puternice, iar busola sa morală fusese formată de disperare. Fiica lui nu trebuia să plătească preţul.

Avea nevoie de mai mult timp. Timp să planifice. Timp pentru a-şi convinge soţia că au nevoie de o viaţă nouă.

Privirea lui s-a abătut asupra unei fotografii de pe perete. Două tinere cu părul negru zâmbeau călare. Sora mai mică a Evei, Maria, era o versiune mai tânără a soţiei lui. „Îi face pe plac surorii tale.”

„Maria este încă la şcoală, şi vom vedea cât timp va continua asta”. La fel ca Eva, sora ei fusese trimisă în Statele Unite pentru a urma o facultate, la dorinţa defunctei soţii a lui Franco, o expat americană. Dar Maria nu era la fel de concentrată ca Eva la şcoală. Sora mai mică a familiei Vargas s-a arătat mai interesată de vinurile şi podgoriile care înconjurau colegiul ei din California decât de afacerea familiei. „Ar fi trebuit să-şi termine şcoala anul trecut. Tatăl meu preţuieşte educaţia, dar nu apreciază pierderea timpului sau a banilor lui. A încercat să o aducă acasă pentru întâlnirea de astăzi, dar ea l-a convins să o lase să termine semestrul.”

Astfel, Maria urma să fie târâtă din nou în reţeaua familiei şi, odată împotmolită, încercarea de a scăpa era riscantă.

„Nu-ţi doreşti niciodată o viaţă diferită?”, a întrebat el. S-a gândit la paşapoartele ilegale pe care le cumpărase. Nu îndrăznea să-i spună Evei. De fapt, ar fi trebuit să le ardă

înainte ca existenţa lor să-i distrugă pe amândoi. Dacă Franco ar fi aflat că Christopher plecase pe la spatele lui, nimeni nu i-ar fi găsit vreodată trupul. „Vreau ca Luciana să aibă libertate.”

Coloana vertebrală i-a slăbit, iar mâinile i-au căzut şi s-au încleştat în pumnii înşelător de delicaţi de lângă ea. Îşi coborî vocea, ca şi cum tatăl ei le – ar fi putut auzi discuţia de la ferma sa aflată la şaptezeci de kilometri în afara oraşului. „Chiar dacă tata ar fi de acord, ceea ce nu ar face, există alte ameninţări de luat în considerare. Aici, avem protecţia tatei. Pe cont propriu, ar trebui să ne ascundem. Nu ar fi o viaţă prea plăcută. Aline nu va înceta niciodată să încerce să mă omoare. A fi cu mine v-ar pune pe amândoi în pericol.”

Francheţea afirmaţiei sale l-a făcut pe Christopher să înţeleagă. Aline Barba, şefa unor traficanţi de arme braziliani rivali, jurase să ucidă întreaga familie Vargas, dar Eva era cea mai lovită de ura ei. Eva nu ar fi fost niciodată în siguranţă în afara protecţiei compuşilor familiei.

Dar totuşi, Christopher îşi dorea mai mult pentru copilul său. Luciana merita alegeri. Merita blândeţe şi frumuseţe. Merita o viaţă neatinsă de violenţă. Familia Vargas folosea loialitatea şi controlul în mod interschimbabil. Franco îi va arăta frumoasei fetiţe a lui Christopher că un imperiu puternic necesită o conducere nemiloasă. Gândul că Franco o va învăţa să desconsidere şi chiar să ia viaţa umană îl făcea pe Christopher să ardă în piept până când simţea că inima îi va lua foc.

Un plâns de copil se auzea din hol.

„Am trezit-o.” Christopher a ieşit din cameră. A păşit în camera copilului roz şi alb. La vederea copilului său, şi-a lăsat frustrarea şi frica la uşă. Luciana stătea în pătuţul ei, cu pumnii mici agăţaţi de balustradă, cu lacrimile curgându- i pe

obrajii roşii.

„Îmi pare rău că te-am trezit, prinţesa mea.”

„Tată.” Pe picioarele ei dolofane, a săltat pe saltea. Va trebui să se mute curând din pătuţ. Tristeţea l-a cuprins când şi-a dat seama că copilăria ei era aproape în spatele ei. Braţele micuţe se întindeau în direcţia lui. „Sus.”

„Eşti o fată deşteaptă.” Ridicând-o în braţe, i-a calmat respiraţia întretăiată 5 5 1 5 *y* 1 5 şi sughiţul, presând-o pe umărul lui şi frecându-i spatele. După ce s-a calmat, i-a schimbat scutecul şi a dus-o în sufragerie.

Postura Evei s-a înmuiat şi s-a apropiat pentru a mângâia obrazul copilului. „Îi voi spune tatălui meu că ai fost întârziat de Luciana. S-ar putea să nu-ţi înţeleagă motivaţiile, dar el îşi iubeşte nepoata.” S-a aplecat să sărute copilul pe cap. „Şi *abuelo* ştie cât de irascibilă poţi fi dacă nu ai dormit, micuţo.” S-a întors spre Christopher şi i-a dat un semn puternic din cap. „Orice s-ar întâmpla, aminteşte-ţi că eu am la inimă interesul nostru şi că te iubesc.”

Le-a întors spatele şi a ieşit din apartament. Uşa s-a închis în urma ei. A încercat să oprească amintirea, dar derularea a continuat într-o ceaţă de focuri de mitralieră, ţipete şi sânge. În centrul carnagiului, Eva zăcea întinsă pe dalele de teracotă, cu rochia ei de baie roşie îmbibată cu sânge. El s-a întins spre ea, cu degetele răsfirate pe tatuajul Soare de Mai din centrul spatelui ei, carnea ei încă caldă sub palma lui.

Capitolul 29

Luni dimineaţa, Cristan a parcat la bordură, în faţa şcolii. „Eşti sigură că nu te pot convinge să stai acasă săptămâna asta?”

„Tată, nu ai idee dacă sau când s-ar putea întâmpla ceva. Nu mă pot ascunde la nesfârşit. Promit să nu ies afară la prânz şi voi aştepta să te văd la bordură înainte să ies la sfârşitul zilei.” A coborât din maşină. „Astăzi am un test important la algebră.”

Încă luptându-se cu adevărul, ea era frustrant de rezonabilă şi puţin prea distantă pentru gustul lui. În cele din urmă, emoţiile ei trebuiau să iasă la suprafaţă. Între timp, Cristan nu putea face prea multe.

Mike a sunat-o pe directoare şi i-a cerut să asigure o securitate sporită. El falsificase puţin adevărul şi sugerase că un posibil prădător de copii fusese văzut în apropiere.

Lucia s-a aplecat în vehicul pentru a-şi scoate rucsacul. „Nu-ţi face griji. Acum că ai fost sincer cu mine şi ştiu că există un risc, pot fi foarte atentă.”

„Te iubesc.”

Dând din cap, ea a închis portiera maşinii.

A aşteptat până când ea a dispărut în spatele uşilor de sticlă înainte de a pleca. S-a oprit la un restaurant de pe autostradă şi a omorât o oră cu cafea şi ştiri prin intermediul tabletei sale electronice.

Voia – trebuia să treacă la ofensivă. Primul pas era să o găsească pe Maria. Trebuia să stea undeva în apropiere. Mike verificase motelurile locale, dar un motel nu i-ar fi oferit suficientă intimitate sau luxul de care Maria fusese crescută să se bucure. Următoarea cea mai bună opţiune ar fi o casă de închiriat. Erau multe în zonă, deoarece regiunea muntoasă

era o destinaţie populară de vacanţă. La ora nouă, cu fotografia Mariei în mână, a condus de la o agenţie la alta pentru a vedea dacă vreuna dintre ele recunoştea fotografia Mariei. Nu avea nicio fotografie a Alinei, dar având în vedere că Maria fusese la spectacolul hipic de la festivalul de iarnă, ea era suspectul cel mai probabil.

Primele cinci agenţii imobiliare au negat că ar fi văzut-o. Majoritatea rezervărilor lor se făceau online. De obicei, nu vedeau un client decât de două ori, pentru câteva secunde de fiecare dată când ridicau şi lăsau cheile unei proprietăţi de închiriat. Dar Cristan credea că o singură întâlnire ar fi fost suficientă pentru a-şi aminti de Maria. După cum bine ştia, un accent era greu de pierdut, iar oamenii îl reţineau imediat.

Al şaselea birou se afla în comuna vecină Cooperstown. Mirosul de covor mucegăit l-a întâmpinat când a intrat. O femeie în jur de 50 de ani şi-a întors capul blond platinat când el s-a apropiat de biroul ei. „Pot să vă ajut cu ceva?”

„Sper că da.” El a zâmbit. „Caut o femeie.” A scos din buzunar o fotografie a Mariei şi i-a arătat-o secretarei. „Probabil a închiriat o casă de vacanţă în această zonă.”

Ochii secretarei s-au îndreptat spre fotografie. S-a holbat câteva secunde, gândindu-se. „Nu sunt sigură.” Şi-a ridicat privirea de la fotografie. „Cine sunteţi dumneavoastră?”

Cristan a mers pe un adevăr aproape adevărat. „Cumnatul ei. Soţia mea este foarte îngrijorată de sora ei. Nu se simte bine.”

„Nu sunteţi de la poliţie?”

„Nu.” El a clătinat din cap.

„Atunci nu ai noroc.” S-a întors la computerul ei. „Noi nu dăm nici o informaţie despre clienţii noştri. La revedere.”

Deci era Maria. Se gândi la felul în care îi urmase pe el şi pe Eva, la îndrăgostirea de şcolăriţă pe care o bănuise că o avea pentru el şi la noaptea aceea din hambar, când el şi Eva o salvaseră de la viol. De ce l-ar fi vrut mort? De ce nu l-a contactat pur şi simplu dacă ştia că este în viaţă? Pentru a afla răspunsurile, trebuia să o localizeze.

„O zi bună.” A părăsit clădirea şi s-a urcat în maşină. Intrarea în sistemul informatic al agenţiei nu trebuia să fie atât de dificilă.

Îşi verifică telefonul. Niciun apel de la Sarah. Îi promisese că-l va anunţa cum se descurcă la tribunal. A condus spre casă, gata să cotrobăie prin baza de date a clienţilor agenţiei imobiliare.

Maria era aici, iar el avea de gând să o găsească înainte ca ea să ajungă la Lucia.

În biroul său, şi-a deschis reţeaua privată virtuală. Pătrunderea în înregistrările firmei de gestionare a proprietăţilor imobiliare era simplă, dar sortarea posibilităţilor din baza de date de gestionare a clienţilor ar fi o sarcină care ar consuma mult timp. A scris o interogare de bază şi şi-a îndreptat atenţia către e-mail în timp ce aceasta rula. Erau mai multe mesaje în contul deschis pe care îl folosea pentru şcoala Luciei şi alte comunicări nesigure. A scanat lista. Un mesaj dintr-un cont TOR-mail i-a atras atenţia. Serviciul TOR era folosit în mod explicit pentru a cripta mesajele şi a ascunde identitatea expeditorului. Ar fi trebuit să ştie. El folosea TOR pentru comunicaţiile pe care dorea să le păstreze private şi anonime. O nelinişte i-a răscolit pieptul când a deschis mesajul. Era o animaţie a fotografiei nocturne cu el şi Sarah în faţa casei ei – se juca în buclă, cu apariţia recurentă a unei găuri însângerate în centrul frunţii lui Sarah.

$$$

„Bună, Brooke. Luke este aici?” a întrebat Mike când ea a deschis uşa fermei sale galbene. Luke Holloway, hackerul din cartierul său, se mutase cu instructorul de autoapărare peste iarnă.

„E în birou.” L-a condus prin bucătărie până la biroul din spatele casei. Bătrânul ei collie, Sunshine, s-a agitat pe picioarele tremurânde şi l-a întâmpinat pe Mike cu un nas umed şi o mişcare. Mike a făcut o pauză pentru a-i freca uşor urechile câinelui bătrân.

„Îmi pare rău că-l fac să lucreze într-o duminică.”

„Nu am fost ocupaţi, iar el este fericit să ajute.” Brooke a făcut cu mâna spre teancurile de hârtii de pe masa din bucătărie. „Eu oricum corectez testele de algebră ale unităţii.”

Luke şi-a scos capul pe o uşă. „Hei, Mike.”

Mike i s-a alăturat într-un birou cu un rând impresionant de monitoare de calculator şi hardware. Luke a înconjurat biroul şi s-a aşezat. Degetele lui dansau pe o tastatură.

„Cum merg lucrurile?” Mike a luat un scaun în faţa biroului lui Luke.

„Lucrurile merg bine.” Luke clipi din monitor.

„Chiar eşti plătit să intri în sistemele informatice?”

„Incredibil, nu-i aşa?” Luke a rânjit. Fost analist de securitate pe internet, se întorsese acasă şi se angajase ca hacker etic independent după ce fusese rănit într-un atentat în străinătate. „Apreciez că m-ai ajutat.”

„Nu a fost atât de greu.” Luke s-a întors la computerul său.

„Eşti sigur că nimeni nu ştie că îl cauţi?”

„Te rog, Mike. Asta e ceea ce fac eu. Am fost invizibil.” Luke a apăsat Enter. „Douăzeci şi şapte de membri ai familiei Vargas au fost ucişi în atac.” Şi-a întors scaunul şi a luat un teanc de hârtii de la imprimanta din spatele biroului său.

„Unde ai găsit toate astea?”

„Ţi-am spus când am fost de acord să fac asta că nu voi putea să-mi dezvălui sursele.” Luke s-a oprit.

„Îmi pare rău. Ai spus.” Mike a ridicat o mână. Luke încălcase probabil legea pentru a obţine informaţia. „Şi îţi mulţumesc.”

„Unele dintre imagini sunt tulburătoare.” Luke împărţi paginile pe birou ca pe nişte cărţi de joc.

Vinovăţia îl străbătu pe Mike în timp ce scana imaginile. Luke avea destule coşmaruri proprii. El nu avea nevoie să împrumute orice imagini. „Imi pare rau. N-am ştiut.”

„Nu-i nimic. Mă bucur că am putut ajuta.” Luke a împins paginile spre Mike. „Am verificat certificatul de deces pentru Eva Vargas. Medicul legist a confirmat identitatea ei cu ADN-ul prelevat din apartamentul pe care îl împărţea cu soţul ei. Christopher şi copilul au dispărut după masacru. Cazul rămâne deschis, iar el este încă căutat ca persoană de interes. Însă nu au fost formulate niciodată acuzaţii împotriva lui Christopher. Poliţia suspectează că crima a fost comisă de o bandă rivală condusă de o femeie pe nume Aline Barba. Există câteva informaţii suplimentare în grămadă.”

„Dar Maria Vargas?” întrebă Mike. Până acum, tot ce îi spusese Cristan era adevărat, ceea ce era o uşurare.

„A fost ţinta tabloidelor pentru o perioadă după atac, dar ea păstrează un profil scăzut. În cele din urmă s-au plictisit şi au trecut la o altă tragedie.”

Mike a adunat hârtiile. „Mulţumesc, Luke. Îţi rămân dator.”

„Un singur lucru, Mike. Locul crimei a fost un dezastru. Aceasta este înregistrarea oficială, dar nu este cea mai fiabilă informaţie din lume.”

$$$

Deşi judecătorul i-a acordat lui Sarah ordinul de restricţie, ea nu a simţit niciun sentiment de victorie când a părăsit tribunalul luni dimineaţa. În orice caz, acordul judecătorului a adus un val de depresie peste ea. Troy nu putea avea niciun contact cu ea. Trebuia să ia fetele a doua zi, dar după ce a ascultat mesajele pe care le lăsase pe telefonul lui Sarah, judecătorul a anulat şi asta. Până când Troy va putea demonstra că şi-a stăpânit temperamentul, vizitele fetelor vor fi supravegheate de un asistent social. Ce va face Troy când va afla că judecătorul a decis în favoarea ei?

Sub tristeţea ei, se ascundea disconfortul. Troy nu se prezentase la audiere. Aceasta era prima înfăţişare la tribunal pe care o rata. Ce însemna asta? Să fi renunţat?

Şi-a închis geaca împotriva frigului şi a traversat parcarea până la dubiţa ei. Instalându-se înăuntru, a pornit motorul. Em se trezise cu o durere de cap, aşa că ea şi Bandit erau cu doamna Holloway. Alex era la grădiniţă şi spusese clar că nu vrea să fie luată mai devreme. Sarah putea să se oprească pentru salariu, apoi să se ducă acasă şi să-şi schimbe pantalonii de costum cu blugi înainte de a conduce până la casa doamnei Holloway.

S-a oprit la han. În spatele biroului de înscrieri, Herb îi făcea cu mâna bandajată semn cu mâna.

Înainte ca ea să-l poată întreba despre asta, Jacob a strigat de pe hol: „Pot să te văd în biroul meu pentru un minut, Sarah?”

Un sentiment de premoniţie a cuprins-o când a intrat în camera mică din spatele bucătăriei.

„Închide uşa”, a spus el.

Uh-oh.

Neavând încredere în genunchii ei, Sarah şi-a coborât fundul pe un scaun cu faţa la biroul lui.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea.

„Herb şi-a ars mâna în această dimineaţă în timp ce încerca să facă treaba ta.”

Jacob i-a înmânat un plic lung. „Aici e cecul tău. Îmi pare rău să spun, va trebui să fie ultimul. Îmi pare rău, dar am nevoie de un ajutor de bucătar care să aibă un program regulat. Herb este prea bătrân şi şubred pentru a mai lucra în bucătărie şi nu este corect să-l las fără personal.” Inima lui Sarah a cedat. El o concedia.

„Eşti grozavă în bucătărie. Te rog să nu crezi că aceasta este o reflectare a abilităţilor tale.”

„Înţeleg. Îţi mulţumesc că mi-ai dat această şansă.” A ieşit din birou şi s-a furişat pe uşa din spate. Dubiţa ei era în spatele parcării. A alunecat la volan şi a respirat adânc. Oportunităţile de angajare erau slabe în oraşul ei natal rural şi, până când Troy nu înceta să se joace cu programul ei zilnic, obţinerea uneia urma să fie imposibilă. Ce avea de gând să facă? Ştergându-şi o lacrimă rătăcită de sub un ochi, şi-a îndreptat coloana vertebrală. Nu avea timp pentru autocompătimire. Energia ei ar fi fost mai bine folosită pentru a-şi începe propria afacere de catering. Cel puţin ar fi avut control asupra programului ei.

Era aproape de casă când i-a sunat telefonul. Precaută, a

aruncat o privire în jos, dar apelul nu era de la Troy. Numele lui Cristan îi apăruse pe ecran. El îi trimisese mai multe mesaje în ziua precedentă pentru a vedea ce mai face şi ştia că trebuia să ajungă la tribunal în dimineaţa asta. A răspuns la apel cu mâinile libere.

„Cum a mers?”, a întrebat el peste ecoul găunos al conexiunii prin difuzor.

„Judecătorul a acordat ordinul de restricţie şi a revocat vizitele
nesupravegheate ale lui Troy.[5]” [5]

„Mă bucur să aud asta.” Dar mai era ceva în vocea lui.

„Da. Sunt uşurată că fetele nu vor fi singure cu el mâine.” Deşi singura ei victorie se simţea ca un singur pas înainte când fusese forţată să dea înapoi o milă, fetele ei vor fi în siguranţă. Pentru moment. În timp ce Troy avea un interes scăzut pentru copii, ea nu se îndoia că el le-ar fi folosit pentru a se răzbuna.

„Va trebui să fii atentă”, a spus Cristan. „Nu va primi asta bine.”

„Probabil că nu.” Ea a întors pe strada ei, scanând bordurile pentru camionul lui Troy din obişnuinţă, dar nu a văzut niciun semn de la el. Ca o notă bună, maşina lui Tim Newell era parcată în faţa casei sale, aşa că Kenzie nu mai era singură.

„Eşti acasă?” Un motor accelerat răsună peste conexiune. Cristan trebuie să fie şi el în maşină.

„Da. Ce faci?”, a întrebat ea.

„Sunt în drum spre casa ta.”

„De ce?” Oricât de mult ar fi vrut Sarah să-l vadă, trebuia să se concentreze, şi lăsând un bărbat să aibă grijă de ea, aşa ajunsese în mizeria asta. A parcat pe aleea ei. Degetele i s-au închis pe telecomanda din poşetă şi a strecurat-o în

buzunarul jachetei împreună cu cheile. Scoţând telefonul de pe difuzor, şi-a strâns poşeta, a coborât din dubiţă şi a împins uşa grea cu şoldul.

„O să-ţi spun când ajung acolo.” A făcut o pauză. „Dar vreau să intri şi să încui uşa.”

Ea a echilibrat telefonul între faţă şi umăr. „Ce s-a întâmplat?”

„Te rog, doar fă-o. Voi fi acolo în câteva minute şi îţi voi explica totul.”

„În regulă.” Şi-a luat poşeta în mâna stângă pentru a-şi recupera cheile când Troy a ieşit de după colţul casei, cu arma din mână îndreptată direct spre ea. „Bună, Sarah.”

El renunţase la arme pentru dreptul de vizită, dar ea ştia că fusese un gest inutil. Magazinul de articole sportive era aprovizionat cu arme. Un vânător avid, Troy folosise puşti, arcuri şi pistoale încă din copilărie. Dacă ar fi tras cu arma aia în ea, nu ar fi ratat.

Ochii lui erau reci şi calculaţi. Nu era cuprins de un acces de furie. Troy plănuise această ambuscadă. Sarah nu-l văzuse niciodată atât de lipsit de emoţii. Teama ei se amplificase.

„Troy.” Poşeta şi telefonul ei au căzut pe iarbă. Teroarea i-a cuprins vocea. *Slavă Domnului că fetele nu erau cu ea.*

Troy s-a apropiat şi a împins-o spre casă. Ea s-a împiedicat, picioarele ei fiind brusc necoordonate.

„Mişcă-te dracului, târfa.” Troy şi-a băgat arma în brâu. Mâna lui a alunecat în jurul bicepsului ei în timp ce o conducea spre casă. Pe aleea din faţă, i-a strecurat un braţ în jurul gâtului. Antebraţul lui i-a apăsat pe trahee, iar ea s-a înecat.

Nu! Trebuia să reziste. Să fie singură cu el ar fi cel mai rău scenariu. Dar ce putea să facă? El avea o armă.

Tehnicile pe care le învăţase la cursul de autoapărare îi

veneau amestecate. Vocea lui Brooke îi răsuna în minte. *Protejează-ţi căile respiratorii!* Sarah şi- a întors bărbia spre cotul lui Troy, uşurând presiunea de pe traheea ei. Apoi şi – a lipit bărbia de piept, ca să-l împiedice să-şi pună din nou braţul sub maxilarul ei. Respiraţia i s-a uşurat. Dar asta nu era suficient. Trebuia să se îndepărteze de el. Îl văzuse furios în multe ocazii, dar de data asta părea diferit. Nu era o izbucnire de violenţă a unui beţiv. Troy gândea şi plănuia. Alimentat de ego – ul său afectat, violenţa din el crescuse. Voia să o rănească cu o ură profundă şi hrănită.

A târât-o pe treptele din faţă.

A ridicat ambele mâini pentru a-i prinde încheietura mâinii şi cotul, imobilizându-i braţul pe clavicula ei şi oferindu-i încă un milimetru de spaţiu pentru a respira. Cristan era pe drum. Cât timp îi va lua să ajungă la ea? Nimeni nu fusese afară când ea parcase, dar, în caz că vreun vecin era la îndemână, trase adânc aer în piept şi strigă: „Ajutor!”

„Taci din gură!” a ţipat Troy în urechea ei, în timp ce mâna lui căuta în buzunarul ei. I-a scos cheile şi telecomanda alarmei. Deschizând uşa, a târât-o peste prag. Panoul sistemului de securitate a emis un flux constant de bipuri. Troy a apăsat butonul de pe telecomandă. Bipurile au încetat.

„Cascadoria pe care ai făcut-o în dimineaţa asta a fost o mare greşeală.” Troy a aruncat cheile şi fob-ul pe masa de lângă uşă.

Sarah i-a eliberat braţul cu o mână, a strâns pumnul şi l - a înţepat pe Troy în coaste cu cotul. El a luat vânt şi a scăpat-o. Odată cu eliberarea bruscă, ea a căzut în faţă. Genunchii ei au lovit podeaua, iar durerea i-a zvâcnit prin picioare. Şi-a pus picioarele sub corp şi a plonjat spre uşă.

Dar Troy a fost mai rapid. Mâna lui s-a oprit pe glezna ei.

A tras-o spre el, iar ea a căzut pe burtă pe covor. El şi-a ajustat strânsoarea pe piciorul ei. O mână i-a cuprins degetele de la picioare; cealaltă i-a cuprins călcâiul. Cu o răsucire a mâinilor – şi a gleznei ei – a răsturnat-o pe spate, apoi a călcat peste ea. Ea a încercat să se rostogolească, dar lovitura lui scurtă i-a atins maxilarul. Durerea i-a explodat în faţă când inelul lui de liceu i-a lovit maxilarul. Capul ia căzut pe spate şi s-a prăbuşit la podea. Adrenalina a pompat prin ea, amorţind totul.

Troy se înălţa deasupra ei. Era îmbrăcat pentru vânătoare, de la cizmele de drumeţie la pantalonii şi cămaşa de camuflaj, până la petele de vopsea maro şi verde de pe faţa lui. Albul ochilor îi strălucea nebuneşte de sub şapca maro.

Cu un zâmbet sălbatic, el a târât-o de picior în bucătăria mică. Oprindu-se în faţa aragazului, a aprins toate cele patru arzătoare şi a smuls butoanele. Şuieratul gazului i-a trimis o nouă explozie de teroare prin vene.

„Troy, opreşte-te”, a implorat ea, ştiind că vorbele ei nu vor avea niciun efect. Sarah îl văzuse de multe ori pierzându-şi cumpătul, dar asta era diferit. Frica i se prelingea rece în burtă. Troy trecuse dincolo de furie. Nu voia să o rănească. Nu voia să se răzbune sau să o facă să plătească pentru ceea ce făcuse.

O voia moartă şi era dispus să se sinucidă în acest proces.

Trebuia să scape de el şi de gazul care umplea casa. A scăpat de strânsoarea lui şi s-a târât înapoi ca un crab prin uşa care dădea în camera de zi. Troy a fost pe ea într-o clipă. A ridicat un picior, iar Sarah s-a încovoiat pe o parte, ridicându-şi braţele pentru a-şi proteja capul de cizma iminentă. Dar, în loc să o lovească, el i-a pus o cizmă pe şold ca să o imobilizeze. Apoi a scos o armă din buzunar şi a

îndreptat-o spre faţa ei.

Capitolul 30

Strigătul a sunat stins şi neputincios în difuzorul Bluetooth din maşină.

„Sarah?” Cristan a apăsat pedala de acceleraţie până la podea, coborând în trombă pe mijlocul străzii Main. Claxoanele şi strigătele au protestat faţă de acceleraţia sa bruscă. Apoi l-a sunat pe Mike şi i-a explicat ce auzise.

„Pe drum”, a spus şeful poliţiei.

Cristan a încheiat convorbirea. În două minute, a oprit brusc la două case distanţă de a ei. O auzise pe Sarah pronunţând numele fostului ei soţ. Nenorocitul trebuie să o fi aşteptat. Troy nu trebuia să ştie că el era aici. Şi-a luat arma de sub scaunul şoferului şi a coborât din maşină. A băgat arma în buzunar. Pentru a nu fi văzut, a traversat peluza din faţa vecinului.

Minivan-ul lui Sarah stătea gol pe alee. Uşa din faţă era închisă, la fel şi jaluzelele de la ferestre. Privirea i-a căzut pe telefonul mobil şi pe pachetele aşezate pe iarbă. O mişcare în lumina laterală îngustă i-a atras atenţia. A alergat spre faţa casei şi s-a ghemuit în spatele unui tufiş. Într-o mică fărâmă de spaţiu dintre jaluzele şi rama ferestrei, l-a văzut pe Troy îndreptând o armă spre Sarah.

Nu era timp să aştepte poliţia.

Jurământul său de a nu comite acte de violenţă s-a evaporat. Voia să-l omoare pe Troy Mitchell cu fiecare fibră a fiinţei sale. Dar trebuia să intre în casă fără ca Troy să-l vadă. Cristan a alergat în jurul clădirii. S-a ghemuit lângă fereastra garajului. Sperând că alarma nu era pornită, şi-a scos braţul din jachetă, a înfăşurat ţesătura în jurul capului armei şi a tras un pumn în geam.

Geamul s-a spart cu un sunet înăbuşit. A deblocat

fereastra şi a urcat în garaj. A ocolit stivele de cutii şi a deschis uşa casei. Pierduse o femeie din cauza violenţei pentru că nu fusese acolo să o protejeze. Nu putea lăsa să se întâmple asta din nou.

„Ce credeai că faci?” a ţipat Troy. Un sunet de plesnitură cărnoasă a făcut ca furia să-i clocotească în vene lui Cristan. Dacă Troy îi făcea rău. . .

S-a strecurat prin spălătorie până la uşa care ducea la o combinaţie de cameră de zi şi sufragerie. Uitându-se pe după tocul uşii, i-a văzut pe Troy şi Sarah în uşa de la bucătărie. Sarah era pe podea. O mână îi strângea maxilarul.
O linie subţire de sânge îi curgea din buză. Troy stătea deasupra ei. Arma di n mâna lui era îndreptată direct spre faţa ei.

„Acesta este sfârşitul tuturor problemelor noastre, Sarah”, a spus Troy cu o voce calmă care a pus în alertă instinctele lui Cristan. În loc să fie roşie şi distorsionată de furie, faţa lui Troy era straniu de relaxată, aproape lipsită de expresie.

O răcoare familiară l-a cuprins pe Cristan, răcindu-i furia şi stabilizându-i mâinile. Şi-a scos arma din buzunar şi a îndreptat-o spre pieptul lui Troy. Degetul lui Cristan s-a încolăcit în jurul trăgaciului. Voia să-l împuşte pe ticălos cu o dorinţă care aproape îl copleşise. Dar un miros gros, putred, i-a atins nările şi a îngheţat.

Gaz.

Dacă ar fi tras cu arma, casa ar fi explodat.

$$$

Şuieratul continuu al gazului i-a dat o nouă putere lui Sarah. O va împuşca el? Era suficient gaz în cameră pentru a se aprinde dacă Troy apăsa pe trăgaci? Nu conta. Era moartă dacă rămânea.

Ea a lovit cu piciorul mâna lui. Piciorul ei i-a lovit degetele şi el i-a dat drumul, doar pentru a-i prinde din nou piciorul aproape imediat. A căzut pe podea şi a încălecat-o. Pistolul era la câţiva centimetri de nasul ei, dar în loc să o împuşte, el şi-a înfăşurat degetele în jurul gâtului ei şi a strâns.

Vederea i s-a înceţoşat.

„Renunţă, Sarah”, a spus el. „Recunoaşte. Am câştigat. Tu îmi aparţii.” Voia ca amândoi să moară, dar voia să iasă învingător.

Plămânii îi ardeau. S-a agăţat de mâna lui, încercând să apuce unul dintre degetele lui pentru a se apleca în spate, dar nu a reuşit să se prindă.

„Eu te-am sprijinit. Ţi-am pus un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă, iar tu mă răsplăteşti culcându-te cu alt bărbat. De cât timp te culci cu el, Sarah? E vorba de bani? Eşti ca orice altă căţea, de vânzare la cel care dă mai mult. Ce ai de spus în apărarea ta?” Şi-a slăbit degetele.

„Nu”, a şuierat Sarah.

„Nu mă minţi. V-am văzut împreună. Dacă tu crezi că mă poţi schimba cu un tip bogat mai în vârstă, te înşeli.” El şi-a schimbat poziţia, apăsându-şi genunchiul în sternul ei şi tăindu-i din nou aerul. Sarah a gâfâit, plămânii ei fiind incapabili să se umfle. Puncte minuscule îi înotau prin faţa ochilor. Incapabilă să vorbească sau să se mişte, ea se zbătea.

Troy şi-a uşurat greutatea de pe genunchi. „Spune-o, Sarah. Spune-o şi totul se va termina. Nu va mai exista durere. Tu şi cu mine. Vom merge împreună.”

Sarah a inspirat, oxigenul ajungându-i în plămâni în

grabă. „Copiii. Gândeşte-te la fete.”

„De ce? Au distrus totul. Ziua în care ai rămas însărcinată a fost începutul sfârşitului. Nu mai era distracţie pentru noi. Nu mai voiai să ieşi în oraş. Erai mereu obosită. 'Fetele trebuie să se culce devreme'„, i-a mimat el vocea. *„Ele au* devenit cele mai importante lucruri din viaţa ta, iar *eu am fost dat la o parte.”*

Ea nu putea răspunde. Fusese gelos pe proprii lui copii?

„Gazul, Troy. O să ne arunci în aer pe amândoi.” Nu-şi va mai vedea niciodată fetele. O lacrimă i-a alunecat din ochi. „Nu vrei să mori”, a răcnit ea.

„Nu-mi spune ce vreau.” Ostilitatea a strălucit pentru scurt timp în ochii lui, înainte ca aceştia să devină din nou reci. Degetele lui s-au strâns pe gâtul ei. Luminiţe mici au dansat în faţa ochilor lui Sarah. Ea i-a apucat încheietura mâinii cu ambele mâini într-o încercare disperată de a-i slăbi strânsoarea.

Te rog, nu.

„Nu am pentru ce să trăiesc. Ai văzut asta. Fără soţie, fără familie, tatăl meu este în închisoare, iar afacerea dă faliment. Ai distrus totul. M-ai distrus pe mine. Acum crezi că poţi merge mai departe?” S-a aplecat mai aproape. „Nu te voi lăsa.”

Vederea lui Sarah s-a întunecat. Strânsoarea ei pe încheietura mâinii lui a slăbit, iar degetele lui din jurul gâtului ei s-au strâns, tăindu-i aerul.

I-a lipit pistolul de obraz. „Dacă eu nu te pot avea, nimeni nu poate.”

Tristeţea a alunecat peste ea. Acesta era sfârşitul. Urma să moară. Troy câştigase.

Un corp l-a lovit puternic, dărâmându-l pe Sarah.

A oftat. Tuşind, s-a rostogolit pe o parte pentru a-i vedea

pe Cristan şi Troy încleştaţi într-o încăierare. Cristan venise. Uşurarea a fost aproape la fel de şocantă ca fluxul de oxigen din plămânii ei.

Mirosul de gaz se intensificase, sufocând-o. Trebuiau să iasă din casă.

Sarah s-a uitat spre uşă. Putea s-o facă? Nu. Nu-l putea lăsa pe Cristan înăuntru cu Troy. Neputând să stea în picioare, Sarah s-a târât în bucătărie spre aragaz. Ridicându-se în genunchi, a încercat să oprească arzătoarele, dar Troy rupsese butoanele. Avea nevoie de o pereche de cleşti. O criză de tuse i-a cuprins plămânii. Ameţită, a căzut în mâini şi genunchi şi s-a târât afară din bucătărie.

O lampă s-a prăbuşit pe podea în timp ce bărbaţii s-au rostogolit pe covor şi s-au izbit de o măsuţă. Aterizând deasupra, Cristan a apucat încheietura lui Troy şi a izbit-o de podea până când acesta a scăpat arma. Apoi a înfipt un pumn în faţa lui Troy. Troy s-a clătinat şi l-a aruncat pe Cristan. Troy s-a târât în picioare, a trecut pe lângă masa de stejar din sufrageria alăturată şi a ieşit pe uşa glisantă de sticlă. Făcând o pauză, a arătat spre Sarah, apoi spre Cristan. „Am de gând să vă omor pe amândoi.” A închis uşa în urma lui şi a fugit spre partea laterală a casei.

Cristan şi-a lansat trupul spre uşă şi a smucit-o să se deschidă. Aerul proaspăt s-a revărsat în casă. El a ezitat, dorind în mod clar să meargă după Troy. Dar Cristan s-a întors la Sarah, a luat-o de pe podea şi a scos-o pe uşa din faţă. Ea şi-a sprijinit faţa pe pieptul lui şi s-a lăsat pradă senzaţiei solide a braţelor lui în jurul ei. Creierul şi corpul ei se simţeau deconectate, ca şi cum ar fi fost incapabilă să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase. A privit detaşată cum SUV-ul lui Mike a parcat la bordură.

El a sărit din vehicul. „Unde e Troy?”

„Troy a fugit pe uşa din spate.” Cristan şi-a înclinat capul spre partea din spate a proprietăţii. „Am deschis uşa din spate, dar gazul este pornit. Nu aş vrea o scânteie în apropierea casei.”

Panica a zgâlţâit-o. S-a agitat, dar Cristan a ţinut-o strâns. „Fetele. Trebuie să iau fetele.”

„Unde sunt ele?” a întrebat Mike.

„Em este cu doamna Holloway”, a spus Sarah. „Alex este la grădiniţă.”

„Sună la grădiniţă şi la doamna Holloway şi spune-le că Sean le va lua pe fete.” Morocănos, Mike vorbea la telefonul mobil în timp ce alerga prin spatele casei.

Ea a dat telefoanele. Auzind că ambele fete erau bine, Sarah a putut să respire. Chiar dacă ştia că fetele ar fi mai în siguranţă cu Sean decât cu ea, panica nu avea să dispară până nu le vedea cu ochii ei.

„Eşti în regulă?” a întrebat Cristan, încruntându-se în timp ce-i scruta faţa. I-a dat părul la o parte pentru a-i inspecta gâtul.

Sarah şi-a ridicat capul de pe pieptul lui. „Datorită ţie, da.” Vocea ei era răguşită.

Braţele lui s-au strâns pentru o secundă, iar ea se aştepta să o lase jos. În loc de asta, el a mers în spatele SUV-ului lui Mike şi s-a aşezat pe bara de protecţie, ţinând-o în poală.

Mike a revenit. „Am oprit alimentarea cu gaz a casei. Pompierii şi compania de gaz sunt pe drum. Nici urmă de Troy.” S-a concentrat asupra lui Sarah. „Eşti rănită? Să chem o ambulanţă?”

Sarah s-a agitat, testându-şi corpul. Pe măsură ce adrenalina îi scădea, micile dureri se trezeau la viaţă. Gâtul îi gâfâia. „Sunt în regulă. Trebuie să le văd pe fete.”

„Sean este pe drum.” Mike a dat din cap. „Anunţăm

poliţia statală, judeţeană şi locală. Toată lumea îl va căuta pe Troy.”

„Nu i-am văzut camionul lângă casă. Aş fi observat.” Realizând brusc că încă stătea în poala lui Cristan, Sarah s-a îndepărtat de pieptul lui şi a alunecat de pe el. A regretat imediat mişcarea. Bara de protecţie a vehiculului era rece sub fundul ei, iar muşchii braţelor şi picioarelor îi tremurau. Deşi încă purta jacheta, brusc îngheţase.

O maşină de poliţie a parcat lângă SUV-ul lui Mike şi un camion de pompieri a coborât strada. A urmat un camion al companiei de gaz. Oameni au ieşit din vehicule şi au invadat peluza din faţă.

„Ethan”, a sunat Mike. „Ia declaraţia lui Cristan.” Cristan s-a îndepărtat.

Ghemuit, Mike a ridicat bărbia lui Sarah şi i-a studiat gâtul. „Eşti sigură că eşti în regulă? Gâtul ţi s-ar putea umfla.”

„Nişte apă rece şi un pachet de gheaţă ar trebui să fie suficiente.”

„Spune-mi ce s-a întâmplat.” Cineva i-a înfăşurat o pătură în jurul umerilor, dar corpul ei părea să genereze frig din interior spre exterior.

„Am plecat de la tribunal şi m-am oprit la han.” Vocea lui Sarah a cedat în timp ce rezuma dimineaţa. Evenimentele deveneau mai clare pe măsură ce cuvintele îi ieşeau de pe buze. Îşi pierduse slujba pentru a obţine un ordin de restricţie, care era complet lipsit de valoare. Nicio bucată de hârtie nu-l va ţine pe Troy departe.

„Vino acasă cu mine”, a spus Mike. „Tu şi fetele puteţi sta cu noi până când Troy este prins.”

„Nu.” Relaţia ei cu Cristan îl pusese pe el în pericol. Nu putea risca pe altcineva. „Nu o voi pune pe Rachel în pericol.

Nici măcar nu vei fi acasă. Vei fi plecat în căutarea lui Troy.”

Gura lui Mike s-a subţiat. „Ce zici de casa lui Sean?”

„Nu.” Sarah a clătinat din cap. „Nu-i voi pune nici soţia sau copiii în pericol.” A înghiţit aer. „Troy este sinucigaş, Mike. Nu mai ai de-a face cu un om raţional. Avea de gând să arunce casa în aer ca să mă omoare şi nu-i păsa pe cine mai răneşte în timpul procesului.”

„Cum rămâne cu fetele?” Vocea lui Mike s-a ridicat.

Pieptul lui Sarah se strânse. Ea nu ar fi pus în pericol o altă persoană pentru propria siguranţă, dar fetele ei erau o altă problemă. Îi spusese de mai multe ori lui Troy despre copii. El nu reacţionase.

„Troy nu are niciun interes pentru ele.” Nu a crezut niciodată că va fi fericită de neatenţia lui, dar acum era de-a dreptul recunoscătoare. Gândul că va fi despărţită de copiii ei o umplea de panică, dar ei vor fi mai în siguranţă fără ea. „Vrea Sean să le ia câteva zile?”

„Bineînţeles că o va face.” Mike şi-a sprijinit pumnul pe şold, frustrarea şi hotărârea înăsprindu-i postura. Nu avea să renunţe uşor. „Te vei întoarce la secţie cu mine şi vom discuta din nou despre asta.”

Cristan s-a apropiat. „Sarah va veni acasă cu mine.”

„Nu!” a obiectat Sarah. Nu putea lăsa ca greşelile ei să-l pună pe Cristan în pericol şi mai mult. Lucia avea nevoie de un tată, iar el deja îşi riscase viaţa pentru ea.

Cristan a ridicat o mână. „Troy m-a declarat deja o ţintă. Nu contează dacă eşti cu mine sau nu.”

„Casa ta este sigură?” a întrebat Mike.

„Mi-am luat măsuri de precauţie împotriva unor adversari mult mai formidabili decât Troy Mitchell”, a spus Cristan. „Oricum sunt în alertă.” El şi- a scos telefonul mobil şi i-a arătat lui Mike e-mailul cu animaţia.

„Crezi că a fost Troy?” a întrebat Mike.

„Mă îndoiesc, dar nu este imposibil”, a spus Cristan. „Animaţia este destul de grosolană, dar expeditorul s-a străduit să cripteze mesajul şi să-şi ascundă locaţia. Troy Mitchell părea mai puţin raţional astăzi.”

Mike s-a plimbat. „Aş vrea să vă pun pe toţi într-un loc sigur, dar nu avem case sigure aici în Westbury. Ce ziceţi de un hotel?”

„Casa mea este mai sigură”, a insistat Cristan. „Troy nu va trece de apărarea mea.” Dar faţa lui era întunecată. „Dar mă tem că aş putea-o pune şi mai mult în pericol pe Sarah. Oricine ar fi pe urmele mele ar putea veni să mă caute.”

„Voi pune un om în faţa casei tale”, a spus Mike. „Va fi mai uşor să vă urmărească pe amândoi în acelaşi timp.”

Sarah sorbi din apă, lichidul rece calmându-i gâtul. Voia să protesteze, dar care erau opţiunile ei? Să plece pe cont propriu ar fi o prostie.

Un pompier i-a întrerupt. „Şefule, gazul este oprit şi ferestrele deschise. Poate doriţi să aerisiţi casa pentru încă câteva ore, dar puteţi intra.”

„Mulţumesc”, a spus Mike.

Pompierii s-au urcat în camionul lor şi au plecat. Vehiculul companiei de gaz i-a urmat.

„Pot să intru să împachetez câteva lucruri?” l-a întrebat ea pe Mike.

„Da.”

Cristan a împins-o pe Sarah peste stradă. „Împachetează destul pentru câteva zile.”

Cum ajunsese viaţa ei în această situaţie? Pentru a-şi păstra fetele în siguranţă, a trebuit să le trimită departe.

Capitolul 31

Aşezată în pielea moale a Mercedesului, Sarah şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului. Cristan nu vorbise pe drumul scurt spre casa lui, dar liniştea dintre ei era confortabilă. Rezervele pe care le avusese faţă de el dispăruseră. Îşi riscase viaţa pentru a o salva.

Împreună cu Mike, trimisese acasă la Sean o pungă de haine pentru Alex şi Em. Când vorbise cu fetele la telefon, Alex fusese încântată de o „petrecere în pijamale”. Fiicele lui Sean aveau cinci şi şapte ani. Em era ezitantă, dar Sean o asigurase pe Sarah că el şi soţia lui îi vor distrage atenţia cu jocuri şi fil me. Fostul ranger al armatei le va ţine pe fete în siguranţă, dar pe Sarah o durea pieptul de dorul lor.

Cristan a parcat în garaj şi a condus-o înăuntru. Pe hol se auzea semnalul slab al unui panou de alarmă.

„Mă întorc imediat.” Lăsând-o în bucătărie, el a dispărut pe hol. Bipurile au încetat.

El a reapărut în pragul uşii. „Vrei să mănânci ceva sau vrei să-ţi arăt camera ta?”

Sarah s-a sprijinit de insulă. Evenimentele de dimineaţă i se învârteau în cap. Tremura pe dinăuntru. În curând, acele tremurături aveau să iasă la suprafaţă şi ea ar fi preferat ca asta să se întâmple în intimitate. „Chiar aş vrea să fac un duş.”

„Camera de oaspeţi este la etaj.” El i-a arătat o cameră utilitară.

Patul queen-size elegant, închis la culoare şi comoda contrastau cu lenjeria albă. În afară de lămpile de pe noptieră şi comodă, mobilierul era gol. El a condus-o la marginea patului. „Mă întorc imediat.”

I-a adus prosoape curate, un halat gros care părea nou şi

geanta ei. În timp ce ieşea pe uşă, i-a spus: „Voi pregăti prânzul. Nu te grăbi. Lucia nu trebuie să fie luată de la şcoală decât peste câteva ore.”

Îi auzea picioarele coborând scările. Singură, enormitatea situaţiei ei s-a prăbuşit peste ea, ca şi cum ar fi stat în ocean, aruncând o privire înapoi spre ţărm, în timp ce un val uriaş se spărgea neaşteptat peste capul ei. Sentimentul a copleşit-o până când abia mai putea respira.

Imaginea armei lui Troy în faţa ei îi rămăsese întipărită în minte. Fusese întotdeauna atât de groaznic? A încercat să împace tânărul cu care se căsătorise cu cel care aproape o omorâse, dar nu a reuşit. Troy fusese sălbatic în felul băieţilor care vor fi băieţi, petrecând din greu cu colegii lui de echipă, dar nimic nu sugera că şapte ani mai târziu ar fi vrut să îi omoare pe amândoi. Ridicându- se în picioare, a intrat şchiopătând în baia alăturată. Şi-a pus palmele pe dulap şi s-a uitat în oglindă. Nici ea nu-şi putea împăca reflexia cu naiva de optsprezece ani care se căsătorise cu Troy.

Buza îi era umflată, iar un inel de vânătăi îi înconjura gâtul. Cât de mult trebuia să ia? Când putea spune *gata?* În octombrie anul trecut, Troy îi rupsese braţul şi îi provocase o comoţie cerebrală. Ea îşi refăcuse viaţa, iar el o dărâmase ca un turn Jenga. A apucat toaleta de granit. Nu putea renunţa. Era în joc mai mult decât viaţa ei. Dacă renunţa, copiii ei ar fi plătit preţul. Avea să facă orice pentru a trece peste următoarele câteva zile. Troy va fi prins. Ar fi fost arestat şi închis. Nu avea cum să scape de acuzaţiile de agresiune şi tentativă de omor, nu după ce făcuse. Existau prea multe dovezi de data asta pentru a se putea baza pe argumentul „el a spus, ea a spus” pe care îl folosise în trecut. De data asta, Troy nu se deranjase să-şi acopere urmele.

Pentru că nu se aştepta să trăiască pentru a fi arestat.

A tremurat. Şi-a lăsat jacheta pe podea, a intrat în duş şi a dat drumul la apă. Într-un sertar a găsit şampon şi săpun de mărimea unui hotel. Din nefericire, ştia exact ce să facă după ce a fost bătută măr: să se spele de sânge, să pună gheaţă pe răni şi să ia nişte ibuprofen. Se simţea mai bine cu un plan de acţiune, chiar dacă acesta acoperea doar următoarele treizeci de minute.

Apa fierbinte îi curgea pe piele. Sarah îşi freca părul şi corpul iar şi iar. Totuşi, simţea mirosul de gaz, transpiraţia lui Troy şi mirosul uleios al armei lui. Şi-a clătit gura, dar gustul propriului sânge persista. Bucăţi din săptămâna ei îi răsunau în minte. Cei doi hoţi morţi. Troy atacând-o. Ţeava armei lui mare ca un tun în faţa ei. Şi-a sprijinit spatele de gresia rece şi a alunecat până la podea. Şi-a îmbrăţişat genunchii până când apa care curgea pe pielea ei a devenit rece.

„Sarah? Eşti în regulă?” Cristan a deschis uşa duşului. Îngrijorarea a învins aprehensiunea de pe faţa lui. „Am tot bătut la uşă. Nu ai răspuns.”

Ea a tremurat. „Sunt bine.”

„Apa e îngheţată.” A băgat mâna şi a închis robinetul. A luat prosopul de pe dulap, a înfăşurat-o în el şi a ridicat-o de pe podeaua duşului. A dus-o în dormitor şi a aşezat-o pe pat. Apoi a luat un alt prosop din baie şi a frecat-o să se usuce.

Ar fi trebuit să fie jenată, dar transparenţa ei emoţională era cea mai umilitoare pentru ea, nu nuditatea. Prima dată când o vedea goală, era un caz pierdut. Nu era cel mai sexy moment. „Imi pare rau.”

„De ce? Pentru că eşti om?”

„Sunt un dezastru.” Dinţii îi clănţăneau.

„De-abia ai început să plângi.” El a tras plapuma de pe pat şi a înfăşurat-o în jurul umerilor ei. „Ultima săptămână a

fost stresantă. Cred că te-ai descurcat admirabil.”

„Nu ştiu ce am de gând să fac. Fostul meu soţ a încercat să mă omoare. A trebuit să-mi trimit copiii departe pentru a-i ţine în siguranţă. Mi-am pierdut slujba.” A respirat adânc. „Ştiu că Troy va fi prins în cele din urmă. Fetele sunt în siguranţă cu Sean. Dar eu ce pot să fac? Nu-mi place să-mi las familia şi prietenii să facă totul pentru mine.”

„Să faci totul singur nu este de obicei cea mai bună opţiune.”

„Dar cât timp pot permite altor oameni să mă poarte?”

„Ai parcurs un drum lung într-o perioadă scurtă de timp.” Temperamentul şi regretul îi străluceau în ochi. „Crezi că ar fi mai bine să nu ai pe nimeni? Eu am făcut această alegere, iar fiica mea a suferit.”

„Sunt recunoscătoare pentru prietenii şi familia mea în fiecare zi. Ei sunt motivul pentru care am rămas în acest oraş. Nu ştiu cum ar fi trecut fetele prin acest divorţ fără sprijin, iar copiii mei sunt mai importanţi decât mândria mea.” Suspinul lui Sarah i-a tremurat în piept. „Dacă măcar nu m-aş simţi atât de inutilă.”

„Nu prea eşti inutilă. Nu-ţi dai credit pentru ceea ce ai realizat. Ai luptat din greu pentru copiii tăi. Ai fost un prieten minunat pentru fiica mea şi te-am văzut având grijă de sora ta.” Cristan i-a şters uşor părul cu prosopul. „De fiecare dată când eşti doborâtă, te ridici din nou. Acesta este adevăratul test al puterii.” Cristan s-a încruntat când i-a scanat faţa şi gâtul. „Meriţi un bărbat care să te preţuiască.”

Sarah nu avea cuvinte. *Cum ar fi fost asta?* Nu-şi putea imagina. Dorinţa care înflorea în ea nu se compară cu nimic din ceea ce experimentase vreodată. Acest bărbat nu ar fi ridicat niciodată mâna asupra unei femei. Acest bărbat nu şi-ar fi aruncat niciodată propriul copil.

A aşezat prosopul pe pat şi şi-a dus mâna înapoi la faţa ei. Un deget blând a urmărit vânătăile de pe gâtul ei. „Ar trebui să-ţi aduc nişte gheaţă.”

Cristan s-a aplecat, iar Sarah i-a prins încheietura mâinii. „Nu pleca.”

Ochii i s-au întunecat, iar muşchii antebraţului i s-au încordat. „Nu ştii ce spui.”

S-a luptat pentru a găsi cuvintele care să exprime ceea ce se agita în inima ei. Tot ce a putut să facă a fost: „Am nevoie de tine”.

Pentru prima dată de când îl părăsise pe Troy, nu voia să fie singură.

Avea nevoie să fie atinsă. Avea nevoie de el.

Buzele i s-au subţiat, iar corpul i-a devenit rigid. „Am făcut nişte lucruri îngrozitoare în trecut, Sarah. Tu eşti sănătoasă şi inocentă. Meriţi mai mult decât mine.”

„Nu-mi pasă ce ai fost în trecut. Contează ce eşti acum. Nu asta tocmai mi-ai spus?” Dar dacă el nu o voia? Ea a înţepenit. „Imi pare rau. Am presupus că eşti interesat, dar cum ai putea fi? Uită-te la mine.” A fluturat o mână peste genunchii ei plini de vânătăi.

Cristan a luat-o de braţe şi a întors-o cu fata la el. „Eşti cea mai frumoasă
femeie pe care am văzut-o vreodată.” Mâna lui a căzut pentru a-i mângâia genunchiul. Atingerea degetelor lui a stârnit căldură în adâncul ei. Piciorul ei s-a mişcat, invitându-l să o mângâie mai sus. „Acestea sunt semnele curajului. Ai ripostat.”

Când ea s-a uitat la vânătăile ei, a văzut slăbiciune.

„Dacă nu aş fi fost îngrijorat de o explozie, l-aş fi ucis pentru că te-a rănit. Încă vreau să o fac, mai mult decât ar trebui.” El şi-a aplecat capul şi a sărutat- o tandru pe partea

nevătămată a gurii ei. „Înăuntru şi afară. Există o lumină în tine. Bunătate şi compasiune. Acestea sunt calităţile care te fac să străluceşti. Acestea sunt sursele puterii tale.”

Degetele lui au alunecat pe partea laterală a gâtului ei. I-a mângâiat umărul şi a continuat pe braţul ei până la spate. Apăsându-şi palma pe partea de jos a spatelui ei, a ţinut-o nemişcată în timp ce se apropia. Crestătura dură a erecţiei lui s-a lipit de şoldul ei. „Să nu crezi niciodată că nu te doresc, dar nu vreau să te rănesc.”

„Nu mi-ai face niciodată rău.” Dar pe măsură ce spunea cuvintele, ştia că nu erau pe deplin adevărate. El nu ar fi ridicat niciodată mâna la ea, dar ea îl lăsase să intre în inima ei şi se făcuse vulnerabilă. Îi dăduse puterea de a o răni la fel de grav precum o făcuseră pumnii lui Troy. Dar era prea târziu să se retragă. El o dorea, iar asta era suficient pentru ca dorinţa ei să treacă de la foc mic la fierbere. A ezitat, muşchii gâtului încordându-se din cauza efortului. „Sarah...”

Numele ei suna pe jumătate protest, pe jumătate pledoarie.

Şi-a alunecat mâinile pe pieptul lui şi şi-a încolăcit degetele în puloverul lui.

„Te rog.”

Capitolul 32

Încrederea ei l-a nivelat. Cum putea o femeie să-i ofere sufletul ei rănit şi lovit? El nu era demn. Dar trupul moale lipit de al lui era mai mult decât putea rezista.

Ea s-a zvârcolit mai aproape. Un picior neliniştit a alunecat pe coapsa lui. Prosopul i-a alunecat de pe corp. Iar vederea ei a fost distrugerea lui. Mâna lui a alunecat de-a lungul claviculei şi a pieptului ei, până la un sân plin, cremos. Capul ei a căzut pe spate, iar gemetele care i-au scăpat de pe

buze au făcut ca sângele să îi curgă în vine.

„Sarah.” A trecut cu degetul mare peste sfârcul ei, atingându-l uşor.

Mâinile ei trăgeau de puloverul lui. El a ajutat-o, desprinzându-l şi aruncându-l pe podea. Mâna ei s-a întins pe pieptul lui, degetele ei palide şi subţiri şi feminine pe pielea lui mai închisă la culoare. Ea era lumina întunericului său, bunătatea care contrabalansa cruzimea trecutului său. Totul la ea îl făcea să se simtă mai puternic şi mai masculin.

A lăsat-o pe pat, cu intenţia de a o lua încet şi cu mare grijă. Privirea lui a străbătut lungimea subţire a ei. Vânătăile pestriţe care contrastau puternic cu pielea ei blândă şi fină îl făceau să vrea să-i arate cum e să fii iubit. Fiecare centimetru din ea.

„Eşti atât de frumoasă.” El şi-a atins buzele de umărul ei.

Ea a roşit, rozaliul încălzindu-i pielea cremoasă. El şi-a trecut buzele pe clavicula ei şi a continuat până la partea laterală a sânului ei. Când gura lui s-a închis pe sfârcul ei, corpul ei s-a ridicat de pe pat. Mâinile ei s-au agăţat de umerii lui, apoi au coborât mai jos pentru a trage de talia blugilor lui.

„Nu e nici o grabă”, a spus el. Nu mai atinsese o femeie de ani de zile. Avea toate intenţiile să facă acest lucru special, să se bucure de fiecare secundă a reintroducerii sale în intimitate.

Dar degetele ei lucrau la fermoarul pantalonilor lui. „Mai mult, te rog.”

„Nu am niciun prezervativ. Îmi pare rău, dar sunt fericit să-ţi ofer plăcere. Mai mult decât fericit.” Şi-a plimbat vârfurile degetelor pe interiorul coapsei ei. Satisfacţia i s-a umflat în piept când picioarele ei s-au desprins pentru a-i oferi mai mult spaţiu.

„Am câteva.”

Surprins, el s-a îndepărtat.

O roşeaţă i-a crescut în obraji. „Sunt în poşeta mea. Sora mea mi le-a dat. Mi-a spus că ar trebui, um, „să mă urc din nou pe cal”.” Zâmbetul ironic care i-a înclinat gura l-a mulţumit.

El a chicotit.

„În cazul ăsta.” El şi-a ridicat corpul de pe al ei. În două secunde, blugii lui au lovit podeaua.

„Ce este asta?”

A desfăcut teaca de pe gambă şi a aşezat-o pe noptieră. „Un cuţit. Îmi place să am un plan de rezervă.”

Luându-i poşeta, el a aruncat-o pe patul de lângă ei. Ea a scos un prezervativ dintr-un buzunar interior, înmânându-l lui.

„Încă nu e nicio grabă. Vreau să mă bucur de fiecare secundă cu tine.”

Ea s-a întins după el. „Nu mă face să aştept prea mult. Combustia internă ar fi un mod teribil de a merge.”

„O să văd ce pot să fac ca să mă relaxez.” Dezbrăcat, s-a întins lângă ea, trupurile lor apropiindu-se. Blândeţea ei îi legăna membrele tari. Pielea ei era fină şi mătăsoasă împotriva lui. Dar acele mâini delicate pe corpul lui aveau să grăbească lucrurile prea repede.

El a alunecat pe pat, iar gura lui i-a străbătut burta plată şi şoldul. Şi-a lins drumul spre centrul ei. La prima atingere a limbii lui, corpul ei s-a ridicat de pe pat şi mâinile ei s-au înfipt în părul lui. A vrut să o elibereze pentru a-i uşura nevoia, dar gustul dulce al ei i-a alimentat dorinţa. Iar felul în care ea îi răspundea îi făcea erecţia să pulseze. Nu conta ce făcea, avea nevoie de ea. Acum.

A luat prezervativul, s-a acoperit şi s-a rostogolit peste ea.

Pieptul lui, şi alte lucruri, îl dureau de nevoia de a fi în ea. „Nu te rănesc?”, a oftat el în urechea ei.

„La naiba, nu.” L-a apucat de şolduri cu ambele mâini şi l-a condus spre miezul ei. „Doar ţine-mă departe de explozie.”

Râzând, el şi-a îngropat faţa în părul ei umed şi a alunecat în ea. Căldura ei mătăsoasă s-a închis în jurul lui ca şi cum l-ar fi primit acasă. Ea s-a aplecat sub el, picioarele ei ridicându-se de pe pat pentru a-i înconjura talia.

„Sper că mai ai un prezervativ. Împotriva celor mai bune intenţii ale mele, asta nu va dura prea mult.” Plăcerea era atât de intensă pentru că era în interiorul lui Sarah sau pentru că trecuse foarte mult timp de când nu mai fusese cu o femeie?

„Da”, a răsuflat ea. „Mai am. Te rog să păstrezi fineţea pentru data viitoare”, a implorat ea. „Am nevoie de...” Vocea i s-a întrerupt când un geamăt i-a ieşit din gât.

S-a sprijinit pe coate. Dacă acest lucru avea să fie rapid, era hotărât să fie totuşi semnificativ. Ea i-a întâlnit privirea, ochii i s-au întunecat, pleoapele erau pline de dorinţă. El s-a retras şi a intrat din nou în ea. Era ea, a decis el. Numai ea.

Mâinile ei îi strângeau umerii. Unghiile înfipte în spatele lui l-au stimulat să se mişte mai repede. Corpul ei s-a aplecat.

„Cristan.” Strigătul ei răsuflat l-a apucat de boaşe şi l-a împins peste limită.

Muşchii ei s-au încordat şi s-a închis în jurul lui, ţinându-l strâns. El şi-a ţinut greutatea departe de ea cu o mână pe saltea în timp ce respiraţia lui îşi revenea. Şi-a sprijinit fruntea de umărul ei.

Transpiraţia le-a acoperit trupurile, iar pielea ei a înflorit într-un roz sănătos.

Ridicându-şi capul, i-a scanat faţa în căutarea oricărui semn de regret. Pieptul i s-a uşurat când nu a văzut niciunul.

I-a sărutat obrazul. „Mulţumesc. Nu pot exprima ceea ce ai făcut pentru mine.”

Ea şi-a trecut degetele peste tâmpla lui. „Şi eu la fel.”

Inima i s-a umflat. I-a luat mâna şi i-a sărutat încheieturile. „Mi-ai făcut un mare dar.”

„Ai spus că a trecut mult timp de când nu ai mai fost cu o femeie. Cât timp?”

„Destul de mult încât să nu-mi amintesc.” S-a rostogolit pe spate. „Mi-am spus că păstrez distanţa faţă de oameni pentru a o proteja pe Lucia, dar, în realitate, mă pedepseam. Mă învinovăţeam pentru moartea soţiei mele. Dacă aş fi cerut să plecăm, poate că ea nu ar fi fost ucisă.”

Sarah şi-a sprijinit capul pe pieptul lui. *„Ce-arfi dacă* este un joc inutil de jucat.”

„Este.” Şi-a trecut vârfurile degetelor pe umărul ei. „Vestea bună este că nu mai sunt dispus să trăiesc aşa. Nu toată lumea are privilegiul de a trăi. Este un păcat să pierzi o singură clipă cu regrete.”

„Deci îţi vei permite să fii fericit?”

„Am de gând să încerc.”

Înclinarea leneşă a zâmbetului ei îi stârni din nou sângele. „Cât timp mai avem până când trebuie să o iei pe Lucia?”

S-a uitat la ceas. „Mai mult de două ore.” Ea a rânjit. „În cazul ăsta. . .

Râsul i-a răsunat din piept. „Sunt adeptul unui dar care continuă să dea.”

A face dragoste cu ea nu era o dificultate. Ar fi făcut orice ca să nu-i mai vadă privirea dezolantă din ochi. Când a găsit-o la duş, părea înfrântă. Dar acum era dreaptă şi ochii ei limpezi. O oră mai târziu, era mai relaxată, ghemuită sub pătură, dormind profund.

A păşit în pantaloni. La parter, s-a oprit în biroul său.

Interogarea sa iniţială se terminase, eliminând toţi clienţii fideli ai firmei. Se îndoia că Maria închiriase o casă anul trecut. A programat rapid o nouă căutare, restrângând şi mai mult lista de clienţi prin eliminarea apartamentelor şi a unităţilor ataşate. Maria nu ar fi vrut să împartă pereţii. Apoi, a exclus puţinele proprietăţi din apropiere de Westbury. Dacă Maria ar fi petrecut o perioadă semnificativă de timp în orăşel, ar fi ieşit în evidenţă. Accentul său a atras totuşi atenţia localnicilor.

La scurt timp după aceea, a rămas cu câteva zeci de proprietăţi din afara Westbury, dar la o distanţă de 30 de minute de mers cu maşina. A tipărit lista, a accesat serviciul online Multiple Listing Service şi a verificat fiecare casă, una câte una. Maria Vargas nu se mulţumea cu o locuinţă sărăcăcioasă. Era obişnuită cu cele mai bune lucruri din viaţă. De asemenea, ar fi preferat izolarea, aşa că vecinii apropiaţi nu ar fi fost de dorit. Din pur instinct, Cristan a sortat listele de închirieri până au rămas şase. Patru proprietăţi montane pentru schiori, o fermă şi o proprietate la malul mării cu barcă şi doc.

Şi acum? Nu putea să o lase singură pe Sarah, iar pe Lucia trebuiau să o ia în scurt timp. I-ar putea trimite lista lui Mike, dar ce ar face poliţistul cu informaţiile obţinute ilegal? Nu prea multe. Dar Sean, prietenul lui Mike, nu era legat de aceleaşi restricţii legale.

Cristan a trebuit să recunoască. Avea nevoie de ajutor. Nu putea face totul singur. Nu şi de data asta. L-a sunat pe Sean şi i-a explicat situaţia.

„Dă-mi adresele alea”, a spus Sean.

Cristan a citit lista. „Mulţumesc.”

„O să te anunţ dacă găsesc ceva.” Sean a deconectat apelul. Împingându- şi telefonul în buzunar, s-a întors la

Sarah. Aşteptarea l-ar fi ucis.

***

Îmbrăcată în blugi curaţi şi un hanorac, Sarah perfora o bilă de aluat de pâine crescută în bucătăria gourmet a lui Cristan.

„Sunt atât de fericită că eşti aici.” Lucia s-a aşezat la insulă.

„Este doar temporar.” Sarah a folosit un cilindru de laminat pentru a aplatiza aluatul într-un dreptunghi, apoi l-a rulat într-o formă de pâine şi l-a aşezat cu partea cusăturii în jos într-o tavă unsă. A acoperit aluatul şi l-a pus deoparte să crească a doua oară. „Îi mulţumesc tatălui tău că m-a lăsat să rămân.”

Lucia şi-a ridicat privirea de la temele ei. Creionul ei plutea peste o foaie de hârtie cu linii. „Ei bine, nu te puteai duce acasă, nu cu fostul tău soţ în libertate.”

Cristan insistase că Lucia merita să ştie adevărul de bază. El omisese câteva detalii mai intime, cum ar fi ce se întâmplase între ei în după-amiaza aceea, dar ea trebuia să fie în gardă, atât împotriva lui Troy, cât şi împotriva persoanei care îl urmărea pe Cristan.

„Sunt sigură că poliţia îl va prinde curând.” Sarah s-a mutat la aragazul comercial amplasat în insulă şi a amestecat o oală de tocană de pui, fasole neagră şi cartofi dulci.

„Poţi să stai cu noi cât de mult vrei.” Lucia s-a holbat la gâtul lui Sarah timp de un minut înainte de a se întoarce la problema ei de matematică.

Aplicaţiile repetate de gheaţă minimizaseră umflătura,

dar nimic altceva decât timpul nu va şterge inelul negru-albastru. Păcat că nu se gândise să ia o eşarfă.

„Ţi-e dor de fete?” a întrebat Lucia.

Sarah a suspinat. „Îmi lipsesc.”

Cristan a ieşit pe uşa care ducea la subsol. După ce făcuseră din nou dragoste, el îi făcuse un tur al casei. Pe lângă faptul că i-a prezentat planul de bază şi i-a arătat cum să folosească sistemul de alarmă, i-a arătat unde erau ascunse armele în casa lui. În fiecare baie, un cuţit era fixat pe partea de sus a dulapului cu medicamente. Pe marginea superioară a unui tablou înrămat din camera familiei se afla un pistol. În bucătărie, o altă armă de mână ocupa una dintre fantele din raftul pentru vinuri. Iar depozitul de arme din pivniţă putea înarma o mică forţă de poliţie. Dacă nu ar fi văzut cadavrele acelor hoţi, ar fi crezut că Cristan era paranoic. Având în vedere cu ce se confrunta, el era pur şi simplu pregătit.

S-a dus la cafetieră şi a turnat o ceaşcă. „Cafea?”

Îşi scutură capul. Stomacul îi era deja zguduit. Cafeaua nu ar fi ajutat-o. Privirea lui a prins-o pe a ei şi a menţinut-o. În ciuda după-amiezii lor de intimitate, nu trecuseră la manifestări de afecţiune în faţa Luciei.

Lucia şi-a închis caietul. Pocnitura hârtiei a răsunat. Cristan şi-a clătinat cafeaua. Lichidul fierbinte s-a revărsat peste margine pe mâna lui. A scuturat picăturile de pe mână, a luat o cârpă de vase de pe tejghea şi şi-a şters cana.

„Vrei să ies din cameră ca să o poţi săruta?” a întrebat Lucia. „Ştiu că se întâmplă ceva între voi. Sincer, sunt încântată. Aşa că nu simţi că trebuie să ascunzi asta.”

Cristan şi-a dres glasul. „Nu ascundem nimic.” Lucia şi-a dat ochii peste cap.

„Serios”, a spus Sarah. „Nu suntem încă pregătiţi să ne

definim relaţia.
Totul este nou şi s-au întâmplat multe într-o perioadă scurtă. Lasă-ne puţin timp, bine?”

„Bine.” Lucia a zâmbit. I-a aruncat o privire tatălui ei. „Vezi? Nu a fost foarte complicat.”

Sarah a verificat aluatul şi a mutat tava în cuptor. Mirosul de pâine coaptă umplea bucătăria. Disponibilitatea Luciei de a comunica cu Cristan, deşi cu o anumită atitudine, era un semn bun.

Cristan a scanat bucătăria. „Te pot ajuta cu ceva?”

Sarah a scuturat din cap. „Nu. Am cina sub control.”

Lumina se revărsa dintr-un set de uşi franţuzeşti şi strălucea pe contoarele de granit negru. Priveliştea era uimitoare. O peluză se înclina spre râu şi un mic hangar pentru bărci construit din lemn gri. Apusul unduia râul în portocaliu şi roz. „Şi bucătăria asta este uimitoare.”

„Nu-mi pot asuma niciun merit pentru această casă. A venit exact aşa cum este.” S-a mutat la tocătorul de lemn şi a tocat coriandrul pe care ea îl spălase. „Cu siguranţă, te pot ajuta cu ceva.”

„Ştii să găteşti?” Sarah a amestecat tocăniţa.

Cuţitul său tăia în mişcări exersate. „Primele mele eforturi nu au fost
frumoase[5], dar am învăţat[5].”

„Tata face empanadas grozave”, a spus Lucia.

A terminat de tocat şi a spălat cuţitul. „Dar nimic care să miroasă ca asta.”

Sarah a verificat pâinea. „Îmi place să gătesc şi trebuie să mă menţin ocupată.”

„Ei bine, atunci eşti liberă să foloseşti bucătăria mea oricând.” A luat un scaun la tejghea lângă fiica lui şi a privit cum Sarah servea masa. „Atâta timp cât ne laşi mostre.”

Scena părea relaxată, dar nu putea fi negat subconştientul de tensiune. Lucia îşi alegea mâncarea. Cristan mânca cu mişcări robotice care sugerau că îşi alimenta corpul mai mult decât că se bucura de masă. Sarah a mâncat tocăniţa fragedă, dar gâtul o durea prea tare pentru a înghiţi pâine. A luat un ibuprofen. Apoi ea şi Cristan au curăţat bucătăria cot la cot.

Şi acum ce facem?

Lucia şi-a dus cărţile sus, iar Cristan şi-a mai turnat o ceaşcă de cafea. „Povesteşte-mi despre planurile tale pentru o afacere de catering", a spus el, ca şi cum i-ar fi înţeles neliniştea.

„Încă nu sunt cu adevărat planuri." Sarah a uscat oala de tocană curată şi i-a povestit despre nunta surorii ei.

„Vei face recepţia să strălucească."

„Mulţumesc. Sper să fie aşa." Ea a pus vasul în dulap.

„De ce nu încerci să te odihneşti puţin", a spus el. „Va fi o noapte lungă." „Avem un plan?"

„Voi sta de pază în seara asta. Dimineaţa, ne vom întâlni cu Mike şi vom vedea cum a decurs căutarea lui Troy."

Sarah se plimba prin bucătăria imaculată. „Cum rămâne cu cealaltă problemă?"

Şi-a frecat maxilarul nebărbierit. „Mike a făcut cercetări la moteluri şi agenţii imobiliare care se ocupă de proprietăţi de vacanţă, fără noroc. Din păcate, închirierile se fac adesea online. Aşa că am făcut nişte cercetări pe cont propriu. Aştept rezultatele".

„Aşteptarea este frustrantă."

„Da, dar în seara asta, singurul meu obiectiv este să vă ţin pe tine şi pe Lucia în siguranţă." Cristan şi-a luat cafeaua şi s-a îndreptat spre biroul său. „Du-te şi întinde-te. Ai avut o zi grea. Corpul tău s-ar putea să te surprindă şi să doarmă."

Sarah se îndoia că se va relaxa. Fiecare instinct de bază din corpul ei îi spunea să fie în alertă.

Capitolul 33

Mama ei fusese ucisă. Nu doar mama ei, întreaga ei familie. Cum putea fi adevărat? Lucia nu putea înţelege conceptul. Deşi tatăl ei o minţise în trecut, ea ştia că de data asta spunea adevărul. Îl văzuse chinuindu-se să scoată cuvintele, văzuse regretul din ochii lui în timp ce îi dădea o versiune probabil igienizată a crimelor. El a răspuns la majoritatea întrebărilor ei, dar la altele a refuzat pur şi simplu să răspundă.

Nu era sigură dacă era mai rău să nu fi avut niciodată familie sau să ştie că, odată, avusese tone de rude, dar toate erau moarte.

Încerca să-şi ierte tatăl pentru că îi fabricase întreaga viaţă, dar cum putea? Şi cum putea să accepte brusc faptul că toţi cei din familia ei fuseseră infractori. Ideea era prea hollywoodiană pentru a părea reală.

Lucia s-a întins pe burtă pe pat. A netezit articolul de ziar lângă fotografia veche cu ea şi mama ei. O a treia fotografie o înfăţişa pe mătuşa Maria. Tata o copiase dintr-un tabloid sud-american la scurt timp după ce familia Vargas fusese ucisă. Punând pozele una lângă alta, era uşor să vezi asemănarea de familie. Tatăl ei spunea că femeia care o urmărea la spectacolul hipic ar fi putut fi mătuşa Maria şi că ar fi vrut să o ia pe Lucia. Dar ea nu putea să creadă că un membru al propriei familii ar fi vrut să-i facă rău.

Dacă toţi ceilalţi din familie erau morţi, atunci poate că şi mătuşa ei era singură. Poate că voia doar să o vadă pe Lucia. Jaful de la Quickie-Mart ar fi putut să nu aibă nicio legătură. Lucruri de genul ăsta se întâmplau tot timpul. Tatăl ei ar putea fi paranoic.

Gândul că are o rudă în lume îi încălzea inima Luciei, dar, în acelaşi timp, ştirea o întrista. De ce nu o putea vedea niciodată pe mătuşa ei? Tata spunea că nici măcar nu vorbise cu Maria de când îi scosese pe furiş din Argentina.

A ţinut lupa deasupra fotografiei din ziar. Fotograful se concentrase pe ea şi pe Snowman, aşa că fundalul era neclar. Nu putea vedea faţa femeii, dar îşi dorea mai mult decât orice să vadă. Îşi dorea atât de mult să vadă singura legătură în viaţă cu mama ei, încât o durea stomacul şi pieptul i se simţea gol.

qToţi prietenii ei aveau bunici şi mătuşi şi unchi şi verişori. Cu excepţia tatălui ei, ea era singură, şi i se părea egoist din partea lui să o ţină aşa. În doisprezece ani, el nici măcar nu încercase să-şi găsească o soţie. Îi plăcea să creadă că era din cauză că fusese atât de îndrăgostit de mama ei, încât nu trecuse niciodată peste moartea ei. Dar poate că totul se schimbase acum. Sarah era jos şi făcea curăţenie în bucătărie. Ei trei luaseră cina împreună, aproape ca o familie adevărată. Orice s-ar fi întâmplat, ea nu renunţa la asta. El nu o putea obliga. Dacă ar fi încercat, ea ar fi fugit din nou.

O lacrimă i-a alunecat pe faţă în timp ce se uita la poza mamei sale. Lucia avea părul ei negru ondulat şi pielea măslinie. Dar ochii ei erau diferiţi. Cei ai Luciei erau de un maro mai deschis, mai moale. Ochii mamei ei erau aproape negri, iar privirea ei era ascuţită în timp ce se holba la aparatul foto, aproape ca şi cum l-ar fi provocat pe fotograf. Mama ei fusese frumoasă, iar ea ştia asta.

Totuşi, cineva o omorâse. Tatăl ei a spus că a avut loc o explozie şi focuri de armă, dar a refuzat să îi dea detalii. *Voi purta această imagine în mormânt. Nu te voi condamna la aceeaşi soartă.* Cel puţin el fusese sincer.

A ridicat fotografia de margini, atentă să nu deterioreze hârtia. Mâine avea să o readucă în siguranţa ramei. Telefonul ei a vibrat pe pat. Primise un mesaj text. Lucia nu recunoscu numărul. Degetul ei a plutit pe ecran, o inexplicabilă încâlceală de teamă răsucindu-i-se în stomac. A afişat textul. **Bună, Lucia**. A urmat imediat un alt mesaj. O fotografie. **Eu sunt mama ta.**

Lucia şi-a blocat respiraţia în plămâni în timp ce privea selfie-ul. Mama ei? Cum?

Femeia ţinea un ziar în faţa ei şi arăta data din partea de sus. Astăzi.

Furia îi clocotea fierbinte în gât Luciei şi un val de alte emoţii pe care nu le putea identifica. S-au năpustit asupra ei ca un tsunami, lăsând-o turtită.

Aceasta nu era mătuşa Maria. Aceasta era mama ei. Ea a răspuns cu neîncredere. **Am crezut că ai murit.**

A venit un alt mesaj. **Asta ţi-a spus?**

Lucia a rămas rece. Minţise. Din nou. Cum ar mai fi putut avea încredere în el vreodată? Poate că tot ce-i spusese fusese o minciună. Poate că o ţinuse departe de mama ei toată viaţa ei.

Dar mama ei – ea venise după ea. Poate că o căutase în toţi aceşti ani. Gândul la o femeie cu inima frântă care îşi căuta neobosită unicul copil încălzea spaţiul gol din interiorul ei. Nu era singură. Avea singurul lucru pe care şi-l dorise toată viaţa – mama ei.

Ea a trimis un mesaj, **Unde eşti?**

Afară. Lângă râu. Mă poţi vedea de la fereastra ta.

Lucia s-a dus la fereastră şi a privit în întuneric. Luna plină lumina peisajul, reflectându-se pe râu în sclipiri argintii. O siluetă stătea pe mal. Un braţ flutura. Resentimentul şi entuziasmul se luptau în Lucia până când simţea că trupul îi va exploda. Degetele îi tremurau în timp ce împingea fotografiile în plic şi le băga în rucsac. Nu mai putea avea încredere în tatăl ei niciodată. Nu după asta. I-a trimis un ultim mesaj: **Vin.**

A vrut să arunce telefonul pe pat, dar nu s-a putut abţine să piardă legătura cu mama ei. Dacă nu o putea găsi afară? A strecurat telefonul în buzunar. Îl va arunca după ce va lua legătura cu mama ei.

În niciun caz nu l-ar fi lăsat pe tatăl ei să o urmărească. În nici un caz.

A tras de un pulover în plus. Cu cizmele în mână, a coborât scările pe vârfuri. Tata era în biroul lui. S-a uitat cu ură la lumina galbenă de sub uşă. Cum a putut să o mintă din nou? A mers în foaier şi s-a strecurat în dulap. Trebuia să fie rapidă. Odată apăsat butonul, avea şaizeci de secunde să iasă din casă înainte ca sistemul de securitate să se activeze din nou. Timp suficient. Dar tatăl ei ar fi auzit bipul. Ar fi ştiut imediat ce a făcut. Ea ar fi folosit uşa din faţă şi ar fi fugit în jurul casei. Dacă el ar fi presupus că a plecat pe drum, ar fi avut timp să ajungă la râu înainte să o prindă.

A introdus codul, a ieşit pe uşa din faţă şi a fugit.

***

Mike a parcat la trei loturi distanţă de casa lui Troy. În spatele maşinii sale, SUV-ul uriaş al lui Sean s-a apropiat de

bordură. Au coborât din vehiculele lor şi s-au întâlnit pe trotuar. Alte două maşini ale poliţiei din Westbury au parcat pe stradă. Doi ofiţeri, Pete Winters şi Ethan Hale, au coborât.

Ferestrele casei lui Troy erau întunecate, la fel şi lumina de pe verandă. Sean scruta casa. „Cum vrei să faci asta?”

„Trebuie să bat mai întâi.” Mike a fluturat mandatul de arestare în mână.

„Asta e o prostie.” Sean a pufnit.

„Asta e legea.” Mike a băgat mandatul în buzunar şi şi-a scos arma. „Pete şi Ethan, acoperiţi spatele.”

Glock-ul lui Sean era deja în mâna sa. „Este înarmat?”

„Până în dinţi.” Mike i-a condus pe trotuar.

„Ştiu că trebuie să trecem prin proceduri, dar nu există nimic în acel mandat care să ne împiedice să cercetăm mai întâi proprietatea.” Sean s-a oprit la marginea proprietăţii Mitchell.

Mike a scanat casa. Părea liniştită. „Când m-am dus la magazin, directorul adjunct al lui Troy a spus că a luat acasă trei pistoale, o puşcă şi mai multe cutii de muniţie.”

„Grozav.”

Au virat peste iarbă şi au făcut un cerc rapid al casei. Dar nu au văzut niciun semn de Troy. Pete şi Ethan au acoperit uşa din spate, în timp ce Mike şi Sean s-au dus prin faţă. Mike a urcat pe veranda din faţă. Sean a rămas în spate, acoperindu-l din spatele unui copac mare de pe peluza din faţă. Mike nu a fost şocat când nimeni nu i-a răspuns la bătaie. Sean i s-a alăturat pe treaptă şi a scos ceva din buzunar.

„Uită-te acolo.” Sean a arătat spre uşa deteriorată a garajului.

Mike şi-a întors capul. „Ce?”

„Cred că nu a fost nimic.” Sean a strecurat ceva înapoi în

buzunar. „Oh, uite. Uşa e descuiată.”

Mike i-a aruncat o privire. Uşa fusese încuiată cu treizeci de secunde înainte. Dar Sean intrase deja. Cu arma ridicată, s-a strecurat în casa întunecată. Mike l-a urmat, aprinzând lumina.

„Sfinte Sisoe”, a spus Sean, în timp ce mergeau din cameră în cameră. „Troy este oficial terminat.”

Ultima dată când Mike fusese aici, bucătăria fusese distrusă, dar acum întreaga casă era în ruine. Mai mult decât distrusă. Dincolo de bucătărie, unde dulapurile fuseseră smulse din pereţi şi tăiate în bucăţi, obscenităţi cu vopsea roşie acopereau plăcile de gips-carton din sufragerie şi de pe holuri. În băi, oglinzile şi gresia fuseseră sparte cu un baros.

Mike a vorbit în radio, anunţându-i pe Pete şi Ethan că casa este liberă.

Sean şi-a pus arma în toc. „Ce facem acum?”

Bună întrebare, se gândi Mike. „Acum trebuie să-l găsim pe ticălos.”

Capitolul 34

Agitată, Sarah se uita la tavanul întunecat. Oricât de epuizată se simţea, somnul nu venea. Patul din camera de oaspeţi mirosea slab a Cristan, iar fiecare respiraţie îi amintea de intimitatea pe care o împărtăşiseră în acea după-amiază. În ciuda pericolului cu care se confruntau, amintirea îi trecu un fior prin stomac. Nu se aşteptase să se bucure atât de mult de sex, nu de prima dată. Sexul cu Troy devenise încă un mijloc de manipulare şi control. Dar Cristan adusese ceva

mai mult în dormitor. Ea nu fusese niciodată tratată cu respect, iar ei se uniseră în moduri care nu erau fizice. Conexiunea lor ar fi trebuit să o intimideze. Abia ieşise dintr-o căsnicie proastă în care fusese folosită şi abuzată. Dar corpul ei – şi inima ei – nu ascultau de raţiune.

S-a întors pe o parte şi a pufnit perna, dar nu se putea aşeza. Un scârţâit uşor i-a atras atenţia. Şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. Sunetul era atât de slab,

încât nu era atât un zgomot, cât o senzaţie. Instinctul i-a spus că nu era totul în regulă în casă. Aruncând păturile, şi-a pus un hanorac cu glugă peste pantalonii de flanel şi tricoul de pijama. Picioarele i-au atins automat podeaua, atrasă spre hol de aceeaşi intuiţie care o anunţa dacă una dintre fete avea febră în mijlocul nopţii.

Folosindu-şi telefonul mobil pe post de lanternă, Sarah a ieşit pe hol. După ce a ascultat liniştea casei timp de câteva secunde, a aprins lumina. Inima i-a bătut cu putere în stern, iar stomacul i s-a răsucit în acel sentiment familiar de „ceva nu este în regulă”. Dormitorul Luciei era la capătul holului. Desculţă, Sarah a mers pe vârfuri pe hol şi a deschis uşa. Lumina din hol se revărsa peste patul gol.

Relaxează-te. Lucia putea fi jos. Poate că nici copilul nu reuşise să doarmă. Întreaga ei viaţă fusese dată peste cap. Dar lăsând raţionamentul la o parte, Sarah ştia că nu asta se întâmplase.

A coborât scările în fugă. Un bip slab a sunat din dulapul din foaier. A deschis uşa din faţă şi a văzut-o pe Lucia dispărând după colţul casei.

„Lucia!” Sarah o urmărea, iarba udă şi îngheţată sub picioarele ei goale. Când a dat colţul, l-a auzit pe Cristan strigând din interiorul casei. „Afară”, a strigat ea, temându-se să încetinească. Cu picioare lungi, Lucia a traversat peluza

din spate ca o gazelă. Coapsele lui Sarah ardeau când încerca să alerge mai repede, dar pierdea teren. Lucia era aproape de râu. Ce făcea? Epuizată, Sarah oftă. O copcă în coastă îi încetinea pasul.

Şi-a acoperit gura şi a strigat: „Lucia!”

La malul râului, adolescenta s-a oprit şi s-a întors. O siluetă a ieşit din pădure şi i-a făcut semn fetei. Alarma a izbucnit în Sarah. A început să alerge din nou, uitând de crampe. Era o femeie, îmbrăcată în blugi negri şi o jachetă neagră. A scos ceva din buzunar şi şi-a întins braţul spre Sarah. Lumina lunii strălucea pe metal. O armă.

„Nu!” a ţipat Lucia. „Nu-i face rău.”

Sarah s-a oprit brusc. Transpiraţia rece şi umedă se aduna sub hanoracul ei gros. „Ce se întâmplă, Lucia?”

Fata şi-a ridicat rucsacul şi şi-a ajustat curelele. „Aceasta este mama mea.”

Eva Vargas trăia?

Înmărmurită, Sarah se holbă. Cum se putea întâmpla asta? Cristan spusese că soţia lui era moartă. Neîncrederea şi teroarea îi curgeau pe şira spinării. Cum putea fi în viaţă şi de ce avea o armă îndreptată spre Sarah?

Femeia s-a apropiat şi şi-a dat jos de pe cap o şapcă tricotată. Părul lung şi negru i se revărsa pe spate. Chiar şi în lumina slabă a lunii, asemănarea dintre ea şi adolescentă era izbitoare. De asemenea, semăna foarte mult cu fotografia Mariei Vargas pe care Cristan i-o arătase lui Sarah.

„Dar cum?” a întrebat Sarah, neîncrezătoare. Această femeie ar fi putut minţi pentru a o atrage pe Lucia din casă.

„Nu avem timp de discuţii acum.” Femeia şi-a întins cealaltă mână spre Lucia şi i-a făcut semn cu degetele. „Vino cu mine.” Arma a rămas îndreptată spre pieptul lui Sarah.

Lucia a mers înainte. Femeia a smuls telefonul mobil din

mâinile adolescentei şi l-a aruncat pe iarbă. „Nu vei avea nevoie de el.”

Lucia a tresărit la tratamentul abrupt şi dur.

„Lucia, nu pleca. Aşteaptă-l pe tatăl tău.”

Cu ochii înlăcrimaţi, adolescenta a pufnit. „De ce? Ca să-mi poată spune mai multe minciuni?”

Sarah a intrat în panică. Nu ştia ce se întâmplase, dar femeia asta era periculoasă. „El te iubeşte.”

Corpul Evei s-a deplasat în faţă. *„Eu* sunt mama ei. Ea trebuie să fie cu mine. Christopher ne-a ţinut despărţite destul de mult timp.”

Lucia se clătina, cu trupul îngheţat, cu privirea plină de nehotărâre. Eva a spus: „Luciana, trebuie să plecăm acum.”

Sarah a profitat de scurta schimbare a privirii femeii. Şi-a băgat telefonul mobil în buzunarul kangaroo al hanoracului.

„Sarah! Lucia!” Strigătele lui Cristan pluteau peste peluză, dar Sarah nu-l putea vedea. Trebuie să fie în faţa casei, căutându-i.

„Grăbeşte-te.” Întorcându-se spre apă, femeia a făcut un gest către Lucia. „Există o barcă legată de copac. Desfă frânghia.”

Lucia a coborât pe mal. Cizmele ei au stropit în apa puţin adâncă.

Sarah s-a încruntat în umbră. Un skiff cu motor în afara bordului se legăna pe râu în timp ce Lucia dezlega frânghia.

„Vii şi tu”, a arătat femeia cu arma spre barcă. „Urcă.”

„Nu”, a spus Lucia. „Sarah nu are nimic de-a face cu asta.”

„Oh, cu siguranţă că da. S-ar putea să am nevoie de ea ca pârghie, iar dacă tatăl tău crede că poate lua o altă femeie cât timp este încă căsătorit cu mine, se înşeală.” Femeia a mers înainte. A apăsat cu botul pistolului pe fruntea lui

Sarah. „Urcă în barcă. Acum.”

„Nu-i face asta lui Sarah”, a protestat Lucia.

„Vei face cum ţi se spune”, a spus femeia cu o voce rece. „Tatăl tău te-a răsfăţat. Asta va trebui să se schimbe.”

Accentul femeii părea asemănător cu al lui Cristan. Dar tonurile aspre ale vocii ei nu aveau căldura molcomă a lui Cristan. Eva era amară şi ostilă şi periculoasă.

Sarah şi-a întors capul. Unde era el? I-a văzut umbra în spatele casei. Două minute. Atât i-ar fi luat să ajungă aici. Femeia s-a întors. A apucat-o pe Lucia de coada de cal şi i-a îndreptat arma spre faţă.

Lucia a strigat, prinzându-şi mâinile la baza cozii de cal pentru a-şi alina durerea. Lacrimile îi curgeau pe faţă. „Îmi pare rău, Sarah, dar nu trebuia să mă urmezi. Trebuia să vin. Ea e mama mea.”

„Nu e vina ta, Lucia”, a spus Sarah.

Ce fel de persoană îndrepta o armă spre propriul copil? Şi-a folosit propriul copil ca pârghie? Genul de persoană de care Cristan o protejase pe Lucia de peste un deceniu. Fusese deştept să o ţină ascunsă. Femeia asta nu trebuia să aibă responsabilitatea unui copil mai mult decât Troy.

Eva şi-a întors ochii reci şi întunecaţi spre Sarah. „Intră. În. Barca.”

Cristan spusese că soţia lui era moartă. Minţise sau asta credea el cu adevărat? Sarah a decis că nu prea conta. *El* nu ar fi pus niciodată o armă în faţa unui copil, la fel cum Sarah nu putea risca viaţa unui copil. Ar fi făcut orice ar fi vrut Eva pentru a o ţine pe Lucia în siguranţă.

Sarah a mers înainte. Apa îngheţată i-a acoperit gleznele şi i-a udat pantalonii de pijama de la genunchi în jos, în timp ce se îndrepta spre barcă şi s-a urcat în ea. Barca s-a legănat când femeia a sărit la bord. Tot cu arma îndreptată spre

Lucia, femeia s-a deplasat spre partea din spate a bărcii. A ridicat acceleraţia, a pornit motorul şi a virat spre râu. Barca s-a mişcat sub picioarele lui Sarah. Ea a apucat-o pe Lucia şi a împins-o în jos pentru a o împiedica să cadă peste bord. În martie, apa râului era suficient de rece pentru a ucide.

Capitolul 35

„Lucia! Sarah!” a strigat Cristan. Nu răspundea nimeni. Nu era nici urmă de fiica lui sau de Sarah pe peluză, dar ştia că o auzise pe Sarah afară strigând după Lucia. Frica i-a alimentat paşii în timp ce alerga spre partea laterală a casei. La colţ, a văzut trei siluete pe malul râului: Lucia, Sarah şi o a treia siluetă subţire urcată într-o barcă care plutea pe apă.

„Opreşte-te!” Cristan a alergat spre râu în timp ce barca se îndepărta în viteză. Strălucirea carenei albe a dispărut în întuneric. Cu plămânii zvâcnind, s-a oprit pe mal. A treia persoană o forţase pe Sarah să urce în barcă, dar părea că Lucia se urcase singură. Văzând un telefon mobil pe iarbă, l-a luat, l-a băgat în buzunar şi a alergat spre debarcader.

În timp ce deschidea uşa, l-a sunat pe Mike de pe propriul său telefon mobil. „Sarah şi Lucia au fost luate cu barca”.

„Ce? Cum?”

„Nu ştiu.” Cristan a sărit treptele în clădirea mică. „Casa nu a fost spartă. Lucia trebuie să fi oprit alarma şi să fi ieşit afară.”

„De ce ar face asta?”

„Nu ştiu.” Cristan a pornit liftul hidraulic. Barca a coborât pe apă. Procesul a durat doar câteva minute, dar a părut mult mai lung. Cristan trebuia să se mişte. Mâine era aniversarea masacrului, iar instinctele lui îi strigau că data era o numărătoare inversă.

„Voi trimite poliţia maritimă şi bărcile şerifului să-i

caute”, a spus Mike. „Poţi descrie barca?”

„Outboard. Carenă deschisă. Cu o lungime de aproximativ cincisprezece până la douăzeci de picioare.” Cristan nu văzuse multe detalii în întuneric. „Exteriorul era de culoare deschisă, probabil din fibră de sticlă, şi părea să fie destul de nouă.”

„Am înţeles. Lasă-mă să-l sun pe şerif acum.”

„Mulţumesc.” Cristan s-a urcat în barca lui. A apăsat butonul pentru a ridica uşa pe râu şi a pornit motorul. Mulţumită unui reglaj recent, înainte de primăvară, motorul exterior a prins viaţă. Pierduse timp preţios. Dacă skiff-ul mergea drept pe râu, barca lui, mai mare şi mai rapidă, ar fi putut să-l ajungă din urmă.

„Este un motor? Ce faci?” a întrebat Mike. „Mă duc după ei pe apă.”

Mike a făcut o pauză. „Te sun eu înapoi.”

„Mulţumesc.” Cristan şi-a pilotat barca afară din clădire. A scos din buzunar telefonul mobil al Luciei. A introdus codul de acces şi a deschis ultimele ei mesaje. Plămânii i s-au oprit când a văzut fotografia. Chiar în timp ce privea chipul femeii, mintea lui susţinea că imaginea era imposibilă. Eva.

Nu putea fi.

A clipit puternic şi s-a concentrat din nou. Fără îndoială. Era Eva. Inima îi bâlbâia. Cum? Îi atinsese cadavrul. Citise certificatul de deces. Medicul legist îi verificase identitatea cu ajutorul testelor ADN. Dar dovada supremă era chiar în faţa lui.

Soţia lui trăia. Uşurarea, bucuria şi teama l-au străbătut în succesiune rapidă.

Telefonul a vibrat. Mike. „Sarah are telefonul ei? Voi urmări GPS-ul.”

„Nu ştiu”, a spus Cristan. „Dar ştiu cine o are pe Lucia.

Soţia mea moartă.” Şi ştia unde se duc. „Sună-l pe Sean”, a strigat el peste zgomotul motorului. „Spune-i că e vorba de proprietatea de pe malul râului.”

A întors barca în larg şi a dat drumul la acceleraţie. Arcul s-a ridicat pe măsură ce ambarcaţiunea a accelerat, apoi botul a coborât pe măsură ce ambarcaţiunea a ieşit în plan. Zgomotul motorului a înecat orice răspuns posibil din partea lui Mike. Dar tot ce conta acum era să o ajungă din urmă pe Eva.

Mintea lui Cristan era plină de întrebări care mergeau dincolo de întrebarea cum ar fi putut soţia lui să fie în viaţă când el îi văzuse cadavrul. Unde fusese ea timp de doisprezece ani şi de ce era aici? Şi mai important, de ce le răpise pe Lucia şi Sarah?

Barca a zburat pe râul cu pete albe. Carena se izbea de valuri, fiecare revenire la suprafaţă fiind un şoc dureros pentru oase. Cristan s-a agăţat de volan şi şi-a întins picioarele pentru echilibru. Trebuia să le prindă. Fără vestă, vântul ar fi trebuit să fie rece, dar Cristan era amorţit. Soţia lui moartă era în
viaţă. Copilul îi fusese luat.

Fusese îngrijorat de o confruntare cu Maria, dar acum îngrijorarea lui explodase exponenţial. Eva era un alt nivel de antagonist. Nu şi-ar fi rănit intenţionat propriul copil, dar Eva era impulsivă şi nu avea niciun ataşament faţă de Sarah. Nu avea nicio idee unde fusese ea în tot acest timp sau ce se întâmplase cu ea. Prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri.

Ştia un singur lucru sigur. Soţia lui era o criminală. Ea nu-l contactase pentru a o vedea pe Lucia. Eva angajase oameni pentru a-l ucide. Atât Lucia, cât şi Sarah erau în mare pericol. A ocolit o cotitură a râului. În faţă, a putut vedea

strălucirea slabă a unei bărci uşoare. Barca se arcuia spre dreapta. A redus acceleraţia pentru a încetini barca. Îl văzuse ea?

Capitolul 36

Sunetul unui motor plutea pe apă. Ţinând volanul, Eva s-a uitat peste umăr. Lumina lunii dansa pe urma în formă de V a bărcii ei, dar nu putea vedea suficient de departe pentru a vedea barca care îi urma. Sunetul se auzea mai departe pe apă decât pe uscat. Oricine ar fi fost, avea farurile stinse. Ca şi ea. Trebuie să fie Christopher. Cât de aproape era?

A împins acceleraţia înainte. Voia să ajungă la doc înainte ca Christopher să vadă unde s-a oprit.

„Are o barcă?”, a strigat ea către fiica ei, dar fata nu a răspuns. În schimb, copilul tremura pe fundul bărcii cu cealaltă femeie. Ce îi făcuse Christopher copilei de a devenit atât de slabă? Probabil că o răsfăţase şi o cocoloşise aşa cum o făcuse când era bebeluşă. Eva s-a întins în spatele ei şi a apucat-o de braţ pe fată, trăgând-o mai aproape. Tânăra jucărie a lui Christopher, Sarah Mitchell, s-a întins spre Luciana, iar Eva a îndepărtat-o cu piciorul. Bocancul ei a lovit-o pe Sarah în umăr. Aceasta s-a învârtit şi a căzut pe punte în mâini şi genunchi, o poziţie potrivită pentru un inferior.

Eva a strigat în urechea Lucianei. Dar fata a dat înapoi de frică şi a încercat să o îndepărteze pe Eva. Christopher trebuie să fi otrăvit copilul împotriva propriei sale mame.

Nenorocitul.

De ce ar fi surprins-o asta? El îi trădase întreaga familie. Douăzeci şi şapte de membri ai clanului Vargas muriseră din cauza gestului trădător al lui Christopher, în toţi acei ani. Nutrise ură de mai bine de un deceniu, iar aceasta se aprinse când Eva se uită la femeia îngenuncheată în pupa, târfa care se culca cu soţul ei. Târfa era obişnuită să fie bătută. Eva auzise altercaţia dintre Sarah

şi fostul ei soţ. Sarah ştia să stea jos când era pusă acolo.

Mă voi răzbuna pe el şi pe ea.

Curând. Foarte curând, Christopher va primi ce merita.

În căutarea docului potrivit, Eva a încetinit barca. A zărit felinarul legănat pe care locotenentul ei îl flutura la capătul cheiului.

Ambarcaţiunea s-a clătinat pe un val, iar Luciana s-a agăţat de o balustradă pentru a rămâne în picioare. Vântul îi flutura părul negru în jurul feţei. Mândria a crescut când Eva a observat pometii Vargas şi corpul lung şi suplu. Orice defecte pe care Christopher le înrădăcinase în copil puteau fi corectate. Era încă tânără, încă maleabilă. Câţiva ani cu Eva aveau să o înveţe ce înseamnă să fii un Vargas.

„Unde suntem?” a întrebat Luciana, uitându-se în spatele lor. Cu excepţia unei panglici argintii de lumină lunară, apa se întindea nesfârşită şi neagră în spatele bărcii lor. Nu era niciun semn al urmăritorului lor, dar motorul din spatele lor suna mai aproape.

Îndreptând volanul, Eva i-a luat bărbia în mână. „Nu-ţi face griji. Nu te va mai lua de lângă mine. Voi avea eu grijă de asta.”

„Ce ai de gând să-i faci?” a strigat Luciana.

Eva a tras înapoi de acceleraţie. Barca a încetinit. Zgomotul umed al motorului s-a atenuat. „Ce merită.”

„Nu-i poţi face rău”, a spus copilul.

„Eu voi face ceea ce trebuie, iar tu vei face ceea ce ţi se spune.” Eva a îndreptat barca spre Nicolas.

„Promite-mi că nu-i vei face rău tatălui meu.” Luciana şi-a încrucişat braţul. „Şi lui Sarah. Nu merg cu tine dacă nu-mi promiţi.”

Aerul rece i-a îngheţat dinţii Evei în timp ce zâmbea. „Nu depinde de tine.”

Luciana s-a întors spre doc. Ochii i s-au mărit când l-a văzut pe locotenentul ei stând pe margine. Felinarul îl lumina de jos, facându-l să pară mai mare şi mai intimidant. Copilul s-a avântat în faţă, a întors brusc cârma şi a apăsat acceleraţia. Barca a accelerat într-un semicerc strâns şi s-a izbit de propria sa urmă. Lumea s-a clătinat lateral când ambarcaţiunea s-a înclinat puternic. Eva a îngenuncheat, alunecând pe puntea înclinată. S-a agăţat de consolă, a apucat cârma cu ambele mâini şi s-a luptat să împiedice răsturnarea ambarcaţiunii. O umflătură a lovit barca pe partea dinspre tribord, aproape răsturnând-o. Apa se prelingea peste bordaj. Eva s-a întors în val. Proa s-a ridicat în aer, a depăşit creasta, apoi a plonjat în râu cu botul înainte. A tras de acceleraţie şi ambarcaţiunea s-a stabilizat.

Panica îi răzbătea în gât în timp ce scruta puntea. „Luciana”, a strigat ea, cu vocea frântă de teamă.

Sarah s-a agăţat de o balustradă. Clătinându-se şi alunecând în picioare pe fibra de sticlă udă, s-a apropiat de partea laterală a bărcii. Ridicând un braţ, a arătat spre apă. „Acolo!”

Eva a luat o lanternă din cutia de pe punte şi a aruncat raza peste râu, dar Luciana dispăruse.

$$$

Lanterna a luminat o dâră de bule. Sarah nu a stat pe gânduri. Făcând doi paşi în fugă, a luat o vestă de salvare dintr-o plasă înşirată de-a lungul pupei, a pus un picior pe marginea bărcii şi a sărit peste bord. Apa îngheţată s-a închis deasupra capului ei într-un val şocant de frig care ameninţa să-i oprească inima.

Cât timp va mai putea rămâne conştientă?

S-a clătinat cu membrele amorţite spre urma de bule. Aplecându-se sub apă, a simţit părul şi a apucat o mână. Trăgând cu putere, a scos capul Luciei la suprafaţă. Lumina a aruncat un luciu alb pe faţa fetei. Respira? Ochii i s-au deschis şi a tuşit. Uşurarea aproape că a ameţit-o pe Sarah. Ameţită, s-a rostogolit pe spate şi a îmbrăţişat-o pe Lucia şi vesta de salvare. Ţărmul era mai aproape decât barca. S-a îndreptat cu piciorul spre bărbatul care stătea pe doc. Scoaterea Luciei din apă a depăşit orice teamă pentru siguranţa lor. S-a rugat ca Eva să nu vrea să-şi rănească propriul copil. Lucia s-a agăţat de Sarah şi s-a înecat. Sarah a întors-o pe o parte. Apa îi ţâşnea din gură.

Bărbatul s-a aplecat şi a tras-o pe Lucia din apă pe doc. Sarah s-a agăţat de un pilon, incapabilă să urce treptele de lemn cu membrele pe jumătate îngheţate. Aruncându-şi haina peste Lucia, bărbatul s-a întins în jos, a apucat- o de mână pe Sarah şi a scos-o din apă ca pe o pisicuţă care se îneca. A lăsat-o pe doc şi s-a întors spre copil. Trupul Luciei era cuprins de frisoane violente.

Ceva s-a izbit de doc. Eva a sărit din barcă şi a fixat parâmele la crampoanele de la prova şi pupa. A căzut în genunchi de cealaltă parte a Luciei. Un şuvoi rapid de spaniolă îi curgea de pe buze. Sarah nu a înţeles cuvintele, dar furia din ele era clară. Trupul lui Sarah se zguduia atât de violent, încât părea că nu-i aparţine pe deplin. Cu siguranţă,

oasele ei s-ar fi desprins din schelet.

Eva a dat o comandă în spaniolă. Bărbatul s-a ridicat în picioare cu Lucia în braţe şi a dus-o spre o casă. Eva a apucat-o pe Sarah de cot şi a tras-o în picioare. „Mişcă.”

Sarah s-a împiedicat în spatele lor, împiedicându-se de mâini şi picioare pe care nu le putea simţi. Nu mai simţea frig. Extenuarea aluneca peste ea ca o pătură. Îşi dorea să se întindă pe pământ, să se ghemuiască într-o minge şi să adoarmă.

„Grăbeşte-te!” a poruncit Eva, târând-o pe Sarah pe jumătate.

Spatele unei case mari se profila întunecat deasupra curţii. Incapabilă să mai facă un pas, a căzut în mâini şi genunchi pe iarba umedă. S-a ghemuit pe o parte şi a tremurat. „Unde este Lucia?” Cuvintele îi tremurau atât de tare încât abia erau inteligibile.

„Numele ei este Luciana”, se învârti Eva. „Şi este a mea. Nu a ta.”

Dinţii lui Sarah clănţăneau prea tare pentru a forma cuvintele de pe vârful limbii. *Atunci de ce nu ai sărit în apă să o salvezi?*

Eva s-a aplecat mai aproape. A apucat părul ud al lui Sarah şi i-a smuls faţa de pe pământ. „Ştiu la ce te gândeşti. Tu ai scos-o pe Luciana din apă. Prin urmare, ar trebui să-ţi fiu datoare.” Ea a râs. „Nu aşa gândesc eu. Datoriile morale sunt pentru proşti. Te-aş putea ucide la fel de uşor cum aş călca în picioare un păianjen. Singurul motiv pentru care eşti încă în viaţă este în cazul în care am nevoie să te folosesc ca pârghie. Spre deosebire de mine, Christopher a fost întotdeauna slab, iar eu sunt dispusă să folosesc codul lui etic împotriva lui.” Ea rosti cuvântul *etică* cu dezgust.

Capitolul 37

Bătăile inimii lui Cristan au îngheţat când a văzut-o pe Sarah remorcând- o pe Lucia la doc. Un bărbat voinic le-a scos pe amândouă din apă. Cristan l-a recunoscut în întuneric, pe o distanţă de peste cincizeci de metri: Nicolas.

Mâna dreaptă a lui Franco. Cum a scăpat de masacru? Cristan s-a gândit la acea după-amiază. Nu-l văzuse pe Nicolas la casă. A *presupus că* şeful securităţii lui Franco era prezent. Evident, se înşelase. Dar Eva . . .

Cum putea fi în viaţă? Îi atinsese trupul fără viaţă. Rănile ei au fost prea grave pentru ca cineva să supravieţuiască. Nu avea cum să îşi imagineze asta.

Nici măcar în stare de şoc nu şi-ar fi imaginat trupul plin de gloanţe al soţiei sale.

„Opreşte-te!” Vocea Luciei se auzi peste apă, scoţându-l din gânduri.

Şi-a condus barca până la doc. Cu un salt rapid, a aterizat pe scânduri, abandonând vasul. A alergat pe iarbă, cu arma în mână. Sarah era la pământ, palidă, udă leoarcă şi tremurând. Eva o ţinea de păr.

Cristan a îndreptat arma spre soţia sa. „Eva!”

A eliberat-o pe Sarah şi s-a ridicat în picioare. Dispreţul i-a încreţit faţa.

„Nu mă poţi împuşca”.

Cristan s-a holbat la ea. Ea avea dreptate. Atât de aproape, lumina din spatele casei îi lumina linia puternică a maxilarului, iar îmbrăcămintea confortabilă de iarnă sublinia trupul luxuriant cu care făcuse dragoste de o mie de ori. S-a holbat, incapabil să proceseze vederea ei din faţa lui. „Cum? Te-am atins. Te-am văzut. Erai moartă.”

„Dezamăgit?” a întrebat Eva.

„Doamne. Nu. Nu înţeleg.” Confuzia l-a cuprins.

A scos un pistol din geacă şi l-a îndreptat spre Sarah. „Mi-ai ucis familia. Eu ar trebui să iau pe cineva la care ţii. Aruncă arma sau o voi împuşca chiar acum.” Ochii ei au devenit reci ca gheaţa în intervalul unei bătăi de inimă. Chipul şi corpul ei nu erau singurele lucruri care nu se schimbaseră prea mult la soţia lui. Era încă o ucigaşă şi nu avea nicio îndoială că va apăsa pe trăgaci.

Ochii lui s-au fixat în cei ai lui Sarah. Nu-i putea risca viaţa.

„Nu am făcut nimic. Vargasii erau ca propria mea familie.” Arma a alunecat din strânsoarea lui Cristan şi a lovit iarba. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Nicolas întorcându-se cu faţa la el. Lucia era în braţele lui, înfăşurată în ceea ce părea a fi haina lui.

„Mincinosule”, a scuipat Eva.

„Eu un mincinos? Cum rămâne cu tine? M-ai lăsat să cred că ai fost mortă timp de doisprezece ani!” Furia şi frustrarea i-au încovoiat mâinile lui Cristan în pumni. Adevărul îi apăru brusc. Dacă Eva trăia, atunci altcineva murise, pentru că Cristan nu-şi imaginase acea scenă din sufrageria fermei. „Cine este femeia care a murit în explozie, Eva? Cum de arăta exact ca tine?”

Şi ce altceva mai ascunsese Eva cu atâţia ani în urmă?

În faţa lor, Nicolas se întoarse. „Copilului îi este frig. Să ducem discuţia asta înăuntru”. A intrat în casă.

Punând arma pe tâmpla lui Sarah, Eva a apucat-o de cot şi a tras-o în picioare. A dat din cap spre uşă. Cristan i-a condus printr-un hol cu podea de gresie într-o cameră mare cu două etaje, decorată cu piele şi lemn de esenţă tare. Nicolas a aşezat-o pe Lucia pe o canapea perpendiculară pe şemineu. Cu ajutorul unei telecomenzi, a aprins jeturile de gaz şi a

acoperit copilul cu o plapumă grea. Cristan trebuia să-şi îndepărteze fiica de Eva, dar în acel moment, cea mai mare teamă a lui era pentru Sarah. Lucia era singura persoană de pe Pământ căreia Eva nu i-ar fi făcut rău.

În spatele lui, Eva a târât-o pe Sarah prin cameră şi a lăsat-o lângă canapea. Sarah a cedat. Udă leoarcă, tricoul ei greu o împovăra. Lampa de deasupra capului îi sublinia buzele şi vârfurile degetelor de un albastru rece.

„Trebuie să se dezbrace de hainele alea ude”, a spus Cristan.

„Nu-ţi face griji pentru ea.” Eva a gesticulat. „Nu va avea nevoie de nimic prea curând.”

Eva şi Nicolas erau în viaţă. Se ascunseseră timp de doisprezece ani doar pentru a risca să fie expuşi pentru a-l ucide. Ce făcuse el în afară de a o salva pe Lucia?

„De ce crezi că ţi-am ucis familia? I-am iubit pe toţi. Erau singura familie pe care o aveam. Erau copii acolo, Eva. N-aş face niciodată rău unui copil. Ştii asta.”

Îndoiala a înmuiat trăsăturile Evei timp de două secunde, apoi gura i s-a strâns din nou. „Ai vrut să ieşi din afacere. Ai întârziat în mod convenabil la întâlnire. Ai furat bani. Ai fugit. Astea sunt suficiente dovezi pentru mine.”

„Am luat banii pentru a ne duce copilul într-un loc sigur.” Trebuia să o convingă. „Nu a fost planificat. Nu ştiam ce altceva să fac. Dacă situaţia ar fi fost inversă, aş fi vrut să o salvezi pe Lucia cu orice preţ.”

„Nu te cred.” Eva a mutat arma pentru a o îndrepta spre centrul pieptului lui Sarah.

„Nu!” Lucia şi-a lansat corpul de sub plapumă, lovindu-se de braţul Evei şi smulgându-i arma din mână. Eva a căzut pe spate, capul i-a lovit marginea măsuţei de cafea şi a rămas nemişcată.

Nicolas a atacat. L-a lovit pe Cristan în zona mediană, corpul său greu ducându-i pe amândoi la podea. Cristan a aterizat pe podea, imobilizat. Şi-a prins o gleznă cu propriul picior şi a trecut peste umăr, răsturnându-l pe Nicolas pe spate. Bărbatul mai în vârstă s-a târât în picioare cu o viteză şi o agilitate surprinzătoare. A scos un cuţit dintr-un teacă de la curea.

Cristan a băgat mâna sub manşeta blugilor şi a scos lama legată de gambă.

Nicolas s-a năpustit, dar vârsta îl încetinise. Cristan i-a tăiat antebraţul, blocând cuţitul. Din braţul lui Nicolas curgea sânge. Dar el nu a renunţat. S-a învârtit în cerc, înjunghiind mijlocul lui Cristan.

„Nu mă face să te omor.” Cristan a sărit în spate pentru a evita lovitura.

Nicolas a înjunghiat din nou. „Te-am învăţat tot ce ştii, iar tu m-ai trădat”. „Niciodată.” Cristan a tăiat în jos, tăindu-i braţul.

„Mincinosule!” Nicolas a tras în el, lama lui îndreptându-se spre burta lui Cristan, periculos de aproape de organele sale vitale. Cristan a sărit în spate, arcuindu-şi corpul departe de armă. Dar nu a fost suficient de rapid. Vârful i-a atins partea cu o înţepătură fierbinte. Sângele a ţâşnit, curgând într-o dâră caldă şi umedă pe trunchiul lui. Durerea a dispărut pe măsură ce adrenalina a amorţit rana.

Cristan s-a învârtit în cerc, ferindu-se de o altă lovitură. Dar Nicolas nu mai era la fel de rapid sau de puternic cum fusese odată. Răsuflând greu, a atacat din nou, cu cuţitul îndreptat spre faţa lui Cristan.

Cristan a blocat lovitura cu un contraatac. A tăiat în jos. Lama cuţitului său a tăiat din nou antebraţul bărbatului mai în vârstă. Cristan şi-a inversat mişcarea şi l-a înjunghiat pe

bătrân sub coaste. Lama i s-a înfipt în muşchii abdominali. Cristan a smuls lama cu o mişcare de răsucire. Nicolas şi-a aruncat arma. Ambele mâini s-au dus la rană, dar sângele nu putea fi oprit. Genunchii i-au cedat. A căzut în faţă, prăbuşindu-se cu faţa pe podeaua de parchet într-o baltă roşie tot mai mare.

Cu respiraţia întretăiată, Cristan s-a sprijinit de coapsele lui. Eva s-a agitat, ridicându-şi corpul de pe podea. S-a uitat la arma ei. Dar nu avea cum să ajungă la ea înainte ca Cristan să ajungă la ea. Şi ea ştia asta. Înfrângerea i-a aplecat umerii.

A riscat o privire la Lucia. Ea se târâse pe podea până la Sarah. Ţinându- i fiica într-o îmbrăţişare strânsă, Sarah a întors capul Luciei. „Nu te uita.”

Cristan a ridicat arma. A şovăit până lângă Nicolas. Mentorul său gâfâia. Sângele îi picura din colţul gurii.

„Nu trebuia să fie aşa”, a spus Cristan. Confuzia, furia şi durerea se amestecau. „De ce m-ai atacat?”

Următoarea respiraţie a lui Nicolas a fost un gâlgâit. Gura i s-a mişcat în timp ce buzele îi formau cuvântul „trădător”.

Acuzaţia era o rană proaspătă. Cristan nu i-ar fi trădat niciodată pe cei pe care îi iubea.

„Nu”, a spus Cristan. Dar era prea târziu. Corpul lui Nicolas a slăbit. Capul i-a căzut, iar ochii i-au îngheţat. Cristan a îndreptat arma spre Eva în timp ce arunca o pătură de pe canapea peste cadavru.

„Stai jos”, a ordonat el. A luat o lampă de pe o masă, a tăiat cablul electric cu cuţitul şi l-a folosit pentru a lega mâinile Evei la spate. Ţinând un ochi pe ea, a căzut în genunchi lângă Lucia şi Sarah şi le-a strâns pe amândouă în braţe. Uşurarea a depăşit toate emoţiile care îi bubuiau prin sânge. Erau în viaţă. A sărutat capul fiicei sale, apoi şi-a sprijinit tâmpla de fruntea lui Sarah, iubirea lui pentru

amândouă fiind copleşitoare în intensitatea ei.

„Trebuie să sunăm la poliţie”, a spus Sarah.

Uşa s-a deschis brusc şi a intrat o femeie blondă. Trei bărbaţi au urmat-o
în cameră. Toţi patru erau înarmaţi cu AK-47.

„Nu-i aşa că e convenabil? Toată lumea pe care vreau să o ucid într-o singură cameră.”

Capitolul 38

Sarah se holba la cei patru oameni înarmaţi care îi ameninţau cu arma. O blondă decolorată, în jur de patruzeci de ani, a făcut un pas în faţă.

Erau mitraliere? Nu văzuse niciodată una de aproape. Şi cine era femeia asta?

„Nu-i aşa că e confortabil?” spuse femeia blondă cu un accent gros. Le-a zâmbit, apoi şi-a îndreptat privirea spre Eva, care reuşise să îşi treacă picioarele printre braţe şi să stea în picioare. Mâinile îi erau încă legate, dar acum erau legate în faţa corpului ei.

„Mulţumesc, Eva. Mi-ai făcut munca mult mai uşoară”, a spus blonda.

„Aline”, a răsuflat Eva. „Cum l-ai găsit?”

Aline? Traficantul de arme brazilian? Era şi ea aici?

„Nu *îl* căutam.” Aline a dat din cap la Cristan. „Te-am urmărit. *L-ai* găsit pe Christopher pentru mine.” S-a încruntat la Lucia. „Ştiu cine eşti.” Zâmbetul ei s-a lărgit. „Nu pot să cred cât de perfect a ieşit această zi.”

„Dar am fost moartă”, a spus Eva.

Aline şi-a coborât bărbia. „Oh, te rog. Ai face orice ca să supravieţuieşti şi eşti prea rea ca să mori atât de uşor. Am fost acolo în acea zi. Am vrut să te văd murind. Tu mi-ai ucis fiul. Aveam de gând să scuip pe cadavrul tău. Team văzut plecând în elicopter. Deşi, ai făcut o treabă bună în a-ţi înscena moartea."

Încetul cu încetul, Cristan şi-a schimbat poziţia până când corpul său le-a blocat pe Sarah şi Lucia.

„Christopher, nu te mai mişca", a spus Aline fără să-şi mişte ochii. „Ia copilul", le-a ordonat ea oamenilor săi. Unul a mers înainte şi a apucat-o de braţ pe Lucia.

„Nu", a strigat Lucia. Fata a cedat, rezistând cu greutatea corpului ei. Sarah şi Cristan s-au întins amândoi după ea.

„Ah ah ah." Aline şi-a mutat ţinta spre Lucia. „Nu mai mişcă nimeni."

Sarah a îngheţat. În trupul ei nemişcat, inima îi zvâcnea în timp ce se străduia să găsească un plan.

Lângă ea, trupul lui Cristan tremura de furie. Tendoanele gâtului i se umflau.

„Prinde-l", a ordonat Aline.

Cei doi bărbaţi rămaşi l-au luat pe Cristan de braţe, l-au ridicat în picioare şi l-au târât înapoi în cealaltă parte a camerei, ţinându-l între ei de biceps.

Al treilea bărbat a împins-o pe Lucia în faţa Alinei. Adolescenta a căzut în genunchi. Faţa i s-a ridicat. Lacrimile i-au brăzdat obrajii, iar teroarea i-a lărgit ochii până când aceştia au fost complet ornaţi în alb. Respiraţia îi venea în răsuflări scurte.

„Ştiam că dacă te urmăresc suficient de mult, mă vei conduce la copilul tău. Nu mă pot gândi la o pedeapsă mai potrivită decât să-ţi iau singurul copil în acelaşi fel în care mi l-ai luat pe al meu."

„Mi-ai ucis întreaga familie. Nu este suficient?” a strigat Eva.

„Nu.” Aline şi-a strâns buzele. „Spune-mi? Cum te simţi să fii trădat de cel care ar trebui să-ţi apere spatele?”

Din cealaltă parte a camerei, corpul Evei tremura.

Aline a îndreptat arma spre pieptul Luciei. „Nu aşa l-ai împuşcat pe fiul meu? Două gloanţe fix în pieptul lui. Nu asta e cartea ta de vizită, Eva?” Frica i-a accelerat pulsul lui Sarah. Femeia asta avea de gând să o împuşte pe Lucia.

Ochii ei străluceau de dorinţa înfometată de a ucide.

„Am aşteptat mult timp să răzbun moartea fiului meu.” Şi-a aşezat arma pe umăr. Degetul i s-a încolăcit în jurul trăgaciului. „Era abia un bărbat. Avea toată viaţa înainte.”

Ridicându-şi pumnii legaţi deasupra capului ca pe o bâtă, Eva s-a năpustit asupra Alinei.

Sarah s-a aruncat asupra Luciei, trântindu-o pe copilă la podea în timp ce împuşcătura răsuna în cameră. Ea a acoperit capul adolescentei cu un braţ. Celălalt refuza să se mişte. O senzaţie de arsură i-a explodat în umăr.

$$$

„Nu!” Cristan i-a lovit simultan cu pumnul în spate pe fiecare bărbat în zona inghinală. Aplecaţi în faţă de durere, aceştia i-au eliberat braţele. A apucat o mitralieră şi l-a lovit pe proprietarul acesteia în cap cu fundul, apoi s-a învârtit pentru a-l împuşca pe celălalt bărbat în piept. Dânduse înapoi, a tras o rafală de trei gloanţe în pieptul celui de-al doilea om şi şi-a continuat rotirea pentru a-l ucide pe ultimul om.

Uşa rămăsese deschisă. Eva şi Aline plecaseră amândouă.

Teroarea îi strângea inima lui Cristan în timp ce îngenunchea lângă Sarah şi Lucia. Sarah era deasupra, corpul ei protejând-o pe fiica lui. O pată roşu- închis i se întindea pe spate şi pe braţ. A alunecat-o de pe Lucia. Ochii fiicei sale erau sticloşi, iar respiraţia ei era rapidă şi superficială.

I-a apăsat o mână pe gât. Pulsul ei bătea ca un tatuaj rapid pe vârfurile degetelor lui. Şi-a plimbat mâinile pe corpul ei. „Eşti împuşcată?”

Ea şi-a scuturat capul şi a înghiţit. „Sarah.”

La auzul numelui ei, Sarah s-a trezit. S-a rostogolit pe o parte. „Ow.”

„E în regulă.” A căutat pe corpul lui Sarah după alte răni, dar nu a găsit niciuna.

Şi-a luat cuţitul de pe podea şi l-a folosit pentru a-i tăia tricoul pe spate. O singură împuşcătură o lovise pe umăr. I-a rupt tricoul, iar ea a tresărit. Glonţul îi zgâriase muşchiul deltoid. A oprit sângerarea cu o bucată din tricoul rupt.

Lucia a îngenuncheat lângă el. „Cât de grav este rănită?” Ochii lui Sarah s-au întunecat de durere.

„Sângerează puternic, dar rana este superficială. Ar trebui să fie bine.” Cristan s-a aplecat mai aproape. „Asta o să doară.”

Ochii i s-au închis şi gura i s-a strâns. Cristan a aplicat presiune pe rană, iar ea a gemut. Rana nu părea să-i pună viaţa în pericol, dar el ar fi preferat să primească un glonţ în propriul corp decât să asculte sunetele ei de durere.

„Trebuie să chemăm ajutoare”, i-a spus el Luciei. „Telefonul meu nu avea semnal. Poţi să vezi dacă linia fixă funcţionează?”

„Nu este nevoie. Cavaleria este aici.” Sean a alergat prin

uşa deschisă.

„Ai întârziat puţin”, a spus Cristan, fiind cuprins de uşurare.

„Indicaţiile au fost nasoale.” Sean a verificat fiecare dintre bărbaţii doborâţi, apoi a îngenuncheat lângă Sarah. „Ambulanţa este pe drum.” A verificat ochii Luciei. „Eşti în regulă?”

Ea a dat din cap, sprijinindu-se pe umărul lui Cristan.

„Unde e Mike?” a întrebat Cristan.

Sean şi-a scos jacheta şi a înfăşurat-o în jurul umerilor Luciei. „Afară. A prins o blondă nebună cu o mitralieră fugind spre pădure.”

„Ai prins-o pe Aline”, a spus Cristan.

„Dacă asta e numele ei. Mike a scos-o pe târfă afară.” Sean s-a uitat la Lucia. „Îmi pare rău.”

„A mai fost o femeie? Una cu păr lung, negru?” a întrebat Lucia. Sean şi – a înclinat capul. „Nu. Ar trebui să fie?”

Eva evadase.

$$$

Se făcuse dimineaţă înainte ca Cristan să le poată aduce pe Sarah şi Lucia acasă de la Urgenţe. Sarah s-a sprijinit de el în timp ce el o căra pe jumătate în dormitorul de oaspeţi al casei sale.

„Nu pot rămâne decât în seara asta”, a spus ea. „Fetele vor avea nevoie de mine mâine.”

„Mm.” Cristan a făcut un zgomot neangajant. O va ţine aici cât de mult va putea. Fetele ei erau şi ele binevenite. „Ai nevoie de o pastilă?”

„Da.” Sarah se lăsă uşor pe pat. „În mod normal, nu-mi plac medicamentele pentru durere. Dar nu am nicio dorinţă să fiu stoică acum.”

„Nici nu ar trebui să fii.” El s-a ghemuit şi i-a scos şosetele.

Un fior a străbătut-o. Picioarele ei erau îngheţate. I le-a frecat între palme şi şi-a înfăşurat mâna în jurul degetelor de la picioare. Hainele uscate şi păturile calde de la Urgenţe nu fuseseră suficiente. „Hai să te punem sub pătură.”

S-a ghemuit pe o parte. Rachel adusese pantaloni de yoga şi un pulover la spital. Umărul lui Sarah fusese cusut. Ea şi Lucia fuseseră tratate pentru hipotermie şi externate. Cristan se supusese la o duzină de copci în partea unde aterizase cuţitul lui Nicolas.

„Ai nevoie de ceva, Sarah?” spuse Lucia din pragul uşii. Se schimbase întro pijama de flanel roz, în carouri, care o făcea să pară mai tânără de treisprezece ani. Inima şi stomacul îi făceau salturi. Dacă nu ar fi fost Sarah, ar fi putut să-şi piardă copilul noaptea trecută. Ar fi vrut să le strângă pe amândouă aproape şi să nu le mai dea drumul.

„Vrei să-i aduci un pahar cu apă?” a întrebat Cristan. Cu un semn din cap, Lucia a plecat.

„Am vorbit serios când am spus că mâine plec acasă.” Sarah s-a cuibărit în pernă. Faţa ei s-a relaxat când el a învelit-o.

„Vom vorbi despre asta mâine.” Cristan i-a plantat un sărut pe frunte. „Aproape că te-am pierdut noaptea trecută. Nu voi lăsa să se întâmple asta din nou. Eva este încă acolo. Nu-mi voi mai lua ochii de la tine sau de la Lucia până nu va fi prinsă.”

„Chiar crezi că se va întoarce?”

„Nu-i place să lase treburile neterminate.” El a tras

plapuma pe umărul ei. „Dacă se întoarce, o voi aştepta.” Nu-şi putea imagina că ar mai fi în zonă, aşa cum nu-şi putea imagina nici că autorităţile o vor găsi. Eva era o femeie foarte descurcăreaţă. „Dar mă îndoiesc că se va întoarce cu toată prezenţa poliţiei.” Pe alee era parcată o maşină de patrulare. Eva aşteptase doisprezece ani. Evident, era foarte răbdătoare. Dacă poliţia nu o prindea, iar Cristan nu avea speranţe, s-ar putea să fie nevoit să reconsidere promisiunea pe care i-o făcuse lui Mike mai devreme.

„Nu eşti tentat să te duci după ea?”

„Recunosc că m-am gândit la asta.” A făcut o grimasă. „Mike şi Sean mau convins să renunţ.” Cei doi aveau ceva plănuit. El era sigur de asta. Dar era în desfăşurare o vânătoare de oameni în tot statul. FBI-ul fusese chemat, plus alte agenţii cu acronime la fel de impresionante. Cristan nu putea adăuga nimic valoros la această cantitate de forţă de muncă. Şi poate că avea încredere în Mike să nu-l trădeze, dar nu avea încredere în nimeni să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Dacă Eva apărea, Cristan avea să fie aici să se ocupe de ea.

„Nu pari prea încântat de asta.”

„Cred că Mike are ceva în mânecă.”

„Poţi avea încredere în Mike.”

„Sper că da.” Cristan îşi plasase toate pariurile cu poliţistul, lucru pe care nu l-ar fi putut face cu o săptămână în urmă. Săptămâna asta fusese plină de premiere. A netezit un fir de păr de pe fruntea lui Sarah.

Poliţia găsise un dispozitiv GPS ascuns în aripa Mercedesului lui Cristan. Dispozitivul îi permisese Evei să-i urmărească deplasările fără riscul de a fi văzută.

Încă nu-i venea să creadă că Eva a crezut că el a trădat-o. Nu ar fi părăsit- o niciodată dacă nu ar fi crezut că e moartă,

iar faptul că se lăsase atât de uşor convinsă că e un trădător era o rană proaspătă, la fel de dureroasă ca şirul de copci de pe coastele lui.

Lucia s-a întors cu un pahar de apă. „E la temperatura camerei. Nu m-am gândit că ai vrea să fie rece.”

„Bine gândit. Mulţumesc.” Sarah şi-a ridicat corpul şi a înghiţit două pastile pentru durere.

„Mai ai nevoie de ceva?” a întrebat Lucia. Ochii îi erau bântuiţi şi faţa palidă. În ciuda tinereţii din trăsăturile ei, ochii ei arătau de parcă ar fi devenit un adult în decursul unei nopţi.

„Te-ar deranja să dormi aici cu mine?” a întrebat Sarah. „Nu cred că vreau să fiu singură.”

Ştia exact cum se simte Lucia. Putea el să găsească o femeie mai bună? Nu.

Nu în această viaţă.

„Nici eu.” Lucia a zâmbit în timp ce ocolea patul şi se urca pe partea cealaltă.

„Nu-ţi face griji.” Cristan a dus un scaun tapiţat în cameră şi l-a aşezat lângă noptieră. „Nu vă las singure pe niciuna dintre voi.”

„Troy este şi el acolo,” mormăi Sarah cu o voce somnoroasă.

Cristan ştia exact cum se va descurca cu fostul ei soţ dacă va îndrăzni să apară pe lângă Sarah.

Troy era încă în libertate, iar Eva scăpase. Dar aveau să se ocupe de asta mâine. Erau cu toţii în viaţă şi asta era tot ce conta.

Capitolul 39

Târziu în noaptea următoare, Cristan a băut o ceaşcă de cafea. Sarah şi Lucia dormeau la etaj. O convinsese pe Sarah să nu plece încă. Deşi o dusese să-şi vadă fetele acasă la Sean. Îmbrătisându-şi copiii şi prefăcându-se că e bine, îşi luase tributul. Când s-au întors, ea a luat o pastilă şi s-a dus direct în pat. Lucia a mers cu ea. Fiica lui nu putea dormi decât dacă era cu unul dintre ei.

Îşi freca pleoapele dureroase. Faptul că nu dormea îl afecta şi pe el. Putea supravietui doar cu cafea pentru o perioadă scurtă de timp. Sean venise acasă în acea dimineaţă şi veghease ca el să poată dormi câteva ore. Mike era ocupat încercând să-i găsească pe Troy şi Eva.

Un zgomot în spate l-a trezit. A sărit în picioare şi s-a dus la fereastră, aruncând o privire în jurul cadrului. O siluetă se afla la trei metri de uşa de la terasă.

Eva.

Ea şi-a ţinut mâinile la înălţimea umerilor, cu palmele îndreptate spre el, într-o poziţie tradiţională de predare. Privindu-i ochii prin geam, ea şi-a coborât încet mâinile şi şi-a scos jacheta. Aruncând-o peste un scaun de pe terasă, ea a ridicat tivul tricoului ei mulat şi s-a rotit într-un cerc lent. Apoi şi-a ridicat fiecare picior al pantalonilor de blugi. Fără arme.

Şocat, dar şi curios, Cristan a scos un Glock din raftul cu vinuri. Acoperindu-l, a deschis uşa. O scanare vizuală rapidă a dezvăluit un patio şi o curte goale. Mai jos, râul curgea într-o panglică neagră. În această seară, nici o rază de lună nu-i luminau suprafaţa.

A închis uşa în urma lui. „Ce doreşti?”

„Să-mi iau rămas bun.”

„L-aş putea suna pe poliţistul care stă în faţă.”

„Ai putea”, a spus ea.

„Nu l-ai omorât, nu-i aşa?” Cristan şi-a căutat în inimă orice semn al dragostei pe care o simţise cândva pentru această femeie, dar nu a găsit niciunul. Era o străină.

„Nu.”

„Bine”, a spus Cristan. „E un om bun. Acum de ce eşti aici? Şi de ce nu ar trebui să te omor chiar acum?”

Ea şi-a înclinat capul, ca şi cum ar fi fost incapabilă să dea un sens afirmaţiei lui. „Am vrut să îndrept lucrurile între noi înainte să plec. Să-ţi spun ce s-a întâmplat în acea zi.”

„Te ascult.”

Cu inima de plumb, Eva şi-a băgat poşeta sub braţ şi a părăsit apartamentul. Închiderea uşii i s-a părut definitivă. S-a sprijinit pentru o clipă de peretele coridorului. Deşi îi va revedea în curând pe Christopher şi Luciana, va fi ultima lor întâlnire pentru o perioadă de timp neprevăzută. Dacă planul ei se va concretiza, nu se va mai întoarce niciodată la apartament. Christopher ar fi crezut-o moartă, iar ea nu ştia cât timp ar fi trecut până când ar fi fost în siguranţă să-l contacteze.

Planul ei trebuia să funcţioneze. Îl pierdea. El se îndepărta de ea. Îi simţea absenţa în adânculpântecelui. Naşterea Lucianei schimbase totul. Eva ştia cu certitudine absolută că el o iubeşte, dar întotdeauna a existat o distanţare în el, o parte din el pe care nu o putea atinge niciodată. Singura dată când îl văzuse cu adevărat implicat

fusese cu copilul său. Când Luciana îşi luase prima respiraţie, Christopher prinsese viaţă. Şi el voia să facă una nouă – departe de pericolul care plana asupra familiei Vargas în fiecare moment al fiecărei zile.

Pentru el, decizia era simplă. Trebuiau să dispară. Ca orfan, singura rudă de sânge a lui Christopher era copilul.

Dar pentru Eva . . .

Cum ar putea să întoarcă spatele familiei sale?

Gândul de a lăsa totul în urmă şi de a începe ceva nou era în acelaşi timp incitant şi terifiant. Nu putea pur şi simplu să ceară să fie eliberată de obligaţiile ei. Nu era posibil pentru un Vargas să plece. Tatăl ei ar fi văzut dorinţa ei de a părăsi familia ca pe o trădare. Familia Vargas o întreţinuse din momentul naşterii sale. Franco fusese întotdeauna un tată atent, dar pierderea mamei ei din cauza violenţei îl înăspritese, îl făcuse şi mai hotărât să învingă inamicul lor numărul unu, Aline Barba. Orice blândeţe a tatălui ei dispăruse odată cu răpirea şi uciderea soţiei sale. Deşi nu avea dovezi, era sigur că Aline fusese în spatele crimei. Dorinţa de răzbunare îi întunecase sufletul. Eva a luat liftul până la garaj.

Urcând în Mercedesul ei, şi-a aruncat poşeta pe scaunul pasagerului. Înainte să se nască Luciana, ea şi Christopher făceau întotdeauna drumul până la fermă împreună. Dar nu mai făcuseră asta. Acum făceau totul separat. Ieşind în traficul aglomerat din Buenos Aires, şi-a îndreptat atenţia spre sarcina ei. Conducerea în oraş necesita manevre agresive şi concentrare totală. Semafoarele şi indicatoarele rutiere erau simple sugestii pentru majoritatea şoferilor din Buenos Aires. Odată ce a lăsat oraşul în urmă, s -a relaxat. Pentru următoarele treizeci de minute, se putea preface că viaţa ei nu era pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

Că nu luase o decizie care să-i schimbe viaţa.

Tot ce a rămas a fost rugăciunea. Christopher, iartă-mă. *Va înţelege el? Împărtăşirea planului cu el nu era o opţiune. El nu ar fi fost niciodată de acord cu riscul pe care ea urma să şi-l asume. Dar exista o singură cale de a scăpa de familia Vargas: moartea.*

Toată lumea, inclusiv Christopher, trebuie să creadă că a ei era reală.

Drumul s-a terminat prea repede. A virat pe aleea lungă, cauciucurile ei zgâriind pe măsură ce părăsea pavajul pentru pământ. A oprit maşina chiar în interiorul porţilor. Gărzile au verificat interiorul maşinii ei. Ea a deschis portbagajul şi ei s-au uitat înăuntru.

Familia trecuse prin multe acte de violenţă. De la răpirea şi uciderea mamei sale, au avut grijă să se asigure că ferma era în siguranţă. Întâlnirile mari ale familiei erau organizate cu puţin timp înainte, pentru a oferi duşmanilor mai puţine oportunităţi de a planifica un atac.

Transpiraţia i se aduna pe sub rochie. A parcat în faţa fermei *şi, ignorând paznicul înarmat, a intrat pe uşa de mahon. „Tată.” Şi-a întâmpinat tatăl cu un sărut şi o îmbrăţişare, încercând să nu creadă că aceasta va fi ultima oară când îl va vedea. Faţa lui strălucea. „Eva.”*

Era un om mare, cu o statură impunătoare. Chiar şi la şaizeci de ani, părul său negru era puţin cărunt, iar umerii refuzau să se aplece. Vinovăţia a îngreunat paşii Evei. După ziua de azi, tristeţea i-ar fi încreţit din nou trăsăturile. Dar asta nu putea fi evitată. Era vina lui tata. Ţinea frâiele fiicei sale prea strâns. O făcea să aleagă între el şi bărbatul pe care îl iubea. Christopher ar fi şi el devastat. Dar nici cu el nu putea să -şi împărtăşească planul. El trebuia să joace rolul văduvului îndurerat. Cât mai curând posibil, îl va contacta.

Franco i-ar acorda spaţiu pentru a suferi. Nu va exista nicio presiune pentru a se întoarce în afacere pentru o vreme. Franco nu ar obiecta dacă Christopher ar vrea să-i ia copilul pentru a se vindeca, iar apoi ar putea dispărea.

„Sunt ultima care a sosit?", a întrebat ea în spaniolă.

„Dar tu eşti cea mai importantă. Ceilalţi pot aştepta." El s-a uitat peste umărul ei. Dezamăgirea şi iritarea i-au strâns maxilarul. „Unde este Christopher?"

Eva a zâmbit. „Va întârzia. Luciana dormea." Tatăl ei s-a încruntat. „Luciana ar trebui să aibă o bonă."

„Lucrez la asta, tată. Christopher este îndrăgostit de copilul său. Cu siguranţă, poţi înţelege?"

Franco a suspinat. „Şi dacă spun nu, te superi?"

„Exact, tată." Ea i-a mângâiat braţul. „Nu-ţi face griji. Christopher va fi aici în curând. Am avut grijă să-i spun că noul tău cal vine astăzi."

„Întotdeauna ai fost o tipă isteaţă. Vreau să termin discuţia despre afaceri, ca să pot încerca bestia." Perspectiva unei noi monturi de polo i -a înveselit starea de spirit şi i-a dat un avânt în pas. I-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor şi a condus-o spre sala de mese. Ea îi făcu semn din cap bărbatului voinic care stătea de pază la intrare. Nicolas era cel mai de încredere om al tatălui ei. Fusese angajat de familia Vargas încă dinainte ca Eva să se nască. Fusese aliatul ei întreaga ei viaţă.

Acum el era singurul ei confident.

Ca de obicei, Eva era singura femeie din încăpere, dar asta nu o îngrijora.

Neprimind fii, Franco reacţionase într-un mod practic. În loc să permită unui văr de sex masculin să preia conducerea întreprinderilor Vargas, el îşi pregătise fiicele pentru acest rol. Eva a luat scaunul din dreapta lui. Scaunul din stânga

tatei era gol, pentru a le reaminti tuturor că locul nu era pentru a fi ocupat de ei. Sora ei mai mică, Maria, îi va lua locul când va veni vremea.

Maria se va aşeza la această masă mai repede decât se aştepta – sau dorea, se gândi Eva. Vinovăţia pâlpâia. Sora ei nu voia să facă parte din afacere.

Eva s-a aşezat, scaunul cu spătar înalt îi era tare sub coapse. Sprijinindu- şi antebraţele pe masa rustică, a aşteptat să înceapă şedinţa. Franco l-a trimis pe Nicolas în pivniţă pentru a lua o mostră din ultima lor livrare de muniţie. Familia a discutat detaliile mai multor afaceri iminente. Eva devenea neliniştită. Doar câteva ore înainte ca lumea ei să se întoarcă cu susul în jos. Înainte de a face un pas din care nu se mai putea retrage.

Tavanul a explodat. Resturile au plouat pe masă. Uşile duble s-au deschis. Patru bărbaţi au intrat. Mitralierele au lătrat peste ţipetele oamenilor şi zgârieturile scaunelor care încercau să fugă. Dar nu era nicio scăpare.

Şocul a înrădăcinat-o pe Eva în scaunul ei. Ce se întâmpla? Acest lucru nu făcea parte din planul ei.

Tatăl ei a sărit de pe scaun. Braţul lui a prins-o pe Eva de mijloc, forţând- o să cadă la pământ sub corpul lui mai mare. Dar nu se mişca se suficient de repede. Un glonţ i-a tăiat mijlocul Evei. Un altul i-a străpuns gâtul, provocându-i agonie. A lovit podeaua. Capul i-a lovit gresia. Sângele i-a umplut gâtul, sufocând-o. Împuşcăturile şi ţipetele au devenit înăbuşite. Franco a aterizat parţial deasupra ei. Greutatea corpului său i-a scos aerul din plămâni. Ochii lui clipeau în şoc şi durere. Sângele se împrăştia pe cămaşa lui albă. Ea şi-a simţit propria viaţă scurgându-se pe gresia rece. Sângele lor amestecat i-a îmbibat rochia.

„Împipare rău”, a murmurat Papa înainte de a muri.

Vederea Evei se întunecă. Ochii i s-au fixat pe ventilatorul din tavan, care se învârtea într-un cerc leneş deasupra ei. Singurul ei regret era că nu-şi luase rămas bun de la copil sau de la soţ. O viaţă construită pe violenţă se termină cu o moarte sângeroasă. Christopher avea dreptate. Ar fi trebuit să fugă cu mult timp în urmă. Inima ei a slăbit. Respiraţia i se încetinea.

„S-a făcut.” Un bărbat a vorbit în portugheză.

Aline Barba era în spatele acestui lucru. Răzbunare, fără îndoială, pentru moartea fiului ei. A fost vina Evei. Fusese prea dornică să apese pe trăgaci în acea zi. Şi acum avea să plătească.

Eva abia putea trage aer pentru a-şi umfla plămânii. Respiraţia superficială îi întuneca vederea.

Bărbaţii au ieşit din cameră. Eva a scanat camera. Morti. Toţi erau morti.

Ea a şuierat. Câteva minute mai târziu, un pantof a zgâriat holul. Corpul tatălui ei i-a blocat vederea şi i-a prins trunchiul şi braţele de podea. El era prea greu, iar ea era prea slabă pentru a-l împinge de pe ea. Incapabilă să se mişte, a aşteptat moartea, respiraţia zăngănindu-i în piept. Sângele s-a adunat pe gresie în jurul ei şi i-a udat rochia.

„Eva”, a strigat o voce de bărbat. Christopher?

A deschis ochii. Dezamăgirea a dat năvală. Nu Christopher.

Nicolas l-a împins pe Franco de pe ea şi a scanat-o din cap până în picioare. Îşi aminti că el fusese în pivniţă. Genunchii pantalonilor lui erau întunecaţi de sânge, ca şi cum s-ar fi târât printr-o baltă de sânge ca să ajungă la ea.

„Shh.” A rostogolit-o pe o parte şi i-a făcut o examinare superficială. „Nu e atât de rău pe cât pare. O singură lovitură. Direct prin umăr. Rana de la gât este o zgârietură. Ai pierdut

sânge, totuşi.”

A împăturit două şerveţele de pânză şi le-a legat cu cureaua pe partea din faţă şi din spate a umărului ei. I-a mai pus unul pe gât, mişcându-i propria mână pentru a-l ţine în loc. Apoi a îndreptat un scaun, a ridicat-o şi a aşezat- o în el. „Pune presiune pe asta. Mă întorc imediat.” S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

„Unde te duci?”

„Am putea la fel de bine să continuăm cu planul. Aline te vrea moartă. Hai s-o lăsăm să creadă că eşti. Ai plantat periuţa de dinţi şi peria de păr în apartament?”

Ea a dat din cap.

Nicolas a dispărut pe uşă. Zece minute mai târziu, s-a întors cu o femeie inconştientă. Purta aceeaşi rochie şi pantofi roşii ca Eva. Părul ei lung îi cădea pe braţul lui Nicolas într-un val negru. Când acesta a aşezat-o pe podea, Eva a putut să vadă tatuajul Soare de Mai între omoplaţii ei. Nicolas a luat o mitralieră de pe podea. Făcând un pas înapoi, a tras o rafală de gloanţe de la brâu până la faţă. Sângele care a ţâşnit din corpul ei s-a amestecat cu carnagiul existent. După ce i-a testat pulsul, l-a rostogolit pe Franco peste trupul femeii.

ADN-ul cadavrului se va potrivi cu ADN-ul pe care Eva îl plantase în apartamentul ei. Eva Vargas va fi declarată moartă.

Nicolas a cărat-o până la heliport şi a pus-o în elicopter. „L-am văzut pe Christopher”, a strigat Nicolaspeste zgomotul rotoarelor.

Eva şi-a lipit nasul de fereastră. „Unde? „

„Fugind ca un laş.” Gura i s-a strâns. „El a făcut asta.”

„El nu ar face-o.” Ea a clătinat din cap. Nimeni nu era mai loial decât Christopher, doar că el era nefericit în ultima

vreme.

Nicolas a apăsat pe un buton de pe panoul de instrumente. „Era aici când ți-au împușcat familia. L-am văzut mașina și a furat toți banii din biroul tatălui tău.”

„Nu!”Eva şi-a învârtit capul.

„Altfel de ce ar fi luat banii şi arfi fugit? S-a purtat ciudat în ultima vreme. Ştiai că a cumpărat paşapoarte false? Cum a crezut prostul că poate face asta fără ca cineva să afle, mă depăşeşte.”

El nu-i spusese nimic despre paşapoarte. Se gândi la cearta lor.

Ea nu acţionase suficient de repede. El decisese să plece fără ea. Poate că o iubea pe Eva, dar copilul lui era viaţa lui. Pentru Luciana, Christopher ar fi făcut orice.

Elicopterul s-a ridicat, s-a rotit şi a zburat deasupra pampasului. Lumina soarelui i-a înceţoşat vederea.

A jurat că îl va găsi. Îşi va lua fiica înapoi de la omul care i-a furat copilul şi a lăsat-o să moară. Christopher va plăti pentru masacrul familiei sale.

Cristan a tresărit.

„Îmi pare rău că l-am crezut pe Nicolas în loc să cred în tine”, a continuat Eva. „Nicolas m-a dus la o unitate medicală. Tu ai furat banii, dar, din fericire, şi tatăl meu avea bani în conturile sale bancare. Maria a canalizat banii către noi. Nu-mi amintesc prea multe din primele şase luni.” Mâna ei s-a dus la eşarfa din jurul gâtului, trăgând-o în jos pentru a scoate la iveală o cicatrice subţire pe gât. „Ceea ce rănile de glonţ nu au distrus, durerea pentru familia mea şi furia faţă de tine au distrus.”

„Nu înţeleg. Era o femeie care semăna cu tine în complex? Care a fost planul tău?”

A mers până la celălalt capăt al terasei şi s-a întors,

expresia ei fiind ilizibilă în întuneric. „Părăsisem familia pentru tine. Plănuiam de luni de zile. Singura persoană căreia i-am spus a fost Nicolas. Amândoi ştiam că moartea era singura modalitate de a părăsi familia Vargas. Aşa că a trebuit să mor.”

„Dar cum . . Cristan începea să lege punctele teribile.

„Nicolas a găsit o femeie care semăna foarte mult cu mine. Era din Cordoba. O femeie săracă căreia nu îi era simţită lipsa. I-a făcut un tatuaj pe spate, la fel ca al meu. I-am cumpărat ţinute duble. În ziua masacrului, a ţinut- o în portbagaj. Planul nostru era să-i tragem un glonţ în cap, să punem cadavrul în maşina mea şi să-l aruncăm de pe pod în râu. Aveam deja totul pus la punct pentru a înscena răpirea mea şi a o prezenta pe Aline Barba drept vinovată. Tatăl meu ar fi crezut-o fără nicio îndoială. Aline făcuse ameninţări în trecut.

„Ai ucis o femeie pentru a-ţi înscena moartea?”

„Nicolas a ucis-o.” Eva a fluturat o mână.

„Dar tu ştiai despre asta.” Groaza l-a cuprins.

Eva s-a oprit şi s-a holbat la el. Soţia lui aranjase uciderea unui nevinovat doar pentru că biata femeie semăna cu ea. Cristan poate că a făcut unele lucruri rele în viaţa lui, dar Eva trecuse o linie. Nu doar că o trecuse, ci sărise peste ea în plină viteză, ca un hurdler olimpic. Da, Cristan omorâse oameni pentru Franco, dar acei oameni erau echivalenţii lui din alte bande. Cunoşteau riscurile asociate cu activităţile lor şi, dacă ar fi avut şanse egale, l-ar fi ucis pe Cristan fără să clipească.

Dar Cristan nu ucisese niciodată un nevinovat. Judecând după privirea confuză a Evei, ea nu-i înţelegea repulsia.

Furia i-a înroşit pielea şi i-a albit cicatricea. „Am plănuit să o iau pe fiica noastră şi să te ucid. Nicolas m-a convins că

tu ai pus la cale masacrul. Ai luat banii din biroul tatălui meu. Ai ieşit din ţară în câteva zile. Ai cumpărat certificate de naştere şi paşapoarte false. Erai gata să fugi după explozie. Părea că tu ai plănuit totul”.

„Am cumpărat documente de călătorie pentru noi trei, Eva. Nu aveam de gând să plec fără tine. Când au confirmat că eşti moartă, am făcut ceea ce am crezut că ţi-ai fi dorit. Am dus-o pe fiica noastră în siguranţă.” Dacă s-ar fi confruntat cu exact aceeaşi situaţie, Cristan ar fi făcut aceeaşi alegere.

„Dacă nu ai fost tu, atunci cine i-a spus Alinei despre întâlnire?” a întrebat Eva. „Datele nu au fost niciodată anunţate în afara familiei apropiate cu mai mult de câteva zile în avans. Cu toate acestea, Aline a ştiut la timp pentru a planifica un atac bine programat.”

Cristan a spus: „Familia imediată şi Nicolas”. Dintr-o dată, o parte din povestea Evei i se reluă în minte. Cine era singura persoană de la fermă care nu fusese rănită în atac? Nicolas. „Convenabil că era în pivniţă când a avut loc atacul.”

Pentru prima dată, Eva părea uimită. „Dar el a fost cu familia mea timp de decenii. El a ajutat la creşterea mea.”

„Nu am altă explicaţie. Poate că Nicolas era sătul de viaţă. Toţi ceilalţi aveau propria agendă.”

„Adevărat.” Dând din cap, ea a digerat asta cu o sprânceană încruntată. „Poate că acesta este motivul pentru care Nicolas nu a dorit să se răzbune aşa cum voiam eu. A vrut să-ţi tragă un glonţ rapid în cap, s-o fure pe Luciana şi să găsească un loc liniştit unde să ne retragem toţi trei.” Buza i s-a încreţit, ca şi cum ideea de pensionare îi displăcea.

Dacă Nicolas ar fi făcut cum voia el, Cristan ar fi fost mort. Nu ar fi văzut glonţul venind.

Eva a suspinat. „Eu plec. Aş vrea să-mi pot lua rămas bun şi să-mi cer scuze Luciei. Dar asta nu este posibil.”

„Ai speriat-o.”

„Ştiu.” Eva a suspinat. „Nu am fost niciodată menită să fiu părinte. Femeia ta, Sarah, primul ei instinct a fost să o protejeze pe Luciana. Ar fi trebuit să fie al meu. Dar nu a fost. Poate că eu sunt pur şi simplu conectată greşit. Vă meritaţi unul pe celălalt.” A arătat spre haina ei. „Mă duc să scot ceva din jachetă.”

Cristan a dat din cap, dar a ţinut arma la ea. Nu i-ar fi făcut niciodată rău în mod intenţionat Luciei. Îşi iubea fiica în felul ei. Dar Eva era şi ar fi fost
întotdeauna o criminală.

A scos din buzunar un plic şi o cutie mică. „Aceasta este o scrisoare pentru Luciana. Scuze şi o adresă de e-mail pentru ca tu sau ea să mă puteţi contacta prin Maria în caz de urgenţă.”

„O vezi pe Maria?”

„Ocazional. Ea este mulţumită de podgoria ei. Nu şi-a dorit niciodată mai mult.”

„Mă bucur să aud asta.”

Ea a scuturat cutia. „Asta e pentru Sarah. Un cadou de mulţumire pentru că mi-a salvat copilul. Nu o lăsa să deschidă asta până mâine.”

„Unde te vei duce?” El a luat plicul şi cutia.

„Nu ştiu ce am de gând să fac. Totul este diferit faţă de cum am crezut”.

„Nu ar trebui să te las să pleci.” Ar fi trebuit să sune la poliţie, dar în adâncul inimii sale, sentimentele pentru Eva încă persistau. Nu mai era îndrăgostit de ea, dar împărtăşiseră experienţe definitorii care au modelat oamenii care au devenit. De asemenea, au avut un copil împreună. Asta era o legătură care nu putea fi ruptă niciodată. „De ce să am încredere în tine? Ai încercat să mă omori.”

Eva a ridicat din umeri, un gest nepăsător care rezuma natura ei impulsivă. „Atunci am crezut că tu eşti duşmanul. Ar fi trebuit să ştiu că nu te-ai fi întors niciodată împotriva mea.”

„Deci nu te vom mai vedea.”

Ea s-a îndepărtat de el şi s-a întors spre pădure. Uitându-se peste umăr, a strigat: „Nu ai de ce să te temi de mine, Christopher”. Şi a dispărut în pădure.

Nu era chiar un răspuns.

Capitolul 40

„Nu pot sta aici la nesfârşit.” Sarah s-a aşezat pe un taburet de pe insula din bucătărie şi a împins înapoi farfuria cu ouă. Nu-i era foame. „Mi-e dor de fetele mele. Cine ştie cât timp va dura să-l găsim pe Troy? Cunoaşte pădurile de pe aici. Se poate ascunde mult timp.”

„Vom vedea.” Cristan şi-a luat farfuria murdară şi a dus-o la chiuvetă. Cearcănele de sub ochi îi atestau încă o noapte fără somn, dar atitudinea lui era mai puţin tensionată în dimineaţa asta. „Nu e nici o grabă. Nici măcar nu poţi folosi un cuţit sau să te îmbraci singură. Fetele pot veni aici. Sunt sigur că le – ar plăcea să doarmă cu Lucia.”

Sarah şi-a flexat degetele de la mâna stângă. Trebuia să-şi ţină braţul imobilizat într-un fular până la scoaterea copcilor, în şapte zile. „Sunt sigură că ar face-o, dar cum rămâne cu Eva?”

Ameninţarea că soţia lui ucigaşă pândeşte era unul dintre motivele pentru care Alex şi Em încă mai stăteau cu Sean.

Sarah nu le-ar fi pus pe fetele ei în pericol suplimentar.

A aruncat o cârpă de vase peste umăr. Tricoul lui strâmt îi sublinia bicepşii şi pieptul bine definite. Poate că drogurile o ameţeau, dar părea sexy, ceea ce era ridicol pentru că ea avea probleme în viaţa ei – probleme atât de mari încât nu ar fi trebuit să se gândească la muşchii iubitului ei. Amândoi foştii lor soţi încercau să îi omoare.

Iubit. A zâmbit. Părea un titlu prostesc pentru cineva atât de masculin ca Cristan, dar cum ar fi trebuit să-i spună? Amant? O roşeaţă îi încălzi obrajii. El era cu siguranţă aşa.

„Nu sunt atât de îngrijorat de asta în dimineaţa asta”, a spus el. Suspiciunea a scormonit prin analgezicele ei. „De ce?”

„Sarah? Tată?” Lucia a intrat în bucătărie. Părul ei ciufulit şi pijamaua încreţită o făceau să pară insuportabil de tânără şi vulnerabilă.

„Clătite?” a sugerat Cristan.

„Nu mi-e foame.” Lucia a alunecat pe scăunelul din dreapta lui Sarah. Cristan s-a încruntat. „Ce zici de nişte ciocolată caldă?”

„Ok.” Lucia a ridicat din umeri.

Inima lui Sarah se strânse. Ea şi-a înfăşurat braţul în jurul umerilor fetei. „Eşti în regulă?”

„Da.” Lucia şi-a sprijinit capul pe umărul ei. „Aş fi vrut să fii mama mea.”

„Şi eu”, a spus Sarah.

Soneria a întrerupt momentul. Cristan s-a dus la uşă. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Mike se auzi din hol. A intrat în bucătărie, cu ochii lui albaştri ca de copil scrutându-le pe Sarah şi Lucia. „Cum vă simţiţi voi două în dimineaţa asta?”

„Mai bine”, a spus Sarah.

Mike îşi trosni cheile în mână. „Pot să vorbesc singur cu Sarah câteva minute?”

„Desigur.” Cristan a scos-o pe Lucia din cameră.

Mike a luat scaunul de lângă Sarah. I-a luat mâna în a lui. „Troy e mort.”

„Ce?” Şocul a amorţit-o. Îl auzise corect pe Mike?

„L-am găsit în pădurea din spatele casei sale. A murit din cauza unei singure plăgi împuşcate în cap. Cauza morţii nu este oficială, dar este probabil că s-a sinucis.”

Şocul i-a închis gâtul lui Sarah. Următoarea ei respiraţie a fost un şuierat puternic. Troy părea atât de hotărât să o rănească; părea imposibil să-şi fi luat viaţa.

Mike a deschis dulapurile din bucătărie până când a găsit pahare şi a umplut unul cu apă. I l-a înmânat. „Ia un pahar.”

Ea a sorbit.

„A distrus casa şi a luat arme şi muniţie din magazin. Istoricul căutărilor sale pe calculator era plin de articole despre sinucideri prin omor ale soţilor.” Mike i-a frecat braţul.

Nu se aşteptase niciodată ca Troy să renunţe. Niciodată.

„Nu ştiu de ce sunt surprinsă.” Vocea lui Sarah s-a frânt în timp ce tristeţea aproape a copleşit-o. „A încercat să ne omoare pe amândoi.”

„Eşti bine aici? Vrei să vii acasă cu mine?”

„Nu o voi pune pe Rachel în pericol.” Sarah a scuturat din cap. „Cristan are mare grijă de mine.”

„Bine. O meriţi.” Cu o ultimă bătaie pe mâna ei, Mike s-a ridicat. „Nu am văzut niciun semn de Eva Vargas, aşa că nu lăsa garda jos.”

Sarah s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz. „Mulţumesc, Mike.” El a ieşit din cameră şi ea a auzit voci. Sarah s-a aşezat în fotoliu.

5 5 5

Moartea lui Troy avea să dureze o vreme până să se facă simţită. Combinaţia de uşurare şi tristeţe i se învârtea în stomac.

Se putea termina cu adevărat? Troy se transformase într-un monstru, dar nu fusese mereu aşa. Iar ea nu-i dorise niciodată moartea. Cum le-ar fi spus fetelor?

Cristan s-a întors. El şi Mike au schimbat câteva cuvinte, iar apoi Cristan a venit la ea. Sarah s-a ridicat şi şi-a întors faţa spre pieptul lui. El şi-a înfăşurat braţele în jurul corpului ei. Ea a plâns în hohote lungi, până când lacrimile ei i-au udat cămaşa. Mâna lui Cristan a frecat un cerc în centrul spatelui ei.

Când a putut să respire, Sarah s-a îndepărtat, căutând un şerveţel şi uscându-şi faţa. „Îmi pare rău.” A pufnit. „Unde e Lucia?”

„E la etaj.”

„Singură?”

„Da. Citeşte ceva.” I-a trecut un deget sub ochi. „O să fie bine, Sarah.”

„Cum poţi să spui asta? Troy nu ne mai poate face rău, dar Eva este încă acolo. Şi cum le voi spune fetelor că tatăl lor a încercat să mă omoare şi s-a sinucis?”

„Vei găsi o cale. Nu le ascunde adevărul. Le va răni şi mai mult dacă vor auzi de la altcineva. Sunt mai puternice decât crezi.”

Ameţită, Sarah a luptat pentru a-şi controla respiraţia. „Chiar dacă o prind pe Eva, ce se va întâmpla cu tine şi cu Lucia?”

„Sper că dacă mi s-ar întâmpla ceva, ai avea grijă de Lucia.”

„Desigur.”

„Sean mi-a aranjat o întâlnire cu prieteni de-ai lui de la

ATF şi FBI. Vor să-mi ofere o înţelegere. Imunitate pentru informaţii. Se pare că Aline nu vorbeşte, iar operaţiunea ei se află pe radarul lor de mult timp şi vor toate informaţiile pe care le pot obţine. Nu ştiu cât de utile vor fi informaţiile vechi de 12 ani, dar le voi spune tot ce ştiu. Potenţialele acuzaţii împotriva mea pentru falsificarea documentelor sunt banale în comparaţie cu organizaţia Alinei. De asemenea, bănuiesc că Mike şi Sean au făcut lobby puternic pentru mine. Amândoi par foarte respectaţi în comunitatea de aplicare a legii. Eu pot *fi* Cristan Rojas. Ei pot aranja ca Lucia şi cu mine să avem documente oficiale".

„Ca protecţia martorilor?"

„Exact aşa." A sărutat-o. „Lucia poate să rămână în locul pe care îl iubeşte. Eu pot sta aici cu tine, iar asta mă face foarte fericit."

Sarah aproape că a zâmbit, apoi şi-a amintit de soţia lui criminală. „Dar nu ştim unde este Eva."

El a întors privirea. „Asta nu e în întregime adevărat."

„Ce?"

„Eva s-a oprit aici noaptea trecută. Nu ne va mai deranja". S-a dus la dulap şi a scos o cutie mică. „Mi-a dat o scrisoare pentru Lucia. O scrisoare de scuze. Eva a recunoscut că nu are stofă de mamă." I-a înmânat cutia.

„Nu înţeleg." Sarah nu putea să creadă că Eva nu mai era o ameninţare. Învelită în hârtie simplă, maro, cutia încăpea în palma ei. „Ştii ce este?"

„Nu. A spus că a fost modul ei de a-ţi mulţumi pentru că ai salvat-o pe Lucia. A mai spus că eşti genul de femeie pe care Lucia o merita. Părea sinceră."

„Ai încredere în ea?"

„Nu", a spus el. „Dar cred că a spus adevărul."

Sarah a desfăcut cutia şi a deschis-o. Mâna ei s-a dus la

cicatricea de pe tâmplă şi a rămas fără suflare.

Înăuntru, aşezat pe bumbac alb, se afla inelul de liceu al lui Troy.

O oră mai târziu, Cristan i-a condus pe Mike şi Sean în biroul său.

Mike a luat unul dintre scaunele care dădeau spre biroul lui Cristan. „Sper că nu te superi. Sean era cu mine când ai sunat.”

„Deloc.” Stând în spatele biroului său, Cristan a băgat mâna în sertarul de sus şi a scos cutia în care se afla inelul lui Troy. A înmânat-o peste birou.

„Ce este asta?” a întrebat Mike.

„Sarah spune că este inelul lui Troy din liceu.”

Mike s-a mişcat. „Şi cum ai făcut rost de el?”

„Mi-a dat-o Eva”. Cristan şi-a rezumat vizita la casă.

Sean a fluierat. „Ştiu că a încercat să te omoare, dar trebuie să-i admiri stilul. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi avut boaşe de mărimea Texasului.”

Mike a aşezat cutia pe birou. „Şi nu te-ai gândit să mă suni când a fost aici?”

„Eva nu mai este o ameninţare pentru noi”, a spus Cristan. „Eu o cunosc. Poate că este o criminală, dar minciuna nu a fost niciodată unul dintre defectele ei.”

Mike îşi frecă fruntea ca şi cum l-ar fi durut. „Va trebui să iau inelul ca probă, dar sincer, nu ştiu ce naiba o să fac cu el.”

„Troy e mort, iar Aline stă într-o celulă. Deci Eva a scăpat.

Singura persoană pe care a vrut să o ucidă este Cristan, iar el pare să fie de acord cu asta. Două din trei nu e rău.” Sean a ridicat ambii umeri. „Nu poţi avea totul.”

Capitolul 41

„Încă arăţi groaznic, şi asta vine de la cineva care a fost împuşcat acum o săptămână.” Sarah stătea pe insula din bucătăria lui Rachel.

„Sunt bine.”

„Nu eşti.” Sarah se mişcă în scaun. Rana din umăr i se vindecase, dar încă o durea destul de tare.

„O duc mâine să-l vadă pe Quinn.” Mike a scos un piept de curcan din cuptor şi a pus tava de prăjit pe aragaz. Cele trei fete erau în hambar cu Cristan, verificând-o pe Lady şi dându-i morcovi lui Snowman.

Rachel era îmbufnată, dar era palidă şi pătată. „O mică toxiinfecţie alimentară nu e mare lucru.”

„Abia ai mâncat toată săptămâna”, a spus Mike.

Uşa din spate s-a deschis. Alex a intrat în fugă, fără suflare şi emoţionată. „Cristan zice să sunăm la veterinar. Lady va naşte în curând.”

S-au grăbit să ajungă la grajd. Iapa era întinsă în centrul grajdului de fătare. Transpiraţia îi acoperea flancurile, iar flancurile i se ridicau de efort. Cristan era în afara grajdului, sprijinindu-se de jumătatea uşii.

Privind speriată, Lucia a păşit lângă Sarah. „Arată de parcă ar suferi. Eşti sigură că e bine?”

Sarah a zâmbit şi şi-a pus braţul în jurul umerilor fetei. „Ea ştie ce are de făcut.” Dar îşi dorea ca Alex şi Em să nu fie aici. Dacă ceva nu mergea bine? Au avut de-a face cu destule traume săptămâna asta. S-a uitat la fiicele ei. Stăteau pe un balot de paie şi se uitau prin gratiile care acopereau zidul de

lemn.

Iapa s-a ridicat în picioare şi a pipăit la aşternutul de paie.

„Este agitată.” Cristan a privit calul cu ochi critici. „Ar trebui să fete în orice moment.”

Empatizând cu disconfortul calului, Sarah a suspinat. „Îmi amintesc acele zile. Biata de ea.”

Rachel se legăna. Faţa ei era palidă ca marmura.

Îngrijorată, Sarah a pus o mână pe fruntea surorii sale. „Nu ai febră, dar arăţi îngrozitor.”

„Mulţumesc.” Complet concentrată să ajungă la calul ei, replica lui Rachel nu a avut niciun efect.

Cristan s-a aplecat peste uşă şi a scanat aşternutul. În timp ce se uitau, Lady s-a ridicat în picioare, a făcut un cerc în jurul grajdului ei, apoi s-a întins din nou. S-a rostogolit pe burtă şi înapoi pe o parte.

„Oh, nu.” Rachel s-a grăbit să se ducă în atelier şi s-a întors cu o cutie. Ridicând capacul, a scos dintr-o pungă de plastic mănuşi chirurgicale şi o pereche de foarfece, cu mâinile tremurânde.

„Ce faci?” a întrebat Lucia. „Ce s-a întâmplat?”

Cristan a făcut un pas înainte. „Lasă-mă pe mine. Am mai făcut asta, iar tu nu prea eşti în stare să tragi un mânz.”

„Ce ai mai făcut până acum?” Lucia s-a holbat la tatăl ei.

„Astea sunt sterile?” Scoţându-şi jacheta şi suflecându-şi mânecile, el a dat din cap spre foarfece.

„Da.” Rachel a ezitat, apoi i-a înmânat mănuşile şi foarfecele. Buza Luciei a tremurat. „Ce s-a întâmplat?”

„Puiul are probleme”, a spus Rachel cu o voce tremurândă. „Placenta iese prima. Asta înseamnă că mânzul nu primeşte oxigen. Dacă nu se naşte foarte repede, nu va trăi.”

Mike şi-a înfăşurat braţul în jurul taliei ei, iar ea s-a

sprijinit în el. Lucia a adulmecat înapoi o lacrimă, fetele au început să plângă, iar Sarah a îmbrăţişat cele trei perechi de umeri. „Vrei să mergem la casă?”, a întrebat ea.

„Nu.” Alex a răspuns pentru toţi.

În grajd, Cristan şi-a pus mănuşile şi s-a ghemuit în spatele calului. A tăiat cu grijă membrana cu foarfeca. Au ieşit două copite mici, învelite într-un sac alb. Cristan i-a dat foarfecele lui Rachel peste uşă, apoi s-a întors la cal. A rupt uşor sacul alb cu mâinile, apoi a apucat picioarele mânzului şi a tras. Membrele anterioare au urmat copitelor, apoi nasul. Imediat ce a apărut capul, Cristan a îndepărtat sacul de pe capul mânzului şi i-a curăţat nările. Apoi l-a apucat de picioarele din faţă, s-a aplecat pe spate şi a tras mai tare. Umerii au alunecat pe
paie. Câteva secunde mai târziu, restul mânzului a alunecat din cal şi s-a prăbuşit pe paie, cu picioarele subţiri zvâcnind.

Toată lumea a expirat deodată. Rachel aproape că a căzut. Sarah şi-a simţit lacrimile pe faţă şi le-a şters pe mânecă. Mânzul şi-a ridicat capul. Ghemuit în faţa lui, Cristan a îndepărtat sacul alb de restul corpului. S-a uitat peste umăr.

„Poţi să-mi dai un prosop?”

Sarah a luat un prosop curat din cutia cu provizii pentru fatare şi i l-a dus. El a frecat bebeluşul şi i-a zâmbit lui Rachel. „E un mânz.”

Era roşu închis, cu o stea albă pe mijlocul frunţii.

„Seamănă cu tatăl lui.” Rachel şi-a şters faţa. Acum că bebeluşul era în
siguranţă, grija lui Sarah s-a îndreptat din nou spre sora ei.

Lady şi-a ridicat capul, s-a uitat la bebeluşul ei şi a mârâit încet.

„Copilul este bine?” a întrebat Lucia. Lângă ea, Alex şi Em

se uitau în sus, cu ochii mari.

Cristan s-a ridicat în picioare. „E perfect.” A ieşit din cabină, aruncând prosopul umed peste uşă. Şi-a scos mănuşile chirurgicale şi le-a aruncat într- un coş de gunoi de pe culoar.

„Ar trebui să te întorci în pat înainte să cazi”, i-a spus Sarah surorii sale.

Rachel a scuturat din cap. „Trebuie să mă asigur că se îngrijeşte.”

„Voi rămâne”, s-a oferit Cristan. „Iar veterinarul tău ar trebui să ajungă în curând.”

„Nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru ajutor”, a spus Rachel, cu vocea frântă.

Cristan s-a uitat la Mike. „Nu sunt necesare mulţumiri. Prietenii îşi ajută prietenii, nu?”

„Bine”, răspunse Mike, întorcând-o pe Rachel şi îndreptând-o spre uşă. Sarah i-a urmat. „Trebuie să o vadă un doctor, Mike.”

Deschizând uşa, Mike se uită înapoi la Sarah. „Mă duc s-o sun pe Quinn.” Când au plecat, Sarah şi-a auzit sora protestând, ceea ce era un semn bun. O Rachel docilă ar fi îngrijorat-o şi mai mult.

Lucia stătea agăţată de uşă, cu faţa plină de mirare. „Oh, uite! Încearcă să stea în picioare”.

„E atât de drăguţ”, a strigat Alex.

Cu un zâmbet visător, Em s-a sprijinit de Sarah.

În grajd, Lady s-a ridicat în picioare şi s-a întors pentru a-şi linge puiul. Calul şi-a întins picioarele din faţă, iar prima sa încercare de a se ridica în picioare l-a făcut să se prăbuşească cu faţa în paie.

Cristan stătea lângă fiica lui. „Te superi dacă rămânem aici pentru restul nopţii?”

„Vreau să rămân.” Fără să se uite la el, ea a spus: „Nu ştiam că poţi aduce pe lume un pui de cal.”

„Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Îmi pare rău pentru asta.”

„Vrei să-mi spui acum?” Ea şi-a întors capul şi i-a studiat faţa.

El a zâmbit. *'„Chiar* acum, am nevoie de o cămaşă curată. Dar da, îţi voi spune ce vrei să ştii.”

Ea a dat din cap şi s-a întors să privească caii.

„Bine atunci.” S-a îndepărtat de uşă. „Poţi să ai grijă de ei pentru câteva minute? Trebuie să mă spăl.”

„Ok.” Lucia şi-a sprijinit bărbia pe antebraţele încrucişate.

Cristan a ieşit la maşină şi a luat din portbagaj o geantă de sport. Sarah i – a luat jacheta şi l-a urmat la cabina de spălat. El şi-a dat jos cămaşa pătată de sânge şi s-a spălat pe mâini şi pe braţe.

„Ar fi mai cald să facem asta acasă.” Sarah a întins mâna după un prosop curat de pe un raft de pe perete.

„Voi supravieţui.” A luat prosopul şi şi-a frecat corpul până s-a uscat.

Sarah a încercat să nu se holbeze la muşchii slabi care-i ondulau pieptul şi braţele. Nu exista nicio îndoială că bărbatul era sexy, dar ceea ce o atrăgea era blândeţea pe care i-o arătase iepei. Troy fusese un atlet cu un corp superb când ea se căsătorise cu el. Aparenţele erau frumoase, dar nu însemnau prea mult pe termen lung. Bunătatea era pentru totdeauna.

„Îţi mulţumesc că ai salvat calul surorii mele. Nu ai idee ce înseamnă pentru ea iapa şi puiul ei.”

Şi-a tras un tricou curat peste cap. „Cred că da, şi a fost plăcerea mea.”

„Lucia a fost impresionată.”

„Sunt doar fericit că a vorbit cu mine. Poate că într-o zi mă va şi ierta.”

„Cred că o va face. Tocmai te-a văzut cum ai salvat mânzul lui Lady. Asta o să te ajute.”

Lucia zâmbea când s-au întors. „Încearcă să se ridice din nou.”

Fetiţele *au pufnit* în timp ce mânzul s-a clătinat în picioare şi a parcurs cei câţiva paşi până lângă Lady. Instinctul l-a împins să se ghemuiască la flancul ei. Câteva secunde mai târziu, alăpta. Ochii lui Sarah s-au umplut din nou de lacrimi.

Mike îşi vârî capul în hambar. „O duc pe Rachel la camera de urgenţă. Tocmai a leşinat.”

„Vrei să vin cu tine?” Sarah a alergat spre uşă.

„Nu.” Mike a clătinat din cap. „Dacă tu şi Cristan aţi putea să vă ocupaţi de cai, v-aş fi recunoscător.”

„Bineînţeles că o vom face.” Îngrijorarea a cuprins-o pe Sarah. „Mă vei suna când vei şti ceva sau dacă starea ei se înrăutăţeşte?”

Mike a dat din cap. „Mulţumesc, Sarah.”

Veterinarul a oprit chiar când SUV-ul lui Mike a ieşit de pe alee.

Un braţ i-a înconjurat umerii. Lucia. „O să fie bine, Sarah.” Sarah a îmbrăţişat-o înapoi pe fată şi şi-a sprijinit obrazul pe capul Luciei.

„Mulţumesc pentru ajutor.”

„Pentru asta sunt prietenii”, a spus Lucia. „Nu-i aşa, tată?”

„Da.” Dar când Cristan i-a întâlnit privirea, şi-a văzut propria îngrijorare reflectată în ea.

Dr. White a intrat în grajd, cu cadrul său uriaş îmbrăcat în

salopeta obişnuită şi cizme grele. Cristan i-a arătat grajdul iapei.

„Ai ratat totul.” Lucia i-a dat veterinarului detalii despre naştere.

„Eşti îngrijorată pentru sora ta?” Cristan i-a luat mâna lui Sarah.

„Da.” Ce ar face dacă ceva ar fi cu adevărat în neregulă cu sora ei?

Sarah şi-a scos telefonul din buzunar şi a dat soneria mai tare. Nu voia să piardă un apel de la Mike. Sora ei nu se simţea prea bine, iar ea aştepta acest mânz de luni bune. Dacă îl lăsase pe Mike să o convingă să meargă la Urgenţe, trebuie să fie mult mai bolnavă decât recunoscuse.

Câteva ore mai târziu, Cristan privea zorii răsărind senini şi strălucitori peste câmp. Sarah o dusese pe Lucia, pe jumătate adormită, la casă cu câteva ore înainte. Alex şi Em fuseseră duse la casa doamnei Holloway, mai jos pe drum. Singurul angajat al lui Rachel, un tânăr pe nume Brandon, sosise să cureţe grajdurile. Cristan l-a ajutat să hrănească caii, apoi a verificat din nou mama şi copilul. Lady îşi mângâia bebeluşul în timp ce acesta sugea. După naşterea periculoasă şi grăbită, iapa şi mânzul nu dăduseră semne de complicaţii.

Sunetul portierei unei maşini l-a atras spre grajd. Mike şi Rachel au coborât din SUV. Mike i-a făcut semn lui Cristan şi acesta a mers spre casă.

Parfumul cafelei pregătite l-a întâmpinat când a intrat prin mudroom. În bucătăria alăturată, Sarah amesteca o tigaie imensă de ouă amestecate. Lucia punea pâinea în prăjitorul de pâine, iar mirosul de şuncă îi făcea stomacul lui Cristan să urle. Vederea fiicei sale şi a lui Sarah lucrând împreună în bucătărie îl încălzea. Cu 12 ani în urmă, nu ar fi crezut niciodată că această scenă îl va atrage. Dar acum, nu-

şi putea imagina nimic mai bun.

Rachel s-a dezbrăcat de haină, a aruncat-o pe un taburet şi a atacat o bucată de bacon pe o farfurie de pe insulă. Mike stătea lângă ea, rânjind ca un prost.

Cristan s-a servit cu o ceaşcă de cafea. „Totul este bine?”

„Era deshidratată,” Mike şi-a pus mâna pe umărul soţiei sale. „Şi însărcinată.”

Sarah şi-a aruncat tigaia cu ouă într-un castron mare şi a alergat în jurul insulei pentru a-şi îmbrăţişa sora. „Oh, Doamne. E atât de emoţionant.”

Zâmbind, Lucia a adus un platou de pâine prăjită pe insulă şi a umplut o farfurie cu mâncare.

Rachel se întinse după încă o bucată de şuncă. „Aşteaptă. E şi mai bine.” Mike părea că va izbucni. „Gemeni.”

Cristan nu auzise niciodată o femeie în toată firea ţipând, dar numai aşa putea descrie sunetul care izbucni de pe buzele lui Sarah.

Fata radiind, şi-a îmbrăţişat puternic sora. „Cum de ştiu atât de repede?” Rachel a suspinat. „Au făcut o ecografie. Sunt deja în şapte săptămâni.” „Şi nu ai observat?” a întrebat Sarah, râzând.

„Cred că nu am fost atentă. Eram preocupată de Lady.” Rachel a mai ronţăit o bucată de şuncă şi a întins mâna după alta.

„Apetitul tău pare să se fi îmbunătăţit.” Sarah s-a întors la partea de gătit a insulei. „Ce zici de ouă sau pâine prăjită?”

„Da, te rog, şi extra bacon.” Rachel a făcut o figură. Şi-a îngustat ochii la privirea dezaprobatoare a lui Mike. „Doctorul a spus că ar trebui să mănânc orice îmi place.”

El şi-a ridicat mâinile în semn de predare. „Poţi să iei ce vrei.” Rachel a strâmbat din nas la sucul de portocale şi s-a dus la dulap pentru o Pop-Tart. Mike a deschis gura, apoi a

închis-o. A mâncat-o rece cu un oftat mulţumit. „Mă duc să-mi văd copilul.”

Lucia a înfulecat o farfurie cu ouă. „Vin cu tine.”

Mike a umplut o farfurie şi s-a aşezat la insulă. Faţa lui roşcată era plină de oboseală. Fără îndoială, Cristan arăta la fel.

El a luat o bucată de pâine prăjită din farfurie. „E totul în regulă?”

„Da. Imediat ce au rehidratat-o, s-a simţit mai bine.” Mike a scobit ouăle cu furculiţa. „Dar doctorul vrea să o ia mai uşor. Asta va fi o provocare.”

„O să fie obosită.” Sarah stătea de cealaltă parte a insulei, ţinând cu ambele mâini o cană de cafea. „S-ar putea să nu fie atât de greu pe cât crezi.”

„Mai ai nevoie de ajutor astăzi?”

„Dacă Brandon este aici, totul este bine.” Mike a ridicat din umeri în jacheta lui. „Mulţumesc pentru ajutorul de aseară. Calul acela este foarte important pentru soţia mea.”

„Cu plăcere, dar aş fi făcut-o oricum”, a spus Cristan. „A fost vreun progres în urmărirea Evei?”

Mike a scuturat din cap. „Amprentele ei nu erau pe inelul pe care i l-a dat lui Sarah sau pe arma pe care presupunem că a folosit-o pentru a-l ucide pe Troy. Crezi că se va întoarce?”

Eva a fost diferită când a apărut pe terasa lui. Pentru prima dată, fusese umilită. Lumea ei fusese complet bulversată.

„Sper că nu. Am simţit că îmi spune adevărul.” Eva avea propriul ei simţ al moralităţii şi justiţiei. „Asa cum am mai spus, Eva este o criminală, dar nu este o mincinoasă.”

„Şi asta te face să te simţi mai bine cu privire la situaţie?” a întrebat Mike.

Cristan a râs. „Ştiu că e ciudat, dar da.”

„Ciudat nici măcar nu se apropie.”

$$$

Eva a coborât din SUV. S-a uitat în sus la casa surorii ei. Structura pătrată din stuc era ghemuită în mijlocul unui platou. Dincolo de casă, podgoria se întindea pe platoul luminat de lună. Şi-a înfăşurat jacheta de piele în jurul umerilor împotriva frigului nocturn. Altitudinea mare aducea nopţi reci, dar perioada de maturare mai lentă dădea vinului din Mendoza aroma sa bogată şi distinctivă.

Folosindu-şi cheia, a intrat în *estancia.* După ce a dezarmat sistemul de securitate, s-a îndreptat spre bucătărie. Sora ei trăia simplu. Fără servitori. Fără paznici înarmaţi. Doar un sistem de alarmă de bază.

Maria era în birou, cu o carte în poală şi un pahar de vin la cot. Şi-a ridicat privirea surprinsă. „Nu ştiam că vii. Ar fi trebuit să suni.” Şi-a lăsat cartea deoparte şi s-a ridicat pentru a-i da Evei un sărut în aer.

Un foc mic se aprinsese în vatră. Camera era caldă şi confortabilă. Maria îşi construise aici un refugiu sigur. Trăia în linişte şi izolare. Aceeaşi linişte care îi dădea pace surorii ei o neliniştea pe Eva.

S-a plimbat prin birou. „Cum trăieşti aici? Nu se întâmplă nimic.” Cum ar putea Maria să fie mulţumită privind cum cresc strugurii?

„Trebuie să te relaxezi.” Maria s-a dus la o masă laterală şi a turnat un al doilea pahar de vin roşu. I l-a înmânat Evei. „Cabernet 2011 este cel mai bun de până acum.”

Eva a ţinut paharul la lumina focului. Strălucea ca un rubin lichid – sau ca sângele. O adiere i-a adus la nas note de mure şi cuişoare. Uitându-se la sora ei era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă, minus câţiva ani. Doar că faţa Mariei era relaxată, postura ei mulţumită.

„Eşti fericită, nu-i aşa?”

Maria a zâmbit. „Sunt.”

„Cât timp ţi-a luat să te simţi fericită?”

„Ce vrei să spui?” a întrebat Maria.

„După. Cât timp după ce familia a fost ucisă ai fost îndurerată?”

Maria a ridicat din umeri. „Nu ştiu exact. Dar au trecut doisprezece ani, Eva. Poate că ar trebui să uiţi trecutul.”

Eva şi-a lăsat paharul jos. „Încă mi-e greu să cred că Nicolas ne-a trădat.”

„Nu există altcineva”, a spus Maria. „La urma urmei, el nu a fost niciodată rănit.”

Cum te simţi să fii trădat de cel care ar trebui să te iubească cel mai mult? Cuvintele Alinei răsunau în mintea Evei. La momentul respectiv, crezuse că Aline se referea la Christopher, dar afirmaţia nu avea niciun sens când era aplicată lui Nicolas. El nu făcea parte din familie.

„Nu există?” Adevărul a străpuns-o pe Eva ca o lamă ascuţită. Cât de mult era Maria dispusă să sacrifice pentru viaţa pe care şi-o dorea? „De ce ai făcut- o?”

„Ce să fac?” Maria a întrebat, dar în ochii ei se ascundea un secret.

În ciuda căldurii focului, pielea Evei s-a răcit. „Ai trădat familia faţă de Aline. Ai pus să fie ucişi cu toţii.”

„Cum poţi măcar să sugerezi aşa ceva?” Dar protestul Mariei nu i-a ajuns la ochi.

Iar Eva ştia adevărul. „Tu ai făcut-o. De ce?”

Maria s-a încins la faţă. „De ce? *De ce?* Tatăl nostru a fost un monstru. El a fost în afaceri de vânzare de moarte. A ucis oameni. Tu şi Christopher aţi ucis oameni. Voi toţi aţi făcut-o. Am fost aproape violată în copilărie din cauza tipului de bărbaţi pe care tatăl nostru îi primea în casa noastră, şi vă întrebaţi de ce nu am vrut niciodată să am de-a face cu afacerea. De ce am vrut să ies din acea viaţă? Tata îmi tot spunea că trebuie să mă întorc acasă şi să-mi iau locul alături de el. Era ultimul loc în care voiam să fiu.” Ea a scuipat.

„Erau copii acolo, Maria. Copilul *meu* ar fi putut fi acolo.” Doar din întâmplare Christopher scăpase cu Luciana. „L-ai ucis pe tata. Ai încercat să mă omori.”

Moartea nu le era străină, dar loialitatea faţă de familie era o legătură nenaturală de rupt.

Maria nu a răspuns. Ura îi strălucea din ochi.

Fără un cuvânt, Eva s-a întors şi a ieşit din casă. Dacă mai stătea, dacă sora ei mai scotea un cuvânt de pe buze, Eva o omora.

Şi nu credea că ar putea trăi cu asta. Nu acum. Nu după ce îi văzuse pe Christopher şi pe Luciana şi viaţa fericită, domestică pe care o duceau. Fusese prea multă moarte. El avusese dreptate tot timpul. Dacă l-ar fi ascultat mai devreme. Dacă l-ar fi iubit mai mult decât pe familia ei. Poate că ar fi putut să plece şi să înceapă o nouă viaţă împreună.

A inspirat aer rece şi uscat adânc în plămâni. Pe cine păcălea? Gândul de a trăi în acel orăşel, de a-şi petrece zilele făcând comisioane, de plictiseala nesfârşită, îi provoca mâncărimi pe piele. N-ar fi fost niciodată capabilă să se adapteze la plictiseala neîncetată. Durerea care îi străbătea sufletul acum era preferabilă. Pe termen lung, probabil că era mai bine ca Christopher să o crească pe Luciana singur sau cu noua lui femeie. Sarah Mitchell se potrivea cu noua lui

viaţă mult mai bine decât Eva.

Maria nu a urmat-o afară. Eva s-a urcat în maşină şi a plecat din casă în întuneric. Nu avea nicio idee unde se va duce, dar nu-şi omorâse sora şi, pentru seara asta, asta era suficient.

Capitolul 42

Două luni mai târziu

Sarah a ajustat corsetul rochiei de mireasă a surorii ei. De mătase simplă şi fără bretele, aceasta cădea de la corset direct pe podea, prin intermediul unei fâşii gri. Simplă, clasică şi fără complicaţii, se potrivea perfect surorii sale, cu excepţia faptului că fularul îi limita burtica de gravidă de aproape patru luni. Rochia lui Sarah, de un gri porumbel, a imitat stilul, dar cu un tiv chiar deasupra genunchiului. Sarah a purtat un sacou de mătase pentru a acoperi cicatricea de pe spatele umărului.

„Mătuşă Rachel, arăţi grozav.” Em s-a holbat la Rachel.

„Eşti perfectă.” Cu ochii strălucind de emoţie, Alex s-a învârtit. Tivul rochiei ei albe şi pufoase i se învârtea în jurul picioarelor. „Iubesc nunţile.”

„Au dreptate”, i-a spus Sarah surorii sale. „Eşti superbă.”

„Mulţumesc. Oh, Doamne, rochia asta e strâmtă.” Rachel a tras de talie. „Am desfăcut-o de două ori. Conform cărţii, nu ar trebui să fiu atât de mare încă.”

Sarah a înfăşurat un braţ în jurul umerilor lui Rachel. „Scumpo, tu produci două fiinţe umane. E normal să te afecteze.”

Sora ei şi-a mângâiat stomacul abia rotunjit. „Cred că nu pot da înapoi, având în vedere că îi port gemenii.”

„De ce naiba ai vrea să dai înapoi? Tu îl iubeşti pe Mike şi el te iubeşte pe tine.”

„Îmi place. Atât de mult.” Ochii i s-au înceţoşat. „E înfricoşătoare partea cu sarcina. Dacă sunt o mamă oribilă? A noastră nu a fost chiar Donna Reed.”

„O să fie bine. Vei fi o mamă grozavă.” Sarah a îmbrăţişat-o. „S-ar putea să fac o mulţime de greşeli, dar

sunt o mamă bună. Niciuna dintre noi nu este mama.”

„Tu eşti cea mai bună. Cred că dacă tu poţi să o faci, pot şi eu.”

„Acum nu mai bolborosi. O să-ţi strici machiajul.” Sarah a luat un şerveţel

şi i-a şters ochii lui Rachel. „Eşti gata?”

„Sunt.”

Au coborât scările. În bucătărie, servitorii se agitau. Sarah a arătat spre o farfurie. „Acel Sterno trebuie aprins.”

Rachel a înţepat-o. „Te-am lăsat să planifici şi să pregăteşti mâncarea. Dar nu trebuia să lucrezi azi, îţi aminteşti?”

„Îmi amintesc.” Sarah le conduse pe fete prin haos înainte ca una dintre ele să sfârşească acoperită de ceva lipicios. Rochiile albe şi preşcolarii erau o combinaţie periculoasă.

Au ieşit afară. Prietenii s-au adunat sub un cort în curtea din spate. În faţa unei pergole cu zăbrele şi flori, Mike aştepta într-un costum albastru închis şi o cravată care îi făcea umerii să pară imposibil de largi. Ca şi cavaler de onoare, Sean stătea lângă el. S-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche lui Mike. După expresia lui Mike, comentariul a fost tipic amuzant, dar nepotrivit. Rânjind, la înţepat pe Sean cu un cot.

Sarah a scanat mulţimea. Toată lumea de la departamentul de poliţie era acolo. Brooke şi Luke erau în rândul din spate. Prietenul lui Mike, Jack, şi soţia lui enorm de însărcinată, Beth, stăteau cu copiii ei. Soţia lui Sean şi fetiţele lui ocupau locurile de lângă ei. Sarah i-a zâmbit Luciei, dar privirea i-a căzut pe Cristan – şi a rămas acolo. Incredibil de chipeş într-un costum cărbune şi cravată

argintie, el a ocupat două locuri în primul rând pentru Alex şi Em. Dar zâmbetul de pe faţa lui a fost cel care a fascinat-o. Părea mulţumit şi relaxat, două cuvinte pe care nu le-ar fi folosit niciodată pentru a-l descrie acum opt săptămâni.

Em arunca petalele de flori cu grijă şi precizie, în timp ce Alex sărea pe culoar şi le arunca peste capetele invitaţilor. Sarah şi Rachel au mers împreună printre scaune, aşa cum au trecut prin viaţă, spusese Rachel. Sarah nu mai auzise nimic de tatăl lor de când ieşise din casa lui ultima oară. Nimic nu putea fi perfect, presupunea ea, dar astăzi era foarte aproape. Ceremonia a fost scurtă şi drăguţă, iar până la schimbul de „Da”, Sarah avea lacrimi în ochi.

Cristan a fost alături de ea în secunda în care nunta s-a încheiat. Braţul lui s-a încolăcit în jurul taliei ei şi i-a şoptit la ureche. „Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.”

Ea a roşit, fericirea inundând-o. Un fluierat subţire a punctat sosirea lui Rachel pe culoarul dintre scaunele pliante. Calul a alergat în cerc în jurul mamei sale care păştea.

„Noroc!” Alex şi Em au alergat spre gard. Colegul lor de joacă cu picioare lungi a tropăit să îi întâmpine. Numit oficial Lucky Feet, după numele tatălui său, Fleet O' Feet, campion la sărituri peste obstacole, mânzul s-a comportat cu copiii mai mult ca un căţeluş decât ca un cal.

„Mă ocup eu de ei”, a strigat Lucia, alergând după ei.

Alex şi Em nu ştiau toate detaliile morţii tatălui lor. Sarah nu ştia când vor
fi destul de mari. Poate că ar fi mai bine ca adevărul să iasă la iveală în bucăţi mici. Îşi promisese că dacă vor pune întrebări, le va da răspunsuri. Nu le va oferi detalii până când nu va crede că sunt pregătite, dar nu le va minţi. Pentru moment, erau fericite şi asta era tot ce-şi putea dori.

Coltul şi-a băgat capul printre scânduri şi a şters murdăria de pe faţa rochiei albe a lui Em.

„Sper că nu aveai de gând ca Emma să mai poarte rochia aia.” Cristan lea zâmbit copiilor. „Amândouă vor fi murdare până la sfârşitul zilei.”

„Dar ei se distrează.” Sarah a râs. „Sunt şocată că rochiile alea au rămas curate până s-a terminat ceremonia.”

„Mâncarea ta este foarte populară.” A îndreptat o mână spre masa bufetului, unde se aliniau oaspeţii. „Vei avea o mulţime de comenzi noi după ziua de azi.”

Afacerea lui Sarah creştea într-un ritm lent şi constant. Prietenii şi familia
ei răspândiseră vestea şi ea câştigase deja câteva
evenimente locale.

„Sper să fie aşa. Mi-ar plăcea să pot plăti chirie lui Mike şi Rachel.” A întors-o cu faţa la el. „Sau ai putea să te muţi cu mine şi cu Lucia.” „Nu sunt încă pregătită să devin atât de serioasă.” Dar faptul că a întrebat- o a mulţumit-o.

El a sărutat-o pe obraz. „Şi totuşi, poţi continua să mă foloseşti pentru bucătăria mea gourmet.”

Ea şi-a lipit mâinile de pieptul lui şi l-a tachinat. *„Este* o bucătărie grozavă.”

„Bucătăria mea”, a zâmbit el, ochii întunecându-i-se, „şi orice altceva al meu doreşti, este la dispoziţia ta. Apoi, cu cât ai mai multe comenzi, cu atât te voi vedea mai des.”

„Mă vezi aproape în fiecare zi.” Uneori, când toţi copiii erau la şcoală . . . Sarah roşi de amintiri. Iubit era cu siguranţă termenul corect pentru el.

Cristan şi-a aşezat un fir de păr rătăcit după ureche. „Într-o zi intenţionez să stau la altar cu tine. Te iubesc, dar sunt un om răbdător. Voi aştepta până când vei fi pregătită.”

„Oricum, cine ştie cât vor dura actele tale.”

„Adevărat.” Deşi actele oficiale îl declarau pe Cristan Rojas un bărbat singur, se pregătea un divorţ pentru alter ego-ul său argentinian. „Nimic din toate astea nu contează dacă suntem împreună. Te iubesc, Sarah. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, crescând copii, îmbătrânind, făcând dragoste.” El sa aplecat mai aproape, i-a sărutat maxilarul şi a şoptit: „Mai ales să facem dragoste. Aş putea fi cu tine în fiecare moment şi nu ar fi suficient.”

„Te iubesc.” S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui. În ultimele câteva luni, decisese că nu trebuie să fie singură pentru a fi independentă. Cristan o respecta, iar asta făcea toată diferenţa. Timpul pe care îl petreceau împreună i se părea potrivit într-un mod pe care nu-l putea descrie în cuvinte, dar inima ei îl înţelegea. Cristan era încredere şi pasiune şi prietenie.

„Tienes mi corazón”, i-a şoptit el la ureche.

„Asta e frumos. Ce înseamnă asta?”

„Ai inima mea.” El i-a lipit mâinile de centrul pieptului lui, unde inima lui bătea sub palmele ei. „Nu mă implic uşor, Sarah. Dar când o fac, nu mă abţin.” I-a ridicat mâinile la buze şi le-a sărutat. „Mi-ai dat încrederea ta şi mi-ai redat credinţa în dragoste şi în viaţă. Tu eşti veşnicia mea.”

Tu ai inima mea. El rezumase perfect sentimentele ei. Sarah se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. „ *Tienes mi corazón* şi tu.”